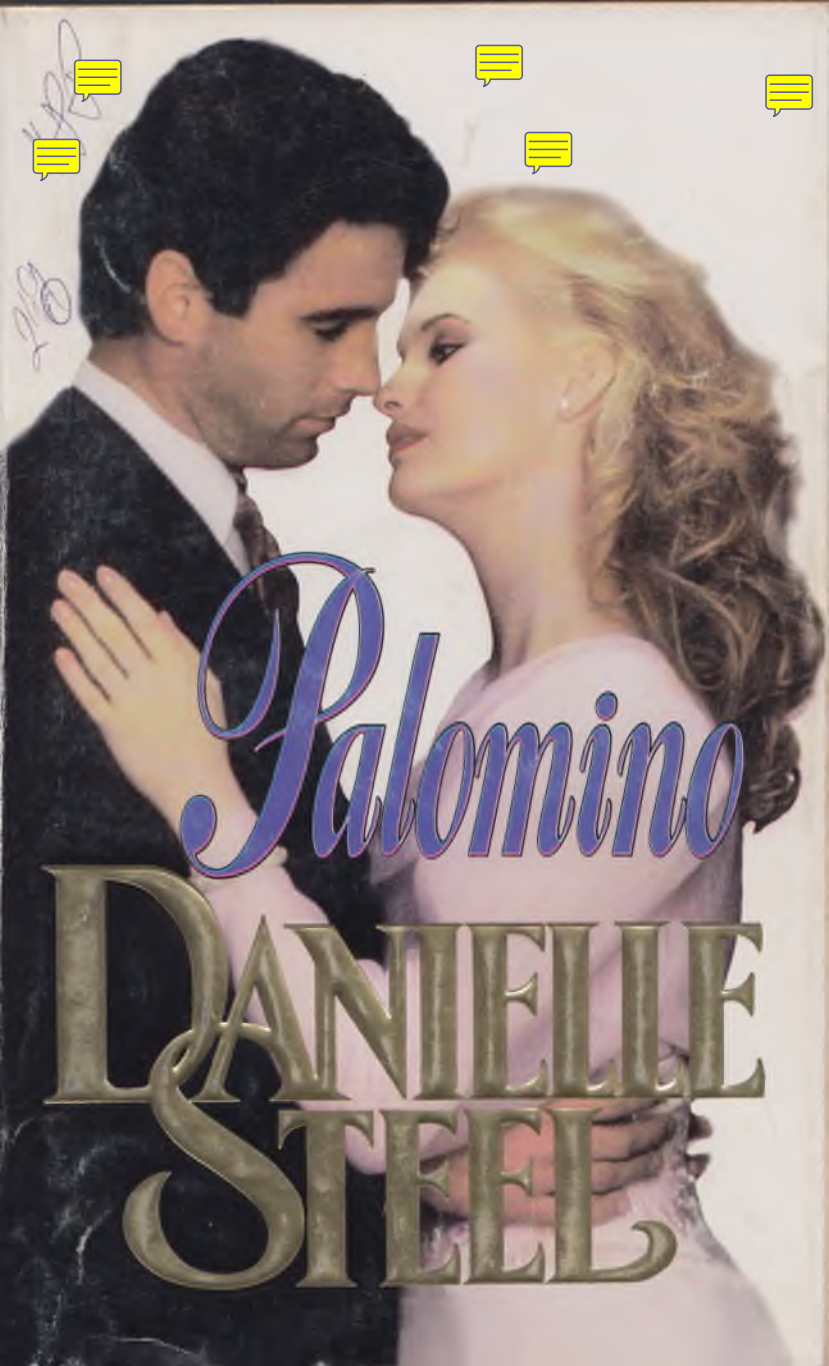
Palomino
DANIELLE STEEL

Bestseller

"Tulburător... ajungem să îndrăgim personajele... nou, proaspăt... Un roman interesant, de excepţie!."

Rave Reviews

"Una din autoarele cele mai îndrăgite din lume."

The Baton Rouge Sun

"Un fenomen literar... ambiţioasă... prolifică...nu poate fi clasată ca o autoare care produce cărţi previzibile."

The Detroit News

Lei 3431+69TL = 3500

Palomino
by Danielle Steel

© copyright 1981 by
Danielle Steel

©copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Danielle Steel

Palomino

Traducere de Cornelia Pascu

Editura MIRON
București

Capitolul 1

În timp ce urca în fugă reptele de gresie ale clădirii de pe Strada 66 est, Samantha îşi ferea ochii de vîntul năpraznio şi de ploaia piezişă care se transformaseră în lapoviţă. Acum îşi simţea obrajii biciuiţi arzînd de usturime. Trase aerul rece pe nas, ca şi cînd şi-ar fi făcut curaj să înainteze, apoi se opri, gîfîi şi reuşi cu greu să răsucească o cheie în broască fiindcă aceasta îi opunea rezistenţă. În sfîrşit, după insistenţe, uşa se descuie şi ea intră în holul încălzit. Pentru cîteva clipe rămase acolo şi-şi scutură părul lung şi blond de picăturile de apă. Pe spate i se răsfirau şuviţe argintiu-aurii care dădeau o combinaţie rar întîlnită de păr; în copilărie i se asemuia părul cu un fuior de in, iar mai tîrziu, după adolescenţă, începuse să fie lăudată şi invidiată pentru podoaba ei capilară. Acum avea treizeci de ani şi se obişnuise cu ea, iar cînd John îi spunea că arată ca o zînă din poveşti ea rîdea, bucuria citindu-i-se în ochii albaştri încadraţi de o faţă frumoasă, cu unghiuri precise, contrastînd cu sînii împliniţi şi şoldurile frumos arcuite. Avea picioare lungi, interminabile şi zvelte.

Era femeia celor o mie de contraste; ochi mari, vioi, care vedeau orice li se arăta, în contrast cu o gură senzuală, cu buze cărnoase, umeri înguşti, sîni bogaţi, mîini

lungi, grațioase, glas blînd care îi exprima inteligența replicilor. În aparență te-ai fi așteptat ca, după intonația tărăgănată, sudistă, a Samanthei Taylor, s-o vezi lungită pe un șezlong de catifea, învăluită într-un negligée care să-i dea un aer de marabu. De fapt, umbla în blugi și avea mersul hotărît. Era plină de energie și de viață, dar în seara aceasta, ca și în ultimele o sută de nopți, le pierduse.

Stătea liniștită, tăcută, ca în fiecare zi din august care trecuse, așteptînd, în timp ce apa i se scurgea de pe păr, așteptînd... ce? Nu mai era nimeni cu ea. Era doar ea, învăluită de răceala gresiei. Casa era proprietatea unei familii care plecase la Londra de șase luni și apartamentul fusese închiriat unui văr care nu prea stătea în el. Era reporter pentru *Paris Match* și își petrecea mai mult timp la New Orleans, Los Angeles și Chicago decît la New York.

Etajul întîi era domeniul Samanthei... numai al ei acum, deși cîndva fusese al ei și al lui John; era apartamentul pe care ei doi îl decoraseră cu atîta grijă și dăruire. Fiecare centimetru fusese aranjat cu eleganță. Samantha își aminti de el și se încruntă, apoi își lăsă umbrela jos, în hol, și urcă pe scări. Acum nu îi mai plăcea să vină acasă și avea grijă să ajungă cît mai tîrziu în fiecare seară. Era aproape ora nouă. Venise mai tîrziu decît ieri. Nici măcar nu-i era foame. Nu-i mai fusese foame de cînd auzise vestea.

– Ce faci?

Îl privea uimită și îngrozită într-o seară fierbinte de august. Instalația de aer condiționat se defectase și

căldura era înăbuşitoare. Venise în întîmpinarea lui la uşă, îmbrăcată numai într-un maiou din dantelă albă şi bikini mov.

– Ai înnebunit?

– Nu. O privea rece, distant şi încordat. În dimineaţa aceea făcuseră dragoste. Iar acum frumuseţea lui de viking blond părea... departe. I se părea că nici nu-l cunoştea prea bine. Sam, nu mai pot să te mint. Trebuia să-ţi spun. Trebuie să mă eliberez.

Se uită la el cîteva minute care-i părură ani de zile. Nu putea vorbi serios. Trebuia să fie o glumă. Dar el nu glumea. Aici era nebunia. Era teribil de serios. Îşi dădea seama după nuanţa de agonie care i se citea pe faţă. Se apropie de el încet, dar el dădu din cap şi se întoarse.

– Nu, te rog, nu... Scutură uşor din umeri şi, pentru prima dată de cînd el îi vorbise, simţea o umbră de milă care îi sfîşia inima de femeie. Dar oare, de ce îi era milă de el? De ce? Cum putea să-i fie milă de el după cele ce tocmai i le spusese?

– O iubeşti? Văzu umerii aceia, pe care ea îi adora, cum se ridică, apoi coboară iar, dar el nu spuse nimic. Mila începea să se transforme acum, cînd se apropia de el. Mînia îi clocotea în suflet. Răspunde-mi, la naiba! Îl zgîlţîi cu putere, iar el o privi în ochi.

– Da, cred că da. Dar, Sam, nu ştiu. Ce ştiu e doar că trebuie să pleo de aici o vreme ca să-mi limpezesc gîndurile.

Sam se plimba prin cameră şi se oprea doar cînd ajungea la marginea covorului fin, franţuzesc, care arăta ca o pajişte cu flori sub picioarele ei goale. Desenul era cu violete micuţe şi trandafiri de culoare închisă printre care se împleteau o mulţime de floricele şi mai mici, abia perceptibile de la înălţimea ochiului. Impresia pe care o dădeau era a unui pastel de rozuri, roşu şi mov, combinaţia se asorta perfect cu verdele-roz-mov în care

erau tapiţate canapelele şi scaunele care mobilau camera spaţioasă, lambrisată. Casa era construită din piatră, iar etajul superior era al lor. Sámantha îşi petrecuse doi ani cu decorarea acestuia, lucrare făcută cu mult gust, combinat cu piese *Louis XV* pe care ea şi John le cumpăraseră de la magazinele cu antichităţi şi la licitaţiile de la *Sotheby Parke Bernet*. Materialele erau în întregime franţuzeşti, vazele în permanenţă umplute cu flori proaspăt culese, tablourile impresioniste, iar aerul din apartament era hotărît european şi foarte elegant. Era aici şi un aspect intim, mai ales pentru Sam. Acum, cînd stătea cu spatele la soţul ei şi se întreba dacă vor mai fi la fel ca la început, nu mai conta frumuseţea apartamentului. Parcă unul dintre ei murise, parcă totul fusese irevocabil dizlocat şi dărîmat într-o secundă şi nu se mai putea repara nimic. Toate acestea numai cu cîteva cuvinte bine alese.

– De ce nu mi-ai spus? se întoarse spre el cu ochi acuzatori.

– Eu... începu el, dar nu reuşi să continue.

Acum nu mai putea spune nimic care să repare greşeala, care să absoarbă durerea pe care i-o inoculase femeii pe care, cîndva, o iubise atît de mult. Dar şapte ani erau prea mulţi. Puteau să fie de ajuns pentru a-i lega pe unul de celălalt pe vecie, dar nu a fost aşa, şi, pe undeva, în timpul campaniei electorale de anul trecut, el se pierduse. Avusese intenţia să pună punct cînd se întorsese de la Washington. Era chiar hotărît. Dar Liz nu-l lăsase şi mersese înainte. Şi aşa continuaseră... pînă ce ea îi forţase mîna. Nemernicia ei fusese că era însărcinată şi nu voia să scape de copil.

– Sam, nu ştiam ce să-ţi spun. Nu ştiam... şi credeam că...

– Nu dau doi bani pe ce credeai tu! Deodată ochii îl fulgerau pe bărbatul pe care îl cunoştea şi îl iubea de

unsprezece ani. La nouăsprezece ani deveniseră amanţi. El fusese primul ei bărbat, pe cînd erau studenţi la *Yale.* El era atît de înalt, de blond şi de frumos, un adevărat erou al fotbalului, bărbatul semeţ din centrul universitar, băiatul de aur pe care toţi îl iubeau, mai ales Sam, care îl venerase din prima clipă cînd s-au întîlnit. Ştii ce credeam eu, nemernic ce eşti? Credeam că îmi eşti credincios. Asta credeam. Credeam că îţi pasă. Credeam... vocea îi tremura pentru prima dată de cînd el îi spusese vorbele acelea usturătoare... credeam că mă iubeşti.

– Dar te iubesc. Două lacrimi îi curgeau pe obraji cînd pronunţase cuvintele.

– Nu mai spune! Sam plîngea acum şi avea senzaţia că el îi smulsese inima din piept şi i-o aruncase pe jos. Atunci cum se face că vrei să te muţi? Cum se face atunci că intri în casă ca un nebun şi cînd îţi spun „Bună iubitule, ce-ai făcut azi?" tu îmi răspunzi: „Am o aventură cu Liz Jones şi mă mut". Glasul ei devenise ascuţit pe măsură ce se apropia de el. Poţi să-mi explici asta? Şi, chiar aş vrea să ştiu, de cît timp eşti încurcat cu ea? Lua-te-ar naiba, John Taylor... Naiba să te ia... Nu se putea abţine şi se îndreptă spre el cu pumnii încleştaţi, îl apucă de păr şi încercă să-l desfigureze cu unghiile; el o prinse de mîini şi i le suci la spate cu uşurinţă, o trase spre podea şi rămase lîngă ea, cu braţele încolăcite în jurul ei.

– Oh, iubito, îmi pare atît de rău...

– Îţi pare rău? Fusese un strigăt ascuţit printre lacrimi şi rîs isteric, iar acum încerca să se elibereze din strînsoare. Intri şi îmi spui că mă părăseşti pentru alta şi îţi pare rău? Isuse Cristoase... Trase adînc aer în piept şi se smuci din braţele lui. Dă-mi drumul naibii! Se uita la el cu o durere adîncă, iar cînd o văzu că s-a calmat, îi dădu drumul la braţe. Sam gîfîia încă de pe urma atacului asupra lui, dar se îndreptă spre canapeaua din catifea

verde-închis şi se aşeză. Dintr-o dată se făcu mică, părea mai tînără aşa cum îi atîrna părul în jos şi cum îşi acoperise faţa cu palmele, apoi îşi ridică încet privirea cu ochii scăldaţi în lacrimi. O iubeşti cu adevărat? I se părea oarecum imposibil să creadă.

– Cred că da. Dădu încet din cap. Partea cea mai gravă este că vă iubesc pe amîndouă.

– De ce? Samantha se uita undeva în spatele lui, fără să vadă ceva sau să înţeleagă situaţia. Ce ne lipseşte amîndurora?

El se ridică încet şi se aşeză lîngă ea. Trebuia să-i spună. Trebuia să ştie şi ea. Greşise că îi ascunsese asta atît de mult timp.

– S-a întîmplat în campania electorală de anul trecut.

– Şi continuă de atunci? Îl privea mirată şi-şi ştergea lacrimile cu dosul palmei. De zece luni, iar eu nu ştiu nimic? El a încuviinţat fără să scoată un cuvînt. Dumnezeule! Apoi îl privi straniu. Atunci de ce acum? De ce astăzi ai intrat şi mi-ai spus-o? De ce nu ai încetat să te întîlneşti cu ea? De ce nu încerci să salvezi o căsnicie pe care o avem de mai bine de şapte ani? De ce naiba îmi spui: „Am o legătură şi mă mut?" Asta contează pentru tine?

Începuse iar să ridice tonul, iar John Taylor parcă se ferea de ea. Nu-i plăcea, nu dorea să-i facă aşa ceva, dar trebuia, trebuia să plece. Liz avea ceva ce el îşi dorea cu disperare, avea o fire de care el avea nevoie, era genul de femeie slabă care lui îi plăcea. El se asemăna atît de mult cu Samantha în anumite privinţe, prea evidente, prea spectaculoase, prea şocante, prea uimitoare. Îl atrăgea simplitatea feminină a lui Liz, inteligenţa ei mai puţin sclipitoare, firea ei liniştită, felul cum ea accepta locul al doilea, mai obscur, şi în aceeaşi măsură modul în care ea îl ajuta să fie ceva mai mult decît era. Ea era exact opusul lui, de aceea puteau forma o echipă. La

filmări sau la ştiri, John era fără îndoială starul şi Liz îl ajuta să dea această impresie. Lui îi plăcea. Liz era mai tăcută decît Samantha, mai puţin exuberantă, mai puţin aţîţătoare şi, pînă la urmă, descoperise că era persoana de care el avea nevoie. Nu era nerăbdător cînd se afla cu ea, nu trebuia să concureze. El era automat starul.

Iar acum se mai adăugase altceva. Era însărcinată şi era copilul lui, ştia asta. Era lucrul pe care şi-l dorea mai mult decît orice. Un fiu cu care să se joace, pe care să-l iubească şi pe care să-l înveţe să joace fotbal. Îşi dorise un copil dintotdeauna, dar Samantha nu putea să i-l dăruiască. De trei ani doctorii încercasră să rezolve problema, iar cînd au dat un răspuns, acesta era că Samantha este sterilă. Ea nu va face niciodată copii.

– De ce acum, John? Vocea Samanthei îl readucea în prezent, iar el scutură din cap, neajutorat.

– Nu contează. Nu e important. Trebuia să o fac. Trebuia să-ţi spun. Niciodată nu se poate spune că vine o zi cînd pot să-ţi comunic aşa ceva.

– Vrei să terminăm? Făcea presiuni, şi ştia prea bine ce face, dar trebuia să-l întrebe, să-l preseze; încă nu înţelegea ce se întîmplase şi de ce. De ce tocmai în această zi caniculară soţul ei venise acasă de la postul de televiziune unde prezenta ştirile în fiecare seară şi îi spunea că o părăseşte pentru altcineva? John, vrei să încetezi legătura cu ea?

Abia perceptibil John îşi legănă capul, negativ.

– Nu, Sam, nu vreau.

– De ce? Vocea i se pierduse, ca aceea a unui copil care reîncepea să plîngă. Ce anume are ea, iar eu nu am? E ştearsă, anostă... şi tu... tu ai spus întotdeauna că nu o placi... ba chiar nu-ţi plăcea să lucrezi cu ea, şi... Nu mai putea să vorbească, iar el o privea şi simţea aproape aceeaşi durere ca şi ea.

– Sam, trebuie să plec.

– De ce? Deveni mai tulburată cînd îl văzu că se duce în dormitor să-şi adună lucrurile.

– Pentru că trebuie, atîta tot. Ştii, nu e corect din partea mea să stau aici şi să te las să crezi că...

– Te rog, rămîi... Panica o cuprindea ca o fiară nemiloasă. Este în regulă, vom rezolva... zău... te rog... John... Lacrimile îi şiroiau pe obraji, iar el deveni şi mai hotărît în timp ce-şi făcea bagajul. Se simţea înnebunit de durere, ca şi cînd ar fi trebuit să plece în grabă, de teamă să nu se emoţioneze şi el.

Şi dintr-o dată se întoarse spre ea.

– Termină, pentru Dumnezeu! Termină... Sam, te rog.

– Te rog, ce? Te rog; să nu plîng pentru că soţul meu mă lasă după şapte ani, ba unsprezece, dacă punem şi perioada de la *Yale,* de dinaintea căsătoriei? Sau te rog nu mă face să mă simt vinovat fiindcă plec de lîngă tine pentru o curvă ticăloasă? Asta vrei, John? Să-ţi urez noroc şi să te ajut să împachetezi? Cristoase, vii aici şi-mi distrugi viaţa şi apoi ce-mi ceri? Înţelegere? Ei bine, asta nu din partea mea. Tot ce pot face este să plîng, iar dacă trebuie, te voi implora... mă auzi? Spunînd aceasta se prăbuşi pe un scaun şi începu să plîngă cu sughiţuri. Cu un aer hotărît el luă valiza în care-şi aruncase la repezeală zece cămăşi, o pereche de tenişi, două perechi de pantofi şi un costum de vară. Pe jumătate lucrurile atîrnau afară din valiză, iar în cealaltă mînă avea un pumn de cravate. Era imposibil. Nu mai putea judeca, nici măcar împacheta.

– Am să revin luni, cînd eşti la birou.

– Nu mă duc la birou.

– De ce nu? Părea dezorientat şi tulburat, iar Samantha îl privi în ochi şi surîse printre lacrimi.

– Pentru că tocmai voi fi fost părăsită de soţul meu, fraierule, şi nu cred că voi putea să mă duc la birou luni. Te deranjează?

John nu-i zîmbi şi nu se înduioşă în vreun fel. Se uita şi el la ea, nelămurit, dădu din cap şi ieşi repede din cameră. Îi căzură două cravate pe drum, iar, după ce plecă, Samantha le ridică şi le ţinu în mînă mult timp stînd pe canapea şi plîngînd.

Din august trecut plînsese mult pe această canapea, dar John nu se mai întorsese. În octombrie se dusese în Republica Dominicană într-un weekend prelungit, divorţase, iar trei zile mai tîrziu se căsătorise cu Liz. Acum Samantha ştia că Liz era însărcinată, iar cînd auzise vestea se simţise străpunsă cu un cuţit. Liz făcuse anunţul într-o seară pe post, Sam o urmărea şi rămăsese cu gura căscată, şocată. Deci aceasta era motivul plecării lui. Un copil... un fiu... pe care ea nu i-l putea dărui. Dar cu timpul avea să înţeleagă că nu fusese numai asta.

Erau multe în căsnicia lor pe care nu le observase, pe care nu dorise să le observe, pentru că îl iubea pe John foarte mult. Era spiritul concurenţei cu ea, senzaţia lui de insecuritate cauzată de succesul ei în meserie. Chiar dacă el era în topul prezentatorilor de ştiri din ţară, chiar dacă oamenii se adunau în jurul lui pentru un autograf oriunde se duceau, cu toate acestea John avea impresia că succesul lui era efemer, că ei putea dispărea în orice zi, că ar fi putut fi înlocuit cu altcineva, că gradul lui de popularitate putea să-i schimbe viaţa. Pentru Sam lucrurile stăteau altfel. Ca director adjunct de creaţie la o agenţie de publicitate, a doua ca mărime în ţară, funcţia ei era mai puţin importantă, dar chiar şi aşa valora mai mult decît el. Nici ea nu avea o meserie mai stabilă, dar cîştigase prea multe campanii publicitare în trecutul ei ca să se mai simtă vulnerabilă în faţa vîntului schimbării. Tot timpul cînd a stat singură în apartamentul ei, toamna, îşi amintea frînturi de viaţă, momente de conversaţie, lucruri spuse de el...

– Pentru Dumnezeu, Sam, la treizeci de ani ai ajuns în

top. Şi cu primele pe care le încasezi cîştigi mai mult decît mine. Acum îşi dădea seama că şi asta îl irita. Dar ce ar fi trebuit să facă? Să demisioneze? De ce să nu aibă un serviciu în cazul ei? Nu puteau avea un copil, iar John nu a vrut niciodată să adopte unul. Nu e acelaşi lucru dacă nu e propriul tău copil.

– Dar cu timpul devine al tău. Uite, putem adopta un nou-născut; sîntem destul de tineri ca să ne angajăm la aşa ceva. Un copilaş nu ar fi atît de greu de îngrijit, iubitule, mai gîndeşte-te... Ochii ei străluceau cînd au discutat subiectul, la fel şi ochii lui, după care el dădea nemulţumit din cap. Problema adopţiunii era în afara oricărei discuţii. Iar acum nu mai avea nevoie să-şi bată capul cu asta. Peste trei luni va avea propriul lui copil. Numai al lui. Gîndul acesta o izbise pe Samantha mereu ca un trăsnet.

Acum, cînd ajunse la etajul întîi, Samantha nici nu se mai gîndea la asta şi deschise uşa. Apartamentul avea un miros de vechi, zilele acestea. Ferestrele erau mai tot timpul închise, căldura era prea mare, plantele aproape că se uscaseră; nici nu le aruncase şi nici nu avusese grijă de ele. Apartamentul avea un aspect nelocuit, lipsit de sentimente, ca şi cînd aici cineva venea doar ca să-şi schimbe hainele, şi atît. De fapt acesta era adevărul. Samantha nu mai pregătise nimic în afară de cafea din septembrie. Trecea peste micul dejun, lua prînzul, de regulă cu clienţii, sau cu alţi directori de la *Crane, Harper, & Laub*, iar de cină de obicei uita. Sau, dacă simţea că nu mai poate de foame, mînca în grabă un sandviş spre casă, sau îl cumpăra şi îl mînca nepăsătoare în timpul ştirilor la TV. Din vara trecută nu mai ştia cum arată farfuriile ei şi, de fapt, nici nu-i păsa. De vara trecută parcă nici nu mai trăia, iar uneori se întreba dacă va mai reveni la viaţă. Nu se putea gîndi decît la ce se întîmplase, cum îi spusese John, de ce o părăsise şi că

nu mai era al ei. Durerea făcuse loc furiei, care se metamorfoza în amărăciune, apoi în mîhnire adîncă, pentru ca iar să revină la furie, astfel încît de Ziua Recunoştinţei sentimentele ei erau atît de confuze, încît era copleşită de ele. Era cît pe ce să rateze cea mai importantă campanie din cariera ei şi, cu două săptămîni înainte, a trebuit să se ducă în biroul ei, să încuie uşa şi să se întindă puţin. Pentru cîteva clipe îi fu frică de faptul că va face o criză, sau că va leşina, sau, cine ştie, că-şi va înlănţui braţele în jurul cuiva, a oricui, şi că va izbucni în plîns. Numai că atunci nu era nimeni acolo, nimeni de care să se simtă legată, nimeni căruia să-i pese. Tatăl ei murise pe cînd era la colegiu, mama ei locuia în Atlanta cu un bărbat pe care aceasta îl găsea fermecător, dar care lui Sam nu-i plăcea. Era doctor, dar unul trufaş peste măsură. Dar, cel puţin, mama ei era fericită. Oricum, Sam nu era prea apropiată de mama sa, aşa că nu se putea bizui pe ea. Nici nu-i spusese de divorţ pînă în noiembrie, cînd mama o sunase într-o seară şi o găsise plîngînd. Încercase să fie blîndă cu ea, dar nici acum nu o simţea mai aproape. Pentru Sam şi mama ei era prea tîrziu. Nu avea o mamă căreia să-i ducă dorul, îl avusese pe soţul ei lîngă ea, pe care-l iubea, bărbatul pe care-l cunoştea mai bine decît propria-i piele, acela care o înveselea dimineţile şi care o proteja nopţile, iar acum el dispăruse. De fiecare dată cînd realiza asta începea să plîngă, iar sufletul îi părea pustiit.

Dar în seara aceasta, deşi îi era frig şi se simţea vlăguită, nu-i păsa. Îşi scoase haina şi o puse la uscat în baie, îşi trase cizmele din picioare şi-şi perie părul auriu. Se uită în oglindă, dar nu-şi vedea faţa. Acum nu mai vedea nimic, în afară de o pată de piele, doi ochi stinşi, o masă de păr lung şi blond. Se dezbrăcă de haine una cîte una, azvîrli fusta neagră de caşmir, bluza de mătase alb cu negru pe care o purta la birou. Cizmele aruncate

pe jos erau de la magazinul *Céline* de la Paris, iar eşarfa pe care şi-o deznodă de la gît avea un model geometric, cumpărată de la *Hermes.* Purtase nişte cercei mari din perle cu onixuri, iar părul şi-l strînsese la ceafă. Haina, care se usca acum, era de un roşu aprins. Chiar şi acum, în starea ei deprimantă şi melancolică, Samantha Taylor era o femeie frumoasă, sau, cum o caracteriza directorul artistic de la agenţie, era o fată teribil de şocantă. Dădu drumul la apă în cadă şi apa fierbinte umplu vasul de culoare verde-închis. Odată, baia fusese umplută cu plante şi flori în culori aprinse. Vara îi plăcea să ţină panseluţele, violetele şi muşcatele acolo. Tapetul era cu violete micuţe, iar toate obiectele sanitare erau din porţelan franţuzesc de un verde-smarald strălucitor. Dar acum, ca şi restul apartamentului, trebuiau lustruite. Menajera avea grijă să nu se depună praful în casă, dar era nevoie de cineva să vină de trei ori pe săptămînă şi să facă locul să arate într-adevăr agreabil. Tocmai asta îi lipsea Samanthei acum, ca şi lucrurilor, acel luciu, acel lustru care se obţine numai cu o atingere blîndă şi cu o mînă caldă; este acea strălucire, patina iubirii care se vede la o femeie printre o mie de alte amănunte.

Cînd cada fu plină de apă fierbinte, Samantha se cufundă încet în ea, se întinse şi închise ochii. Pentru o clipă avu impresia că pluteşte, că nu avea nici trecut, nici viitor, nici temeri, nici griji, iar apoi, încetul cu încetul, prezentul începu să se instaleze în mintea ei. Trase o linie şi rezultatul era dezastruos. Era vorba de o linie de maşini la care agenţia ei rîvnea de zece ani, iar acum ea trebuia să reînnoiască acel concept. Îi veniseră nişte idei legate de cai, cu reclame filmate la ţară, sau la ferme, cu un bărbat cu înfăţişare solitară, sau cu o femeie care să aibă un efect vitalizator asupra reclamei. Numai că inima nu-i era tocmai la aşa ceva cum, iar ea ştia şi se întreba cît timp avea să mai dureze starea aceasta. Cît timp avea

să se mai simtă distrusă, furată, de parcă motorul funcţiona, dar maşina nu mai putea fi băgată în viteză? Era o senzaţie de derivă, de scufundare, ca şi cînd părul, mîinile şi picioarele i-ar fi fost de plumb. Ieşi din baie cu părul strîns într-o coadă şi prins în creştet, se înfăşură într-un prosop lila, apoi intră desculţă în dormitor. Şi aici aveai impresia unei grădini. Fototapetul avea un model de broderie cu lanţuri, iar cuvertura era imprimată cu flori galbene, strălucitoare. Toate în cameră erau galbene, vii şi cu volănaşe. Era camera pe care o îndrăgise de cînd zugrăviseră apartamentul, iar acum devenise un loc pe care îl ura cu fiecare noapte pe care şi-o petrecea în singurătate.

Nu era vorba că nu avusese pretendenţi. Fuseseră cîţiva, dar ea se simţea imobilizată de neîncetata senzaţie de amorţire. Nu era nimeni pe care să-l dorească sau cineva la care să ţină. Era ca şi cînd robinetul sufletului ei era închis. Iar acum, cum stătea pe marginea patului şi căsca, îşi aduse aminte că nu mîncase decît un sandviş cu salată de ouă la prînz şi sărise atît peste micul dejun, cît şi peste cină; auzi soneria de la intrare şi sări din pat. O clipă se gîndi să nu răspundă, apoi aruncă prosopul, luă în grabă o rochie de casă din satin matlasat bleu-pal şi coborî la interfon, iar soneria sună din nou.

– Da?

– Sînt Jack Spintecătorul. Pot să intru?

Vocea nu îi păru cunoscută, fiind puţin schimbată de instalaţie, ezită, dar după cîteva minute începu să zîmbească şi reveni la starea ei naturală. Ochii i se înviorară, iar obrajii mai păstrau căldura băii fierbinţi. Părea mai tînără ca niciodată.

– Ce faci aici, Charlie? strigă ea în difuzorul de pe perete.

– Îmi îngheţ fundul, mulţumesc. Vrei să-mi deschizi? Sam surîse iarăşi, apoi apăsă butonul de declanşare a

yalei şi peste puţin timp auzi paşi grăbiţi pe scări. Cînd ajunse în capul scărilor, Charles Peterson avea aspectul unui panou de lemn, mai degrabă decît al unui director artistic al firmei *Crane, Harper & Laub,* şi în nici un caz nu arăta de treizeci şi şapte de ani, ci, mai degrabă de douăzeci şi doi. Avea faţa unui copil, ochi vioi, căprui, părul negru, zbîrlit, şi o barbă bogată care acum era ninsă cu lapoviţă.

– Ai un prosop? întrebă el, de-abia respirînd, din cauza frigului şi a ploii, şi nu din cauza scărilor urcate.

Ea îi aduse repede din baie un prosop gros, lila, şi i-l dădu. Charlie îşi scoase haina, îşi şterse faţa şi barba. Avea pe cap o pălărie mare de cowboy din care acum şiroia pe covorul franţuzesc un pîrîiaş de apă îngheţată.

– Charlie, iarăşi faci pipi pe covorul meu?

– Că tot ai adus vorba... ai nişte cafea?

– Desigur. Sam îl privea uimită şi se întreba dacă se întîmplase ceva. Venise la ea doar o dată sau de două ori, dar numai atunci cînd avea vreo problemă importantă. S-a întîmplat ceva cu noul cont pe care ţi l-am arătat? Era în pragul bucătăriei şi îl privea din nou cu îngrijorare, iar el îi zîmbi şi o urmă.

– Nu. Şi nici nu se va întîmpla nimic. Al lucrat bine săptămîna asta. Sam, va ieşi grozav.

Ea surîse liniştită şi puse de cafea.

– La fel mă gîndisem şi eu. Făcură un schimb de zîmbete. Erau prieteni de aproape cinci ani, trecuseră împreună prin campanii numeroase, cîştigaseră premii, glumeau, se tachinau şi lucrau pînă la orele patru după-amiaza la coordonarea unei prezentări pentru un client şi pentru contabili pentru a doua zi. Erau amîndoi „copiii-minune" ai lui Harvey Maxwell, directorul artistic titular al firmei. Harvey se retrăsese de cîţiva ani buni. Pe Charlie îl găsise printr-o agenţie, iar pe Samantha prin alta. Recunoştea oamenii capabili de îndată ce îi vedea.

El le dădea ideile, apoi îi lăsa singuri să creeze, iar el monitoriza totul. Peste un an intenţiona să se pensioneze şi toţi puneau pariu, inclusiv Samantha, că ea îi va moşteni postul. Să ajungi director de creaţie la treizeci şi unu de ani nu era rău deloc.

– Şi, ce s-a mai întîmplat, puştiule? Nu ne-am mai văzut de dimineaţă. Cum merge treaba cu Wutzheimer?

– Păi... Charlie îşi ridică braţele cu un aer de resemnare. Ce poţi să faci pentru unul dintre cele mai mari magazine universale din St. Louis care are bani cu găleata şi gust zero?

– Dar cu tema lebedei, despre care am discutat săptămîna trecută?

– Nu le-a plăcut, vor ceva scînteietor. Lebedele nu sînt scînteietoare.

Sam şi-a rotit ochii şi s-a aşezat pe marginea mesei de tăiat carne, iar Charlie şi-a revărsat formele uscăţive pe un scaun din faţa ei. Era ciudat, niciodată nu se simţise atrasă de Charlie Peterson, de cînd lucrau împreună, călătoreau împreună, dormeau prin avioane împreună şi vorbeau în puţinul timp pe care-l aveau liber. Era ca şi fratele ei, camaradul de suflet, prietenul ei. Avea o soţie pe care o plăcea la fel de mult pe cît o iubea el. Melinda era perfectă pentru el. Ea decorase apartamentul pe care îl aveau pe Strada 81 est, cu tapiţerii frumos colorate şi cu coşuleţe împletite artistic. Mobila era tapiţată cu piele de culoarea mahonului şi pe oriunde te uitai vedeai obiecte fine de artă, comori pe care Melinda le descoperise şi le adusese acasă, orice, de la scoici exotice de mare pe care le găsiseră în Tahiti, pînă la un bloc de marmură pe care îl împrumutaseră de la fiii lor. Aveau trei băieţi, toţi semănau cu Charlie, un cîine imens şi needucat pe care îl chema Rags – Zdrenţe – şi un jeep spaţios pe care Charlie îl conducea de aproape zece ani. Melinda era şi ea artistă, dar nu fusese niciodată coruptă

de muncă de zi cu zi. Avea un atelier şi în ultimii ani reuşise să organizeze o expoziţie cu cele mai reuşite lucrări ale ei. Era destul de deosebită de Samantha în multe privinţe, totuşi amîndouă aveau în comun bunătatea şi fineţea, dincolo de bravada pe care Charlie o admira la amîndouă. În felul lui, Charlie ţinea la Samantha şi fusese zguduit din temelii de fapta lui John. Oricum nu îl agrease niciodată şi mereu îl catalogase drept un cretin egocentrist. Iar faptul că o părăsise brusc pe Samantha şi că se căsătorise imediat cu Liz Jones îi dovedise că avusese dreptate, cel puţin într-o oarecare măsură. Melinda încercase să înţeleagă ambele părţi, dar Charlie nici nu voia să audă. Era prea îngrijorat pentru Sam. În ultimele luni o văzuse cam abătută şi asta era evident pentru toţi. Activitatea ei avea de suferit. Ochii i se stinseseră. Faţa îi era cumplită.

– Şi ce făceaţi, madame? Sper că nu te deranjează vizita mea atît de tîrzie.

– Nu. Samantha îi zîmbi şi-i turnă o ceaşcă de cafea. Tocmai mă întrebam de ce ai venit? Mă verifici?

– Poate. Ochii îi erau blînzi. Te deranjează, Sam?

Îl privi cu tristeţe, iar el vru să o ia în braţe.

– De ce m-ar deranja? E bine să ştii că măcar cuiva îi pasă de tine.

– Ştii că mie îmi pasă. La fel lui Mellie.

– Ce mai face? E bine? El încuviinţă din cap. La birou nu aveau niciodată timp să discute despre aşa ceva.

– E bine. Se întreba cum să aducă discuţia spre ceea ce voia să-i spună. Nu-i va fi uşor şi ştia că Sam ar putea să interpreteze totul diferit.

– Şi? Ce mai e nou? Dintr-o dată Samantha îl privi amuzată. El arboră o expresie de inocent, iar Sam îl trase de barbă. Ai o carte în mînecă, prietene Charlie. Ce este?

– Ce te face să crezi asta?

– Afară toarnă cu găleata, e frig de-ngheaţă apele,

este vineri seară, iar tu ai putea să fii acasă cu soţia ta bună, în intimitatea căminului vostru cu cei trei fii. Îmi vine greu să cred că ai venit tocmai pînă aici numai ca să-mi ţii companie la o ceaşcă de cafea.

– Şi de ce nu? Tu eşti mult mai încîntătoare decît copiii mei. Dar... ezită o clipă, ai dreptate. Nu am trecut tocmai întîmplător pe la tine. Am venit să stăm de vorbă. Doamne, era îngrozitor. Cum ar fi putut să-i spună aşa ceva? Îşi dădu seama că nu-l va înţelege.

– Şi? Haide, dă-i drumul. În ochii ei era o scînteie de răutate pe care Charlie nu o mai văzuse de mult.

– Ştii, Sam... Trase aer în piept şi o privi atent. Discutam cu Harvey...

– Despre mine? Dintr-o dată se înfurie, dar el continuă. Sam detesta ca oamenii să vorbească despre ea acum. Deoarece întotdeauna se vorbea despre cine era ea şi despre ce făcuse John. Mda, despre tine.

– De ce? E vorba de contul Detroit? Nu cred că el îmi înţelege concepţiile, dar...

– Nu, Sam, nu despre contul Detroit. Despre tine.

– Ce e cu mine? Credea că povestea se sfîrşise, că divorţul trecuse şi că John era însurat cu altcineva. Credea că nu se mai vorbeşte despre ea. Nu mai era nimic de spus. Supravieţuise. Deci? Mă simt bine.

– Crezi? Mi se pare uluitor. O privea cu emoţie şi cu o umbră de mînie pe care o resimţea faţă de John. Dacă aş fi în locul tău, Sam, nu cred că m-aş simţi chiar atît de bine.

– Nu am de ales. Şi, în plus, sînt mai tare decît tine.

– Se poate. Îi zîmbi cu blîndeţe. Dar poate că nu eşti chiar atît de tare cît îţi închipui. De ce nu iei o pauză, Sam?

– Ce vrei să spui? Să mă duc la Miami şi să lenevesc pe plajă?

– De ce nu? Se străduí să zîmbească, dar ea îl privi

şocată.

– Ce încerci să-mi spui? O cuprinsese panica. Harvey mă dă afară? Asta este? Te-a trimis la mine să faci pe călăul, Charlie? Nu mai au nevoie de mine fiindcă nu mai sînt la fel de veselă ca înainte? Punînd aceste întrebări simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Isuse! Cum credeaţi că voi reacţiona? Am avut o perioadă grea... era... Lacrimile o înecau acum şi se ridică brusc. La naiba, mă simt bine. Sînt bine. De ce naiba... Dar Charlie o luă de mînă şi o aşeză la loc pe scaun cu blîndeţe.

– Ia-o încet, fetiţo. Totul este în regulă.

– Charlie, mă dă afară? Pe obraz i se prelinse o lacrimă. Charlie Peterson dădu din cap că nu.

– Nu, Sam, bineînţeles că nu.

– Atunci? Ştia. Deja ştia.

– Vrea să pleci undeva pentru un timp şi să te odihneşti. Deocamdată ne-ai furnizat destule date pentru contul Detroit. Îşi va dedica şi el ceva timp acestei afacere. Aşa că putem să continuăm noi de unde te-ai oprit tu.

– Dar nu trebuie. E o prostie, Charlie.

– Oare? O privi lung şi tăios. E chiar o prostie, Sam? Crezi că poţi face faţă unei presiuni atît de mari fără să clachezi? După ce te-a părăsit soţul pentru alta, ca apoi să-l vezi în fiecare seară pe postul naţional cum sporovăieşte cu noua lui soţie, căreia să-i vezi pîntecul crescînd din ce în ce mai tare? Crezi că poţi să asişti la dansul ăsta si să surprinzi fiecare pas? Fără să lipseşti nici o zi de la serviciu, pentru Dumnezeu, şi să mai şi insişti să-ţi iei pe cap toate conturile noi? Cred că mai devreme sau mai tîrziu o să cedezi nervos. Crezi că te poţi menţine pe linia de plutire în felul acesta, Sam? Eu nu aş putea. De fapt, nu pot să-ţi fac una ca asta, îţi sînt prieten. Ce ţi-a făcut ticălosul acela aproape că te-a distrus, ce Dumnezeul! Renunţă puţin, du-te undeva şi

plîngi, uită totul şi apoi vino înapoi. Avem nevoie de tine. Avem mare nevoie de tine. Harvey o ştie, eu o ştiu, contabilii o ştiu şi ei, iar tu o ştii cel mai bine, numai că nu avem nevoie de tine bolnavă, sau nebună, sau distrusă, fiindcă aşa ai să ajungi dacă nu te eliberezi de stres acum.

– Deci, tu crezi că acum am o cădere nervoasă, nu-i aşa? Era răniţă şi în acelaşi timp şocată, dar Charlie o contrazise.

– Bineînţeles că nu. Dar, la naiba, peste un an s-ar putea să o ai. Sam, acum e vremea să vindeci durerea, nu mai tîrziu, cînd se va înrădăcina atît de adînc, încît nu o vei mai putea desprinde de tine...

– Trăiesc cu ea de atîta timp. Au trecut patru luni.

– Şi ele te-au ucis. Afirmaţia lui era simplă, iar ea nu putea nega adevărul.

– Bine, şi ce a spus Harvey? Se uita cu tristeţe în ochii prietenului ei. I se părea că eşuase, că ar fi trebuit să se descurce mai bine.

– Vrea să pleci undeva.

– Unde? Îşi şterse o lacrimă cu dosul palmei.

– Oriunde vei voi tu.

– Pentru cît timp?

Charlie ezită o clipă înainte de a răspunde.

– Trei sau patru luni. De fapt se hotărîse ca ea să lipsească pînă ce John şi Liz vor avea copilul atît de mult aşteptat. Charlie ştia ce lovitură va fi pentru Samantha, dar discutase cu Harvey de mai multe ori; cu toate acestea nici unul, nici celălalt nu şi-ar fi putut imagina figura pe care Charlie o avea acum în faţa ochilor. Chipul Samanthei exprima neîncredere, indignare, ba chiar oroare.

– Patru luni? Ai înnebunit? Ce se va întîmpla cu clienţii noştri? Şi ce naiba se va întîmpla cu postul meu? Isuse, tu ai avut grijă de toate, nu-i aşa? Spune! Vrei

slujba mea dintr-o dată, asta-i nu? Din nou sări de la masă şi începu să se plimbe, iar el o urmă şi o privi cu un fel de tristeţe în ochi.

– Postul tău e în siguranţă, Sam. Dar trebuie să faci asta. Nu poţi să te mai forţezi astfel. Trebuie să pleci de aici, din apartamentul acesta, din biroul tău, poate chiar din New York. Ştii ce cred? Cred că ar trebui să o suni pe doamna aceea din California de care îţi plăcea atît de mult şi să te duci să stai cu ea. Apoi te vei întoarce cînd te vei elibera de toate şi vei reveni la viaţă. Te asigur că îţi va face foarte bine.

– Care doamnă? Samantha părea că nu-şi aminteşte.

– Cea despre care mi-ai povestit acum cîţiva ani, cea cu ferma de cai, Carol, sau Karen nu ştiu cum, bătrîna care este mătuşa colegei tale de cameră din colegiu. Îmi povesteai de ea ca şi cum era cea mai bună prietenă a ta. Fusese. Barbie fusese cea mai apropiată confidentă a ei, în afară de John, fuseseră colege de cameră la colegiu. Ea murise la două săptămîni după absolvire într-un accident de avion în Detroit. Dintr-o dată ochii Samanthei se luminară.

– Mătuşa lui Barbie... Caroline Lord. E o femeie minunată. Dar de ce Dumnezeu să mă duc acolo?

– Doar îţi place să călăreşti, nu-i aşa? Ea dădu din cap. E un loc frumos şi e foarte diferit, ba chiar foarte departe de Madison Avenue. Poate că ar trebui să-ţi parchezi eleganta garderobă de serviciu şi să-ţi îmbraci corpul acela sexy în nişte blugi, apoi să fugăreşti cîţiva cowboy o vreme.

– Ce să-ţi spun, e foarte amuzant; şi e chiar ce-mi lipsea. Însă ideea o încînta puţin

Coarda sensibilă fusese atinsă; nu o mai văzuse pe Caroline de ani de zile. Odată, cînd era cu John, se oprise să o viziteze, făcuseră un ocol de trei sau patru ore la nord-est de Los Angeles, iar lui John îi displăcuse

total. Nu se omora după cai, spunea că ferma era dezagreabilă, iar despre Caroline şi administratorul ei spunea că îl priviseră pieziş fiindcă manierele lui erau prea urbane. El nu era nicidecum un bun călăreţ, dar Samantha era o călăreaţă desăvîrşită. Aşa fusese din copilărie. La fermă văzuse un căluţ cenuşiu sălbatic, pe care îl călărise spre dezaprobarea lui Caroline. Dar nu păţise nimic, deşi calul o trîntise la pămînt de cel puţin şapte ori, fiindcă încercase să pună şaua pe el, iar John a rămas impresionat de priceperea ei. Era o perioadă fericită din viaţa lui Sam şi acum i se părea atît de departe în timp.

– Nici măcar nu ştiu dacă mă va primi la ea, Charlie. E o idee trăsnită. De ce nu mă lăsaţi voi să-mi termin liniştită munca?

– Fiindcă ne eşti dragă şi ne e teamă că aşa te vei distruge.

– Nu-i adevărat. Îi zîmbea distrată, iar el o dojenea legănîndu-şi capul.

– Nu contează ce-mi spui mie, Sam. Este hotărîrea lui Harvey.

– Care hotărîre?

– Să-ţi iei un concediu.

– Deci, s-a hotărît? Din nou părea şocată şi din nou el dădea din cap.

– Începînd de azi. Concediu trei luni şi jumătate, iar dacă vrei, poţi să-l prelungeşti pînă la şase. Se informaseră la televiziune despre data la care va naşte Liz şi mai adăugaseră la aceasta două săptămîni.

– Şi nu o să-mi pierd slujba?

– Nu. Scoase din buzunar o scrisoare şi i-o dădu Samanthei să o citească. Era de la Harvey care îi garanta postul chiar dacă va lipsi şase luni. Nu se obişnuia aşa ceva în meseria lor, dar, după cum afirmase Samantha Taylor, Harvey era „o fată extraordinară".

Sam îl privi pe Charlie cu tristeţe:

– Asta înseamnă că sînt liberă de azi? Buza de jos începuse să-i tremure.

– Da, doamnă, de azi. Chiar din acest moment eşti în vacanţă. Ce n-aş da să fiu şi eu.

– Oh, Dumnezeule. Se aşeză pe un scaun şi-şi acoperi faţa cu o mînă. Acum ce să fac, Charlie?

El o mîngîie uşor pe umăr.

– Fă ce ţi-am spus eu, fetiţo. Sun-o pe prietena ta de la fermă.

Sugestia era o nebunie, dar după ce plecă el începu să se gîndească la ce avea de făcut. Cînd se culcă era încă în stare de şoc. În următoarele trei luni şi jumătate nu avea serviciu. Nu avea unde să se ducă, nimic de făcut, nu voia să vadă pe nimeni şi pe nimeni cu care să se consulte. Pentru prima dată în viaţa ei de adult nu avea nici un plan. Nu trebuia decît să se întîlnească a doua zi cu Harvey şi să-i explice tot ce rămînea de făcut la slujbă şi apoi era liberă. Cum stătea singură în întuneric, speriată, începu să chicotească. Era chiar o nebunie, ce naiba avea să facă pînă pe 1 aprilie? Aprilie... păcăleală... Europa? Australia? O vizită la mama ei în Atlanta? O clipă se simţi mai liberă ca niciodată. Cînd plecase de la *Yale* îl avea pe John la care să se gîndească, iar acum nu avea pe nimeni. Apoi ca la un impuls interior îşi căută agenda cu adrese, pe întuneric, şi se hotărî să urmeze sfatul lui Charlie. Aprinse lumina şi găsi numărul la litera L. În California era ora nouă şi treizeci şi nădăjduia că nu era prea tîrziu să telefoneze.

După ce telefonul sună de două ori se auzi vocea binecunoscută a lui Caroline Lord. Sam făcu introducerea de rigoare, apoi începu să-i explice cum stăteau lucrurile cu ea. Caroline o asculta cu bunăvoinţă şi, după un oftat cam lung, Sam reuşi să-şi spună păsul. Ce a urmat a fost ca un adevărat bun-venit acasă din partea

lui Caroline. Vechea ei prietenă o asculta cu adevărat. Acest lucru îi dădea lui Sam o senzaţie de consolare pe care nu o mai simţise de ani de zile. Şi, după o jumătate de oră, cînd închise telefonul, rămase cu privirea în sus, spre baldachin şi se întrebă dacă nu cumva înnebunise de-a binelea. Îi promisese lui Caroline că a doua zi va veni în California cu avionul de după-amiază.

Capitolul 2

A doua zi de dimineaţă, Samantha avu multă treabă; îşi făcu valizele, sunase la liniile aeriene, îi lăsă menajerei un bileţel şi un cec, apoi închise apartamentul. Apoi, cu cele două valize, luă un taxi pînă la birou unde îi lăsă lui Charlie cheile de la apartament şi promise să le trimită băieţilor cadouri de Crăciun de pe Coastă. Se întîlni cu Harvey cu care discută două ore şi îi explică tot ce avea nevoie să cunoască.

– Să ştii, Harvey, că nu era nevoie să faci asta pentru mine. Nu-mi doream aşa ceva. La sfîrşitul întîlnirii se uită la el cu părere de rău.

El o privi în tăcere peste biroul lui de marmură şi crom.

– Sam, ştiu că nu e ce vrei tu, dar ai nevoie de asta, chiar dacă nu-ţi dai seama. Pleci din oraş? Harvey era un bărbat înalt, uscăţiv, cu părul cărunt, tuns scurt, marinăreşte. Purta cămăşi albe *Brooks Brothers,* costume cu dunguliţe, arăta ca un bancher şi fuma pipă, dar dincolo de ochii albaştri-cenuşii şălăşuiau o minte sclipitoare, un spirit creator şi un suflet ales, rar întîlnit. Fusese, dacă se putea spune aşa, ca un tată pentru Samantha, iar ea se gîndea de fapt că n-ar trebui să o surprindă faptul că o trimitea pentru o pauză. Nu discutaseră despre planurile

ei, ci numai despre conturi, toată dimineaţa.

– Da, plec, îi zîmbi Samantha din partea cealaltă a biroului „interzis". Era uşor să-şi amintească de teama pe care o simţise la început, cînd îl întîlnise şi cît de mult ajunsese să-l respecte cu trecerea anilor. Acest respect era mutual, iar ea o ştia foarte bine. De fapt – şi se uită la ceas – avionul meu pleacă în două ore.

– Atunci ieşi naibii odată din biroul meu. Îşi puse pipa pe masă şi zîmbi, dar Sam ezită o clipă să se ridice.

– Harvey, eşti sigur că slujba va rămîne a mea?

– Îţi jur. Ai scrisoarea mea? Ea aprobă. Bine, atunci dacă nu-ţi vei recăpăta slujba înapoi vei putea să mă dai în judecată.

– Nu asta vreau. Eu vreau slujba.

– O vei avea şi probabil că o vei avea şi pe a mea în orice caz.

– Pot să mă întorc peste cîteva săptămîni, să ştii. Tatona terenul, dar el negă din cap şi zîmbetul i se stinse din ochi.

– Nu, Sam, nu poţi. 1 aprilie şi cu asta basta.

– Există vreun motiv special? Nu voia să-i spună motivul real, aşa că dădu iar din cap.

– Nu, am ales pur şi simplu această dată. O să-ţi trimit cîteva informări ca să fii la curent cu ce se întîmplă şi poţi să mă suni cînd vrei. Secretara mea ştie unde te poate găsi?

– Nu încă, dar îi voi comunica.

– Foarte bine. Se ridică şi veni în faţa ei. Îi puse mîinile pe umeri şi o strînse la piept cîteva secunde, apoi o sărută pe creştet, părinteşte. Ia-o uşurel, Sam. Ne va fi dor de tine. Vocea îi tremura şi avea lacrimi în ochi, se depărtă de ea şi se duse spre uşă. O clipă Sam avu impresia că era exilată din propria-i casă şi simţi o oarecare panică la gîndul că putea să-l roage să nu o trimită în concediu.

Cînd ieşi din birou Charlie o aştepta pe hol, îi zîmbi cu blîndeţe, îşi puse o mînă pe umărul ei şi-i spuse:

– Eşti gata de plecare, puştoaico?

– Nu. Îi zîmbi ezitînd, apoi pufni pe nas şi se apropie de el.

– Vei fi în curînd.

– Da? De ce eşti atît de sigur? Mergeau încet spre biroul ei şi, mai mult ca oricînd, ar fi vrut să rămînă. Este o nebunie. Tu ştii asta, nu-i aşa, Charlie? Vreau să spun că am mult de lucru, campanii de coordonat, nu am nici un drept să...

– Dacă vrei, poţi continua să vorbeşti, Sam, dar nu se va schimba nimic. Peste două ore te voi urca în avion. Se uită la ceas zîmbind.

Dintr-o dată Samantha se opri şi îl privi cu asprime, iar el nu se putu abţine şi rîse. Sam arăta exact ca un copil frumos şi imposibil.

– Ce-ai face dacă nu m-aş urca în el? Să zicem că nu vreau şi gata?

– Atunci o să te droghez şi apoi te duc acolo chiar eu.

– Lui Mellie nu i-ar plăcea asta.

– Ba cred că ar fi încîntată. Toată săptămîna m-a rugat să plec de pe capul ei.

A tăcut şi a privit-o pe Samantha. Ea îi zîmbi uşor.

– Bine, dar în treaba asta nu trebuie să mă amestec eu, aşa-i?

– Nu, nici tu, nici Harvey. Sam, nu contează unde pleci, dar trebuie să nu mai stai aici, pentru binele tău. Tu nu vrei asta? Nu vrei să scapi puţin de toate întrebările şi amintirile, de riscul de a te lovi de ele? Acest *ele* răsună în mintea Samanthei ca un cîntec trist care o făcu să tresară.

– Ce mai contează? Cînd mă voi uita la ştiri în California tot pe ei o să-i văd. Pe amîndoi. Privind... Şi

ochii i se umplură de lacrimi numai la gîndul că va vedea acele feţe, care o atrăgeau în fiecare seară ca un magnet. Se uita la ei zi de zi, apoi se ura fiindcă o făcuse, voia să schimbe canalul, dar mîna nu o asculta. La naiba, nu ştiu, mi se pare că sînt atît de potriviţi, nu-i aşa? Pe chip i se citea tristeţea, iar din ochi începură să-i curgă lacrimi. Cînd eram amîndoi nu păream la fel, nu-i aşa? Adică...

Charlie nu-i răspunse, ci o îmbrăţişă.

– Gata, Sam, gata. Ea plîngea încet pe umărul lui fără să-i pese de ochii secretarelor care treceau pe lîngă ei, iar el îi dădu la o parte o şuviţă de păr blond de pe frunte şi-i zîmbi prieteneşte. Vezi, de aceea ai nevoie de o vacanţă. Cred că se cheamă epuizare emoţională, sau nu ai observat?

Sam îl dezaprobă şi scoase un sunet care se voia un rîs slab.

– Aşa îi spune? Da... Îşi reveni, suspină şi-şi şterse lacrimile. Poate că am nevoie de o vacanţă. Îşi dădu capul pe spate şi-l privi pe Charlie. Dar nu pentru motivele pe care ţi le imaginezi tu. Voi toţi m-aţi cam obosit.

– Cred şi eu. Şi vom continua să te obosim de îndată ce te vei întoarce. Aşa că distrează-te acolo unde te duci. Călăreaţă aventurieră! Amîndoi simţiră pe umeri o mînă străină şi se întoarseră brusc.

– Nu ai plecat încă, Samantha? Era Harvey, cu pipa în colţul gurii şi cu o lumină prietenoasă în ochi. Credeam că ai de prins un avion.

– Are. Charlie zîmbi către Samantha.

– Atunci, pentru Dumnezeu, urc-o odată în el. Plecaţi de aici. Noi avem de lucru. Zîmbi, apoi scoase pipa din gură şi o ridică în sus în semn de salut şi dispăru pe un alt culoar în timp ce Charlie se uita nelămurit la Samantha.

– Să ştii că nu e nevoie să mă urci în avion.

– Nu mai spune! Ea insistă, apoi mai privi o dată spre biroul ei ca şi cînd ar fi fost pentru ultima oară. Charlie îi sesiză reacţia şi îi luă bagajele şi haina. Hai odată, că încep şi eu să devin melancolic. Hai să prindem avionul.

– Da, domnule.

Charlie i-o luă înainte şi o aşteptă. Sam făcu primii paşi ezitînd, apoi, cu o ultimă privire înapoi, închise biroul şi plecă.

Capitolul 3

Zborul cu avionul s-a desfăşurat normal, fără peripeţii. Privea în jos parcelele de pămînt care se apropiau şi se depărtau formînd un mozaic. Cîmpurile maronii erau pătate ici-colo de zăpadă catifelată, iar cînd ajunse aproape de Coasta de Vest semnele iernii dispăreau şi le lua locul verdele satinat cu pete albăstrui strălucitoare, formate de lacurile şi pădurile deasupra cărora zbura avionul acum. Un apus de soare înflăcărat învăluia nava care ateriza în Los Angeles.

Samantha îşi întinse picioarele, apoi mîinile ca să se dezmorţească şi privi prin hublou. Moţăise mai tot drumul, iar acum se uita în jos şi se întreba de ce venise. Ce rost avea să se ascundă tocmai în California? Ce putea găsi aici? Cînd se ridică şi îşi scutură pletele aurii, se gîndi că greşise cînd porni la drum. Nu mai avea nouăsprezece ani. Nu avea nici un rost să se refugieze la o fermă şi să se joace de-a cowboyul. Era o femeie care avea răspunderi şi o viaţă a ei care gravitau împrejurul New York-ului. Dar, în fond, ce avea acolo? Nimic, chiar nimic.

Se uită la ceilalţi pasageri care coborau din avion, îşi încheie nasturii de la haină îşi luă geanta şi se pregăti să iasă. Era îmbrăcată cu o haină maron din piele de

căprioară, blugi şi cizmele cafenii de la *Celine*. Geanta se asorta cu haina, iar de mînerul ei avea legată o eşarfă roşie de mătase pe care şi-o puse la gît de cum ajunse în aeroport. Chiar şi aşa încruntată cum era şi cu hainele de călătorie pe care le purta era o femeie deosebit de frumoasă care atrăgea privirile bărbaţilor care o vedeau trecînd pe lîngă ei. În avion nu o observaseră fiindcă nu se ridicase de pe locul ei decît o dată cînd s-a spălat pe mîini înainte de prînz. Restul călătoriei stătuse cuminte, obosită, moţăind şi încercînd să realizeze de ce îi lăsase pe cei de la birou să-i facă una ca asta, întrebîndu-se de ce reuşiseră să o convingă să vină în Vest.

– Şedere plăcută. Vă mulţumim că aţi ales... Stewardesele îşi făceau datoria de gazde, iar Sam le mulţumi printr-un zîmbet.

Peste cîteva minute se afla în aeroportul din Los Angeles, privind dezorientată în jurul ei, întrebîndu-se încotro să meargă, cu cine avea să se întîlnească şi dacă avea să întîlnească pe cineva, de fapt. Caroline o asigurase că administratorul Bill King va veni să o ia, iar dacă acesta nu va putea, va trimite pe altcineva de la fermă în întîmpinarea ei. „Uită-te după ei, nu se poate să nu-i vezi, cel puţin în aeroportul acesta", îi spusese Caroline glumind. Într-un aeroport în care mirosea a *Vuitton* şi *Gucci*, în care vedeai sandale din lame, vizon şi alte blănuri, şi bikini minuscule şi cămăşi descheiate pînă la buric, era foarte uşor să depistezi un fermier îmbrăcat în blugi *Stetson*, şi cizme de cowboy. Mult mai uşor de remarcat decît costumul este modul în care se mişcă şi merge, pielea bronzată şi aura de sănătate care-l înconjoară cînd se află în mijlocul mulţimii decadente şi înzorzonate. Sam ştia încă de la prima ei vizită la fermă că fermierii nu aveau nimic decadent ca aspect. Ei sînt duri, blînzi şi muncitori. Fermierii sînt nişte oameni cărora le place ceea ce fac şi care sînt legaţi aproape mistic de

pămîntul pe care îl lucrează, de oamenii cu care lucrează şi de şeptelul pe care îl întreţin cu multă grijă. Samantha respecta dintotdeauna această categorie socială, numai că ei erau puţin deosebiţi de cei din New York. Şi cum stătea în mijlocul haosului din aeroport, îşi dădu imediat seama că, odată ajunsă la fermă, îi va părea bine că alesese acel loc. Poate că, totuşi, avea nevoie de aşa ceva.

Căută plăcuţa cu „eliberarea bagajelor", privind în stînga şi în dreapta şi simţi o mînă pe braţul ei. Se întoarse speriată şi îl văzu pe el, pe înaltul cowboy cu umeri laţi, în costum de piele, omul pe care îl recunoscu imediat, bătrînul de acum zece ani. O domina cu înălţimea lui monumentală, cu ochii lui albaştri ca nişte frînturi din cerul verii, cu faţa lui brăzdată ca un cîmp arat şi cu zîmbetul acela la fel de binevoitor ca şi atunci; bărbatul emana atîta bunătate cînd o strînse în braţe cu o putere de urs şi-i ură bun venit. Era Bill King, omul care fusese administratorul fermei Lord de cînd Caroline o cumpărase în urmă cu treizeci de ani. Avea în jur de şaizeci de ani, nu primise o educaţie prea aleasă, dar avea multe cunoştinţe, multă înţelepciune şi de două ori mai multă bunătate. Se simţise atrasă de el de cînd îl văzuse, iar ea şi Barbara îl considerau un unchi înţelept; la rîndul lui le susţinea orice cauză. El o însoţise pe Caroline la înmormîntarea Barbarei unde a stat discret în spatele familiei cu obrajii scăldaţi de lacrimi. Acum faţa îi era luminată de un zîmbet cald, iar mîinile îi strîngeau încă umerii, şi de bucurie scoase un chiot de cowboy.

– Măi să fie, mă bucur că te văd, Sam! Cîţi ani au trecut? Cinci sau şase?

– Mi se pare că opt sau nouă. Îi zîmbi şi ea la fel de bucuroasă că-l vede şi deodată se simţea fericită că venise. Poate că prietenul Charlie nu se înşelase. Bătrînul înalt şi cărunt se uita la ea cu nişte ochi care îi

spuneau că a venit acasă.

– Gata? Îi oferi cavalereşte braţul, ea zîmbi şi-l acceptă, apoi merseră să caute bagajele care se roteau agale pe banda transportoare.

– Astea sînt? întrebă el ţinînd în mînă valiza neagră din piele *Gucci* cu dungi verzi şi roşii. Cealaltă valiză cu mînere lungi îi atîrna pe umăr şi părea că le cară fără cel mai mic efort.

– Astea sînt, Bill.

Se uită la ea puţin necăjit.

– Înseamnă că nu ai de gînd să stai prea mult. Îmi amintesc de ultima oară cînd ai venit aici cu soţul tău. Cred că aveaţi amîndoi vreo şapte valize. Zîmbi şi ea cînd îşi aduse aminte. John îşi luase cu el atîtea haine cîte i-ar fi ajuns pentru o lună la Saint Moritz.

– Majoritatea lor erau ale soţului meu. Tocmai ne întorceam de la Palm Springs.

El dădu din cap, nu spuse nimic şi o conduse spre garaj. Vorbea puţin, dar avea un suflet sentimental. Sam observase asta în celelalte vizite la fermă. În cîteva minute au ajuns la camioneta roşie, au aranjat valizele în spate şi au pornit încet din parcarea *Aeroportului internaţional Los Angeles,* iar Sam avu senzaţia că în curînd va fi eliberată. După atmosfera aglomerată din New York, slujba ei, căsătoria şi, mai recent trupurile acelea care se aflau în apropierea ei în avion şi în aeroport, în sfîrşit spera să iasă la loc deschis, să fie singură, să se gîndească, să vadă munţii, copacii şi vitele şi să redescopere o viaţă pe care aproape că o uitase. Gîndindu-se la aceste perspective faţa i se lumină.

– Sam, arăţi bine. Se uitase la ea cînd ieşiseră din aeroport, iar acum intrase pe autostradă în viteza a patra.

Sam zîmbi şi dădu din cap.

– Nu chiar aşa de bine. A trecut mult timp de atunci. Vocea îi scădea pe măsură ce spusese ultimele cuvinte

şi-şi amintea de ultima dată cînd i-a văzut pe el şi pe Caroline Lord. Fusese o călătorie ciudată, un amestec bizar de trecut şi prezent. John nu se prea distrase la fermă. Rulînd pe autostradă, în mintea Samanthei reveneau amintiri de la ultima vizită aici. Parcă fusese aici acum o mie de ani, se uita împrejur şi îşi dădea seama că ţinutul se schimbase radical. Nu era nici urmă de urîţenie a suburbiilor Los Angeles-ului, de fapt nu se vedeau case deloc, ci numai suprafeţe întinse de pămînt, întinderile nesfîrşite ale fermelor şi rezervaţiile nelocuite ale guvernului. Ţinutul era frumos, iar Sam coborî geamul şi inspiră aerul proaspăt.

– Doamne, parcă miroase altfel, nu-i aşa?

– Desigur. Faţa i se lumină de acelaşi zîmbet cald, fără cuvinte. Caroline se va bucura foarte mult să te vadă, Sam. Se simte cam singură de cînd a murit Barb. Ştii, de multe ori vorbeşte de tine. Mă întrebam adesea dacă te vei întoarce aici. După ultima ta vizită credeam că nu vei mai veni.

Atunci plecaseră de la fermă devreme şi John nu a făcut nici un efort să nu spună că se plictisise de moarte.

– Mai devreme sau mai tîrziu m-aş fi întors eu, oricum. Mereu îmi făceam planuri să mă opresc la voi în drum spre Los Angeles, cînd aveam treabă în oraş, dar niciodată nu am avut destul timp.

– Dar acum? Ţi-ai lăsat cumva slujba, Sam? Avea o vagă idee despre meseria ei şi că lucra pentru reclame, dar nu ştia exact ce face şi nici nu-l interesa. Caroline îi spusese că are un post bun, că era fericită şi asta era de ajuns. Ştia cu ce se ocupa soţul ei, bineînţeles. Toată ţara îl cunoştea pe John Taylor, atît după înfăţişare, cît şi după nume. Bill King nu-l plăcuse niciodată, dar ştia al naibii de bine cine era.

– Nu, Bill, nu am lăsat-o, sînt în concediu.

– Concediu de boală? Părea îngrijorat; tocmai

treceau printre dealuri.

Sam ezită un minut.

– Nu chiar. Mai degrabă o cură de odihnă, să spunem. Avea intenţia să lase discuţia în acel punct, dar se hotărî să-i spună adevărul. John şi cu mine am divorţat. Bill îşi ridică mirat sprîncenele, dar nu spuse nimic, iar ea continuă: De fapt, a trecut ceva timp de atunci. Cel puţin mie mi se pare o veşnicie. S-a întîmplat acum trei sau patru luni. Mai exact trecuseră o sută două zile. Le numărase pe toate. Şi acum cei de la serviciu s-au gîndit că mi-ar trebui o pauză. I se părea ciudat felul cum se exprimase şi o cuprinse panica, la fel ca în dimineaţa cînd vorbise cu Harvey. Oare aveau de gînd să o concedieze şi nu voiau încă să-i spună? Credeau ei că nervii îi cedaseră? Cînd se uită la Bill King îl văzu că aproba dînd din cap, ca şi cînd lui i se părea o propunere rezonabilă.

– Mie mi se pare corect, fetiţo. Vocea lui o calma, era reconfortantă. E foarte greu să continui cînd ai suferit. Se opri o clipă, apoi continuă: Am aflat şi eu asta cu mulţi ani în urmă cînd mi-a murit soţia. Credeam că pot să-mi continui munca la fermă, dar după o săptămînă şeful meu mi-a spus: „Bill, băiete, îţi dau banii pe o lună, iar tu du-te acasă la ai tăi şi întoarce-te cînd se vor termina banii". Ştii, Sam, cînd mi-a zis asta eram negru de furie, mă gîndeam că îmi sugerează că nu puteam face faţă muncii, dar avea dreptate. M-am dus la sora mea, în Phoenix, am stat acolo vreo şase săptămîni şi cînd m-am întors eram ca şi nou. Nu poţi avea pretenţia ca un bărbat sau o femeie să o ţină în acelaşi ritm tot timpul. Uneori mai trebuie să laşi loc şi pentru un necaz.

Nu-i spusese că în urmă cu douăzeci şi cinci de ani îşi luase şi el trei luni de concediu de la ferma Lord cînd fiul său a fost ucis încă din primele zile ale războiului din Vietnam. Timp de trei luni fusese atît de şocat, încît

de-abia mai putea să vorbească. Caroline îl scoase din această stare, ea îl ascultase, ea îl îngrijise, ea îl găsise pînă la urmă într-un bar din Tucson şi îl adusese acasă cu ea. Avea de lucru la fermă, îi spusese ea, apoi totul avea o limită. Îl muştruluise ca un sergent la instrucţie şi îi dădu să muncească pînă ce crezu că nu mai poate. Ţipase, strigase, înjurase pînă ce, într-o zi, erau gata să se ia la bătaie pe păşune. Coborîseră amîndoi de pe cai, iar ea se repezise la el, el o trîntise la pămînt, apoi, dintr-o dată ea începu să rîdă şi rîse pînă ce lacrimile îi şiroiau la colţurile ochilor; el a început de asemenea să rîdă cu poftă şi s-a aplecat s-o ajute să se ridice şi atunci o sărută pentru prima dată.

Fusese în august, cu optsprezece ani în urmă, iar de atunci el nu mai iubise pe nimeni aşa cum o iubea pe ea. Era singura femeie pentru care suferea, pe care o dorea, după care tînjea, cu care rîdea şi muncea, cu care visa şi pe care o respecta mai mult decît pe orice bărbat. Dar ea era o femeie deosebită. Caroline Lord nu era o femeie oarecare, era o superfemeie. Era strălucitoare şi veselă, atrăgătoare, blîndă, afectuoasă, inteligentă. Iar el nu reuşise niciodată să înţeleagă ce aşteptase ea de la un ajutor de fermier. Ea se hotărîse de la început şi nu regreta decizia luată. De atunci era femeia lui în secret. Ea ar fi făcut publică relaţia lor de la început, dacă ar fi lăsat-o el. El găsea că poziţia ei de stăpînă a fermei Lord era sacră şi, cu toate că se vorbea în stînga şi în dreapta, nimeni nu ştia sigur că ei erau amanţi; singurul lucru pe care îl ştiau cu toţii era că erau buni prieteni. Nici chiar Samantha nu fusese sigură că între ei ar fi fost ceva mai serios, deşi cînd trăia Barbara mai făceau aluzii pe ascuns, apoi chicoteau, dar nu îşi dăduseră niciodată seama de realitate.

– Ce mai face Caroline, Bill? Se uită la el zîmbind şi observă pe faţa lui şi în ochii lui o rază de bucurie.

– E mai tare ca niciodată. E cea mai tare dintre toţi cei de la fermă. De fapt era şi mai în vîrstă ca el cu trei ani. Fusese una dintre cele mai tulburătoare frumuseţi de la Hollywood cînd avusese douăzeci de ani, căsătorită cu unul dintre cei mai importanţi regizori ai timpului. Petrecerile pe care le dădeau cei doi soţi rămăseseră legendare, iar casa pe care şi-o construiseră pe dealurile de lîngă Hollywood era şi în prezent o atracţie turistică. Casa îşi schimbase proprietarii de mai multe ori, dar rămăsese tot un edificiu impunător, un monument al epocii trecute, care cu greu putea fi egalat de contemporani. La treizeci şi doi de ani, Caroline Lord rămăsese văduvă şi, după aceea, pentru ea viaţa la Hollywood nu mai era aceeaşi. Rămăsese pe loc doi sau trei ani pe care şi-i petrecuse în singurătate şi durere, apoi dispăru fără nici o explicaţie. Petrecuse un an în Europa, şase luni la New York şi îi mai trebui un an să se hotărască ce avea să facă. Într-o zi, cînd conducea de multe ore *Lincoln*-ul *Continental* propriu îşi dădu seama dintr-o dată unde s-ar simţi cel mai bine. Departe, la ţară, în sînul naturii, departe de şampanie şi petreceri şi prefăcătorie. Nimic din toate acestea nu mai avea nici o însemnătate pentru ea după moartea soţului ei. Toate se terminaseră pentru ea acum. Era pregătită pentru ceva diferit, pentru o viaţă total nouă, pentru o aventură şi, în aceeaşi primăvară, după ce vizită toate proprietăţile de vînzare pe o rază de două sute de mile distanţă de Los Angeles cumpără această fermă.

O cumpără cu o avere, angajase un consilier şi cei mai buni administratori din vecini. Le plătea tuturor salarii bune, le construise locuinţe frumoase, intime, şi le oferise un gen de căldură şi confort pe care puţini bărbaţi le pot refuza. Şi în schimb cerea sfaturi avizate şi experienţă temeinică, dorea să înveţe cum să conducă ferma singură într-o bună zi şi avea pretenţia ca ei să

muncească la fel de mult ca şi ea. Era la fermă de un an cînd l-a angajat pe Bill King, care a preluat funcţia cea mai înaltă învăţînd-o tot ce ştia şi el. Era genul de administrator pe care toţi proprietarii de ferme şi l-ar fi dorit, în plus aterizase la ferma ei din pură întîmplare. Ba, mai mult de atît, el şi Caroline deveniseră amanţi. Tot ce ştia Samantha despre Bill era că venise la fermă chiar de la începuturile acesteia şi că pusese umărul la transformarea ei într-un adevărat succes financiar.

Ferma Lord era printre puţinele din California care, prin creşterea vitelor, obţinea un profit. Aveau vite din rasa *Angus* şi vindeau cai de rasă *Morgan.* Majoritatea fermelor mari erau fie în sudul, fie în centrul Californiei şi erau puţini fermieri norocoşi; majoritatea lor pierdeau mult din impozite, iar cauza era proasta administrare din partea proprietarilor care locuiau la oraş, sau erau agenţi de bursă, avocaţi, staruri de cinema; aceştia le cumpăraseră doar ca un gen de amuzament. Ferma Lord nu era un joc pentru Bill King, sau pentru Caroline Lord, şi nici pentru oamenii care lucrau la ei, iar Samantha ştia prea bine că pe perioada şederii ei la fermă va trebui să-şi aducă şi ea o contribuţie la activitatea zilnică. Nimeni nu venea la fermă ca să lenevească. O asemenea atitudine ar fi fost jenantă, ţinînd cont de cît muncesc toţi aici.

Cînd Sam o sunase pe Caroline, aceasta îi spusese că rămăseseră fără două ajutoare, iar Samantha era binevenită dacă putea şi ea ajuta. Aşa că Samanthei i se pregătea o vacanţă încărcată, de asta putea să fie sigură. Se gîndea că putea ajuta la grajduri sau îngriji de cai şi poate chiar să facă puţină curăţenie în boxele cailor. Ştia că nu avea nici o şansă să fie lăsată să facă mai mult de atît. Nu era vorba că nu ar fi fost în stare; Samantha îşi dovedise demult măiestria pe cal. Călărise de la cinci ani, participase la festivaluri ecvestre la şapte

ani, fusese la Madison Square Garden la doisprezece, apoi cîştigase banderola albastru şi roşu la sărituri cu calul şi petrecuse cîţiva ani visînd la Olimpiadă alături de calul ei. Însă, după ce a început colegiul, nu prea a mai găsit timp pentru cai, visul Olimpiadei s-a stins şi după aceea au trecut ani buni nemaicălărind deloc. Cînd fusese la ferma lui Caroline împreună cu Barbara, sau cînd întîlnea pe cineva care avea cai profita de ocazii şi se urca pe cal. Ştia prea bine că, fiind fată de la oraş, nu i se va acorda încrederea cuvenită pentru a lucra cu oamenii la alte treburi, decît dacă ar fi intervenit Caroline.

– Ai mai călărit în ultima vreme? o întrebă Bill zîmbind, ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile.

– Ştii, cred că nu m-am mai urcat pe cal de doi ani, răspunse ea.

– Mîine pe vremea asta o să simţi deja durerile călăritului.

– Probabil. Şi-au zîmbit iar în tăcere; era deja pe-nserat. Dar cred că mă voi simţi bine. Durerile acestea sînt plăcute. Genunchii obosiţi şi abdomenul amorţit nu erau nimic pe lîngă durerea din suflet pe care o simţise în ultimele luni.

– Avem cîţiva cai *Palomino,* unul *Pinto* şi o grămadă de *Morgani* şi pe toţi Caroline i-a cumpărat anul acesta. Şi în plus, Bill se încruntă, şi-a mai cumpărat şi calul acela nebun. Să nu mă întrebi de ce a făcut-o, parcă spunea ceva, cum că ar semăna cu un cal dintr-un film făcut de soţul ei. Se uită la Sam dezaprobator. Şi-a cumpărat un pur sînge. E un cal nemaipomenit, dar nu avem nevoie de aşa ceva la o fermă. Arată ca un nenorocit de cal de curse... şi aleargă tot ca el. Calul acela o s-o omoare. Cu el nu-i de glumit, i-am spus chiar eu.

Se uită la Sam, iar ea zîmbi. Şi-o imagina pe Caroline cea elegantă pe pur sîngele ei, alergînd peste cîmpuri, ca o tînără. Era plăcut să o revadă, era fericită că se

întorsese aici şi, mai presus de toate, Samantha simţi cum o cuprinde un val de recunoştinţă. Se bucura că se hotărîse să vină aici şi trase cu ochiul la Bill care conducea pe ultimii kilometri care o despărţeau de fermă, casa lui Bill de mai bine de douăzeci de ani; Samantha se întreba din nou cît de strînsă era legătura lui cu Caroline. La cei şaizeci şi trei de ani ei lui era încă un bărbat viril şi chipeş, spătos, cu braţe puternice şi cu nişte ochi albaştri strălucitori care, combinaţi cu celelalte, îi dădeau o aură de putere şi de eleganţă. Pe el costumul *Stetson* cădea perfect, blugii se mulau pe picioarele lui cu exactitate; nimic din ce avea el nu-l făcea caraghios sau stîngaci. Era un exemplar reuşit al breslei căreia îi făcea cinste şi de care era mîndru. Liniile feţei îi accentuau trăsăturile distinse, iar vocea baritonală, puţin guturală era o încununare a aspectului exterior. Avea peste un metru optzeci în înălţime fără cizmele *Stetson,* iar dacă îl priveai în întregime, arăta într-adevăr impunător.

Cînd trecură pe sub poarta principală a fermei, Samantha răsuflă uşurată, eliberată de o multitudine de sentimente. Drumul mai continua cam o milă de la plăcuţa pe care scria cu litere frumos pictate *Ferma Lord.* Litera L era stilizată şi ea se afla pe tot ce ieşea din fermă. Samantha se simţea ca un copil nerăbdător să vadă în faţa ochilor casa lui Caroline, dar mai trecură vreo zece minute pînă la următoarea cotitură a drumului lateral şi ferma apăru în sfîrşit. Avea aspectul unei plantaţii din trecut, casa era albă, cu storurile bleumarin, cu coşul din cărămidă, o poartă largă la intrare, trepte înalte mărginite de straturi de flori care vara formau un covoraş multicolor, iar în spate, maiestuos, străjuia un şir de copaci gigantici, falnici. Pe panta care cobora dinspre casă erau o salcie şi un heleşteu acoperit de nuferi şi plin de broaşte. Imediat în apropiere erau grajdurile, în spatele lor hambarele şi de jur-împrejur casele

angajaţilor. Mintea lui Sam îşi imaginase întotdeauna că aşa trebuia să arate o fermă adevărată, iar cînd văzuse şi altele constată că aceasta era inegalabilă. Puţine ferme erau atît de impecabil întreţinute, atît de înfloritoare şi de bine conduse... şi nici una dintre ele nu se putea mîndri cu Caroline Lord sau cu Bill King.

– Ei, micuţă doamnă, cum ţi se pare? După ce cprise motorul, ca de obicei, Bill se uita împrejur cu mîndrie. El pusese umărul ca ferma Lord să devină un loc deosebit şi, de fapt, asta era, mai ales pentru el. Ţi se pare schimbată?

– Nu. Sam zîmbi şi se uită peste tot în întunericul care se lăsase. Luna era sus, casa era bine luminată, în locuinţele oamenilor ardeau luminile, la fel de luminată era sala cea mare unde mîncau sau jucau cărţi, grajdurile erau de asemenea în lumină şi era evident că nimic nu se schimbase.

– Am făcut cîteva îmbunătăţiri tehnice, dar nu le poţi vedea.

– Mă bucur. Îmi era teamă că aţi făcut ceva schimbări.

– Nu. Claxonă de două ori şi în pragul uşii apăru silueta unei femei înalte, slabe. O clipă femeia îi zîmbi lui Bill, apoi şi lui Sam. Avusese doar un moment de ezitare cînd o privi pe tînără, după care cu paşi repezi coborî scările, întinse braţele şi o strînse pe Samantha cu putere în braţe.

– Bun venit acasă, Samantha. Bine ai venit acasă. Cînd mirosi parfumul de trandafiri al lui Caroline şi cînd o şuviţă de păr alb îi trecu peste obraz, Samanthei îi dădură lacrimile şi se simţi într-adevăr ca şi cînd ar fi ajuns acasă. După cîteva minute, Caroline păşi înapoi şi o privi cu duioşie. Doamne, Sam, cît eşti de drăguţă. Parcă mai drăguţă decît data trecută.

– Ce vorbeşti? Dar, pentru Dumnezeu uită-te la tine!

Femeia în vîrstă era înaltă şi mlădioasă ca o trestie, mai zveltă ca niciodată, ochii îi străluceau şi întreaga ei fiinţă emana viaţă şi scîntei. Era la fel de frumoasă ca ultima dată cînd o văzuse Sam, cînd avea cincizeci de ani, iar acum la cei şaizeci şi şase de ani ai ei era încă frumoasă; chiar şi în blugi şi în cămaşă bărbătească din bumbac avea un stil al ei inconfundabil. La gît avea înnodată o eşarfă albastră, purta o centură de indian, iar cizmele de cowboy erau de culoarea jadului verde-închis. Cînd urcau scările Samantha tocmai le admira şi scoase un suspin în semn de admiraţie şi încîntare.

– Doamne, Caroline, cît sînt de frumoase!

– Nu-i aşa? Caroline înţelese despre ce era vorba şi privi şi ea în jos cu un zîmbet copilăresc. E comandă specială. La vîrsta mea ele sînt o ultimă extravaganţă, dar ce mai contează? Poate că e ultima mea şansă. Sam fu uimită de exprimarea lui Caroline şi se înfioră la gîndul că deja Caroline gîndea în felul acesta. Intră tăcută în casa binecunoscută, iar Bill venea în urma lor cu bagajele. Holul de la intrare găzduia o masă mare stil american, un candelabru din bronz şi un covor de perete în culori vii. În sufrageria cu care se continua holul ardea un foc înalt în şemineu în jurul căruia erau aşezate nişte scaune cu spătare înalte, tapiţate în albastru. Culoarea se regăsea într-un covor vechi pe care erau desenate flori mărunte întreţesute. Camera era în tonuri de albastru, roşu şi verde şi acestea îi dădeau o strălucire care parcă reflecta spiritul lui Caroline; mobilierul era din lemn masiv, piesele erau în întregime antichităţi. Cărţile erau legate în piele, figurine din bronz erau aranjate cu gust peste tot, în faţa şemineului erau două grătare pentru lemne, candelabrele şi vazele de flori se asortau cu suporturile pentru lumînări de pe pereţi. Încăperea era de o eleganţă şi de căldură pe care numai nişte piese antice i le puteau da; Caroline era pe măsura eleganţei casei ei care arăta

exact aşa cum trebuie să arate o fermă. Camera s-ar fi putut chema „Oraş şi Provincie", sau „Casă şi Grădină", însă Caroline nu se gîndise niciodată la asta. Era casa ei şi nu o expoziţie şi după anii pe care-i petrecuse la Hollywood ţinea foarte mult la intimitatea ei acum. De fapt, pentru mulţi ea practic dispăruse în urmă cu douăzeci şi cinci de ani.

– Caroline, mai ai nevoie de lemne pentru foc? Bill o privea de la înălţimea staturii sale impozante şi acum i se vedea părul nins fiindcă îşi scosese pălăria *Stetson*.

Ea zîmbi şi clătină din cap; părea acum şi mai tînără fiindcă lumina din ochii lui se reflecta în ochii ei.

– Nu, Bill, mulţumesc. Am destule pentru toată noaptea.

– Bine, doamnelor, ne vedem mîine dimineaţă. Îi zîmbi lui Sam, dădu din cap respectuos către Caroline şi, cu paşii lui apăsaţi, ieşi din cameră. Îl auziră cum a închis încet uşa în urma lui şi, aşa cum Samantha şi Barbara deciseseră de o sută de ori în timpul vizitelor din vremea colegiului, Sam hotărî şi de această dată că nu putea să existe nici o legătură între cei doi. După felul cum îşi luau „noapte bună" era clar. Chiar şi saluturile lor nu erau prea personale, ci doar semne din cap, zîmbete întîmplătoare, saluturi prieteneşti şi conversaţii serioase despre fermă. Între ei nu era nimic evident şi totuşi, dacă îi urmăreai îndeaproape, aveai senzaţia că era o înţelegere secretă la mijloc, sau, cum îi spusese Sam Barbarei, se comportau ca un soţ cu o soţie.

Înainte ca Samantha să poată evalua mai bine situaţia, Caroline puse pe masă o tavă, lîngă foc, şi turnă ciocolată fierbinte în căni, descoperi o farfurie cu sandvişuri şi îi făcu semn lui Sam să se aşeze.

– Haide, Sam, stai jos şi simte-te ca acasă. Aşa făcu, iar Caroline îi zîmbi matern. Bine ai venit acasă.

Pentru a doua oară în seara aceea ochii lui Sam se

umezire de lacrimi şi întinse graţios mîna spre Caroline. Se ţinură cîteva clipe şi Sam spuse:

– Îţi mulţumesc pentru că m-ai primit aici.

– Nu mai spune asta. Caroline îi întinse cana. Mă bucur că m-ai sunat. Dintotdeauna am ţinut la tine... Ezită un moment şi privi focul, apoi se uită la Sam. Tot atît cît am iubit-o pe Barbara. Apoi oftă încet. Cînd am pierdut-o parcă murise propria-mi fiică. E greu de crezut că au trecut aproape zece ani. Sam dădu din cap, iar Caroline zîmbi. Mă bucură să ştiu că nu te-am pierdut şi pe tine. Scrisorile tale mi-au făcut întotdeauna plăcere, dar de cîţiva ani mă întrebam dacă ai să mai vii pe aici.

– Am vrut, dar... am avut mult de lucru.

– Vrei să-mi povesteşti sau eşti prea obosită? Călătoria durase cinci ore plus trei ore cu maşina. După ora Californiei era doar opt şi treizeci, dar după ora lui Sam, adică din New York, era unsprezece noaptea. Dar ea nu era deloc obosită, ci doar emoţionată că-şi revedea buna şi vechea ei prietenă.

– Nu sînt prea obosită... nu ştiu de unde să încep.

– Atunci începe cu ciocolata fierbinte, apoi cu sandvişurile. Pe urmă vorbim. Şi-au zîmbit din nou şi Sam s-a apropiat iar de ea, apoi s-au îmbrăţişat cu căldură. Ştii cît de mult mă bucur că eşti aici?

– Pe jumătate cît mă bucur eu că m-am întors. Muşcă dintr-un sandviş şi se sprijini pe spătarul canapelei cu o grimasă strengărească. Bill mi-a spus că ai un nou pur sînge. E chiar aşa de frumos?

– Doamne, Sam e o frumuseţel Rîse din nou. E chiar mai frumos decît cizmele mele verzi. Se uită la ele amuzată şi apoi ochii îi luciră. E armăsar şi e atît de plin de flăcări că de-abia reuşesc să-l stăpînesc. Bill e îngrozit că o să mă sinucid dacă-l călăresc, dar cînd l-am văzut nu am putut rezista. Fiul unuia dintre fermierii vecini l-a cumpărat din Kentucky şi avea nevoie urgent de bani, aşa că

mi l-a vîndut mie. E un mare păcat să-l călăreşti doar de plăcere, dar nu mă pot abţine. Trebuie s-o fac. Nu-mi pasă că sînt o bătrînă cu artrită, sau cît de nebună mă cred unii, el este calul cel mai adevărat din viaţa mea şi vreau să-l călăreso pînă ce voi muri. Sam tresări din nou cînd auzi de bătrîneţe şi de moarte. În privinţa asta se schimbaseră şi ea şi Bill de la ultima vizită. Cu toate acestea, aveau peste şaizeci de ani fiecare şi poate că aceste cuvinte lor li se păreau normale pentru vîrsta pe care o aveau. Oricum, era imposibil să le gîndeşti la ei ca la nişte bătrîni, erau prea chipeşi, prea activi, puternici, prea ocupaţi. Deja aveau o imagine a propriilor persoane.

– Cum îl cheamă?

Caroline rîse cu poftă, se ridică, se apropie de foc şi-şi încălzi palmele.

– Black Beauty, bineînţeles. Se întoarse cu faţa spre Samantha şi trăsăturile ei delicate erau luminate de razele roşii care îi dădeau o înfăţişare de camee într-un medalion, sau de bibelou de porţelan.

– Ţi-a spus cineva în ultima vreme cît eşti de frumoasă, mătuşă Caro? Aşa îi spunea Barbara, dar de data aceasta ochii lui Caroline erau plini de lacrimi.

– Fii binecuvîntată, Sam. Eşti la fel de oarbă ca şi altădată.

– Oarbă, pe naiba. Rîdea şi ciugulea din sandviş, apoi sorbi din ciocolată. Pe măsuţă se afla termosul din care Caroline îi servise ciocolata. Se gîndi că mătuşa Caro era aceeaşi gazdă perfectă şi graţioasă ca şi atunci, demult, cînd fusese la fermă pentru prima dată. Era la fel cum fusese probabil şi la petrecerile legendare din Hollywood-ul anilor 1935. Deci, – faţa lui Sam se întristă instantaneu –, cred că vrei să ştii despre John. Nu cred că ar fi mai mult de spus decît ce ţi-am relatat la telefon aseară. A avut o aventură, a lăsat-o gravidă, m-a

părăsit, s-au căsătorit şi acum aşteaptă naşterea primului lor copil.

– Ai spus-o ca pe un rezumat. După o clipă reveni. Îl urăşti?

– Uneori. Vocea lui Sam devenise şoptită. Cel mai mult îmi e dor de el şi mă gîndesc dacă e bine. Mă întreb dacă ea ştie că e alergic la ciorapii de lînă. Mă întreb dacă îi cumpără cineva marca de cafea care îi place lui, dacă e sănătos, sau bolnav, fericit sau scîrbit, dacă ţine minte să-şi ia medicamentele pentru astm cînd călătoreşte... dacă, dacă regretă. Aici se opri şi o privi pe Caroline care stătea tot lîngă foc. E o nebunie, nu-i aşa? Adică, acest bărbat m-a înşelat, m-a călcat în picioare, m-a părăsit şi acum nici măcar nu-mi dă un telefon să mă întrebe ce mai fac, iar eu îmi fac grijl că îl ustură picioarele fiindcă soţia lui poate i-a cumpărat din greşeală ciorapi de lînă. Nu-i asta nebunie? Începu să rîdă, dar suspină imediat. Nu-i aşa? Apoi închise ochii şi rămase aşa. Dădu încet din cap, cu ochii tot închişi, ca şi cînd, dacă îi ţinea aşa nu mai vedea imaginile care-i dansau prin faţa ochilor de mult timp. Dumnezeule, Caro, a fost îngrozitor şi public. Deschise ochii. Ai citit despre asta?

– Da. Cîndva. Dar erau nişte vorbe că voi doi vă separaserăţi. Speram că era o minciună, publicitate de prost gust care să-l transforme într-un personaj tragic. Ştiu cum funcţionează chestiile astea cum sînt inoculate şi cîţi bani valorează.

– În cazul acesta au valorat. Nu i-ai văzut pe post.

– Niciodată.

– Nici eu. Samantha era răutăcioasă. Dar acum mă uit la ei.

– Ar trebui să nu o mai faci.

Samantha încuviinţă în tăcere.

– Da, aşa o să fac. Va trebui să nu mai fac multe. Cred că de aceea am venit aici.

– Şi serviciul tău?

– Nu ştiu. Am reuşit să mi-l menţin în ciuda evenimentelor. Vreau să cred că au vorbit serios cînd am plecat. Ca să fiu sinceră, nu ştiu cum am reuşit. Eram ca un zombie în fiecare minut la serviciu. Îşi acoperi faţa cu mîinile şi oftă. Poate că e mai bine că am plecat. Simţi mîna lui Caroline pe umărul său.

– Şi eu cred la fel, Sam. Poate că la fermă te vei vindeca şi vei avea timp să-ţi aduni gîndurile. Ai suferit o traumă îngrozitoare. Ştiu. Şi eu am trecut prin aşa ceva cînd a murit Arthur. Credeam că voi muri şi eu. Desigur, nu e acelaşi lucru cu ce ţi s-a întîmplat ţie, dar într-un fel moartea este şi ea o părăsire. Avea în ochi o umbră de tristeţe cînd rosti ultimele cuvinte, dar ea dispăru cînd îi zîmbi din nou lui Sam. Dar să ştii că viaţa ta nu s-a sfîrşit, Samantha. Într-un anumit fel, poate că de-abia începe. Cîţi ani ai?

Samantha murmură:

– Treizeci. După cum o spusese păreau optzeci, iar Caroline rîse delicat şi vocea ei răsună cristalin în încăpere.

– Crezi că mă impresionezi?

– Poate doar te emoţionez, spuse Samantha surîzînd.

– La vîrsta mea, dragă, îmi ceri prea multe. Treizeci. Mai degrabă mă faci invidioasă. Se uita înspre foc, visătoare. Ce n-aş mai da pentru anii ăştia!

– Ce n-aş da eu să arăt ca tine la anii tăi, fir-ar să fie de vîrstă!

– Mă flatezi... Dar era evident că se simţea măgulită, apoi se uită la Sam întrebînd-o din ochi. Ai avut pe cineva de cînd s-a întîmplat? Sam dădu din cap cu hotărîre. De ce nu?

– Din două motive bune. Nimeni cu bun simţ nu m-a invitat şi nici nu aş vrea. În inima mea sînt tot căsătorită

cu John Taylor. Dacă aş ieşi cu alt bărbat mi s-ar părea că-l înşel. Nu sînt pregătită încă. Şi, mai ştii ceva? Se uită serioasă la bătrînă. Nu cred că voi fi vreodată. Nu vreau să fiu. Ca şi cînd o parte din mine ar fi murit cînd a ieşit pe uşă. Nu-mi mai pasă. Nu dau doi bani dacă nu mă va mai iubi nimeni vreodată. Nu mă simt demnă de iubire. Nu vreau să fiu iubită... decît de el.

– Vezi, ar trebui să faci ceva cu ideile astea, Samantha. Caroline o privea cu severitate şi cu dezaprobare. Trebuie să fii realistă şi nu poţi să bîntui doar aşa, ca un cadavru mobil. Trebuie să trăieşti. Aşa mi s-a spus şi mie, ştii doar. Dar ai nevoie de timp. Ştiu. Cîte luni au trecut de atunci?

– Trei şi jumătate.

– Mai aşteaptă şase. Zîmbi uşor. Şi dacă pînă atunci nu vei fi îndrăgostită nebuneşte, vom face un tratament radical.

– Ca de exemplu? O lobotomie? Samantha vorbea serios şi sorbea din cană.

– Ne vom gîndi noi la ceva, dar nu cred să fie cazul.

– Din fericire atunci voi fi din nou pe Madison Avenue, sinucigîndu-mă cu cincisprezece ore de muncă pe zi.

– Şi tu asta vrei? Caroline o privea cu tristeţe.

– Nu ştiu. Aşa mă gîndeam. Dar acum, cînd mă uit înapoi, mă gîndesc poate, că eram în competiţie cu John. Totuşi am o şansă bună să ajung director artistic al agenţiei şi aici eul meu intră în scenă.

– Îţi place meseria ta?

Samantha dădu afirmativ din cap şi zîmbi.

– Sînt îndrăgostită de ea. Apoi îşi ascunse faţa într-o parte cu timiditate. Erau însă vremuri cînd îmi plăcea mai mult acest mod de viaţă. Caro... Ezită o clipă. Pot să-l călăresc pe Black Beauty mîine? Dintr-o dată parcă era o adolescentă.

Caroline dădu din cap îngrijorată.

– Nu încă, Sam. Va trebui să te încălzeşti mai întîi cu alt cal. De cînd nu ai mai urcat pe un cal?

– Cam de doi ani.

– Atunci să nu începi cu Black Beauty.

– De ce nu?

– Pentru că nu vei ieşi bine pe poartă şi te vei trezi pe jos. Sam, nu e un cal docil. Apoi, cu blîndeţe: Nici măcar pentru tine, bănuiesc. Caroline văzuse cu mulţi ani în urmă că Sam era o bună călăreaţă, dar ştia şi că Black Beauty era un cal necbişnuit. Chiar ei îi dăduse de furcă şi îi speriase pe administrator şi pe mulţi bărbaţi de la fermă. Lasă-l puţin timp. Îţi promit că te las să-l călăreşti cînd vei fi mai sigură pe tine. Ştiau amîndouă că lui Sam nu-i va trebui mult timp. Petrecuse prea mult timp cu caii ca să se simtă ruginită pentru ei. Ştii, m-am gîndit că vrei să călăreşti cu adevărat. Bill şi cu mine ne-am petrecut mult timp cu birocraţia fermei. Avea o mulţime de situaţii de făcut pînă la sfîrşitul anului. Cum îţi spuneam, ne-au mai plecat şi doi oameni. Am nevoie de un ajutor. Dacă vrei poţi să călăreşti cu ceilalţi de la fermă.

– Vorbeşti serios? Samantha era încîntată. M-ai lăsa să fac asta?

Ochii ei mari, albaştri, licăreau în lumina focului, iar părul auriu avea reflexe roşietice.

– Bineînţeles că te-aş lăsa. De fapt ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai face-o. Apoi îi zîmbi blînd. Eşti la fel de competentă ca şi ei. Oricum vei fi într-o zi, două. Crezi că vei supravieţui să stai toată ziua în şa?

– Ba bine că nu! Samantha era înviorată de întrebare, iar Caroline se apropie de ea cu dragoste în ochi.

– Atunci, domnişoară, du-te la culcare. Va trebui să te scoli la patru mîine. De fapt eram sigură că vei accepta şi i-am spus lui Tate Jordan să te aştepte. Eu şi Bill mergem în oraş. Se uită la ceas; era un ceas simplu pe care

Bill King i-l dăruise de Crăciun. Cîndva, acum treizeci de ani singurele ceasuri care-i împodobeau mîna erau elveţiene, cu diamante şi fuseseră cumpărate de soţul ei de la Paris de la *Cartier*. Dar renunţase la aşa ceva de mult timp. De multe ori îi venea greu să creadă că dusese şi o altfel de viaţă. Acum o privea pe Samantha cu duioşie şi o mai îmbrăţişă o dată. Bine ai venit acasă, draga mea.

– Îţi mulţumesc, mătuşă Caro.

Cu aceste cuvinte cele două femei se îndreptară încet spre hol. Caroline aţîţase focul în şemineu şi lăsase tava pe masă pentru menajera mexicană care venea în fiecare dimineaţă să facă ordine în casă, apoi lucra la fermă.

O conduse pe Samantha pînă la uşa dormitorului şi o urmări cum privea înăuntru cu încîntare. Era altă cameră, nu aceeaşi în care stătuse cu Barbara pe timpul verilor din trecut. Caroline transformase demult camera în bioru. Îi făcea prea rău să-şi amintească de fetiţa care locuise acolo, venea în vacanţe acolo şi tot acolo se maturizase printre volanele roz ale mobilierului. Camera aceasta era complet diferită. Era tot destinată unei femei, dar totul era alb. Volanele, draperiile, baldachinul care străjuia patul pe care erau aşezate perniţe lucrate de mînă, şi chiar şezlongul. Numai cuvertura de pe pat era dintr-un material înflorat, cu culori vii: roşu, albastru şi galben, toate amestecate într-un curcubeu. Pe pat erau perne asortate, iar lîngă şemineu două scaune împletite din răchită. Pe o masă mare, tot din răchită, era o vază imensă cu flori multicolore. Prin fereastra camerei Samantha putea admira dealurile din depărtare. Într- o asemenea cameră era o plăcere să-ţi petreci ore în şir, ba chiar ani de zile. Semnele Hollywood-ului se puteau distinge încă în tot ceea ce făcea Caro. Avea un gust deosebit pentru decorarea camerelor şi mobilarea acestora într-o manieră elegantă care caracterizase anii de aur de la Hollywood.

– Cu siguranţă că acest dormitor nu se prea asortează cu un ajutor de fermă, spuse Sam rîzînd şi aşezîndu-se pe marginea patului, apoi privi în jurul ei.

– Cam aşa este. Dar, dacă preferi, sînt sigură că s-ar găsi un om de-al nostru care ar fi bucuros să împartă cu tine una dintre căsuţe. Şi-au zîmbit una alteia, s-au sărutat, şi-au spus „noapte bună", iar Caroline a ieşit din cameră. I se auzeau paşii cum mergea apăsat cu cizmele ei de cowboy, iar tocurile acestora răsunau pe podea pînă ce ajunse în partea cealaltă a casei unde era apartamentul lui Caroline. Avea un dormitor mare, un birou micuţ, o cameră de toaletă, o baie, toate zugrăvite în culori vii şi în fiecare încăpere mai păstra piese de artă dintr-o colecţie veche. Avea un tablou foarte frumos, pictat de un impresionist. Celelalte erau toate cumpărate din Europa, unele împreună cu soţul ei, altele după moartea acestuia, însă toate erau pentru ea comori care-i aminteau de viaţa pe care o trăise în alte vremuri.

Sam îşi despachetase valizele şi se simţea de parcă, în puţinele ore pe care le petrecuse deja aici, intrase într-o altă lume, cu totul diferită de cea dinainte. Nici nu-i venea să creadă că în dimineaţa aceleiaşi zile fusese în New York, că dormise în propriul ei apartament, că vorbise cu Harvey Maxwell în biroul lui. Era oare posibil să ajungi atît de repede într-un loc atît de deosebit? I se păru practic imposibil, cum stătea şi asculta nechezatul cailor la o distanţă de casă şi cum mirosea vîntul de iarnă care-i mîngîia cbrajii cînd deschise fereastra şi privi afară. Toată panorama fermei era luminată de lună, iar cerul arăta ca un covor presărat cu stele sclipitoare. Era o imagine ca în vise, iar ea era atît de fericită că venise la Caroline, pe de o parte, şi fericită că plecase din New York, pe de altă parte. Aici era sigură că se va regăsi pe sine. Privind în depărtare pe fereastră îşi dădu seama că

făcuse lucrul cel mai înţelept venind aici. Tocmai cînd se depărta de fereastră auzi la distanţă o uşă închizîndu-se. Sunetul venea dinspre dormitorul lui Caroline şi pentru o clipă se întrebă, aşa cum o făcuse de atîtea ori cînd era cu Barbie, dacă uşa fusese închisă de Bill King.

Capitolul 4

Ceasul deşteptător sună pentru Sam la ora patru a doua zi dimineaţă. Cînd îl auzi, Sam mormăi şi-l opri. Simţi o adiere reoe peste mînă şi îşi dădu imediat seama că se schimbase ceva; deschise un ochi, privi în cameră şi înţelese că nu era acasă. Se mai uită o dată împrejur, derutată, apoi în sus la baldachinul de deasupra patului şi se lămuri. Era la ferma lui Caroline Lord, în California, şi în acea dimineaţă urma să plece călare cu ceilalţi bărbaţi de la fermă. Ideea i se părea acum mai puţin ispititoare decît în seara din ajun. Perspectiva că va trebui să se dea jos din pat, să facă un duş, ba chiar să plece din casă înainte de a-şi fi luat micul dejun, apoi aceea de a sta în faţa unei farfurii pline cu cîrnaţi şi ouă, înainte de a se urca pe cal, desigur toate înainte de ora şase i se părea destul de sumbră. Dar acesta era motivul sosirii ei în Vest, apoi i se păru nelalocul ei ideea de a mai lîncezi în pat, cînd ştia bine că nu o putea face. Mai ales că voia să fie în relaţii bune cu viitorii ei colegi. Mai mult decît atît, faptul că pînă la urmă Caroline acceptase să o lase să meargă cu ei era desigur un privilegiu. Şi, dacă intenţiona să capete respectul lor, trebuia să le arate că este la fel de dură, de doritoare, de capabilă şi de bună pe cal, precum erau şi ei.

Se simţi uşor descurajată cînd ieşi în întunerîc, după ce-şi făcu un duş şi văzu natura învăluită într-o ploaie măruntă. Se îmbrăcă mai întîi cu o pereche de blugi uzaţi, cu o cămaşă albă cu nasturi, un pulover negru gros, ciorapi de lînă şi cizmele ei de călărie pe care le purta cu regularitate cînd mai călărea ocazional. Erau cizme de comandă de la *Miller's* şi nu prea era genul de încălţăminte care se poartă la o fermă, dar se gîndise că-şi putea cumpăra unele mai potrivite din oraş la sfîrşitul săptămînii, iar între timp va trebui să se descurce cu acestea. Îşi strînse părul lung şi blond într-un coc la ceafă, îşi mai dădu o dată cu apă rece pe faţă, îşi puse pe deasupra o scurtă albastră pe care o purta la schi şi luă şi o pereche de mănuşi maron din piele. Trecuseră zilele pentru *Halston, Bill Blass* şi *Norell.* Pentru ceea ce avea ea să facă erau bune şi hainele acestea. Nu avea nevoie să fie elegantă, ci doar să îi fie cald şi să se simtă lejer. Ştia că diseară cînd se va întoarce în cameră va trebui să-şi oblojească muşchii care o vor durea, încheieturile care o vor ustura, şezutul care îi va amorţi, genunchii care i se vor jupui, ochii care i se vor umfla din cauza vîntului, faţa care o va ustura din aceeaşi cauză şi mîinile care îi vor amorţi în poziţia în care va ţine frîul. Toate acestea nu constituiau un imbold de a ieşi, dar părăsi camera şi cînd ajunse în hol observă o fantă de lumină pe sub uşa lui Caroline. Se gîndea să-i spună „bună dimineaţa", dar la acea oră părea inuman să trezeşti pe oricine, aşa că, în vîrful picioarelor, Sam se strecură spre uşa de la intrare. O închise, îşi trase pe cap gluga şi ieşi printre picăturile minuscule de ploaie, iar cizmele lipăiau prin micile ochiuri de apă prin care păşea.

Îi păru atît de departe holul mare unde se adunau oamenii ca să mănînce dimineaţa, sau seara, ca să joace cărţi. Clădirea era mare, proaspăt vopsită, cu multe

coridoare cu tavanul înalt, un şemineu din cărămidă, de înălţimea unui om, un patefon, un televizor, mai multe mese de joc şi o imensă masă de biliard. După cum Sam o cunoştea bine pe Caroline Lord, aceasta ştia să lucreze cu oamenii ei şi să le ofere tot ce ştia că le-ar face plăcere.

Pentru o secundă, cînd Sam răsuci clanţa ce dădea în hol, mîna îi îngheţă şi se întrebă ce va face. Era pe punctul de a invada sanctuarul bărbaţilor, de a lua masa împreună cu ei dimineaţa şi la prînz, de a lucra cot la cot cu ei şi de a se considera egală cu ei. Dar ce părere vor avea ei de o intrusă? Genunchii Samanthei începură să tremure la gîndul dacă Bill sau Caroline îi anunţaseră şi pe ei de prezenţa feminină în echipă şi, pur şi simplu nu îndrăznea să intre. Stătea în ploaie şi ezita, mîna îi rămăsese pe clanţă şi în spatele ei se auzi o voce mormăind.

– Haide odată, omule, ce naiba, e frig! Ea se întoarse şi tresări, iar în faţa ei se afla un bărbat înalt în spate, cu părul şaten închis, cam de aceeaşi înălţime şi vîrstă cu ea. Bărbatul rămase şi el surprins şi, dîndu-şi seama de confuzie, îşi duse mîna la gură şi zîmbi stînjenit.

– Sînteţi prietena doamnei Caroline, nu-i aşa? Ea încuviinţă din cap cu sfială şi schiţă un zîmbet. Scuzaţi-mă... dar n-aţi vrea totuşi să deschideţi uşa? E foarte frig!

– Oh... Deschise uşa larg. Mă scuzaţi. Tocmai... a spus... v-a spus ceva de mine? Obrajii îi erau deja trandafirii de jenă şi de ploaia rece.

– Desigur că mi-a spus. Bine aţi venit la fermă, domnişoară. I-a zîmbit şi a intrat, binevoitor dar neinteresat în mod special în a-i mai spune ceva. I-a salutat pe cîţiva bărbaţi dinăuntru, apoi s-a dus spre bucătăria spaţioasă, l-a salutat pe bucătar, şi-a luat o cană mare de cafea şi un castronel cu cereale.

Samantha observă că în încăpere erau bărbaţi care arătau asemănător cu cel care tocmai intrase; toţi purtau blugi, jachete groase, pulovere de lînă, pălăriile lor erau agăţate într-un cuier pe perete, cizmele lor răsunau zdravăn pe podea cînd se deplasau şi numără mai bine de douăzeci de persoane în acea dimineaţă, stînd în grupuri mici şi discutînd, sau bînd cafea singuri. Vreo şase erau deja aşezaţi la masă, care se întindea pe o lungime apreciabilă, mîncau omletă cu costiţă, sau cereale calde, sau îşi terminau cea de-a doua cană de cafea. Oriunde priveai, vedeai bărbaţi cufundaţi în ritualul lor matinal, într-o lume bărbătească, gata să-şi înceapă munca tipic masculină şi, pentru prima dată în viaţa ei, Samantha se simţi stingherită printre atîţia bărbaţi. Îşi dădea seama că, pe măsură ce înainta, obrajii îi ardeau din ce în ce mai tare şi cînd ajunse în bucătărie zîmbi cu nervozitate către doi bărbaţi care erau înăuntru, îşi luă o cană de cafea, apoi încercă să se facă nevăzută într-un colţ al încăperii.

La prima vedere nu-i părea nici o figură cunoscută. Majoritatea erau tineri şi probabil noi la fermă şi numai doi sau trei păreau că lucrează acolo demult. Unul era solid, masiv, în jur de cincizeci de ani şi semăna puţin cu Bill King. Avea cam aceeaşi constituţie, dar ochii nu îi erau atît de blînzi şi faţa nu-i era la fel de binevoitoare. Se uită o dată la Samantha, apoi se întoarse cu spatele la ea şi vorbi cu un tînăr roşcovan şi pistruiat cu care stătea la masă. Rîseră amîndoi, apoi se duseră spre o altă masă unde se aşezară lîngă alţi doi bărbaţi. Într-un moment de derută Samantha se întrebă dacă ea era subiectul distracţiei lor, se gîndi că fusese o nebunie să vină aici şi o nebunie şi mai mare ar fi fost dacă avea de gînd să călărească împreună cu ei. Era o situaţie total diferită de vremurile cînd venea aici cu Barbara şi cînd tot ce făceau era să hoinărească în jurul fermei. Era

adevărat că amîndouă erau foarte tinere şi drăguţe şi era un deliciu pentru bărbaţi să le privească plimbîndu-se sau călărind. Acum situaţia era cu totul alta. Samantha voia să se compare cu ei, să se considere egala lor, lucru pe care, cu siguranţă ei nu îl vor admite, cu atît mai mult cu cît de-abia dacă îi remarcaseră prezenţa.

– Nu mîncaţi nimic? Vocea de lîngă ea era răguşită, dar blîndă, şi Sam se uită în direcţia de unde i se pusese întrebarea şi văzu un bărbat din vechea formaţie, cam de-o seamă cu administratorul, dar cu o înfăţişare amabilă. După ce îl mai privi o dată pe bătrîn i se adresă uimită.

– Josh! Josh! Sînt eu, Sam. Bătrînul lucra la fermă încă de pe vremea cînd ea şi Barbara îşi petreceau vacanţele aici şi el avea întotdeauna grijă de ele. Barbara îi povestise cu cîtă blîndeţe o învăţase el să călărească demult, cînd era numai o copilă. Avea şi o soţie şi şase copii într-un oraş pe care Sam nu şi-l mai amintea. Dar el era tot timpul la fermă şi se ocupa cu orice muncă. Ca şi ceilalţi oameni de aici Josh era obişnuit să trăiască în lumea exclusivă a bărbaţilor. Ducea o viaţă ciudaţă, solitară, avea o existenţă singuratică, în mijlocul acelora cu care era pe deplin egal. Ei făceau toţi parte dintr-o societate a singuraticilor care îşi ţineau companie unii altora, ca pentru a-şi ţine de cald. Acum o privea pe Samantha, la început distant, dar, după ce o recunoscu, îi zîmbi cu căldură. Fără să ezite o îmbrăţişă şi o zgîrie puţin cu barba lui aspră.

– Să fiu al naibii! Eşti chiar Sam! Chiui de bucurie, iar ea începu să rîdă cu el. Cum de nu mi-oi fi dat eu seama cînd Miss Caroline ne-a spus că e vorba de prietena ei? Se lovi cu palma peste picior şi-i zîmbi şi mai voios. Şi ce naiba ai mai făcut? Măi, dar arăţi bine! Ei nu prea îi venea să creadă fiindcă ştia că era pe jumătate adormită încă, iar corpul şi-l simţea încătuşat în hainele groase şi

rigide.

– Şi tu arăţi bine! Ce-ţi mai fac soţia şi copiii?

– Au crescut şi s-au dus, slavă Domnului. A mai rămas unul cu nevastă-mea. Apoi îi vorbi încet, ca şi cînd avea să-i împărtăşească un secret. Ştii, acum locuiesc cu mine la fermă. Miss Caroline m-a făcut să-i aduc aici. Spunea că nu e bine ca ei să stea în oraş, iar eu aici.

– Îmi pare bine pentru tine. Josh se uită la ceilalţi şi rîse.

– Nu vrei să mănînci ceva? Miss Caroline ne-a spus că vine o prietenă de-a ei de la New York ca să ne dea o mînă de ajutor. O clipă zîmbi răutăcios. Ar fi trebuit să le vezi feţele cînd le-a spus că e vorba de-o femeie.

– Cred că au fost intrigaţi, spuse Samantha cu sarcasm în timp ce se îndreptaù spre bucătărie. Ardea de nerăbdare să bea o cafea, iar mîncarea începuse să miroasă bine, acum că îl regăsise pe Josh. Îşi luă un castronel cu păsat de ovăz, iar Josh se apropie de urechea ei cu un aer conspirativ.

– Ce cauţi aici, Sam? Nu eşti căsătorită?

– Am fost. El încuviinţă cu rezervă, iar ea nu-i mai dădu nici un amănunt şi merseră spre o masă unde să se aşeze. Cît timp Sam mînca din păsat şi ciugulea din pîinea prăjită nu veni nimeni lîngă ei, apoi curiozitatea începu să-i îmboldească pe cîţiva dintre bărbaţi. Josh le făcu prezentările; cei mai mulţi dintre ei erau mai tineri decît Sam şi aveau toţi înfăţişarea acelor oameni care muncesc din greu în aer liber. Meseria lor nu era deloc uşoară, mai ales în această perioadă a anului. Aşa se explica şi chipul brăzdat al lui Bill King care-i dădea înfăţişarea unei sculpturi cu trăsături robuste pe care le căpătase de-a lungul timpului şi al celor cincizeci de ani lucraţi la diferite ferme. Sam se uita la Josh şi îşi imagina cum vor arăta aceşti tineri cînd vor avea vîrsta lui.

– Sînt multe feţe noi pe aici, nu-i aşa, Sam? Ea dădu

din cap, iar el merse să-şi mai ia o cană de cafea. Se uită la ceasul de perete de deasupra şemineului şi văzu că se făcuse deja ora cinci şi patruzeci şi cinci de minute. Peste un sfert de oră vor pleca toţi spre hambar de unde îşi vor lua caii şi atunci ziua lor de muncă va începe. Se întreba cine avea să-i dea şi ei un cal. Caroline nu-i spusese asta ieri şi îl căuta nerăbdătoare cu privirea pe Josh. El plecase deja cu cîţiva tovarăşi de muncă, iar Sam rămase iarăşi singură, ca un copil pierdut. În afara cîtorva lucrători care aruncau cîte o privire curioasă în direcţia ei, ceilalţi nu păreau să-i dea prea multă atenţie şi ea se gîndi că, de fapt, nu doreau să-i acorde atenţie, fiindcă toţi se uitau nepăsători în alte direcţii. Aceste reacţii ale lor o făceau parcă să vrea să strige, să-i facă să devină atenţi, apoi să se urce pe o masă şi să le spună că-i părea rău fiindcă le invadase lumea lor, iar dacă aveau ceva împotriva ei puteau să-i spună să plece acasă; era evident că felul în care o ignorau cu toţii o înnebunea. Era un fel tăcut de a-i sugera că nu era binevenită în mijlocul lor şi acest lucru trebuia să ajungă pînă la ea.

– Miss Taylor? Tresări cînd îşi auzi numele, se întoarse şi se văzu faţă în faţă cu un bărbat cu pieptul robust îmbrăcat într-o cămaşă groasă de lînă cu carouri roşii şi albastre.

– Da? Se uită în sus şi îl privi drept în ochi pe bărbatul cu ochii de culoarea smaraldului cu sclipiri aurii. Părul acestuia era negru, iar tîmplele îi erau uşor încărunţite. Pielea feţei îi era aspră, trăsăturile precise, iar prin statura sa îi depăşea pe toţi ceilalţi angajaţi de la fermă, chiar şi pe Bill King.

– Sînt ajutorul de administrator al fermei, spuse el menţionînd numai funcţia, dar nu şi numele. Vocea lui avea ceva rece şi tăios. Dacă l-ar fi întîlnit pe o alee lăturalnică, un copil ar fi îngheţat cu siguranţă de teama

acestei voci.

– Încîntată de cunoştinţă, îi răspunse ea, neştiind sigur ce ar fi trebuit să-i spună, iar el o privea de sus încruntat.

– Sînteţi gata să mergem spre grajduri? Ea dădu afirmativ din cap, uimită de tonul său poruncitor, dar şi de înălţimea sa impunătoare. Acum observă că restul lucrătorilor se uitau la ei şi încercau să deducă dialogul lor, mai ales că modul cum i se adresase nu lăsa să se observe nici o urmă de căldură, sau amabilitate şi că nu schiţase nici un zîmbet.

De fapt, ar mai fi vrut încă o cană de cafea, dar nu îndrăzni să-i spună fiindcă el se îndrepta deja spre ieşire. Îşi luă în grabă jacheta agăţată într-un cuier, se îmbrăcă repede cu ea, îşi trase gluga pe cap şi începuse să se simtă ca un copil care făcuse ceva rău. Era clar că ideea de a-i însoţi călare îl irita pe bărbat, fiindcă mergea repede ca şi cînd ar fi vrut să o lase în urma lui. Cînd ajunseră la grajduri, Samantha se scutură de ploaie, îşi dădu gluga jos şi îl privi mai atent. El tocmai luase în mînă o planşetă cu clamă şi se uită pe un tabel cu numele oamenilor şi al cailor, apoi, părînd că se gîndeşte la ceva anume, se duse către o boxă. Pe uşă scria numele calului, Lady, iar Samantha se simţi puţin apăsată, deşi nu-şi dădea seama de motiv, de alegerea pe care el o făcuse. Oare fiindcă era femeie trebuia să o călărească pe Lady? Instinctiv avu convingerea că pe acest cal va trebui să-şi desfăşoare activitatea de acum încolo şi spera cu ardoare ca iapa să fie docilă şi că-i va fi uşor să se urce pe ea.

– Călăreşti binişor?

Din nou dădu din cap, de teamă să nu-l jignească, deoarece adevărul putea fi că ştia să călărească mult mai bine decît mulţi lucrători de la fermă, dar avea de gînd să-l lase pe el să se convingă, dacă măcar va avea

curiozitatea de a o urmări. Samantha îl privi din nou cum își consulta listele și ochii i se opriră pe cîteva șuviță de păr care i se atingeau de gulerul cămășii. Înfățișarea bărbatului era senzuală și puternică în același timp, iar vîrsta nu putea depăși patruzeci de ani. Avea ceva tulburător în el, părea aprig, încăpățînat și hotărît. Deși nu-l cunoștea, Samantha simțea firea bărbatului și avea senzația că un fior rece îi brăzdează spinarea cînd se întoarse spre ea din nou și i se adresă.

– Nu e bun. S-ar putea să-ți dea de furcă. Vreau să-l călărești pe Rusty (Posacul). Se află în capătul celălalt al grajdului. Ia una din șeile de aici și pune-o pe el. Pornim în zece minute. Apoi cu un aer de enervare adăugă: Crezi că îți ajunge timpul?

Ce crede el, se gîndi Samantha, că-mi trebuie două ore ca să înșeuez un cap?

Dintr-o dată, cum se uita la el, simți că se aprinde.

– Pot să fiu gata chiar în cinci minute. Sau mai puțin. El nu răspunse, ci se depărtă pur și simplu de ea, puse planșeta la loc și merse repede spre una dintre boxe, își înșeuă calul și ieși cu el afară. În cinci minute veniră și ceilalți lucrători, iar grajdul răsuna de fluierături, de rîsete și de zgomote amestecate cu nechezaturi de cai, cu tropăituri de copite și alte semne care exprimau reacțiile cailor față de călărețiii lor, apoi cai și călărești creară o adevărată aglomerație la intrare după ce grupul se adună în curtea din spate unde toți se pregăteau să înfrunte ploaia măruntă.

Majoritatea călăreților aveau mantale peste haine și Josh îi dădu una și lui Sam înainte de a ieși cu calul. Acesta era maroniu, obișnuit, nu avea un temperament ieșit din comun și nici iuțeală a pasului. Samantha se lămuri în curînd că animalul avea să se oprească la izvor, va merge la pas, va mînca iarbă pe unde va trece și va voi să se întoarcă la grajd de fiecare dată cînd va fi mînat

în direcţia acestuia. Ziua promitea să fie plină de peripeţii şi îi păru rău că nu urcase pe Lady, atunci cînd aceasta îi fusese prezentată. Mai mult decît atît, voia să-i dovedească ajutorului de administrator că ar fi meritat să i se dea un cal mult mai bun. Cum ar fi fost, spre exemplu, Black Beauty, se gîndi ea amintindu-şi de armăsarul de rasă al lui Caroline. De-abia aştepta să-l călărească şi să-i arate fermierului celui rigid şi misogin ce bună călăreaţă era ea. Se întreba dacă Bill King fusese vreodată ca acesta şi recunoscu în sinea ei că era posibil ca el să fi fost chiar mai sever. Bill King era încă un administrator dur, iar în privinţa celui tînăr, îşi dădu seama că nu o persecutase în nici un fel prin faptul că îi dăduse un cal mai blînd, alegerea lui fiind rezonabilă fiindcă el nu avea de unde să ştie ce calităţi de călăreţ avea o tînără din New York. De fapt, nici nu putea ghici că ea ştie să călărească. Oricum, era corect din partea lui Caroline că nu dorise să-i prejudicieze pe oameni în favoarea ei.

Lucrătorii erau deja adunaţi în grupuri mici şi îl aşteptau pe ajutorul administratorului să le dea instrucţiunile pentru ziua de lucru. Cei douăzeci şi opt de călăreţi nu mergeau niciodată împreună, ci de obicei se împărţeau în patru sau cinci grupuri şi se duceau în acele zone ale fermei unde era ceva de aranjat. În fiecare dimineaţă Bill King sau ajutorul lui îi adunau pe oameni şi le transmiteau verbal sarcinile pe care le aveau de îndeplinit, menţionînd locurile unde aveau de făcut ceva. În această dimineaţă, ca de fiecare dată cînd Bill King nu-i însoţea, tînărul cu părul negru venea în mijlocul lor şi le distribuia sarcinile. Îi dădu lui Josh patru ajutoare cu care să meargă în partea de sud a fermei ca să caute vitele rătăcite şi pe cele care se împotmoliseră. Alte două grupuri mergeau să verifice nişte garduri care probabil căzuseră în timpul nopţii. Un grup de patru lucrători trebuiau să aducă două vaci bolnave de la rîu. El, însoţit

de patru bărbaţi şi de Samantha, urmau să meargă spre hotarul de nord unde ştiau că se pierduseră trei vaci care trebuiau să fete. Samantha venea în spatele grupului tăcută, călare pe Rusty, dorindu-şi ca ploaia să se oprească. I se păru o veşnicie pînă să treacă la un galop uşor, dar trebuia să-şi reamintească totuşi că, într-o şa de cowboy, era destul de greu să mergi la trap. I se părea ciudată poziţia în şaua lată, confortabilă fiindcă ea se obişnuise mai degrabă cu şeile englezeşti, mai mici şi mai plate care erau folosite pentru sărituri şi concursuri la Madison Square Garden, dar aici era o viaţă cu totul diferită.

Din cînd în cînd zîmbea în sinea ei întrebîndu-se ce se întîmpla în biroul ei chiar în aceste momente. I se părea o nebunie că doar cu două zile înainte fusese îmbrăcată cu un taior *Dior* şi că prezida o şedinţă de creaţie cu un client nou, iar acum era în aer liber şi căuta vaci rătăcite la o fermă. Ideea în sine aproape că o făcu să izbucnească în rîs pe cînd urcau un deluşor şi trebui să se concentreze să nu zîmbească; atît de absurde şi de opuse i se păreau cele două situaţii. De cîteva ori observă că tînărul ajutor de administrator o privise ca să se asigure că mai era încă în şa. O dată chiar îi răspunse înţepat pe cînd el trecuse pe lîngă ea atenţionînd-o să ţină bine frîul deoarece Rusty se întindea cu disperare după nişte iarbă. Pentru cîteva secunde Samantha lăsă calul în voia lui să pască înainte de a-şi continua drumul. Tiranul brunet îşi închipuise că Samantha nu-l putea stăpîni şi ideea aceasta a lui aproape că o făcu să strige de furie. Am făcut-o intenţionat, vru ea să ţipe, dar el nu părea deloc interesat.

Samantha mai observase că toţi îl priveau ca pe cineva cu autoritate. Oamenii îi răspundeau la fel ca lui Bill King, cu respect, dînd răspunsuri precise şi încuviinţări scurte. Nimeni nu punea la îndoială ce spunea el,

nimeni nu comenta ordinele. Nu erau prea multe glume între ei şi ceilalţi, iar cînd îşi vorbeau unii altora nu zîmbeau aproape deloc. Sam constată că bărbatul o agasa. Siguranţa cu care vorbea i se părea o provocare.

– Te simţi bine călare? i se adresă el ceva mai tîrziu în vreme ce călăreau alături.

– Foarte bine, răspunse ea printre dinţi în vreme ce ploaia se înteţea. Ce vreme minunată, îi zîmbi ea, însă el nu-i răspunse. Dădu numai din cap şi merse mai departe, iar ea îl acuză în sinea ei că era un tip al dracului de lipsit de simţul umorului. Pe măsură ce timpul trecea, picioarele îi oboseau, şezutul o durea, iar partea interioară a pulpelor o ustura din cauză că pielea i se dezobişnuise de contactul cu şaua. Picioarele îi amorţiseră, mîinile îi îngheţaseră şi, tocmai cînd îşi plîngea de milă, se opriră pentru pauza de prînz. Au ajuns la o cabană mică din capătul fermei lui Caroline care era amenajată special pentru aşa ceva. Înăuntru era o masă, cîteva scaune şi tacîmurile necesare pentru pregătirea prînzului: farfurii şi apă caldă. Sam descoperise că tînărul administrator adusese mîncarea în traista agăţată de şa. Fiecare primi cîte un sandviş mare cu curcan şi şuncă. Cele două termosuri enorme fură repede golite; în unul dintre ele era supă, iar în celălalt cafea; numai după ce sorbi şi ultimele picături de cafea bărbatul brunet i se adresă din nou.

– Cum vi se pare, Miss Taylor? Tonul lui avea o uşoară nuanţă de ironie, dar de data aceasta ochii îi erau mai prietenoşi.

– Mulţumesc, bine. Dar dumneavoastră, domnule... Ştiţi, nu vă cunosc numele. Ea îi zîmbi galeş, iar el rînji. Femeia avea cu siguranţă ceva sare şi piper, el simţise asta chiar de la început, de cînd îi sugerase s-o încalece pe Lady. Mai observase şi o scînteie de enervare aprinzîndu-se în ochii ei, numai că el nu dădea doi bani

pe alegerea ei. Era hotărît să-i dea calul cel mai liniştit. Nu avea de gînd să o vadă pe această tînără nărăvaşă din New York zvîrlită de pe cal la hotarul de nord chiar din prima zi. Era tot ceea ce-i lipsea, însă pînă acum părea să se descurce bine. Trebuia totuşi să recunoască în sinea lui că era greu să-şi dea seama ce fel de călăreaţă era tocmai pe acel cal leneş.

– Mă numesc Tate Jordan. Îi întinse mîna, iar ea se întrebă din nou dacă o lua peste picior sau dacă vorbea serios. Cum vă simţiţi în mijlocul nostru?

– Nemaipomenit, îi zîmbi ea angelic. Vremea este minunată, calul este superb, iar oamenii deosebiţi... Ezită o clipă, iar el îşi ridică o sprînceană.

– Cum aşa? Nu aveţi nimic de spus despre mîncare?

– Mă voi gîndi şi la asta.

– Sînt sigur că vă veţi gîndi. Trebuie să recunosc că sînt surprins că v-aţi hotărît să veniţi cu noi astăzi. Credeam că veţi aştepta o zi mai bună pentru început.

– De ce n-aş fi făcut-o? Dumneavoastră aţi ieşit.

– Desigur. Se uită la ea aproape dispreţuitor. Pentru mine nu este chiar aceeaşi situaţie.

– Voluntarii îşi dau întotdeauna toată silinţa, sau nu ştiaţi asta, domnule Jordan?

– Trebuie să recunosc că nu prea ştiam. Nu prea am avut mulţi voluntari la fermă. Aţi mai fost pe la noi înainte? Aştepta răspunsul ei cu interes pentru prima dată, dar mai degrabă din curiozitate, decît din intenţia de a se împrieteni cu ea.

– Da, am mai fost, dar a trecut ceva timp de atunci.

– Şi Caroline v-a lăsat să călăriţi cu ajutoarele şi atunci?

– Nu chiar... adică din cînd în cînd... dar o făceam de amuzament.

– Şi de data aceasta? Sprînceana interogativă se ridică din nou.

– Cred că şi de data aceasta tot de amuzament. Îi zîmbi şi acum, dar cu sinceritate. Ar fi putut să-i spună că era un tratament, dar nu avea de gînd să i se destăinuiască lui. Pentru moment preferă să-i mulţumească doar. Vă sînt recunoscătoare că m-aţi luat să călăresc cu dumneavoastră. Îmi închipui cît de dificil v-a fost să aveţi pe cineva nou lîngă dumneavoastră. Nu avea de gînd să se scuze pentru faptul că era femeie. I s-ar fi părut prea jignitor. Nădăjduiesc că aş putea să vă fiu de ajutor.

– S-ar putea. Încuviinţă din cap şi plecă. Nu i-a mai vorbit tot restul după-amiezei. Nu a găsit vitele pierdute pe care le căutau şi pe la ora două s-au întîlnit cu alt grup de lucrători care reparau gardurile şi li s-au alăturat acestora. Samantha nu putea avea cu ce să-i ajute în ceea ce făceau şi adevărul era că pe la ora trei se simţea atît de obosită, încît îi venea să adoarmă sub ploaia torenţială, pe cal, făcînd abstracţie de orice se întîmpla în jurul ei. Pînă la ora patru era total distrusă, iar la cinci şi jumătate, cînd s-au întors, era deja sigură că, odată coborîtă de pe cal, nu se va mai putea mişca deloc. Stătuse pe cal şi în ploaie unsprezece ore din unsprezece şi jumătate şi întrezărea posibilitatea de a muri în noaptea aceea. Cu greu se dădu jos de pe cal cînd ajunseră la grajduri şi numai mîinile puternice ale lui Josh o susţinură şi o ajutară să nu cadă pur şi simplu pe jos. Cînd îl văzu cum o privea îngrijorat, îi zîmbi epuizată şi se sprijini recunoscătoare pe braţele lui.

– Cred că ai cam exagerat azi, Sam. De ce nu ai venit acasă mai devreme?

– Glumeşti? Mai degrabă aş fi murit. Dacă mătuşa Caro poate, atunci pot şi eu... Se uită trist la vechiul ei prieten. Sau nu pot?

– Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun draga mea, dar ea face asta de ceva mai mult timp decît tine, chiar în fiecare zi. Mîine o să simţi dureri îngrozitoare.

– Nu ştiu ce o să fie mîine! E greu să-ţi imaginezi ce simt chiar acum. Toate aceste replici se schimbau în şoaptă chiar în boxa lui Rusty. Calul era insensibil la ele şi începu liniştit să mănînce fîn.

– Poţi să mergi?

– Ar fi bine să pot. În orice caz nu am de gînd să ies de aici tîrîndu-mă.

– Vrei să te duc în braţe?

– Ar fi grozav, îi zîmbi ea. Dar ce ar spune ei? Rîseră amîndoi, iar Sam se uită într-o parte şi o scînteie îi apăru în ochi. Tocmai observase un nume scris pe o plăcuţă din bronz pe boxa de alături. Josh! Dintr-o dată ochii ei nu mai arătau nici un semn de oboseală. Acela este Black Beauty?

– Da, doamnă, răspunse el pe un ton admirativ, atît pentru ea, cît şi pentru armăsarul pur sînge. Vrei să-l vezi?

– Aş face ultimii paşi pînă la moarte pe un covor de cuie numai ca să-l privesc, Joshua. Du-mă la el. El o luă de sub braţ, ca s-o susţină, şi o ajută să meargă pînă la boxa alăturată. Toţi ceilalţi ieşiseră din grajd şi acum nu se mai auzeau decît vocile lor.

De la distanţă boxa părea goală, dar cînd Samantha se apropie, îl văzu într-un colţ şi fluieră încet, iar calul veni înspre ea şi îi mirosi mîna. Era cel mai frumos cal pe care îl văzuse în viaţa ei, o capodoperă de catifea cu o stea albă în frunte şi două pete albe perfecte pe partea de jos a picioarelor din faţă. Coama şi coada lui erau de un negru strălucitor ca pana corbului ca şi restul corpului, iar ochii îi erau mari şi blînzi. Avea picioarele nespus de graţioase şi Sam se gîndi că era cel mai înalt cal pe care îl văzuse.

– Dumnezeule, Josh, este de necrezut!

– E într-adevăr o frumuseţe, nu-i aşa?

– E mult mai mult decît atît, este cel mai arătos cal pe

care l-am văzut vreodată. Sam era extaziată. Ce vîrstă are?

– Şaptesprezece ani şi jumătate, aproape optsprezece. Josh o spuse cu mîndrie şi cu plăcere, iar Sam fluieră admirativ.

– Ce n-aş da să-l pot călări!

– Crezi că o să te lase ea? Domnul King nu e de acord ca nici ea să-l călărească, ştii doar. Calul ăsta este foarte nervos. Era să o arunce din şa şi pe ea de cîteva ori şi ăsta nu-i un lucru uşor. Pînă acum nu am văzut mulţi cai care s-o doboare pe Miss Caro.

Samantha nu-şi putea lua ochii de pe cal.

– Îmi spunea că voi putea să-l călăresc şi pun pariu că nu va încerca să mă arunce din şa.

– Eu nu aş risca, Miss Taylor. Vocea din spatele ei nu era a lui Josh, ci a altcuiva; aceasta era profundă, răguşită şi i se adresa blînd, dar fără căldură. Se întoarse încet şi îl văzu pe Tate Jordan şi, dintr-o dată, ochii i se înflăcărară.

– Şi de ce crezi că n-ar trebui să risc? Crezi că Rusty este mai potrivit stilului meu? Dintr-o dată deveni furioasă fiindcă oboseala se amestecase cu durerea şi cu enervarea şi aproape că îşi pierdea controlul.

– Nu ştiu. Dar între aceşti doi cai este o foarte mare diferenţă, iar doamna Caroline este, cred, cea mai bună călăreaţă pe care o cunosc. Dacă ea are probleme cu Black Beauty, pun pariu că tu nici nu te-ai înţelege cu el. Părea atît de sigur de sine, încît Josh începu să se simtă stînjenit de schimbul de replici.

– Chiar aşa? Ce interesant, domnule Jordan. Am observat că vorbeşti de Caroline ca despre cea mai bună călăreaţă pe care o cunoşti. Bănuiesc că nu o poţi compara cu nici un bărbat?

– Bărbaţii călăresc cu totul diferit.

– Nu întotdeauna. Fac prinsoare că eu aş putea să

călăresc acest animal mult mai bine decît dumneata.

– Şi ce te face să crezi asta? Ochii lui străluciră, dar numai pentru o secundă.

– Am călărit cai pur sînge ani de zile, spuse înveninată din cauza oboselii, dar Tate Jordan nu părea nici amuzat şi nici mulţumit.

– Mulţi dintre noi nu au putut beneficia de aceleaşi avantaje. Ne dăm toată silinţa cu ceea ce avem. Auzind acestea Sam roşi; o salută, dădu din cap fără să se uite la Josh care stătea lîngă ea şi ieşi din grajd.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi Josh o privi în faţă să-i vadă reacţia. Încercă să pară nonşalantă şi îl mîngîia pe Black Beauty pe bot, apoi se uită iar la Josh.

– Ce ticălos enervant, nu-i aşa? Întotdeauna se poartă aşa?

– Probabil. Cu femeile. Soţia lui l-a părăsit cu cîţiva ani în urmă. A fugit cu fiul proprietarului unei ferme, apoi s-a căsătorit cu el. Acesta l-a adoptat pe fiul lui Tate. Apoi au murit. Soţia lui şi fiul proprietarului de fermă au pierit într-un accident de maşină. Tate şi-a luat fiul înapoi, deşi acesta nu-i poartă numele. Nu cred că pe Tate îl interesează prea mult numele de familie al fiului său. Îl iubeşte la nebunie. Dar nu vorbeşte niciodată despre soţia lui. Cred că ea l-a lăsat cu un gust amar pentru femei. Cu excepţia... Josh roşi, cu excepţia... ştii, femeilor uşoare. Nu cred că a mai avut pe cineva. Şi spune că fiul lui are douăzeci şi unu de ani, aşa că-ţi dai seama cît timp a trecut.

Sam încuviinţă.

– Îl cunoşti pe băiat?

– Nu. Ştiu că Tate i-a făcut rost de o slujbă aici anul trecut, dar el nu vorbeşte mult nici de el, nici de fiul lui. Nu îi place să se destăinuie. Ca mai toţi bărbaţii; dar merge să-l vadă o dată pe săptămînă. Băiatul locuieşte la Bariera Trei.

Alt singuratic, se gîndea Sam întrebîndu-se dacă nişte cowboy puteau fi şi altfel.

Altceva o intriga la el. Părea foarte inteligent şi iarăşi se întrebă cine şi ce era Tate Jordan, dar Josh îi citi gîndurile şi îi zîmbi prieteneşte.

– Nu-ţi face griji în privinţa lui, Sam. N-a vrut să te jignească; aşa e el. Sub ţepii lui de arici este un om blînd. Ar trebui să-l vezi cum se poartă cu copiii la fermă. A fost un tată nemaipomenit pentru fiul lui. Şi Tate a primit o educaţie. Numai că aici nu prea contează. Tatăl său a fost fermier şi l-a trimis la cîteva şcoli bune. A fost chiar şi la colegiu şi a obţinut o diplomă în ceva, dar tatăl său a murit şi au pierdut ferma. Cred că atunci s-a apucat el să muncească la alte ferme, iar soţia lui l-a părăsit apoi cu fiul şefului său. Cred că toată chestia asta l-a afectat foarte mult. Nu cred că îşi doreşte mai mult decît are. Nici pentru el, nici pentru fiul său, e ca şi noi un lucrător la fermă. Numai că este isteţ şi într-o zi va deveni administrator. Dacă nu aici, atunci în altă parte. Nu-i poţi nega calităţile. Mîndru sau nu, face treabă foarte bună la o fermă. Sam cîntărea ceea ce tocmai auzise. Aflase mai mult decît voia, de fapt, datorită volubilităţii lui Josh. Eşti gata să mergem spre casă? O privi părinteşte pe tînăra drăguţă, cu chipul obosit şi hainele ude. Crezi că o să reuşeşti?

– Dacă mă mai întrebi o dată asta, Josh, o să-ţi trag un picior. Se uită la el feroce, apoi rîse.

– Pe onoarea mea, nu cred că ai s-o faci. Începu şi el să rîdă. Cred că nu poţi să ridici piciorul nici măcar să loveşti un cîine, Samantha.

Apoi rîse mai tare de gluma lui pînă ce ajunseră în dreptul casei celei mari. Era trecut de şase cînd Caroline le deschise uşa, iar Josh i-o dădu în grijă. Aceasta nu rezistă şi zîmbi cînd o văzu pe tînăra ei prietenă care se chinuia să intre în sufragerie, apoi se prăbuşi gemînd pe

canapea. Îşi arunoase jacheta pe drum, iar pantalonii rămaseseră uscaţi pe sub manta, aşa că ştia că nu avea cum să ude mobila şi simţi nevoia să stea jos.

– Doamne Dumnezeule, ai călărit toată ziua? Sam dădu din cap şi se simţea atît de obosită şi de amorţită, încît nici nu putea vorbi. De ce oare nu ai venit acasă cînd ai simţit că nu mai poţi?

– N-am vrut să par rîzgîiată, gemu ea chinuit, dar îi zîmbi lui Caroline care se aşeză lîngă ea chicotind.

– Of, Samantha, prostuţo! Mîine o să te simţi groaznic.

– Nu, nu o să fie aşa. Mîine o să mă urc iar pe calul acela. Gemu din nou, dar motivul părea mai degrabă amintirea calului decît durerea.

– Ce cal ţi-au dat?

– Unul bătrîn pe care îl cheamă Rusty. Sam se uită la Caroline cu vădit dispreţ, iar Caroline rîse mai tare.

– Oh, Doamne, nu se poate. Aşa ţi-au făcut? Sam încuviinţă din cap. Cine a fost în stare de aşa ceva? Doar le-am spus că ştii să călăreşti la fel de bine ca oricare dintre ei.

– Ei bine, nu te-au crezut. În special, Tate Jordan. Era cît pe ce să mi-o dea pe Lady, apoi s-a hotărît că Rusty era mai potrivit pentru mine.

– Mîine să-i spui să ţi-l dea pe Navajo. E un cal frumos din rasa *Appalosa,* nimeni nu-l călăreşte în afară de mine şi de Bill.

– Crezi că asta îi va face pe ceilalţi să se simtă ofensaţi?

– Ai observat aşa ceva astăzi?

– Nu sînt sigură. Nu vorbeau prea mult.

– Nu vorbesc prea mult nici unii cu ceilalţi. Iar dacă ai călărit alături de ei de azi-dimineaţă, cum ar putea să se simtă ofensaţi? Doamne, atîtea ore din prima zi! Părea de-a dreptul îngrozită de ceea ce făcuse Samantha.

– Tu nu ai fi făcut acelaşi lucru?

Caroline se gîndi puţin, apoi, cu un zîmbet copilăresc, dădu din cap aprobator.

– Apropo, l-am văzut pe Black Beauty.

– Ce părere ai despre el? Ochii lui Caroline străluceau.

– Cred că mi-ar plăcea să-l fur, sau cel puţin să-l călărèsc. Dar... ochii îi străluciră iarăşi, domnul Jordan nu e de aceeaşi părere. După el, Black Beauty nu e un cal pentru o femeie.

– Dar eu ce sînt? Caroline părea foarte amuzată.

– El crede că eşti cea mai bună călăreaţă pe care o cunoaşte. Eu l-am provocat şi l-am întrebat de ce nu cel mai bun călăreţ, fără să se refere la gen? Caroline continua să rîdă. Ce este aşa de amuzant, mătuşă Caro? Tu eşti cel mai bun călăreţ pe care îl cunosc.

– Atît cît poate fi o femeie, adăugă ea.

– Şi crezi că astă e de rîs?

– M-am obişnuit să cred. Bill King este de aceeaşi părere.

– Sînt emancipaţi prin părţile astea, nu-i aşa? Samantha gemu cînd se ridică de pe canapea şi făcu un semn în direcţia camerei ei. În orice caz, dacă mîine reuşesc să-l păcălesc pe Tate Jordan cu un cal mai bun, mă voi simţi ca şi cînd aş fi cîştigat o bătălie importantă pentru tagma femeilor. Cum îl chema pe calul acela *Appaloosa?*

– Navajo. Spune-i doar că eu am zis să ţi-l dea.

Samantha dispăru încet pe hol.

– Noroc, strigă Caroline după ea. Pe cînd se spăla pe faţă şi se pieptăna în dormitor, îşi dădu seama că în trei luni era pentru prima dată că uitase să urmărească ştirile de seară cu John şi Liz şi nici măcar nu îi era dor de acestea. Acum era în altă lume; era o lume cu cai pe care îi chema Rusty, sau făceau parte din rasa *Appaloosa,* o lume cu ajutoare de administratori care îşi

închipuiau că conduc lumea, dar totul părea foarte simplu şi împlinit, iar problema ei cea mai presantă era calul pe care avea să-l călărească a doua zi.

Se gîndi încă o dată în timp ce stătea în pat după cină că această existenţă simplă era cea mai binecuvîntată pe care o cunoscuse din copilărie. Mai tîrziu, pe cînd gîndurile îi păleau din memorie, cu puţin înainte să adoarmă, auzi sunetul binecunoscut al uşii închizîndu-se din nou şi de data aceasta era sigură că auzise zgomot de paşi înfundaţi şi rîsete în surdină pe hol.

Capitolul 5

În dimineaţa următoare Samantha se dădu jos din pat cu un geamăt înfiorător, se împletici pînă la duş şi rămase acolo un sfert de oră cu apa fierbinte curgîndu-i în jos pe membrele îndurerate. Partea interioară a genunchilor îi era stacojie, ca urmare a celor douăsprezece ore petrecute în şa. Îşi masă coapsele lungi cu tampoane de vată în timp ce-şi trăgea cu grijă pantalonii. Singurul semn încurajator pentru ziua care urma era acela că nu mai ploua; privi în jur în întunericul zorilor şi observă că mai erau încă stele pe cer, apoi se îndreptă către sala de mese să-şi ia micul dejun. În dimineaţa aceasta se simţea mai puţin timidă păşind înăuntru; îşi puse haina într-un cui şi se îndreptă către filtrul de cafea de unde îşi umplu o cană mare şi aburindă. Îl văzu pe bătrînul ei prieten, Joshua, la o masă mai îndepărtată şi se îndreptă spre el zîmbind în vreme ce el îi făcea semn să se aşeze.

– Cum te simţi astăzi, Samantha?

Ea îi zîmbi trist şi îi şopti conspirativ aşezîndu-se pe scaunul liber:

– Îmi pare bine că o să călărim astăzi. Josh, este singurul lucru pe care ţi-l pot spune.

– Cum aşa?

– Pentru că, mai mult ca sigur, n-aş fi în stare să merg. Abia m-am tîrît pînă aici din casă. Josh şi ceilalţi doi bărbaţi chicotiră şi unul dintre ei o lăudă pentru ziua de călărie de ieri.

– Cu siguranţă eşti o călăreaţă al naibii de bună, Samantha.

– Am fost. E mult de atunci.

– Nu are nici o importanţă, îi spuse Josh cu tărie. Ai şezutul bun, mîinile bune, le ai pentru tot restul vieţii. Ai de gînd să-l călăreşti iarăşi pe Rusty azi, Sam?

Îşi ridică o sprînceană, iar ea tresări sorbindu-şi cafeaua.

– Vom vedea, nu cred. Josh zîmbi. Ştia că Sam nu se va mai încurca mult cu o gloabă bătrînă. Mai mult ca sigur, după ce l-a văzut pe Black Beauty. N-ar fi fost de mirare să-l călărească în scurt timp.

– Ce părere ai despre băiatul ăla? Rînji de plăcere.

– Black Beauty? Ochii i se umplură de o lumină aparte pronunţîndu-i numele. Era ceva în legătură cu călăreţii şi armăsarii pur sînge. Era un fel de pasiune pe care ceilalţi oameni nu ar înţelege-o niciodată. Josh dădu din cap şi zîmbi.

– Este cea mai bună bucăţică de cal pe care am văzut-o vreodată. Are de gînd doamna Caro să te lase să-l călăreşti? Nu se putu abţine să nu o întrebe.

– Dacă o să reuşesc să o conving, şi să nu crezi că nu o să încerc!

Sam îi zîmbi peste umăr îndreptîndu-se spre coada care aştepta micul dejun. Se întoarse cinci minute mai tîrziu cu o farfurie cu cîrnaţi şi ouă prăjite. Doi dintre bărbaţi se mutaseră la altă masă, iar Josh îşi aranja deja pălăria pe cap.

– Ieşi devreme, Josh?

– I-am spus lui Tate că o să-i dau o mînă de ajutor în grajd înainte să ieşim în dimineaţa asta. Îi zîmbi, se

întoarse să-l strige pe unul dintre prietenii săi, apoi dispăru.

Douăzeci de minute mai tîrziu, cînd Samantha se duse în grajd să-şi ia şaua, se uita în jur şovăielnic după Tate, fără să fie complet sigură cum îl va aborda. Dar într-o zi ca aceasta nici nu se punea problema să călărească o gloabă ca aceea pe care i-o dăduse el. Era sigură că dacă doamna Caroline i-l sugerase pe Navajo, acesta va fi mult mai potrivit cu stilul ei.

Cîţiva bărbaţi o salutară trecînd pe lîngă ea. Păreau mai puţin deranjaţi de prezenţa ei decît fuseseră cu o zi înainte. Bănuia că, deşi o aşteptaseră, nu şi-o imaginaseră aşa cum era. Dar ştia de asemenea că, dacă nimic altceva nu îi va face să fie de partea ei, călărind la fel de mult şi de bine ca ei pe ploaie, le va putea cuceri inimile. Şi dacă avea de gînd să-şi petreacă următoarele trei luni la ferma lui Caroline şi să se poarte ca oricare dintre lucrători, atunci era bine pentru ea ca oamenii să o accepte ca pe unul de-al lor. Totuşi ştia că unul sau doi dintre cei tineri fuseseră uimiţi de înfăţişarea şi de tinereţea ei, ba chiar l-a surprins pe unul cînd se uita la ea fascinat, cu o seară înainte, cînd îşi lăsase părul liber la sfîrşitul acelei zile interminabile şi cînd şi-a scuturat pletele blonde de ploaie. Îi zîmbise scurt, iar el roşi şi plecă furios.

– 'mneaţa, Miss Taylor. Vocea baritonală o trezi pe Sam din reverie, iar cînd îşi ridică privirea şi-l văzu pe Tate Jordan se hotărîse că, oricît de nefericită fusese din cauza lui, fiindcă el îi dăduse acel cal, nu mai era dispusă să primească acelaşi cal numai ca să-i dovedească încă o dată că el avea comanda. Felul în care o privea sugera încăpăţînare şi hotărîre şi acestea aproape că o făcură să renunţe, văzîndu-l cum dădea din cap.

– Sînteţi obosită după ziua de ieri?

– N-aş putea spune. Cel puţin lui nu intenţiona să-i

spună de durerile pe care le simţea. Obosită? Bineînţeles că nu. Numai dacă te uitai la el şi puteai să-ţi dai seama cît de important şi de puternic se credea. Ajutor de administrator la ferma Lord. Nu-i rău, domnule asistent de administrator. Sam ştia foarte bine că la cei şaizeci şi trei de ani ai lui, Bill King se putea retrage oricînd şi-l putea lăsa pe Tate Jordan să-i preia postul. Nu se punea problema că Jordan l-ar înlocui cu aceeaşi inteligenţă, sau bunătate şi înţelepciune... Nu ştia de ce, dar Tate Jordan o enerva la culme şi era evident că între ei doi era un permanent război tacit, trebuia numai să-i priveşti unul lîngă celălalt. Ahh... domnule Jordan! Simţea o plăcere răutăcioasă să-i pună beţe în roate.

– Da? Se întoarse cu faţa spre ea ţinînd o şa agăţată pe umăr.

– Cred că azi voi încerca să urc pe alt cal. Ochii îi erau reci ca gheaţa, iar el începu să fiarbă puţin.

– Şi la care v-aţi gîndit? Tonul lui suna a provocare.

Sam murea de dorinţa de a-i răspunde că era vorba de Black Beauty, dar se hotărî să nu-şi risipească bruma de ironie cu această sugestie.

– Caroline se gîndea că Navajo ar fi mai potrivit pentru mine.

O clipă păru surprins, apoi dădu din cap şi se duse mai departe bombănind ca pentru el, dar destul de tare ca să fie auzit.

– Bine, luaţi-l. Cuvintele lui o enervară pe Samantha. De ce trebuia să aibă permisiunea lui pentru calul pe care-l va călări? Raţiunea i-ar fi dat un răspuns pe dată, dar era vădit iritată de stilul bărbatului. În sfîrşit, găsi boxa lui Navajo, iar şaua şi zăbala le-a găsit într-un colţ, apoi a revenit lîngă cal să-l înşeueze. Era din rasa *Appaloosa;* cu faţa tărcată cu alb şi cafeniu, crupele maroniu-închis, iar pulpele din spate erau pătate cu maron, caracteristică a acestei rase. Cînd Samantha a pus şaua

pe el a stat foarte cuminte, apoi cînd a prins chingile pe burta lui a rămas nemişcat, dar cînd a ieşit cu el pe poarta grajdului şi-a dat seama că avea ceva mai multă energie decît Rusty. De fapt, odată urcată pe el, avu nevoie de cîteva minute ca să îl stăpînească, apoi s-a alăturat celorlalţi care ajunseseră deja mai departe. Şi astăzi va merge cu acelaşi grup şi îl vedea pe Tate Jordan cum o privea dezaprobator în timp ce începeau să urce dealul.

– Vă descurcaţi, Miss Taylor? Vocea lui suna ca un clopot, iar Samantha simţi pe moment un impuls de a-l lovi, fiindcă mergea foarte aproape de ea şi îi urmărea cu atenţie mişcările cu care îşi strunea calul.

– O să mă descurc, domnule Jordan.

– Cred că ar fi trebuit să o luaţi pe Lady.

Samantha nu-i răspunse nimic şi îşi continuă drumul. O jumătate de oră mai tîrziu, toţi îşi vedeau de treburile lor. Căutau vite rătăcite şi verificau gardurile. Au găsit o junincă bolnavă pe care doi dintre bărbaţi au legat-o să o ducă înapoi la grajduri. Pînă la pauza de prînz munciseră deja şase ore. S-au oprit într-un luminiş şi au legat caii de nişte copaci. Şi-au primit obişnuitele sandvişuri, supa şi cafeaua, iar conversaţiile erau scurte şi relaxate. Cu Samantha nu vorbeau prea mult, dar ea se simţea bine în compania lor şi îşi lăsă gîndurile să hoinărească în timp ce închise ochii cîteva momente şi se întinse sub soarele de iarnă.

– Cred că sînteţi obosită, Miss Taylor. Era iar aceeaşi voce; deschise un ochi.

– Nu chiar. Mă bucuram de soare. Vă deranjează prea mult?

– Deloc, zîmbi el politicos. Cum vă înţelegeţi cu Navajo?

– Foarte bine, deschise amîndoi ochii şi îi zîmbi, apoi, dintr-o dată nu rezistă tentaţiei de a-l tachina puţin.

Nu atît de bine cît m-aş înţelege cu Black Beauty, bineînţeles. Îi zîmbi cu răutate şi era greu de spus dacă vorbise serios sau nu.

– Asta, Miss Taylor, îi răspunse cu acelaşi zîmbet ca un retur la tenis, este o greşeală pe care sper că nu o veţi face niciodată, dădu el din cap cu superioritate. S-ar putea să păţiţi ceva. Iar ăsta, îi zîmbi cu blîndeţe din nou, ar fi un mare păcat. Pe un asemenea armăsar sînt al naibii de puţini oameni care să-l poată călări. Chiar Miss Lord trebuie să fie foarte atentă cînd ieşe cu el. Este un animal periculos şi nu... Îşi căuta cuvintele... nu e genul de cal cu care un călăreţ de ocazie ar trebui să se joace. Ochii lui verzi o priveau cu un imens dispreţ, în timp ce sorbea din cafeaua fierbinte.

– Dumneata l-ai călărit? Întrebarea veni scurt şi acum nu-i mai zîmbea.

– O dată.

– Şi cum vi s-a părut?

– Este un animal frumos, fără îndoială. Ochii lui se înviorară din nou. Este cu totul deosebit de Navajo.Replica lui îi sugera că Navajo era singurul gen de cal pe care ea îl putea stăpîni. Mi se pare că v-a dat puţin de furcă atunci cînd aţi pornit.

– Şi v-aţi gîndit că nu o să mă descurc cu el? Era puţin amuzată.

– Eram îngrijorat. Adevărul este că dacă păţeşti ceva, eu voi fi responsabil, Miss Taylor.

– Aţi vorbit ca un adevărat administrator, domnule Jordan. Dar nu cred că Miss Lord v-ar face responsabil pentru ceea ce mi s-ar întîmpla mie cu un cal. Mă cunoaşte prea bine.

– Ce vrei să spuneţi?

– Că nu sînt obişnuită cu cai de genul lui Rusty.

– Dar credeţi că v-aţi descurca pe un armăsar ca Black Beauty? Ştia foarte bine că nici Caroline Lord, nici

Bill King nu ar fi lăsat-o să-l călărească. Ce naiba, pe el îl lăsaseră să-l călărească pe minunatul pur sînge doar o dată.

Samantha dădu din cap tăcută.

– Da, cred că aş putea să-l călăresc. El părea amuzat.

– Credeţi? Sînteţi atît de sigură pe dumneavoastră!

– Ştiu cum să călăresc. Călăresc bine, îmi place să risc. Ştiu ce fac şi călăresc de cînd aveam cinci ani. A trecut ceva timp.

– În fiecare zi? Iarăşi o provocare. Călăriţi mult în New York?

– Nu, domnule Jordan, îi zîmbi galeş, nu mult. Dar, după ce spuse acestea, se jură să-l călărească pe Black Beauty de îndată ce Caroline o va lăsa, pentru că aceasta era dorinţa ei şi pentru că voia să-i arate acestui cowboy arogant de ce era ea în stare.

Cîteva minute mai tîrziu el se alătură oamenilor lui şi le dădu semnalul de pornire. Toţi încălecară şi restul după-amiezei şi-l petrecură verificînd hotarele fermei. Au mai găsit cîteva juninci rătăcite în capătul cel mai îndepărtat şi le-au adus acasă la apusul soarelui, cînd încă o dată Samantha se întrebă dacă va putea coborî de pe cal. Josh o aştepta în faţa grajdului şi o ajută să coboare de pe Navajo, iar ea gemu.

– Poţi să te dai jos, Sam?

– Mă îndoiesc. El îi zîmbi, opri calul şi descălecă, apoi, cînd scoase şaua şi zăbala ca să le pună în magazie, aproape se împiedică.

– Cum a fost astăzi? El veni după ea şi se opri în pragul uşii.

– Cred că bine.

Zîmbi obosită şi îşi dădu seama că începuse să vorbească ca şi ceilalţi cowboys, folosind aceleaşi cuvinte ca şi ei. Numai Jordan vorbea altfel şi asta se întîmpla

cînd i se adresa ei. În aceste situaţii era evident că primise o educaţie, în rest şi el vorbea ca ei. Bill King vorbea şi el altfel cînd era în prezenţa lui Caroline. Bill King şi Tate Jordan erau doi bărbaţi total diferiţi. Jordan era ca un diamant necizelat.

– E cale lungă de la New York pînă aici, nu-i aşa, Samantha? Bătrînul cowboy zîmbi ştrengăreşte, iar ea deschise larg ochii.

– Aşa e. Dar tocmai de aceea am venit aici.

El dădu din cap. De fapt, nu ştia prea bine de ce venise ea aici. Dar înţelese.

Ferma era un loc potrivit să te retragi cînd aveai probleme. Aici se munceşte mult, se respiră aer curat, se mănîncă bine şi se poate călări, iar toate acestea la un loc reprezintă un medicament perfect pentru orice. Cu stomacul plin, cu şezutul amorţit, cu soarele care răsare, apoi apune, trec zilele una cîte una şi nu ai de ce să-ţi faci probleme mai mari decît că trebuie să-ţi potcovească calul, sau că gardul de la sud trebuie reparat. Josh trăise toată viaţa lui astfel, dar văzuse mulţi oameni care încercau alte lucruri, apoi se întorceau la viaţa de aici. Era o viaţă dulce. Şi ştia că lui Sam îi va plăcea aici. De orice încerca ea să fugă, viaţa de aici o va ajuta. Ieri dimineaţă îi observase cearcănele de sub ochi. Astăzi, deja ele se estompaseră.

Merseră împreună pe lîngă Black Beauty, şi, aproape instinctiv, Sam întinse mîna şi îl mîngîie pe gît.

– Bună, băiete, îi spuse ea încet, iar el necheză de parcă o cunoştea. Se uită la el gînditoare, ca atunci cînd îl văzuse pentru prima dată. Apoi în ochi i se aprinse o lumină ciudată cînd ieşi din grajd împreună cu Josh, îi spuse „noapte bună" şi se îndreptă spre casă unde Bill King vorbea cu Caroline. Cînd o văzură, cei doi tăcură.

– Bună, Bill. Caro, le zîmbi amîndurora. V-am între-

rupt cumva? O clipă se simţi inoportună, dar ei dădură voioşi din cap.

– Desigur că nu, draga mea. Caroline o sărută, iar Bill King îşi luă pălăria şi ieşi.

– Ne vedem mîine, doamnelor. Se grăbi să plece, iar Samantha se întinse pe canapea şi oftă.

– A fost o zi grea? Caroline o privea cu bunătate. Ea nu călărise toată săptămîna. Mai avea de lucru cu Bill la nişte situaţii pentru sfîrşitul de an şi mai avea două săptămîni ca să-şi termine treaba. Se gîndea că era cazul să-l ia pe Black Beauty şi o să iasă cu el pînă ce nu se va sălbătici de tot, dar nu prea avea timp pentru el. Eşti foarte obosită, Sam? o întrebă Caroline plină de înţelegere.

– Obosită? Cred că glumeşti. După ce am stat la birou în toţi aceşti ani? Nu sînt obosită. Sînt dărîmată. Dacă Josh nu m-ar trage jos de pe cal în fiecare seară, cred că ar trebui să dorm afară.

– E chiar aşa de rău?

– Mai rău. Rîseră amîndouă, iar femeia mexicană care o ajuta pe Caroline în casă îi făcu un semn din bucătărie. Cina era gata. Ce este? Samantha mişcă din nas nerăbdătoare pe măsură ce se apropia de bucătăria frumos aranjată în stil provincial.

– *Enchiladas, Chiles rellenos, tamales...* Toate sînt mîncărurile mele preferate. Sper să-ţi placă şi ţie în curînd.

Samantha îi zîmbi îndatoritoare.

– După o zi ca aceasta cred că aş mînca şi carton, numai să fie destul, apoi aş face o baie şi după masă m-aş duce direct în pat.

– Voi ţine minte asta, Samantha. În rest, cum îţi merge? Se poartă bine cu tine băieţii? Cînd întrebase ridicase din sprîncene, iar Samantha îi zîmbi şi încuviinţă din cap.

– Toţi sînt drăguţi. Dar în tonul ei era o oarecare reţinere pe care Caroline o sesiză.

– Doar că...?

– Fără doar că. Nu cred că eu şi Tate Jordan vom fi vreodată prieteni, dar se poartă frumos. Nu cred că e de acord cu ceea ce el numeşte călăreţi de ocazie.

Caroline părea amuzată.

– Probabil că nu veţi fi. Este un tip ciudat. În multe privinţe gîndeşte ca un fermier, dar se simte foarte bine dacă îşi rupe spatele muncind la fermă. El este un adevărat pur sînge, un adevărat cowboy, un bun călăreţ, muncitor, fermier pînă în măduva oaselor care şi-ar da şi sufletul pentru proprietarii la care lucrează şi care ar face orice ca să salveze ferma. E bine să ai pe cineva ca el aici şi, într-o zi, suspină ea încet, va fi omul potrivit care-i va lua locul lui Bill, dacă va rămîne aici.

– De ce n-ar rămîne? Are o viaţă plăcută aici. Tu întotdeauna le-ai oferit oamenilor tăi mai mult decît ar fi făcut-o altul.

– Da, încuviinţă ea. Dar niciodată nu am fost convinsă că lucrul acesta contează pentru ei atît cît îmi închipuiam eu. Sînt o rasă ciudată. Aproape tot ce fac ei e o chestiune de mîndrie şi de onoare. Ar munci pentru cineva pe degeaba, doar pentru că ar simţi că îi datorează acestuia ceva, sau fiindcă le-a făcut un bine, iar pe altul l-ar lăsa pur şi simplu pentru că aşa ar crede ei de cuviinţă. Este imposibil să prevezi ce au de gînd să facă. Chiar şi Bill. Nu ştiu niciodată prea bine ce va avea de gînd să facă.

– Cred că e o adevărată aventură să conduci o astfel de fermă.

– Este interesant, zîmbi Caroline. Foarte interesant. Apoi o văzu pe Samantha că se uită la ceas. S-a întîmplat ceva, Sam?

– Nu. Sam păru dintr-o dată ciudată de tăcută. E ora

şase.

– Da? O clipă Caroline păru că nu înţelege, apoi îşi aduse aminte. Emisiunea de ştiri? Samantha dădu din cap. Le urmăreşti în fiecare seară?

– Încerc să nu o fac. Ochii lui Sam deveniră trişti. Dar pînă la urmă mă uit.

– Şi crezi că e bine ce faci?

– Nu! Samantha clătină uşor din cap.

– Vrei să o rog pe Lucia-Maria să aducă televizorul aici? Dacă vrei, se poate.

Sam dădu din că nu.

– Cîndva va trebui să încetez să fac asta. Îi scăpă un suspin uşor. Aş putea să mă opresc chiar de acum. Era ca şi cînd se împotrivea dependenţei; era acea nevoie de a privi chipul lui John Taylor în fiecare seară.

– Pot să-ţi ofer ceva care să-ţi distragă atenţia? Ceva de băut? O emisiune de ştiri rivală? Nişte bomboane tari? Nişte şerveţele pe care să le rupi? Caroline o tachina, iar Samantha începuse să rîdă. Ce femeie minunată era şi cum părea că înţelege totul!

– Nu, mă simt bine, dar numai gîndul acesta... Se uită peste masă la Caroline şi avea acea privire de adolescentă care ar cere ceva de preţ, cum ar fi, de exemplu, gulerul de vizon al mamei pentru balul de absolvire. Părul ei blond i se revărsa pe umeri şi în lumina slabă o făcea să pară şi mai tînără. Vreau să-ţi cer o favoare.

– Şi care ar fi asta? Nu cred că ar putea fi ceva aici pe care să nu-l poţi avea.

– Ar fi ceva! Samantha zîmbi ca un copil.

– Şi ce ar putea fi asta?

Samantha şopti cele două cuvinte magice:

– Black Beauty. O clipă Caroline păru că se gîndeşte, apoi începu să zîmbească.

– Deci asta era! Înţeleg...

– Mătuşă Caro... Pot?

– Poţi să ce? Caroline Lord se sprijini de spătarul scaunului cu un aer de regină şi cu o strălucire în ochi. Samantha nu era uşor de dus cu vorba.

– Pot să-l călăresc? Cîteva minute Caroline nu-i răspunse, dar deveni neliniştită.

– Crezi că eşti pregătită pentru el?

Samantha dădu timid din cap înţelegînd adevărul din cuvintele lui Josh: Dacă îl încaleci o dată, nu-l mai uiţi.

– Da.

Caroline dădu din cap cu subînţeles. O urmărise pe Sam cum călărea pe terenul din faţa casei în timp ce ea şi Bill se uitau pe fereastră. Sam avea caii în sînge. Făceau parte din ea, instinctiv, chiar dacă nu mai călărise de mai bine de un an.

– De ce vrei să-l călăreşti?

Înclină capul spre Sam aşteptîndu-i răspunsul şi uită de cină.

Cînd Samantha îi răspunse, vocea îi era caldă, iar privirea, undeva în depărtare, uitase de fostul ei soţ şi de femeia cu care fugise. Acum nu se mai putea gîndi decît la fermecătorul armăsar negru şi la cît de mult îşi dorea să-l simtă sub ea şi să alerge cu el cu iuţeala vîntului.

– Nu ştiu de ce, îi răspunse lui Carolinę sincer, apoi zîmbi. Mă simt de parcă, de parcă... ezită un moment cu privirea pierdută, de parcă trebuie să fac asta. Nu pot să-ţi explic, Caro. Calul acesta are ceva. Zîmbi melancolic şi zîmbetul ei se reflectă instantaneu în ochii lui Caroline.

– Ştiu. Şi eu simt la fel. De aceea a trebuit să fie al meu. Chiar dacă pare cam ciudat ca o femeie de vîrsta mea să aibă un asemenea cal. A trebuit să-l cumpăr, doar pe el, şi gata. Samantha dădu din cap şi o înţelese perfect, iar cînd cele două femei se priviră în ochi, simţiră acea legătură care le unea dintotdeauna, de-a lungul anilor, de la depărtare. În anumite privinţe formau acelaşi

suflet, de parcă legătura care le unea era aceea dintre o mamă şi o fiică.

– Ei? Samantha o privea cu speranţă.

– Poţi să-l iei, zîmbi Caroline. Călăreşte-l.

– Cînd? Sam îşi ţinea respiraţia.

– Mîine. De ce nu?

Capitolul 6

Dimineaţa Samantha se ridică greu din pat, dar nu simţi durerea decît pentru cîteva clipe. După aceea îşi aminti de discuţia cu Caroline şi durerile dispărură; făcu un duş şi rămase sub apa fierbinte care-i cădea pe umeri şi pe cap. În această dimineaţă nici nu avea de gînd să mănînce. Nu-i păsa de micul dejun. Nu astăzi. Nu-şi dorea decît o cană de cafea în bucătăria lui Caroline şi apoi va zbura spre grajduri. Gîndul acesta o făcu să zîmbească. Mintea îi era plină de Black Beauty. Cînd urcă ultimele trepte spre grajduri zîmbetul îi era încă pe buze. Doi bărbaţi vorbeau în şoaptă într-un colţ şi în afară de ei nu mai era nimeni înăuntru. Era mult prea devreme pentru ceilalţi. Îşi luau încă micul dejun şi se străduiau să se trezească în timp ce comentau ultimele noutăţi de la fermă în sala de mese.

Încet, aproape pe furiş, Samantha luă şaua lui Black Beauty şi se îndreptă spre boxa lui. Imediat ce o văzură, cei doi bărbaţi deveniră atenţi la ea şi o priviră miraţi. Nu mai vorbeau şi o urmăreau în tăcere. Dădu şi ea din cap spre ei şi intră în boxă. Vorbi încet cu calul ca să-l liniştească, îl mîngîie pe gîtul lung şi graţios şi îl bătu uşor pe crupele puternice; la început el o privi nervos, păşind înainte şi înapoi, apoi se linişti şi mirosi aerul din

jurul ei. Sam sprijini şaua de uşa boxei şi îi puse pe după gît hamul, apoi îl scoase din boxă.

– Doamnă? Tresări cînd auzi vocea, tocmai cînd încerca să fixeze zăbala peste capul calului înainte de a-l înşeua. Se întoarse să vadă cine îi vorbise. Era unul dintre cei doi bărbaţi şi îl recunoscu pe unul dintre ei care era bun prieten cu Josh.

– Miss Taylor?

– Da?

– Ăăă... vreţi să... adică nu vreau să spun că... Era pur şi simplu îngrozit, îngrijorat, iar Sam îi zîmbi răpitor. În această dimineaţă părul îi curgea pe spate, ochii îi străluceau, faţa îi ardea aprinsă de aerul rece de decembrie. Era incredibil de frumoasă aşa cum stătea lîngă armăsarul negru pur-sînge, arătînd ca un micuţ mînz Palomino pe lîngă el.

– Totul e în regulă. Încercă să-l liniştească. Miss Lord mi-a dat voie.

– Ăăă... doamnă... Tate Jordan ştie?

– Nu. Dădu din cap cu hotărîre. Nu ştie. Şi nici nu văd ce rost ar avea să ştie. Black Beauty este al doamnei Caroline, nu-i aşa? Bărbatul încuviinţă, iar Sam îl fermecă din nou cu acelaşi zîmbet. În cazul acesta nu văd nici o problemă.

El ezită, apoi se dădu înapoi.

– Cred că nu. Apoi o privi îngrijorat. Nu vă e teamă să-l încălecaţi? Are atîta putere în picioarele acelea lungi!

– Sînt sigură că are. Se uită admirativ la picioarele calului şi puse şaua pe spinarea lui. Caroline cumpărase pentru Black Beauty o şa englezească şi pe aceasta Samantha o legă de burta calului. Părea că recunoaşte moliciunea pielii catifelate a şeii, care nu era deloc la fel cu şaua de cowboy tradiţională pe care Sam călărise în cele două zile. Era o şa pe care o cunoştea bine, iar calul era dintr-o rasă cu care Sam era obişnuită, dar

exemplarul acesta era ca un cadou preţios în viaţa oricărui călăreţ.

După ce îi potrivi bine şaua mai strînse o dată chingile, apoi, ezitînd, unul dintre bărbaţi se oferi să o ajute să urce pe calul negru imens. Cînd simţi omul pe spatele său, Black Beauty se ridică pe picioarele din faţă, nervos, apoi Samantha apucă bine frîul, dădu din cap spre cei doi bărbaţi şi ieşi cu Black Beauty. Acesta se mai ridică o dată pe două picioare, făcu cîţiva paşi laterali pînă la prima poartă, apoi se lăsă mînat afară şi în final ieşiră în cîmp deschis. Cerul era deja brăzdat de lumina răsăritului de soare, iar razele palide deveneau aurii pe măsură ce calul şi Sam avansau. Era o dimineaţă de iarnă minunată, iar ea avea sub pulpe cel mai grozav cal pe care îl încălecase vreodată. Inconştientă, zîmbi şi-l lăsă pe Black Beauty la galop pe întinderea nesfîrşită a cîmpului. Era în sufletul ei un sentiment extravagant de libertate pe care îl cunoscuse deja, i se părea că zboară, ea şi calul un singur trup, parcă navigau împreună. Peste cîteva ore încercă să-l întoarcă şi-l încetini din galop, îndreptîndu-se spre casă. Trebuia totuşi să meargă la lucru cu ceilalţi în dimineaţa aceea, iar ăsta fusese micul ei dejun pe cîmp. Mai avea un sfert de milă pînă la clădirile fermei şi nu putu rezista tentaţiei de a sări cu calul peste un izvoraş îngust pe care acesta îl trecu cu uşurinţă şi la o distanţă mare de apă îl observă pe Tate Jordan care venea în spatele lor pe calul său negru, la fel de frumos, pătat cu alb. Cînd o ajunse se uită la ea, ea cîrmi şi se alătură lui cu intenţia de a-l face să-şi mîne calul mai repede pentru a-i demonstra cît de bine ştia să călărească. Rezistă tentaţiei de mai devreme şi galopă în continuare lîngă el. Încetini cînd ajunse la o distanţă mică de el şi Black Beauty galopa încet nechezînd de parcă l-ar fi recunoscut pe Tate.

– Bună dimineaţa! Alergi cu noi? În ochii ei era o

scînteie de victorie evidentă, iar răspunsul din privirea lui Tate Jordan era înfiorător.

– Ce naiba cauţi pe calul acesta?

– Caroline mi-a spus că pot să-l încalec. Vocea ei semăna cu a unui copil prins asupra faptei, apoi încetini, iar Tate veni cu calul la pas lîngă ea şi acum se întorceau spre fermă. Sam îşi amintea tot ce-i spusese ei cu o zi înainte, iar acum îşi savura momentele de triumf în timp ce ei fierbea de mînie. E nemaipomenit, nu-i aşa?

– Mda. Dacă s-ar împiedica la riviera aceea s-ar alege cu un picior rupt într-un mod iremediabil, sau nu ţi-ai dat seama de asta cînd l-am mînat în acea direcţie? Ce naiba, n-ai văzut că în spate erau bolovanii aceia? Nu-ţi dai seama cît de uşor poate aluneca? Vocea lui răsună în liniştea dimineţii, iar Samantha îl privi enervată tot drumul pînă la fermă.

– Jordan, ştiu ce fac.

– Chiar ştii? O privea cu coada ochiului vădit mînios. Mă îndoiesc că ştii. Ideea ta că ştii ce faci este că îl alergi cît poţi de repede. În felul acesta poţi distruge mulţi cai, să ştii. Fără să mai vorbim de ce ţi s-ar putea întîmpla ţie.

Cum mergea călare alături de el îi venea să strige.

– Crezi că te-ai descurca mai bine?

– Cred că ştiu destule încît să nu mă încumet. Un asemenea cal este fie pentru curse, fie pentru demonstraţii. Locul lui nu e la o fermă. Nu ar trebui să fie încălecat de oameni ca tine, sau ca mine, sau ca Miss Caro. Ar trebui să poarte pe spate oameni pregătiţi special, oameni speciali, sau dacă nu, ar trebui să nu fie încălecat deloc.

– Ţi-am mai spus, ştiu ce fac. Vocea ei deveni sonoră, iar pe nesimţite Tate întinse mîna şi-i luă calul de frîu. Imediat cei doi cai se opriră.

– Ţi-am spus şi ieri că locul tău nu e pe acest cal. Poţi să-l răneşti şi pe el şi pe tine.

– Da, bine, i-am făcut pînă acum ceva? Se uită la el mînioasă. Răspunde!

– Acum nu, dar cu altă ocazie poate că da.

– Nu poţi să recunoşti, nu-i aşa? Că o femeie poate călări la fel de bine ca şi tine. Asta te calcă pe nervi, nu?

– Mă calcă pe dracu. Orăşancă încăpăţînată ce eşti, vii aici să te distrezi şi să faci pe fata de fermă cîteva săptămîni, călăreşti în halul acesta un cal, îl faci să sară pe un teren accidentat, pe care nu-l cunoşti, la naiba, de ce nu staţi voi acolo unde vă este locul? Locul tău nu e aici! Nu înţelegi asta?

– Ba înţeleg perfect, acum dă drumul calului meu.

– Să fii sigură că o să-i dau.

Îi aruncă frîiele şi plecă. Sam simţi că pierduse, mai degrabă decît să cîştige, şi se întoarse la grajduri, mai liniştită. Nu putea spune de ce, dar cuvintele lui o îndureraseră. Şi în toată acea pledoarie a lui era un sîmbure de adevăr. Greşise cînd sărise cu Black Beauty peste riviera. Nu cunoştea terenul pe care călărea, cel puţin nu îndeajuns ca să rişte în asemenea fel. Dar, pe de altă parte, se simţise minunat zburînd peste cîmpuri cu un cal care alerga cu viteza vîntului.

Îi vedea pe călăreţi adunîndu-se în curtea complexului şi se grăbi spre grajduri şă-l ducă pe Black Beauty înapoi în boxa lui. Avea de gînd să-l ţesale puţin, să-l acopere cu ó pătură şi apoi să plece. Tate Jordan era deja în boxă şi îi aştepta, prin ochii lui verzi ieşeau flăcări, faţa îi era mai aspră decît i-o văzuse ea vreodată, dar arăta mai înalt şi mai chipeş decît orice alt cowboy, asemenea celor din reclame şi, într-o clipă de nebunie, Sam se gîndi la noua reclamă pentru maşini a agenţiei ei. Ar fi fost perfect ca manechin, dar aici nu era vorba de reclame şi nu se aflau la New York.

– Spune-mi exact ce ai de gînd să faci cu calul acesta? Vocea lui era joasă şi încordată.

– Vreau să-l şterg puţin, apoi să-l acopăr.

– Asta-i tot?

– Uite ce e. Ştia bine ce avea de făcut, iar obrajii îi ardeau pînă la tîmple. O să vin mai tîrziu şi o să am grijă de el cum trebuie.

– Cînd? Peste douăsprezece ore? La naiba, Miss Taylor. Dacă vrei să călăreşti un cal cum e Black Beauty, trebuie să-ţi asumi şi responsabilitatea pentru el. Să-l plimbi, să-l adapi, să-l cureţi. Nu vreau să te văd cu ceilalţi încă o oră sau cît îţi va trebui. Ne-am înţeles? Ştiu că nu-ţi prea plac sfaturile sau sugestiile, dar înţelegi ordinele? Sau şi ăsta este un lucru ocazional pentru tine?

Sam îl privi şi aproape că vru să-i dea o palmă. Ce bărbat îngrozitor putea fi, dar acest bărbat iubea totuşi caii şi avusese dreptate în tot ceea ce îi spusese.

– Bine, am înţeles. Îşi plecă ochii şi-l luă de căpăstru pe Black Beauty, apoi ieşi cu el.

– Eşti sigură?

– Da, la naiba! Da! Se întoarse să-i strige, iar el avea o lumină ciudată în ochi. Încuviinţă din cap şi se duse spre calul lui, ale cărui frîie erau agăţate de un par.

– Apropo, astăzi unde lucraţi?

– Nu ştiu. Trecu pe lîngă ea. Găseşte-ne.

– Cum?

– Vino călare de-a lungul şi de-a latul fermei. O să-ţi placă; îi zîmbi sarcastic, se urcă pe cal şi plecă, iar Samantha îşi dori pentru o clipă să fi fost bărbat. Chiar în acel moment i-ar fi plăcut să-l lovească, dar el plecase deja.

Pînă la urmă i-au trebuit două ore să-i găsească. Două ore în care a călărit în goană pe urmele binecunoscute sau rătăcindu-se pe cele necunoscute. La un moment dat se întrebă chiar dacă Tate nu alesese intenţionat un loc îndepărtat astfel încît ea să nu-i poată

găsi. În cele din urmă îi găsi. În ciuda aerului rece de decembrie, soarele strălucea încă şi nu îi era frig după ce îi căutase atît de mult. Se întîlnise cu două grupuri mai mici şi cu unul mai mare, dar pe Tate îl găsi cu greu.

– Ţi-a făcut plăcere drumul? Se uita la ea rîzînd, iar Navajo bătea pămîntul.

– A fost încîntător, mulţumesc. Avea fără îndoială sentimentul victoriei că îi găsise, în sfîrşit, şi acum îi privea ochii ca smaraldul cum străluceau în soare. Apoi, fără să mai spună nimic îşi întoarse calul şi se alătură celorlalţi, iar puţin mai tîrziu descălecă şi luă în braţe un viţel nou-născut într-o pătură. Vaca murise cu cîteva ore în urmă şi nu se ştia dacă viţelul va supravieţui şi el. Unul dintre bărbaţi aşeză puiul care abia respira în partea din faţă a şeii şi porni încet spre grajdul vitelor unde avea de gînd să-l dea altei vaci în speranţa că aceasta îl va adopta. Abia peste o jumătate de oră Sam văzu pe şaua ei un altul care era mai mic decît celălalt şi a cărui mamă murise deja de cîteva ore bune. De data aceasta, fără să ceară ajutorul cuiva, aranjă o pătură pe şaua ei şi, cu ajutorul unui tînăr, urcă viţelul, deşi cowboy-ul se îndoia că Samantha poate fi de vreun ajutor animalului. Apoi, fără să aştepte instrucţiuni, îl urmă pe tînăr într-un galop uşor spre grajdurile principale.

– Te descurci singură? Tresări şi îl văzu pe Tate Jordan călărind lîngă ea, iar calul lui zvelt, pătat, făcea o pereche interesantă cu calul ei din rasa *Appaloosa*.

– Da, cred că mă descurc. Apoi se uită îngrijorată la animalul mic din faţa ei: Crezi că acesta va supravieţui?

– Mă îndoiesc. Se uita la ea şi îi răspundea convenţional: Totuşi merită să încercăm. Ea încuviinţă din cap şi-şi îndemnă calul. Şi de data aceasta el se întoarse şi plecă. Peste puţin timp Sam ajunse la grajduri, iar viţelul orfan fu dat în grija veterinarului şi acesta stătu cu el mai mult de o oră, dar viţelul muri. Cînd se întoarse la Navajo

care aştepta liniştit în faţa grajdului cu vite o podidiră lacrimile, apoi, cînd urcă în şa, o cuprinse dintr-o dată mînia. Era furioasă că viţelul nu putuse fi salvat, că nu supravieţuise. Ştia că mai erau alţii în situaţia lui, pe cîmp, ale căror mame muriseră dintr-un motiv sau altul pe cînd fătaseră în timpul nopţii reci. Toţi lucrătorii ştiau deja unde să caute vitele rătăcite pe dealuri, dar în fiecare an era inevitabil să mai moară cîteva pe care nu le puteau găsi. Pentru vitele care fătau iarna era un lucru obişnuit. Ceilalţi se obişnuiseră deja cu pierderile acestea, dar Samantha nu putea accepta ideea. Viţeii orfani erau pentru ea ca nişte simboluri ale copiilor pe care ea nu îi putea avea, iar acum plecă să se întîlnească pe cîmp cu ceilalţi, ca din răzbunare şi din hotărîrea ca următorul pui pe care-l va aduce să rămînă în viaţă.

În acea după-amiază ea aduse trei viţei, călărind în disperare, aşa cum făcuse cu Black Beauty de dimineaţă, cu micile animale înfăşurate în pături, spre uimirea şi confuzia celorlalţi cowboys. Era o tînără ciudată şi frumoasă şi călărea mult aplecată spre gîtul calului, cu o măiestrie nemaiîntîlnită la vreo femeie de la ferma Lord, întrecînd-o pînă şi pe Caroline Lord. Lucrul extraordinar era că, pe măsură ce o urmăreau zburînd peste dealuri călare pe Navajo care alerga cu viteza vîntului, cu toţii îşi dădură seama că Samantha era pricepută. Era o călăreaţă cum rar putuseră ei vedea, iar seara, cînd se întorceau la grajduri, călăreţii glumeau cu ea de parcă ar fi cunoscut-o dintotdeauna.

— Întotdeauna călăreşti astfel? Tate Jordan o întreba pentru a nu ştiu cîta oară; părul negru, vîlvoi, era acoperit de pălăria neagră *Stetson*, ochii îi străluceau, iar barba îi crescuse deja destul de mult pînă la sfîrşitul zilei. Chipul lui emana o masculinitate pură în faţa căreia femeile se opreau privind cu răsuflarea întretăiată. Dar Samantha nu părea prea emoţionată de aspectul lui exterior. Ceva din

felul lui sigur de sine o făcea nervoasă. Acest bărbat era atît de sigur de lumea lui, de slujba lui şi de caii lui şi se gîndea ea că, probabil, era la fel de sigur de femei. O clipă nu-i răspunse, apoi dădu încet din cap şi-i zîmbi.

– O fac pentru o cauză dreaptă.

– Dar azi-dimineaţă?

De ce oare o provoca? se întrebă Sam. De ce îi păsa atît de mult de ce-i spunea?

– Şi aceea a fost o cauză dreaptă.

– Chiar aşa? O urmărea cu privirea lui de smarald în timp ce călăreau alături după ziua de interminabile căutări.

De data aceasta Samantha îl privi drept în faţă, iar ochii ei albaştri îl fixau.

– Da, chiar aşa. M-am simţit vie din nou, domnule Jordan. M-am simţit liberă. Demult nu am mai avut aceste sentimente. El încuviinţă, gînditor, şi nu mai spuse nimic. Sam nu era sigură că fusese înţeleasă sau că lui îi păsa de ea şi îl mai privi încă o dată, apoi se depărtă de el.

Capitolul 7

– Nu te urci pe Black Beauty, în dimineaţa aceasta?

O clipă îi veni ideea să-l ia peste picior, dar se urcă în şa pe Navajo, îşi pregăti hăţul, apoi, fără nici un motiv anume, îi zîmbi.

– Nu, m-am gîndit să-i dau o pauză, domnule Jordan. Dar dumneata?

– Eu nu încalec cai de rasă, Miss Taylor. Cînd rîdea avea o strălucire în ochi, iar calul său indian bătea cu copita în pămînt.

– Poate că ar trebui să încerci. El nu-i răspunse şi plecă, îndreptîndu-se spre oamenii lui care merseseră ceva mai departe. Grupul era mai mare ca de obicei, iar astăzi Bill King şi Caroline îi însoţeau şi ei. Samantha nici nu-i observase pe cei doi. Era prea preocupată de munca pe care o făcea şi îşi dădea deja seama că oamenii o acceptaseră în mijlocul lor. Nu că le-ar fi făcut plăcere sau că ar fi vrut-o, dar tînăra muncea atît de mult, călărea atît de bine şi rezista atît de multe ore pe cîmp ca să caute şi să salveze viţeii orfani, încît deja se putea auzi:

– Heiiio! Aici... Sam!... hei, Sam, ce naiba... vino imediat! Nu-i mai spuneau Miss Taylor, nici doamnă. Ea pierduse deja noţiunea timpului şi nu-i mai păsa decît de munca ei şi de cîmpuri şi de-abia seara se opri şi vorbi

cu Caroline.

– Ştii, Sam, eşti o minune. Îi turnă Samanthei o cană de cafea şi se aşează pe un scaun la bucătărie. Ai putea fi la New York, stînd la birou, creînd reclame exotice şi locuind în propriul tău apartament, pe care toţi ţi-l invidiază; dar tu te afli aici, mîni vite, cari viţele bolnave, îngenunchezi în bălegar, repari garduri cu bărbaţii, execuţi ordinele lor, deşi aceştia au pe sfert şcoală cît ai tu, te trezeşti înainte de răsăritul soarelui şi călăreşti cît e ziua de lungă. Ştii, sînt puţini cei care te-ar înţelege. Fără să mai vorbim că ai fost cîndva soţia celui mai admirat bărbat, prezentator la televiziune, adăugă Caroline. Ce părere ai despre ceea ce faci?

Ochii albaştri ai lui Caroline dansau de uimire, iar Samantha îi zîmbi.

– Cred că e pentru prima dată în viaţa mea cînd fac lucrul cel mai emoţionant, dar îmi place foarte mult. Mai ales că, zîmbi ca o fetişcană, îmi fac speranţe că, dacă voi mai sta destul pe aici, voi mai avea şansa să-l încalec pe Black Beauty.

– Am auzit că Tate Jordan nu a fost prea entuziasmat de ce ai făcut.

– Cred că nu prea mă are la inimă, oricum.

– De ce, Samantha, l-ai speriat?

– Nu prea. Deşi este arogant, mi-ar trebui ceva mai mult ca să-l sperii.

– Nu cred că e cazul. Dar am auzit că spunea că ştii să călăreşti. Din partea lui o asemenea remarcă este un compliment.

– Aşa m-am gîndit şi eu azi-dimineaţă, dar mai degrabă ar muri decît să-mi spună aşa ceva.

– Este la fel ca toţi ceilalţi. Aceasta este lumea lor, Samantha, nu a noastră. La o fermă femeia este încă un cetăţean de mîna a doua, cel puţin, privită în ansamblu. Cu toţii se cred regi aici.

– Pe tine nu te deranjează atitudinea lor? Samantha îi aştepta răspunsul cu interes, dar bătrîna se linişti vizibil şi rămase pe gînduri, iar în ochi îi apăru o lumină caldă.

– Nu, mie îmi place şi aşa. Vocea i se muiase, apoi îi zîmbi Samanthei şi arăta într-adevăr ca o fetiţă. În această fracţiune de secundă Sam îşi dădu seama de afecţiunea lui Bill King pentru ea. În felul lui el o conducea, iar ei îi plăcea. Acceptase situaţia cu mulţi ani în urmă. Îi respecta puterea, tăria şi bărbăţia, judecata în legătură cu munca la o fermă şi felul în care se purta cu oamenii. Caroline era proprietara şi conducătoarea fermei, dar Bill King se afla în spatele ei şi o ajuta să o administreze ţinînd frîiele alături de ea. Lucrătorii o respectau ca femeie, ca prezenţă fizică. Bill King era acela care le dădea startul. Iar acum Tate Jordan preluase ştacheta. Acest bărbat era atît de viril, avea în înfăţişare un aer sălbatic, tentant. Ca femeie modernă era greu să-i rezişti, chiar dacă ai fi încercat. Pasiunea pe care o emana bărbăţia lui era prea puternică.

– Îţi place Tate Jordan? Caroline pusese o întrebare directă, ciudată, dar o făcuse cu atîta naivitate, încît Samantha zîmbi.

– Să-mi placă? Nu cred că aş putea. Dar Caroline nu se referise la asta, iar ea ştia prea bine, apoi începu să rîdă de-a binelea şi vocea ei răsuna cristalin. Este foarte priceput în ceea ce face. Cred că îl respect, deşi nu e genul de bărbat cu care să te poţi înţelege şi cred că el nu mă place pe mine. E atrăgător, dacă la asta te referi, dar teribil de inabordabil, mătuşă Caro. Caroline încuviinţă în tăcere. Şi ea avusese exact aceeaşi părere despre Bill King, cîndva. Dar ce te-a făcut să mă întrebi? Desigur că între ei doi nu era nimic, Caroline nu simţise şi nici nu observase că ar fi ceva atunci cînd îi privise muncind împreună.

– Nu ştiu. E doar o impresie de-a mea. Mie mi se pare

că el te place. O spuse pur şi simplu, aşa cum o fac tinerele.

– Mă îndoiesc de asta. Samantha era amuzată, dar sceptică. Apoi vorbi cu hotărîre. În orice caz nu pentru asta mă aflu aici. Am venit aici ca să mă eliberez din mrejele unui bărbat. Nu vreau să mă vindec încurcîndu-mă în ale altuia. În nici un caz ale cuiva de aici.

– De ce vorbeşti aşa? Caroline o privea ciudat.

– Pentru că sîntem doar nişte străini. Eu sînt o străină pentru ei şi cred că, în felul lor, şi ei sînt străini pentru mine. Nu le înţeleg modul de a gîndi la fel cum nici ei nu-l înţeleg pe al meu. Nu, oftă ea, sînt aici ca să muncesc, mătuşă Caro, nu ca să mă joc cu cowboys. Carolîne se amuză teribil la auzul ultimei fraze şi rîse tare.

– Să ştii totuşi că aşa începe totul. Nimeni nu se gîndeşte de la început... O clipă Sam se întrebă dacă nu cumva Caroline încerca să-i spună ceva, sau să recunoască relaţia ei cu Bill King, dar gîndul se pierdu repede, iar Caroline se ridică, puse vasele în chiuvetă şi începu să stingă luminile în bucătărie. Lucia-Maria plecase acasă demult. Samanthei îi păru rău că nu o încurajase pe Caroline în destăinuiri, dar avea impresia că bătrîna nu dorea să intre în amănunte. Încet, se închise o uşă.

– Ştii care e adevărul, mătuşă Caro? Sînt deja îndrăgostită de altcineva.

– Nu mai spune! Bătrîna se opri din activitatea ei şi păru înmărmurită. Nu avea nici o idee că Samantha ajunsese atît de departe.

– Da.

– Ţi s-ar părea nepoliticos să întreb despre cine este vorba?

– Nicidecum. Samantha îi zîmbi cu sinceritate. Sînt foarte îndrăgostită de armăsarul tău pur-sînge. Începură amîndouă să rîdă în hohote, apoi îşi spuseră „noapte

bună".

În această seară Sam se trezi ascultînd sunetul deja cunoscut al uşii de la intrare deschizîndu-se, apoi închizîndu-se. Acum ştia cu siguranţă că Bill King venise la Caroline să rămînă peste noapte şi se întrebă de ce nu se căsătoriseră, dacă relaţia dura de atîta timp. Poate că aveau motivele lor. Poate că el era deja însurat. Acum începu să chibzuiască asupra întrebărilor puse de Caroline despre Tate Jordan şi se mai întrebă de ce bănuia aceasta că ea s-ar simţi atrasă de Tate. De fapt, nici nu era. O enerva întotdeauna. Dar chiar atît de mult? Se trezi că-şi punea întrebarea sieşi. Era un bărbat deosebit de chipeş, arăta ca un model din reclamă... arăta ca un bărbat din vis. Dar nu era genul ei de vis, înalt, brunet şi chipeş. Se amuză şi gîndul îi zbură imediat la John Taylor... John cu părul lui blond, cu picioarele lui lungi şi cu ochii imenşi, de culoarea safirului. Se potriveau atît de bine amîndoi, erau atît de veseli, de fericiţi, făcuseră atîtea împreună... atîtea... mai puţin povestea cu Liz Jones. Asta fusese treaba lui John singur.

Reuşi să se consoleze şi să-şi ia gîndul de la el, apoi se felicită că nu mai urmărea ştirile. Măcar nu vedea cum evolua sarcina şi nu trebuia să o asculte pe Liz vorbind despre botoşei împletiţi şi de pături croşetate, sau de drăguţele pălărioare roz. Ar fi fost de nesuportat, dar cît timp era la New York nu se putea abţine să nu urmărească ştirile. Cei doi erau pentru ea ca un ceas deşteptător, afundat undeva, într-un colţişor al inimii ei, care o anunţa cînd se făcea ora şase şi care o împingea, ca hipnotizată, spre televizor. De cînd era aici nu se mai uitase la programe de peste o săptămînă. Peste o altă săptămînă va fi Crăciunul şi va supravieţui, era primul Crăciun fără John, prima dată în unsprezece ani cînd nu era cu el, apoi îşi dădu seama că va trăi şi în continuare. Între timp tot ce trebuia să facă era să muncească din

zori şi pînă seara, să-i urmeze pe cowboys, să-l călărească douăsprezece ore pe Navajo, să-i caute pe micuţii orfani şi să-i readucă la viaţă. Apoi, zi de zi, lună de lună, va uita. În sfîrşit începu să-şi dea seama că va supravieţui. Se mai felicită o dată pentru decizia înţeleaptă de a veni în Vest, închise ochii şi adormi; de data aceasta alături de Liz, John şi Harvey Maxwell în visele ei apăreau şi alte persoane: Caroline, încercînd să-i spună ceva ce nu va auzi niciodată, Josh rîzînd tot timpul şi bărbatul brunet, înalt, pe un superb cal negru cu stea albă în frunte şi cu două pete pe picioarele din faţă. Se visa călărind în spatele lui în noapte; era cu spatele gol şi îl ţinea strîns de mijloc. Nu putea să-şi dea prea bine seama de unde veneau sau unde se duceau, dar simţea că alături de el se simţea în siguranţă călărind unul în spatele celuilalt. La patru şi jumătate ceasul deşteptător o trezi şi se simţea odihnită, dar nu-şi mai amintea visul.

Capitolul 8

Înainte ca Tate Jordan să dea semnalul pentru pauza de prînz se adunară cu toţii şi se îndreptară spre fermă. Sam era în mijlocul lor glumind cu Josh despre soţia acestuia şi despre copii, în timp ce doi cowboys o tachinau. Unul dintre ei îi spunea rîzînd că el credea că Sam fugise de un prieten rău care o bătea şi o făcea pe bună dreptate fiindcă avea limba prea ascuţită, iar celălalt bănuia că era de fapt mama a unsprezece copii, nu-i plăcea gospodăria şi că, probabil, fusese alungată de acasă.

– Amîndoi aveţi dreptate, rîse Samantha cu ei în timp ce călăreau spre casă. Dimineaţa fusese uşoară şi erau cu toţii nerăbdători să lase treaba mai devreme înainte de prînz. Era 24 decembrie şi în seara aceea se dădea o petrecere de Crăciun în sala mare, toţi erau invitaţi cu soţiile, copiii, sau cu prietenele. Era un obicei anual şi toţi veneau cu plăcere. Îi făcea să se simtă ca într-o familie mare, îi lega între ei mai profund şi îi făcea să se simtă ataşaţi de fermă. Adevărul este că am cincisprezece copii nelegitimi care mă băteau şi am fugit de ei. Cum vi se pare?

– Cum, nu ai nici un prieten? Răbufni unul mai bătrîn. O drăguţă *Palomino* ca tine să nu aibă un iubit, aaa,

haide! Cu toţii începuseră să o placă şi să o asemene cu un *Palomino*, iar ea ţinea foarte mult la cai, aşa că o luă ca pe un compliment. De fapt pe zi ce trecea arăta ca un exemplar din acesta. Părul ei auriu flutura în vînt, iar faţa începuse să capete o culoare arămie. Combinaţia era reuşită şi toţi bărbaţii observaseră metamorfoza, chiar dacă nu i-o spuneau în faţă. Să nu ne spui nouă că nu ai un bărbat al tău, Sam. Bătrînul insistă cu întrebarea de cîteva ori şi aşa făceau cu toţii cînd ea nu era prin preajmă.

– Nu. Bineînţeles că toţi cei cincisprezece copii ai mei au cîte un tată, dar acum, rîse cu poftă, apoi se uită peste umăr şi adăugă, sînt prea rea pentru orice bărbat.

Josh o privea depărtîndu-se şi ochii lui erau calzi, iar unul dintre cei de lîngă el se apropie de urechea lui şi-i zise:

– Josh, care e de fapt povestea ei? Are copii?

– Eu nu ştiu să fi avut.

– Căsătorită?

– Nu mai e acum. Dar nu adăugă nimic la răspuns. Se gîndea că dacă Sam ar fi vrut ca ei să-i ştie povestea, le-ar fi spus-o singură şi, în plus, nici el nu ştia mai multe despre viaţa ei.

– Eu cred că a venit aici ca să fugă de ceva, interveni un cowboy mai tînăr, apoi roşi.

– Se prea poate, încuviinţă Josh şi plecă. De fapt nimeni nu dorea să discute despre asta acum. Era Crăciunul, ei aveau femeile lor şi copiii la care să se gîndească, iar problema era numai a ei. În ciuda tendinţelor obişnuite de bîrfă care apar în astfel de comunităţi, la ferma Lord oamenii se respectau unii pe alţii. În general erau de părere să-şi ţină opiniile pentru ei, iar respectul reciproc era prea împămîntenit ca să-şi permită să se amestece în treburi intime. Majoritatea nu erau prea vorbăreţi, iar conversaţiile erau de obicei concentrate asu-

pra şeptelului şi a fermei. Sam era în siguranţă în mijlocul lor şi ştia asta prea bine. Nimeni nu avea de gînd să o întrebe de John, sau de Liz, sau de ce nu a avut copii şi cum se simţea acum, după divorţ...

În New York ar fi fost pusă mereu în faţa întrebărilor de genul: „Spuneţi-ne Miss Taylor, acum că soţul v-a părăsit pentru altă femeie, cum vă simţiţi..." Deja auzise întrebarea de nenumărate ori. Acum însă era liberă.

– Ne vedem mai tîrziu! le strigă ea şi dispăru în casă. Voia să facă un duş, să-şi schimbe blugii cu care era îmbrăcată, apoi promisese că vine în sala mare să ajute la decorarea pomului de Crăciun. Se formaseră grupuri şi comitete care se ocupau de toate; de la colindele de Crăciun şi pînă la pregătirea mîncării. Această sărbătoare era pe primul loc la ferma Lord.

Cînd Sam intră în casă o văzu pe Caroline aplecată deasupra unui imens registru de contabilitate, puţin încruntată şi se apropie de ea, apoi o îmbrăţişă.

– Oh! M-ai speriat!

– De ce nu iei o pauză? Doar e Crăciunul.

– Deja arăt cît de mult am de lucru? Faţa lui Caroline se relaxă şi îi zîmbi cald. Ar fi trebuit să spun „gata cu fleacurile astea".

– Nu încă. Aşteaptă pînă mîine. Apoi o să te urmărim cu toţii cu fantoma Crăciunului trecut!

– Oh! Am avut şi asemenea zile. O clipă Caroline deveni serioasă şi închizînd registrul îşi aminti de Hollywood şi de extravagantele Crăciunuri pe care le sărbătorise acolo. Privind-o, Samantha înţelese pe dată la ce se gîndea.

– Tot îţi mai e dor de vremurile acelea?

De fapt voise să spună „tot îi mai duci dorul soţului tău?" şi ochii Samanthei se întristară. Era de parcă ar fi vrut să ştie de la altcineva cît timp va avea acest sentiment.

– Nu, răspunse blînd Caroline. Nu cred că mi-a fost vreodată, chiar de la început. Este ciudat, dar acesta a fost stilul meu dintotdeauna. Mult timp nu mi-am dat seama, dar, odată ce am venit aici, am descoperit cîtă fericire a intrat în inima mea, Samantha. Aici e locul în care trebuia să fiu mereu.

– Ştiu. Demult am înţeles că aşa eşti tu. Sam nu-şi găsise încă un loc al ei. Nu avea decît apartamentul pe care-l ocupase împreună cu John Taylor. Dar ea nu avea nimic în exclusivitate.

– Ţi-e dor de New York, Sam?

Sam dădu din cap că nu.

– Nu, nu de New York. De unii dintre prieteni. De Charlie şi de soţia lui, Melinda, şi de cei trei fii ai lor. Unul dintre ei este finul meu. Dintr-o dată se simţi singură şi părăsită spunînd aceasta, ducea dorul celor pe care îi lăsase acolo. Poate că mi-e dor şi de şeful meu, Harvey Maxwell. Este director artistic la CHL. Mi-a fost ca un tată. Cred că mi-e dor şi de el. Spunînd aceste cuvinte simţi cum o cuprinde un val de singurătate la amintirea lui John, era primul ei Crăciun fără el. Involuntar, ochii ei se umplură de lacrimi şi se uită undeva, departe, dar Caroline o simţi imediat şi veni lîngă ea, apoi o luă de mînă.

– E în regulă acum, te înţeleg... O trase încet pe Samantha spre ea. Îmi amintesc cum mă simţeam în primul an după ce mi-am pierdut soţul. A fost un an foarte greu pentru mine, să ştii. După cîteva clipe continuă: Dar îţi revii. Trebuie să laşi puţin timpul să treacă. Sam ridică din umeri şi-şi plecă încet capul pe umărul lui Caroline, apoi îşi trase nasul şi îşi reveni.

– Scuză-mă, zîmbi jenată printre lacrimi. Am devenit sentimentală şi nu ştiu de ce.

– Fiindcă este Crăciunul şi fiindcă ai fost măritată cu el atîţia ani. Este normal, să ştii, Sam. Pentru Dumnezeu,

cum credeai că va fi? Se aşeză şi pentru a mia oară de cînd auzise că John a părăsit-o pe Sam era contrariată de ce făcuse acesta. Cum a putut el să lase femeia aceasta teribil de frumoasă pentru tîrfuliţa aceea pe care o vedea la televizor seara, încerca să înţeleagă ce se întîmplase, să găsească un motiv pentru care el o preferase pe ea în locul lui Sam. Singurul motiv plauzibil putea fi copilul, dar acesta era prea slab ca să înnebunească de-a binelea şi să laşi o femeie ca Sam. Totuşi o făcuse, oricît de puţin ar fi înţeles ea de ce. Vrei să te duci să-i ajuţi la împodobirea pomului?

Sam încuviinţă şi zîmbi distrată.

– Am promis că voi face şi nişte prăjituri, dar s-ar putea să-ţi pară rău că o voi face. Toţi bărbaţii cu care lucrez mă tachinau zicînd că o femeie care călăreşte ca mine nu ştie să gătească. Şi ce e mai rău este că au dreptate. Au început amîndouă să rîdă, iar Sam o sărută pe Caroline, apoi o mai strînse o dată la piept. Îţi mulţumesc, spuse aproape în şoaptă.

– Pentru ce? Nu fi prostuţă.

– Pentru că eşti prietena mea. Cînd se depărtă de bătrînă, aceasta avea şi ea lacrimi în ochi.

– Femeie nebună! Să nu-mi mai mulţumeşti niciodată pentru că-ţi sînt prietenă! Sau nu mai rămînem prietene! Încercă să pară furioasă, apoi o goni pe Sam afară din casă fiindcă trebuia să împodobească bradul.

O jumătate de oră mai tîrziu Sam era în sala cea mare cocoţată pe o scară înaltă, agăţînd globuri argintii, verzi, roşii şi albastre în pomul de Crăciun. Copiii împodobeau ramurile de jos, iar cei mai micuţi agăţau pe unde puteau ornamente mici de hîrtie pe care le făcuseră singuri. Unii mai mari formaseră un grup şi pregăteau floricele de porumb cu afine. Cîţiva bărbaţi cu nevestele lor alegeau ornamentele şi făceau o gălăgie mai mare decît copiii lor. Adunarea era numeroasă, toţi erau fericiţi, femeile

duceau vase imense cu floricele, platouri cu prăjituri cu ciocolată, cutii cu plăcinte, toate pregătite la fermă, sau trimise de acasă. Lucrau cu toţii cu înflăcărarea pe care numai sărbătoarea Crăciunului o poate da, chiar Tate Jordan venise şi, ca oficial gigant al fermei, acceptase să fixeze steaua în vîrful bradului. Venise cu cîte un copil pe fiecare umăr, iar pălăria *Stetson* era agăţată într-un cui lîngă uşă. Cînd ajunse lîngă brad şi o văzu pe Samantha îi zîmbi şi lăsă copiii jos. Cum stătea pe scară părea pentru prima dată mai înaltă decît el.

– Te-au pus la muncă, Sam?

– Bineînţeles. Îi zîmbi, dar zîmbetul ei pierduse din nostalgia de mai înainte. Tate făcu o mişcare scurtă şi urcă pe scară lîngă ea, se urcă pînă sus şi fixă steaua imensă, aurie. Mai agăţă cîteva globuri strălucitoare lîngă stea, aranjă beculeţele, apoi coborî şi o lăsă pe Samantha să-şi termine treaba. Foarte frumos.

– Măcar atîta avantaj să am şi eu cu înălţimea mea. Vrei o cană de cafea? o întrebă pur şi simplu, de pareă ar fi fost prieteni dintotdeauna, iar cînd îi răspunse, Samantha îi zîmbi mai amabil.

– Desigur.

Se întoarse cu două căni de cafea şi cu nişte prăjituri şi îi dădu cîteva globuri pe care le mai avea de agăţat în timp ce mai lua cîte o sorbitură din cafea şi mînca dulciurile, apoi, din cînd în cînd Tate comenta şi îi indica locurile unde să mai adauge ceva. Sam îi zîmbi încă o dată pe cînd tocmai îi spusese unde să agaţe un îngeraş de argint.

– Spune-mi, domnule Jordan, întotdeauna dai ordine?

El se gîndi o clipă, apoi dădu din cap.

– Da, cred că da.

Ea îşi bea cafeaua şi îl privea.

– Şi nu ţi se pare obositor?

– Nu. Apoi se ,uită la ea cu intenţie. Dumitale... ţi se pare obositor să dai ordine, adică? Îşi dăduse seama că şi ea era obişnuită să conducă activităţile. Ceva din aerul ei îi spunea că şi ea comanda.

Sam răspunse fără ezitare.

– Da. Foarte.

– Şi de aceea te afli aici? Întrebarea era foarte directă, iar ea îl privi cîteva secunde înainte de a-i răspunde.

– În parte.

Tate se întreba acum dacă nu cumva femeia suferise o cădere nervoasă. Era sigur că avusese un motiv puternic pentru a veni aici, la fermă, şi mai era sigur şi că nu era genul obişnuit de gospodină care fugea de acasă. De fapt nimic din înfăţişarea ei nu arăta vreo urmă de nebunie. Pur şi simplu nu ştia ce să creadă.

– Samantha, ce faci cînd nu lucrezi la ferme în California?

Nu dorea să-i răspundă, dar îi plăcea stilul direct în care îi vorbea. Ea nu dorea să strice relaţia lor de lucru prin răspunsuri care l-ar fi putut speria. Acest bărbat era genul pe care îl respecta şi îl detesta uneori, dar îşi dădea seama cît era de bun în meseria lui. Ce rost avea să joace jocuri cu el?

– Creez reclame.

Era o suprasimplificare a meseriei ei, dar un început. Într-un fel era şi ea un ajutor de administrator la *Crane, Harper and Laub*. Îi veni să rîdă de această idee.

– De ce zîmbeşti? păru el nelămurit cînd o văzu zîmbind.

– Nu zîmbesc, mi-am dat oarecum seama că meseriile noastre sînt foarte asemănătoare. La agenţia de publicitate unde lucrez este un domn pe nume Harvey Maxwell. El e un gen de Bill King. Şi este bătrîn şi în curînd va ieşi la pensie şi...

Dintr-o dată îi păru rău că-i vorbise despre asta. Deja

el ar fi putut să se simtă ofensat de ideea că ea va lua locul unui bărbat, dar Tate Jordan îi zîmbi cînd ea îşi întrerupse fraza.

– Haide, continuă.

– Ce să continui? Încercă din greu să schimbe subiectul.

– Că probabil îi vei lua locul.

– Ce te face să crezi asta? Deşi era puţin bronzată se vedea că roşise. Eu n-am spus aşa ceva.

– Nici nu trebuia să-mi spui. Mi-ai zis mai devreme că meseriile noastre se aseamănă. Deci eşti adjunct de administrator, nu? Sam nu putea să-şi dea seama de ce, dar îl vedea că pare mulţumit, ca şi cînd vestea l-ar fi amuzat. E foarte bine. Îţi place ce faci?

– Cîteodată. Uneori e foarte obositor şi mă scoate din minţi şi atunci nu-mi mai place.

– Măcar nu eşti nevoită să călăreşti douăsprezece ore prin ploaie.

– Aşa este. Zîmbi şi ea, dar era intrigată de acest bărbat masiv şi blînd care fusese atît de aspru cu ea şi atît de poruncitor în primele zile cînd venise la fermă, apoi atît de dur cînd o văzuse că l-a încălecat pe Black Beauty, iar acum părea o persoană cu totul diferită în timp ce beau amîndoi cafea şi mîncau prăjituri în faţa bradului de Crăciun. Îl privi atentă o clipă, apoi se hotărî să-l întrebe ceva. Se gîndi că nu avea nimic de pierdut. Cum stătea lîngă ea, calm, părea că nimic nu-l poate enerva. Spune-mi ceva: de ce te-ai înfuriat cînd l-am călărit pe Black Beauty?

O clipă se gîndi, apoi se aşeză pe un scaun şi o privi serios în ochi.

– Fiindcă m-am gîndit că este periculos pentru tine.

– Deoarece ai crezut că nu ştiam să călăresc destul de bine. De data aceasta nu era o provocare, ci o întrebare simplă, iar el îi răspunse scurt.

– Nu. Am ştiut din prima zi că eşti bună la călărie. După cum stăteai pe Rusty sub ploaia aceea torenţială, ba chiar după cum ai avut puţin de furcă cu bietul animal, mi-am dat seama că te pricepi. Dar e nevoie de mai mult ca să-l poţi călări pe Black Beauty. Ai nevoie de prudenţă şi de putere, dar nu cred că ai vreuna din acestea două. De fapt, sînt sigur că îţi lipsesc amîndouă. Într-o bună zi calul acesta va omorî pe cineva. Nu voiam să fii tu aceea. Făcu o pauză şi vocea i se domoli. Miss Caroline nu trebuia să-l cumpere de la început. Sam, este un cal nărăvaş. Se uită la ea ciudat. Simt asta în oase. Mă sperie. Sam se sperie şi mai tare cînd îl auzi şoptindu-i: Nu vreau să te mai urci pe el niciodată. Nu-i răspunse nimic, iar după cîteva minute se uită în altă parte. Dar tu nu eşti aşa, nu? Nu poţi refuza o provocare, ştii să-ţi asumi un risc. În special acum.

– Ce vrei să spui? Era tulburată de cele auzite.

El o privi în ochi şi îi răspunse.

– Am senzaţia că ai pierdut ceva de preţ... pe cineva, aproape sigur, aceste lucruri sînt singurele la care ţinem. Poate că acum nu-ţi prea pasă de ce ţi se poate întîmpla, dar ar trebui. Acum e o perioadă nefastă pentru tine să călăreşti demonul acela de cal. Prefer să te văd pe oricare dintre caii de la fermă. Dar nu pe armăsarul acesta. Dar sînt convins că nu ai renunţa să călăreşti un armăsar pur sînge numai pentru mine. Sam nu ştia ce să-i spună, iar vocea îi era răguşită cînd în sfîrşit îi răspunse.

– Tate, ai dreptate cu multe lucruri pe care le-ai spus. Numele lui suna ciudat pe buzele ei, iar cînd se uită la el glasul i se înmuie şi mai tare. Am greşit că l-am călărit, aşa cum am făcut-o. Am riscat mult în acea dimineaţă. Făcu o pauză. Nu-ţi pot promite că nu-l voi mai călări, dar dacă o voi mai face, voi fi atentă. Îţi promit. Să fie lumină, să cunosc terenul, să nu sar peste bolovani sau peste apă...

– Doamne, ce rezonabilă eşti! O privi zîmbind. Sînt impresionat! O tachina, iar ea rîdea.

– Aşa şi trebuie să fiu! Nu-ţi poţi imagina cîte nebunii am făcut pe cai de-a lungul anilor.

– Samantha, ar trebui să nu mai faci aşa ceva. Preţul pe care s-ar putea să-l plăteşti poate fi prea scump. Tăcură amîndoi cîteva momente. Amîndoi ştiau ce accidente se puteau întîmpla, cunoşteau oameni paralizaţi care-şi petreceau restul zilelor în cărucioare cu rotile pentru că riscaseră o săritură, căzînd. Nu văd ce rost au săriturile acelea nebuneşti europene. Dumnezeule, Sam, poţi să te sinucizi dacă ai să sari aşa. Merită?

Ea îl privi adînc în ochi.

– Are vreo importanţă?

El o privi cu asprime.

– Poate că acum nu contează pentru tine, Sam. Dar în curînd va conta. Nu face o prostie. Nu ai putea da timpul înapoi. Ea dădu din cap zîmbind. Era un bărbat ciudat, dar sensibil şi observase la el calităţi pe care, pînă atunci, le ignorase. La început îl credea un tiran, dar un ajutor de administrator priceput. Acum îşi dădea seama că avea mult mai multă profunzime în gîndire. Anii pe care-i petrecuse printre oameni şi ajutoare de fermieri, viaţa, necazurile şi munca pe brînci nu fuseseră în zadar. Avusese de învăţat din toate acestea şi în acelaşi timp învăţase să-i citească pe oameni, lucru care nu era simplu deloc. Mai vrei cafea? O întrebă zîmbind, iar ea dădu din cap.

– Nu, mulţumesc, Tate. De data aceasta i se păru mai uşor să-i rostească numele. Trebuie să plec. Mă voi ocupa de prăjituri. Tu ce faci? Se întinse spre urechea ei şi-i şopti:

– Eu sînt Moş Crăciun. O spuse cu un amestec de jenă şi de amuzament.

– Oum? Se uita la el nelămurită şi nu ştia dacă nu

cumva glumeşte.

– Eu sînt Moşul, repetă el, aproape mimînd cuvintele, apoi îi explică: În fiecare an mă îmbrac într-un costum, iar Miss Caroline aduce un sac imens cu jucării pentru cei mici. Eu joc rolul Moşului.

– Cum, Tate, tu?

– Ce naiba, sînt cel mai înalt. Impresionez. Voise să pară degajat, dar era evident că îi făcea plăcere. Merită să o fac pentru copii. Apoi o privi întrebător. Ai copii?

Dădu din cap a negaţie, iar ochii îi reflectau golul pe care-l simţea în suflet.

– Tu?

Uitase pe moment de micile bîrfe de la fermă pe care le auzise de la Josh.

– Am unul. Lucrează la o fermă din apropiere, acum. E un băiat bun.

– Seamănă cu tine?

– Nu. Deloc. E mai subţire şi roşcat ca maică-sa. Zîmbi cînd i-l descrise şi se gîndi la băiat cu o mîndrie evidentă.

Vocea lui Sam era din nou şoptită.

– Eşti un bărbat norocos.

– Cred că da, îi zîmbi. Apoi vocea lui deveni stînjenitoare. Nu-ţi face griji, micuţă Palomino, o să ai şi tu noroc într-o zi. Îi puse uşor mîna pe umăr, apoi plecă.

Capitolul 9

– Moşul... Moşul!... Aici...

– Aşteaptă puţin, Sally, să ajung în partea cealaltă a camerei. Tate Jordan, îmbrăcat într-un costum de catifea roşie, se strecură prin cameră şi dădea fiecărui copil cîte un dar mult aşteptat, împărţea batoane de acadele şi alte bomboane, îi mîngîia pe obraji, îi îmbrăţişa şi chiar îi săruta. Era un Tate Jordan pe care nimeni, în afara celor de la fermă, nu îl cunoştea. Făcea asta în fiecare an şi copiii chiar credeau în Moş Crăciun cînd se uitau la el cum rîdea şi glumea, sau se alinta cu ei scoţînd cîte un cadou din sacul lui gigantic. Dacă nu i-ar fi spus mai devreme că el juca rolul acestuia, Samantha nici nu şi-ar fi dat seama că era el. Şi vocea şi-o schimbase cînd vorbea cu copiii îndemnîndu-i să fie buni cu părinţii anul viitor, să nu-şi mai necăjească surioarele mai mici, să-şi facă temele şi să nu mai chinuiască pisica sau căţelul. Părea că îi cunoştea pe toţi şi că ştia ce făcea fiecare, lucru care, la o fermă, era destul de uşor de aflat. Cînd îl atingeau sau cînd el îi atingea, copiii se extaziau şi chiar Samantha fu prinsă de jocul lui. Spectacolul a durat cîteva ore, iar cînd termină, după ce mîncă un platou cu prăjituri şi bău şase pahare cu lapte, dispăru cu un ultim ha, ha, ha, ducîndu-se spre grajduri şi dispărînd pentru

încă un an.

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, fără costumaţie, fără burta de vată şi barba albă, peruca şi celelalte, reapăru în sala mare fără să fie văzut de cei mici şi admira cu ei jucăriile şi păpuşile, îi gîdila şi îi mîngîia pe creştet. Veni lîngă locul unde erau Bill şi Caroline, împreună cu Samantha care purta o fustă simplă din catifea neagră şi o bluză din dantelă albă. Părul îl avea legat într-o coadă la spate cu un şiret negru din catifea şi era machiată pentru prima dată de cînd venise la fermă.

– Tu eşti, Sam? o tachină el după ce-şi luă un pahar de punch şi mulţumi patroanei.

– Şi eu aş putea să te întreb acelaşi lucru, să ştii, apoi îi spuse în şoaptă: Ai fost nemaipomenit. În fiecare an eşti la fel de bun?

– Din ce în ce mai bun. Zîmbi mulţumit. Rolul lui Moş Crăciun era pentru el o adevărată sărbătoare a zilei.

– Fiul tău e aici?

– Nu, răspunse repede. Şeful lui Jeff nu e la fel de generos ca al meu, zise şi îi zîmbi Samanthei. Lucrează în seara aceasta.

– Foarte rău. Parcă îi părea rău pentru el.

– O să ne întîlnim mîine. E în regulă. Deja e băiat mare. Nu mai are timp pentru bătrînul lui. Nu spuse asta cu răutate, îi plăcuse să-l vadă pe fiul său crescînd şi devenind bărbat. O clipă voise să o întrebe pe Samantha de ce nu avusese copii, o privise toată seara cum îi sorbea din ochi pe micuţi, dar se hotărî că o asemenea întrebare era prea personală şi întrebă ceva de New York.

– E mai frig acolo. Nu cred că am fost vreodată într-un loc în care să resimt atît de puternic sentimentul bucuriei de Crăciun ca aici.

– Asta nu are nimic de-a face cu California. Aici e vorba de Caroline Lord şi atît.

Samantha încuviinţă şi cînd ochii lor se întîlniră rămaseră aşa cîteva clipe.

Mai tîrziu, Samantha o cunoscu pe soţia lui Josh şi pe doi dintre copiii lui căsătoriţi, apoi îi întîlni pe cîţiva dintre bărbaţii cu care călărea în grup de două săptămîni care veniseră cu soţiile şi cu prietenele lor sau cu fiii, fiicele, nepoţii şi nepoatele acestora şi era prima dată de cînd era aici cînd se simţea ca din mijlocul lor.

– Ei, Sam, e deosebit de Crăciunurile tale de altă dată? Caroline o privea cu un zîmbet cald, iar Bill venişe lîngă ele.

– Foarte deosebit. Dar îmi place.

– Mă bucur. La scurt timp după ce Caroline a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o urîndu-i Crăciun fericit, aceasta dispăru. Apoi Sam remarcă lipsa bătrînului administrator de asemenea. Se întreba cîţi mai observaseră lipsa lor. Era însă convinsă că nu va auzi bîrfe despre ei la fermă. Se gîndea chiar că poate ea se pripea în concluzii. Era puţin probabil că se înşela, dar nu se ştia niciodată.

– Obosită? Vocea lui Tate Jordan se apropiase din nou, iar ea se întoarse cu un zîmbet pe faţă.

– Mă pregăteam să mă duc acasă. O căutam pe mătuşa Caro, dar cred că a plecat deja.

– De fiecare dată pleacă pe nesimţite ca să nu le strice distracţia celorlalţi. Vorbea despre ea cu o admiraţie totală. Era un lucru pe care îl avea în comun cu Sam. Vrei să pleci şi tu? Sam dădu din cap şi se chinui să caşte. Haide, adormito, te conduc eu acasă.

– Ce pot face dacă tipul pentru care lucrez e un conducător de sclavi? Mare minune că nu cad din şa la sfîrşitul fiecărei zile.

– O dată, sau de două ori, zîmbi el, am crezut că o să cazi. Rîse cu poftă. În prima zi, Sam, am crezut că o să mori în şa.

– Aproape aşa a fost. Josh a trebuit să mă ducă în

braţe, aproape.

– Şi după toate astea te-ai urcat pe Black Beauty! Eşti nebună!

– După calul acela... sînt! El o privea descumpănit de cele spuse şi schimbă subiectul pe cînd ieşiră în aerul rece de iarnă. Se pare că o să ningă.

– Da, dar poate că nu încă. Cel puţin eu aşa sper. Se uită la cer, dar nu părea prea preocupat. Au ajuns la uşa casei celei mari. Samantha ezită o clipă şi, după ce deschise uşa, se opri să-l mai privească o dată pe uriaşul cu ochi mari, adînci şi verzi.

– Tate, nu vrei să intri să bem un pahar de vin sau o cafea? Era cît pe ce să spună nu, speriat parcă de ceva ce nu putea accepta. Promit, adăugă ea rîzînd, că nu te voi ataca. O să stau pe canapeaua de alături. O apucă un rîs în hohote şi îi venea greu să-l recunoască pe bărbatul cu care fusese la cuţite timp de mai bine de două săptămîni.

– Nu e vorba de asta, dar eticheta fermei, cred... Este casa doamnei Caroline. Nu se cuvine ca eu să... mi-e greu să-ţi explic...

Samantha îi zîmbi prietenește din pragul uşii.

– Vrei să o trezesc şi apoi să te invite ea?

El se uită de jur-împrejur fistîcit.

– Nu se poate, dar mulţumesc pentru invitaţie, oricum. Lăsăm pe altă dată.

– Fricosule! Se uita la el ca un copil răsfăţat şi rîdea de el.

Capitolul 10

După cum se întîmplase în ultimele zece zile, Samantha se trezi la patru şi treizeci de minute a doua zi dimineaţă. Se strădui să mai stea în pat încercînd să adoarmă din nou, dar, pînă la urmă, după ce mai stătu întinsă cu ochii închişi încă o oră, timp în care gîndurile îi rătăceau, se ridică din pat. Afară era încă întuneric, iar stelele licăreau pe cer, dar ştia că peste încă o oră viaţa la fermă va începe. Dimineaţa de Crăciun sau nu, animalele vor începe să se agite, iar îngrijitorii vor scoate caii în ţarc, chiar dacă astăzi nu va pleca nimeni pe dealuri cu ei.

În picioarele goale, Samantha coborî tiptil în bucătărie, branşă filtrul de cafea al lui Caroline şi se aşeză pe un scaun în întunericul bucătăriei lăsîndu-şi din nou mintea să hoinărească la amintirea nopţii din ajun. Petrecerea de Crăciun fusese reuşită în mijlocul celor de la fermă. Erau ca o familie mare; se simţeau bine cînd se adunau laolaltă, copiii îi cunoşteau pe toţi cei care locuiau acolo, fuseseră voioşi, strigaseră şi alergaseră în jurul bradului frumos împodobit. Cînd se uitase la ei noaptea trecută îşi amintise imediat de copiii lui Charlie şi ai Melindei. Era primul Crăciun cînd nu le trimisese cadouri. Ţinu minte că-i promisese lui Charlie să o facă şi se

întristă, dar nu era nici un magazin prin împrejurimi. Şi, cum stătea în bucătărie, se simţi dintr-o dată foarte singură şi pe nesimţite gîndul îi zbură dureros spre John. Cum petrecuse el Crăciunul anul acesta, oare? Cum se simţea acum că era căsătorit cu o femeie însărcinată? Aranjaseră ei oare camera viitorului nou-născut? Samantha simţi o durere ca un cuţit sfîşiindu-i inima insuportabil şi ca un reflex întinse mîna spre telefon. Avea dorinţa fierbinte să audă un glas cunoscut, formă un număr şi peste cîteva secunde auzi vocea lui Charlie Peterson. Glasul lui melodios răsună în receptor, fredonînd *Jingle Bells*. Înainte de a răspunde tocmai se oprise la strofa a doua a cîntecului, iar Sam îşi spuse numele.

– Cine? *„Peste cîmpuri zburăm..."*

– Termină, Charlie! Eu sînt, Sam!

– Oh... bună, Sam... *„Zburînd prin zăpadă..."*

– Charlie! Îl asculta, rîdea şi încerca din răsputeri să-l acopere, strigîndu-i şi, în ciuda plăcerii pe care i-o dădea glasul lui familiar, simţi un nou val de singurătate cuprinzînd-o. Îşi dori o clipă să fi fost cu ei, nu la trei mii de mile depărtare, la o fermă. Nu putea decît să aştepte să-şi termine recitalul.

– Crăciun fericit!

– Vrei să spui că ai terminat? Nu vrei să mai cînţi şi *Noapte sfîntă?*

– Nu aveam intenţia, dar dacă vrei o dedicaţie specială, Sam, sînt sigur că pot...

– Charlie, te rog! Vreau să vorbesc cu Mellie şi cu băieţii. Dar mai înt... Limba i se împletici şi spuse pînă la urmă: Spune-mi ce mai e pe la birou. Se străduise să nu telefoneze. Harvey îi ordonase de fapt să nu facă asta şi pînă acum ea se ţinuse de cuvînt. Aveau numărul ei, în caz că voiau să ia legătura cu ea, iar şeful ei se gîndise că i-ar fi făcut bine să uite de ei măcar o vreme, pe cît ar fi reuşit. De fapt, reuşise un timp, încît se mirase şi ea,

dar acum nu mai rezista. Ce fac conturile mele? Ai pierdut deja toate contractele?

– Pe toate! strigă Charlie cu mîndrie şi-şi aprinse o ţigară, apoi se uită la ceas: Ce naiba faci la ora asta? Unde eşti? Se întreba dacă nu cumva plecase de la fermă şi se întorsese în oraş.

– Sînt tot aici. Nu mai puteam să dorm. În fiecare dimineaţă mă trezesc la patru şi jumătate, iar azi nu ştiu ce să fac cu mine. Mi se pare că ar fi mijlocul după-amiezei. Nu era chiar aşa, dar era treabă de-a binelea. Ce fac băieţii?

– Sînt bine. Ezită o clipă, apoi se grăbi să-i pună o întrebare şi o întrebă ce mai face. Cred că te pun să călăreşti acolo pînă iese untul din tine.

– Desigur. Haide, Charlie, spune-mi ce mai e pe acolo. Dintr-o dată dorea să ştie totul, de la bîrfele de birou pînă la cine voia să fure conturile de la altă agenţie.

– Nu e nimic nou, puştoaico. New York-ul nu s-a schimbat prea mult în două săptămîni. Tu ce faci? Puse întrebarea cu seriozitate, iar Sam îi zîmbi. Eşti fericită acolo, Sam? Eşti bine?

– Da, sînt bine. Oftă. Am făcut ce trebuia, deşi nu-mi place să recunosc. Bănuiesc că îmi trebuia o schimbare radicală, ca aceasta. Toată săptămîna nu m-am mai uitat la ştirile de la şase.

– Măcar ai făcut un progres. Dacă te trezeşti la patru şi jumătate, cred că pe la şase seara eşti în pat?

– Nu chiar, dar aproape.

– Şi prietena ta, Caroline... şi caii? Sînt bine? Vorbea exact ca un newyorkez şi lui Sam îi veni să rîdă închipuindu-şi-l pufăind din ţigară, cu privirea înainte, probabil îmbrăcat în pijama şi în halat, la care probabil că se adăuga vreun cadou de la copii de Crăciun; o şapcă de baseball poate, sau o mănuşă, sau o pereche de ciorapi cu jungi roşii şi galbene.

– Cu toţii sîntem bine. Dă-mi-o pe Mellie. I-o dădu, dar Melinda nu observă semnul lui Charlie. Spontan îi spuse vestea. Era însărcinată. Copilul se va naşte în iulie şi de-abia aflase şi ea săptămîna aceasta. C fracţiune de secundă se lăsă o tăcere jenantă, apoi Sam începu să rîdă şi să o felicite în cascade de efuziune, iar Charlie închise ochii şi oftă.

– De ce i-ai spus? o dojenea în şcaptă pe soţia lui în timp ce aceasta încerca să continue conversaţia cu Sam.

– De ce să nu-i spun? Oricum va afla cînd se va întoarce. Melinda acoperise microreceptorul cu mîna şi îi răspundea în şoaptă lui Charlie, apoi îşi luă mîna de pe microfon şi continuă: Copiii? Spun toţi că mai vor un frăţior, dar dacă nici de data asta nu iese fată, mă las păgubaşă. Charlie făcea gesturi disperate, o lăsă să-şi ia la revedere şi recuperă telefonul.

– De ce nu mi-ai spus şi mie, puştiule? Sam încerca să pară nonşalantă, dar întotdeauna cînd afla de aşa ceva, în special mai tîrziu, se simţea atinsă undeva, la coarda sensibilă, în locul acela gol şi trist. Ţi-era teamă că nu voi suporta. Să ştii, Charlie, că nu sînt bolnavă mental, sînt doar divorţată. Nu e acelaşi lucru.

– Oricum, cui îi arde de aşa ceva acum? Glasul lui avea ceva trist şi parcă îngrijorat.

– Ţie – vocea lui Sam era blîndă – şi lui Mellie, şi mie îmi pasă. Iar voi sînteţi prietenii mei. Trebuia să-mi spună. Să nu ţipi la ea după ce închizi telefonul!

– De ce nu? întrebă vinovat. Trebuie să aibă grijă cineva de ea.

– Şi ce mod ai tu de a avea grijă de ea, Peterson! Măcar bine că eşti directorul artistic cu salariul cel mai mare din agenţie. Va trebui să ai grijă de bani cu atîţia copii.

– Mda, răspunse el mulţumit, ai dreptate. După un moment de tăcere adăugă: Ei, copile, să te porţi frumos

cu caii şi sună-ne dacă ai nevoie de ceva. Şi, Sam – făcu o pauză – să ştii că ne gîndim la tine tot timpul şi ne e dor de tine. Ştii asta, nu? Ea dădu din cap încuviinţînd, dar nu era în stare să răspundă, fiindcă vocea i se voală, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Da, ştiu. Reuşi să scoată aceste cuvinte înainte de a izbucni în plîns. Şi mie mi-e dor de voi. Crăciun fericit! Apoi, zîmbi printre lacrimi, îi trimise o sărutare şi închise telefonul. Se aşeză pe un scaun din bucătărie, îşi luă o cană de cafea şi timp de o jumătate de oră gîndurile îi hoinăriră la New York, la trei mii de mile depărtare. Cînd îşi ridică din nou privirea observă că mijeau zorile afară, albastrul închis al cerului devenise bleu-deschis, apoi se ridică şi puse cana în chiuvetă. Stătea nemişcată şi ştia ce trebuia să facă. Cu paşi hotărîţi parcurse holul, urcă, se îmbrăcă repede şi-şi luă cu ea un pulover călduros, jacheta, pălăria de cowboy pe care i-o împrumutase Caroline cu cîteva zile în urmă, şi, cu o ultimă verificare a echipamentului, se uită să nu fi trezit pe cineva, ieşi din cameră, coborî şi ieşi încet închizînd uşa de la intrare cu grijă.

Peste cîteva minute ajunse la grajduri, se opri o clipă şi ascultă; înăuntru nu se auzea nici o mişcare şi se întrebă dacă mai dormea încă minunatul cal ca abanosul în boxa lui, îl mîngîie uşor pe gît şi pe crupe şi îi vorbi în şoaptă, încît acesta aproape că o înţelese. Nu dormea şi era liniştit. Black Beauty stătea acolo de parcă o aştepta să vină, o privi cu înţeles pe sub genele negre, fine, Samantha îi zîmbi, ieşi din boxă şi se duse după şa şi harnaşament, apoi se întoarse şi-l pregăti pentru drum. Nu o văzuse nimeni cînd intrase în grajd.

Peste cîteva minute ieşi încet cu el pe uşa mare, întredeschisă şi în curte nu se vedea încă nici ţipenie de om. Îl conduse pe Black Beauty pînă la o ridicătură unde să se poată urca în şa, se instală, ţinu frîul strîns, apoi îl

eliberă şi se îndreptă spre dealurile pe care deja le cunoştea. Ştia exact pe unde avea să-l ducă, văzuse o cărare printre copaci cu cîteva zile înainte şi acum se îndrepta spre ea. La început calul mergea la trap, uşor, apoi cînd simţi că armăsarul se încordase şi cerea să fie lăsat să alerge în voia lui, Sam îl atinse uşor şi acesta începu să galopeze spre soarele care răsărea la orizont. Sentimentul pe care îl încerca acum era indescriptibil; îşi ţinea genunchii şi pulpele lipite de şalele calului şi îl simţea cum sărea cu mare uşurinţă peste tufişuri şi peste firişoare de apă. Îşi amintea de prima dată cînd sărise cu el, dar acum era cu totul altceva. Nu mai risca nimic cu Black Beauty, dar se simţea bine şi aşa. Dorea să facă trup şi suflet comun cu el. Se imagina într-o legendă antică sau indiană pe cînd urcau încet un deal admirînd primele raze de soare şi-şi închipuia că urcă amîndoi spre cer. Auzi totuşi în spate tropăit de cal şi realiză că fusese urmărită, apoi întoarse capul surprinsă. Văzu un călăreţ pe un cal *Pinto* alb cu negru în spate şi nu se miră cînd îl văzu pe Tate Jordan. Parcă şi el făcea parte din legendă, parcă toţi patru, oameni şi cai, fuseseră chemaţi ca prin farmec spre auriul cerului de dimineaţă.

Se alătură ei şi merseră paralel, calul lui galopînd cu hotărîrea celui care îl strunea. Se uită la Tate şi îi studie faţa, neştiind la ce să se aştepte, temîndu-se că se va înfuria din nou, că îi va strica momentele de plăcere supremă, că prietenia firavă care tocmai se înfiripase între ei cu o seară înainte se va destrăma pe dată. Dar îi observă ochii mari şi verzi privind-o insistent, dar calm. Nu îi spuse nimic lui Sam, dar îi făcu un semn cu capul şi înţelese să-l urmeze. Black Beauty se lăsa în voia mîinilor ei delicate şi urca fără pic de efort pe deal urmînd cărarea care cobora apoi într-o vale pînă ce ajunseră într-o zonă a proprietăţii pe care ea nu o cunoştea. În faţa lor se întindea un lac, iar lîngă acesta se vedea o

cabană. Tate ajunsese deja acolo, iar calul său mergea acum la pas; se întoarse, îi zîmbi, Samantha îi răspunse, apoi opri calul şi Tate descălecă.

– Sîntem tot pe terenul fermei?

– Da. Tate o privi în ochi. Acolo, dincolo de luminişul acela este hotarul. Luminişul era chiar în spatele cabanei. Samantha dădu din cap.

– A cui e casa? Arătă spre cabană întrebîndu-se dacă era cineva înăuntru.

Tate nu-i dădu un răspuns precis.

– Am descoperit-o demult. Vin aici din cînd în cînd, nu prea des, doar cînd vreau să fiu singur. E încuiată şi nimeni nu ştie că vin aici. Era ca un fel de secret pe care-l împărtăşi Samanthei, iar ea înţelese.

– Ai cheile?

– Mai mult sau mai puţin. Faţa lui bronzată se lumină de un zîmbet. Bill King are o cheie pe inelul său care se potriveşte. Am folosit-o o dată.

– Şi ţi-ai făcut şi tu una? Deşi Samantha părea şocată, el încuviinţă din cap. Oricum, Tate Jordan era un bărbat cinstit. Dacă Bill King l-ar fi întrebat, el i-ar fi răspuns. Însă Bill nu o făcuse, iar Tate îşi închipuia că acestuia nu-i pasă. Nu dorea nici el să atragă atenţia asupra vechii cabane. Pentru el reprezenta ceva.

– Am nişte cafea înăuntru, dacă nu s-o fi învechit. Vrei să cobori puţin şi şă intrăm? Nu-i spusese că ţinea o sticlă de whisky înăuntru. Nu-i plăceau excesele, ci dorea doar ceva care să-l încălzească şi să-l ţină treaz. Venea de cîte ori era îngrijorat, sau dacă era supărat dintr-un motiv şi voia să fie singur o zi. Multe duminici şi le petrecuse aici făcîndu-şi propriile idei despre scopul iniţial al acestei cabane. Ei, Miss Taylor? Tate Jordan o privi cîteva minute, iar ea dădu din cap.

– Mi-ar plăcea. Tentaţia unei căni calde de cafea o îmboldea, mai ales că în dimineaţa aceasta era foarte

frig. El o ajută să coboare de pe cal, îi legă apoi pe amîndoi, şi o conduse spre uşă, scoase dublura cheii, descuie şi intră înăuntru poftind-o şi pe ea. Ca toţi ceilalţi cowboys de la fermă, era foarte galant. Era o reminiscenţă a vechiului Vest, iar ea îi zîmbi şi intră sfioasă.

Înăuntru era un miros uşor de umezeală, dar cînd se uită bine de jur-împrejur rămase uimită. Sufrageria mare, spaţioasă era decorată cu creton înflorat, avea un aspect puţin demodat, dar era elegantă şi primitoare. O canapea mică în centru, două scaune împletite cu perne mari pe ele, iar într-un colţ lîngă foc stătea un imens fotoliu din piele pe care Samantha îl recunoscu dintr-o dată că era o piesă veche. Într-un colţ erau un birou mic, un radio, un patefon, cîteva rafturi cu cărţi, un şemineu mare şi cîteva obiecte ciudate care cu siguranţă că reprezentaseră ceva pentru proprietar: două trofee bogate, un cap de mistreţ, o colecţie de sticle vechi, cîteva fotografii vechi în rame de modă veche. În faţa căminului era o blană imensă de urs şi un balansoar vechi, fin, lîngă care era un scăunel mic pentru picioare. Imaginea era ca un cadru din poveşti din inima pădurii, locul pe care l-ai alege ca să te ascunzi de restul lumii. Printr-o uşă deschisă, Sam zări o cămăruţă în albastru în care se afla un pat mare cu tăblia din alamă, acoperit cu o cuvertură frumoasă, pereţii erau vopsiţi în bleu-deschis, pe jos se afla un alt covoraş din blană de urs, iar din plafon atîrna o lustră din alamă cu un abajur fin. Draperiile erau din dantelă bleu cu alb, iar pe fereastră se putea admira panorama impresionantă a celeialte părţi a fermei. Deasupra patului era agăţat un tablou care prezenta aceeaşi imagine. Era o cameră unde ai fi dorit să-ţi petreci restul vieţii.

– Tate, a cui e casa aceasta? Samantha era curioasă, iar Tate îi arătă cu degetul spre unul din trofeele de pe un raft îngust de pe perete.

– Uite-te.

Sam se apropie, iar ochii i se măriră cînd citi ce scria pe trofeu, apoi se uită iar la Tate şi la trofeu. Scria pe el *William B. King, 1934.* Cel de-al doilea era tot al lui Bill King, dar data era 1939. Sam îl privi din nou pe Tate, de data aceasta cu îngrijorare.

– Tate, cabana e a lui? Se cuvine ca noi să ne aflăm aici?

– Nu cunosc răspunsul la prima întrebare, Sam. Iar cel pentru a doua este probabil că nu. Dar, de cînd am găsit locul acesta, nu m-am putut abţine să nu vin aici. Vocea îi era caldă şi puţin răguşită, iar ochii lui îi căutau pe ai lui Sam. Ea se uita în jurul ei dînd încet din cap.

– Te înţeleg de ce.

Tate se duse în bucătărie, iar ea începu să examineze fotografiile vechi şi, deşi era ceva cunoscut în legătură cu ele, nu putea fi sigură. Apoi se simţi aproape jenată, dar intră în dormitor şi ochii i se opriră pe tabloul de deasupra patului. Ajunse lîngă el şi citi semnătura înmărmurită. Pictorul semnase cu roşu, de mînă, în colţul din dreapta jos: *C. Lord.* Sam se răsuci imediat şi se îndreptă speriată spre uşă, dar umerii laţi ai lui Tate blocau ieşirea. Ţinea în mînă o cană aburindă de ness şi o privea cu interes.

– Este locul lor, nu-i aşa? Aflase în sfîrşit răspunsul la întrebarea pe care ea şi Barbara şi-o puseseră de atîtea ori rîzînd şi chicotind. Îl aflase, în această cămăruţă intimă, bleu-pal, cu cuvertura înflorată pe patul din alamă, care aproape umplea camera. Nu-i aşa, Tate? Sam aştepta o confirmare din partea lui, măcar. El dădu din cap aprobator şi-i dădu cana galbenă.

– Cred că da. E frumos aici, nu? Dacă le pui cap la cap este exact în stilul lor.

– Mai ştie cineva? Avea senzaţia că dezvăluise un secret sacru şi avea nevoie să se asigure că nici unul

dintre ei doi nu avea să vorbească despre el.

– Despre ei? Scutură capul cu convingere. Cel puţin, nimeni nu poate spune ceva sigur. Oricum, au fost extrem de precauţi. Nici unul din ei nu lasă loc vreunei bănuieli. Cînd el este în mijlocul oamenilor vorbeşte despre Miss Caroline, ca şi noi, ceilalţi, ba chiar cînd e în prezenţa ei i se adresează la fel. O tratează cu respect şi fără vreun interes special, iar ea procedează la fel.

– De ce? Samantha era contrariată şi-şi bea cafeaua tacticos aşezîndu-se pe marginea patului. De ce nu au lăsat să se afle cu ani în urmă, apoi să se căsătorească, dacă voiau?

– Poate că nu au vrut-o. Tate părea că înţelege, iar cînd Sam se uită la chipul lui bronzat era clar că ea nu înţelesese. Bill King este un bărbat mîndru. Nu voia să se spună că s-a căsătorit cu Miss Caro pentru banii ei sau pentru fermă sau vite.

– Atunci au ales locul acesta? Sam se uită amuzată prin cameră. O căsuţă în pădure şi apoi, timp de douăzeci şi cinci de ani, el intră şi iese în vîrful picioarelor.

– Poate că aşa au înţeles ei că trebuie să păstreze povestea lor de dragoste mereu vie. Tate Jordan începu să zîmbească şi se aşeză pe pat lîngă Sam. Ştii, tot ceea ce vezi aici este ceva special. Se uită şi el cu respect la lucrurile din cameră, era aproape impresionat. Ştii ce vezi, Samantha? Nu aşteptă un răspuns, ci continuă: Vezi doi oameni care se iubesc, ale căror vieţi se contopesc pînă la perfecţiune; tablourile ei şi trofeele lui, fotografiile vechi, discurile şi cărţile, fotoliul lui confortabil din piele şi balansoarul ei cu scăunelul la picioare în faţa focului. Priveşte, Sam. Se uitau amîndoi prin uşa dormitorului. Priveşte numai. Ştii ce vezi aici? Vezi dragoste. Asta înseamnă dragoste, vasele de alamă şi perniţa aceea pentru ace şi capul acela ciudat de mistreţ. Aici vezi doi oameni, doi oameni care s-au iubit de-o viaţă şi

care se mai iubesc încă.

– Şi crezi că mai vin aici? şopti Sam, iar Tate rîse.

– Mă îndoiesc. Dacă vin, nu o fac prea des, oricum. În ultimii ani artrita lui Bill i-a dat çam mult de furcă. Bănuiesc, îşi coborî vocea, că stau mai mult în casa mare. Auzind acestea, Samantha îşi aminti de uşa deschisă şi închisă în timpul nopţii. Totuşi, după atîţia ani ei se întîlnesc la miezul nopţii pe ascuns.

– Tot nu înţeleg de ce fac asta în secret. Tate o privi cîteva momente, apoi dădu din umeri.

– De multe ori aşa stau lucrurile. Îi zîmbi. Aici nu sîntem la New York, Samantha. Sînt multe prejudecăţi care aici sînt încă la modă. Ea tot nu înţelegea. Credea că ar fi trebuit să se căsătorească. Doamne, povestea lor continua de douăzeci de ani.

– Cum ai dat de locul acesta, Tate? Se ridică şi merse în sufragerie, iar acolo se aşeză în balansoarul lui Caroline.

– Într-o zi am dat de el. Cu ani în urmă cred că îşi petreceau mult timp aici. Locul acesta are un aer de „acasă".

– Dar este o casă în toată regula.

Sam se uita la şemineu visătoare şi se gîndea la apartamentul ei elegant pe care îl avea la New York. Acela nu avea deloc aerul pe care-l emana acesta, se evaporase, nu mai era iubire în el, nici căldură, nici confortul intim sau veselia pe care tocmai o simţea stînd în acest balansoar vechi.

– Ai impresia că ai putea locui aici o veşnicie, nu-i aşa? Se uită la ea cu căldură şi îşi sprijini spatele masiv pe spătarul scaunului. Vrei să aprind focul?

Ea dădu din cap speriată.

– Mi-aş face prea multe griji cînd am pleca.

– N-o să-l las aprins, prostuţo.

– Ştiu. Se priviră din nou. Dar, oricum mi-aş face griji.

Ştii poate că o scînteie sau altceva... e prea frumos aici ca să deranjăm. Nu aş vrea să facem ceva care să pună în pericol ce au strîns ei aici. De fapt, se uită la el serioasă, nici nu cred că ar trebui să fim aici.

– De ce nu? îşi ridică el bărbia mirat.

– Fiindcă nu e locul nostru. Este al lor şi e intim şi secret. Nici ei nu şi-ar dori ca noi să fim aici sau să ştim de ei...

– Dar noi oricum ştiam, aşa-i? întrebă el cu blîndeţe, iar ea încuviinţă.

– Dintotdeauna am bănuit ceva. Barb, nepoata mătuşii Caro, şi cu mine vorbeam de ei ore în şir, încercam să ghicim, presupuneam, apoi nu mai presupuneam. N-am fost niciodată sigure.

– Dar după ce te-ai maturizat?

Ea zîmbi drept răspuns.

– Atunci am intuit. Dar mă mai întreb şi acum.

El dădu din cap cu subînţeles.

– Şi eu. Mereu credeam că ştiu sigur, dar de fapt nu ştiam, pînă cînd am venit aici. Aici povestea se derulează ca un film. Se mai uită prin cameră. Şi ce poveste frumoasă!

– Mda. Sam încuviinţă şi începu să se balanseze în scaun. E minunat să iubeşti pe cineva astfel, nu? Destul ca să construieşti ceva împreună şi să păstrezi timp de douăzeci de ani.

– Cît a durat căsnicia ta, Sam?

Era prima întrebare personală pe care i-o pusese, iar ea se uită direct în ochii lui şi răspunse scurt, fără să tresară. Totuşi se întreba de unde ştia că fusese măritată.

– Şapte ani. Dar a ta?

– Cinci. Băiatul meu era mic cînd mama sa ne-a lăsat.

– Cred că ai fost fericit cînd l-ai recăpătat. Apoi roşi de furie, amintindu-şi de povestea lui şi realizînd cît

de inoportună fusese întrebarea ei. Scuză-mă, nu am vrut să...

– Lasă, făcu un semn prin aer cu mîna. Ştiu ce ai vrut să spui. Bineînţeles că am fost fericit. Totuşi îmi părea rău că ea murise.

– Ai iubit-o şi după ce te-a părăsit?

Era o întrebre revoltătoare, dar nu conta. De parcă aici, în acest altar sfînt al lui Caroline şi al lui Bill puteau să vorbească despre orice şi să pună tot felul de întrebări, cîte doreau, atîta timp cît ele nu aduceau durere. Tate Jordan dădu din oap gînditor.

– Da, am iubit-o. Într-un fel o mai iubesc şi acum, deşi e moartă de aproape cincisprezece ani. E ciudat. Pînă la urmă nu-ţi aminteşti cum au luat sfîrşit lucrurile. Sam, dar tu? Îţi aminteşti de soţul tău cînd l-ai iubit în prima zi sau te gîndeşti cît de ticălos a fost la sfîrşit?

Sam rîse de sinceritatea lui şi dădu din cap.

– Doamne, cîtă dreptate ai! De ce? Mă tot întreb. De ce mi-l amintesc cînd mergeam la colegiu, cînd ne-am logodit, cînd am plecat în luna de miere, cînd am petrecut primul Crăciun împreună? Cum se face oare că primul meu gînd nu zboară spre ziua aceea cînd îi atîrnau ciorapii din valiză şi inima mea la fel cînd a ieşit pe uşă? Amîndoi surîseră imaginîndu-şi ce scenă descrisese ea, iar Tate dădu din cap, apoi o privi cu ochi întrebători.

– Aşa s-a întîmplat, Sam? Te-a părăsit?

– Da, răspunse ea scurt.

– Pentru altcineva? Ea încuviinţă, dar nu părea afectată. Recunoştea un adevăr. Aşa s-a întîmplat şi cu femeia mea. Sam remarcă acum că Tate vorbea la fel ca şi ceilalţi cowboys. Aici se simţea în largul său. Nu mai trebuia să o impresioneze şi nu era nimeni împrejur. Ţi se sfîşie inima, nu-i aşa? Aveam douăzeci şi cinci de ani şi credeam că voi muri.

– La fel şi eu. Sam se uită la el. De fapt, oftă ea, cred

că şi cei de la bircu au crezut asta. De aceea sînt aici. Ca să uit. Ca să scap.

– Cînd s-a întîmplat?

– În august.

– A trecut ceva timp de atunci. Remarca vru să pară seacă, iar ea dădu frîu liber cuvintelor.

– A trecut? Pentru ce? Ca să-l uit? Ca să nu-mi mai pese? Te înşeli aici, prietene, mai încearcă.

– Te gîndeşti mereu la el?

– Nu. Răspunsul era sincer. Dar destul de mult.

– Sînteţi divorţaţi?

– Da, răspunse ea, el s-a şi recăsătorit, iar în martie vor avea un copil. Se mira cu cîtă uşurinţă i se destăinuia. Într-un fel îi făcea bine să vorbească despre asta, să se descarce de adevărul dureros, să se confeseze. Era bine că putea să privească înapoi. Acum îl observă că o privea cu mai mult interes.

– Cred că ai suferit mult.

– Cum? O clipă nu înţelese la ce se referise.

– Pentru copil. Tu ai vrut copii?

O clipă ezită, apoi se ridică din balansoar şi recunoscu.

– Adevărul e că da, domnule Jordan. Dar sînt sterilă. Aşa că soţul meu a căutat şi a găsit ce voia, în altă parte...

Stătea la fereastră şi privea lacul şi nu îl auzi cînd s-a apropiat de ea, s-a oprit în spatele ei şi i-a cuprins uşor mijlocul cu mîinile.

– Nu are importanţă, Sam... şi nu eşti sterilă. Steril e cineva care nu poate iubi, care nu poate da nimic, care este închis în sine şi pierdut. Asta e important, Sam, iar tu nu eşti astfel. O întoarse încet spre el, iar ea avea lacrimi în ochi. Nu dorea ca el să le observe, dar nu putea rezista strînsorii magnetice care o apropia de el. O sărută blînd pe ochi, apoi îşi coborî buzele peste ale ei şi

o sărută lung şi apăsat, încît aproape că se luptă cu el ca să se elibereze.

– Tate... nu... nu... Se opunea, dar slab, şi el o trăgea mai aproape de el. Sam simţea mirosul de săpun amestecat cu tutun, iar cămaşa groasă din lînă îi zgîria bărbia; se desprinse din strînsoare, apoi îşi lipi faţa de pieptul lui.

– De ce nu? Îi ridică bărbia cu un deget şi o privi în ochi. Sam? Ea tăcea, apoi o sărută din nou. Îi şoptea la ureche cu blîndeţe, iar inima ei începu să bată cu putere. Sam, te doresc mai mult decît am dorit vreodată o femeie.

Ea îi răspunse încet, dar din inimă, şi îl privi în ochi.

– Nu e destul.

El dădu din cap.

– Înţeleg. După cîteva momente de tăcere mai spuse: Nu mai pot oferi mai mult decît asta.

Acum era rîndul ei; îi zîmbi şi îl întrebă:

– De ce nu?

– Pentru că... ezită, apoi începu să rîdă. Pentru că eu sînt într-adevăr steril. Nu mi-a mai rămas nimic de oferit.

– De unde ştii asta? Ai mai încercat?

– Nu, de optsprezece ani. Răspunsul lui era scurt şi sincer.

– Şi crezi că e prea tîrziu să mai poţi iubi pe cineva? El nu-i răspunse, iar Sam se uită prin cameră, se opri cu privirea pe trofee, apoi îl privi din nou. Nu crezi că el o iubeşte, Tate? El încuviinţă din cap. Şi eu. Nu cred că e mai viteaz decît tine şi e un bărbat şi jumătate, oricum. La fel ca tine.

– Asta înseamnă că... vorbea şoptit trecîndu-şi buzele peste ale ei; inima lui Sam se frămînta în piept. Se întreba de ce se săruta cu un străin, cu acest cowboy încercînd să afle dacă Tate se va îndrăgosti de ea. Ar fi dorit să ştie de ce făcea ea ceea ce făcea, dar nu avea timp. Asta înseamnă că, reluă el, că dacă ţi-aş spune că te iubesc

vei accepta să facem dragoste chiar acum? Părea amuzat, iar ea scutură din cap zîmbind.

– Nici nu mă gîndeam că ai fi făcut-o.

– Atunci de ce vrei să mă convingi?

– Încerc să te conving că nu e prea tîrziu să te îndrăgosteşti din nou. Uite-te la ei cînd au început; erau mai în vîrstă decît sîntem noi acum. Precis.

– Mda... Numai că nu părea convins. Se uită din nou la ea părînd că se gîndeşte la ceva.

– De ce te interesează pe tine dacă mă voi mai îndrăgosti vreodată?

– Mi-ar plăcea să ştiu că e posibil.

– De ce? Faci cercetări ştiinţifice?

– Nu, şopti ea, vreau să ştiu pentru mine.

– Deci asta era. O mîngîie pe pletele blonde şi căută să-i elibereze părul din acele cu care era prins la ceafă; reuşi să i-l desfacă, iar şuviţele i se împrăştiară pe spate. Doamne, Samantha, ce păr frumos ai... Palomino... o spuse atît de dulce. Micuţă Palomino... cît eşti de frumoasă! Razele soarelui treceau prin fereastră şi dansau pe şuviţele aurii.

– Acum ar trebui să ne întoarcem. Vorbise încet, dar hotărît.

– Da?

– Da.

– De ce? Acum o săruta pe bărbie, apoi pe obraz, apoi pe gît. Ea nu se opunea, dar nu avea de gînd să-l lase să meargă mai departe. De ce să plecăm acum, Samantha? Doamne, cît eşti de frumoasă... Simţi cum corpul lui tresări înfiorat, se trase înapoi încet şi dădu din cap.

– Nu, Tate.

– De ce nu? Avea flăcări în ochi, iar ei aproape că i se făcu frică.

– Pentru că nu se cuvine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, sînt bărbat, eşti femeie... nu mai sîntem copii. Ce vrei? Vocea îi părea iritată. Ai vrea o poveste romantică şi un inel de cununie înainte să facem dragoste?

– Ce vrei de fapt, cowboy? Să ne zbenguim prin fîn? Tăria cuvintelor ei îl lovi ră ca un glonţ; rămase înmărmurit şi-şi plecă încet capul.

– Scuză-mă.

Îşi reveni şi se duse spre chiuvetă să spele cănile. Cînd termină Sam era în acelaşi loc privindu-l şi îi vorbi.

– Mie nu-mi pare rău. Îmi placi. De fapt, îi puse mîna pe braţ, îmi placi chiar foarte mult. Dar nu mai vreau să sufăr.

– Sam, nu poţi avea garanţiile pe care le vrei de la nimeni. Mai ales de la mine. Singurele asigurări pe care le primeşti sînt minciuni.

Avea dreptate în ceea ce spusese, iar ea ştia, însă nu căuta să obţină o promisiune, ci voia ceva real.

– Ştii ce vreau? Puse întrebarea şi se uită de jur-împrejur. Vreau asta. Vreau acest fel de unire şi contopire şi iubire chiar şi peste douăzeci de ani.

– Tu crezi că ei au fost siguri de asta chiar de la început? Crezi că atunci cînd au început ei se gîndeau unde vor ajunge? Nu cred. Ea era proprietara fermei, iar el lucra aici. Asta era tot ce ştiau.

– Crezi că aşa a fost? Samantha scotea scîntei din ochi. Ştii ce cred eu că mai ştiau?

– Ce?

– Cred că ştiau că se iubeau măcar. Astfel că pînă nu voi afla şi eu asta, că un bărbat mă iubeşte şi că şi eu îl iubesc, nu mai am de gînd să risc.

Ieşiră din casă, iar el încuie uşa.

– Vino. Cînd trecu pe lîngă el văzu că nu era furios. Înţelesese tot ce îi spusese ea, iar acum se întreba ce va mai urma şi ce va face ea. Într-o clipă de nebunie îi

venise ideea să lase la o parte orice rezervă şi teamă, dar se hotărî să nu o facă. Nu pentru că nu l-ar fi dorit şi ea, ci tocmai fiindcă îl dorea la fel de mult. Tate Jordan era un bărbat şi jumătate.

– Mai putem veni şi altă dată? Se uită la el cu coada ochiului, iar el îşi făcu palmele scăriţă şi o ajută să urce în şa pe minunatul armăsar de rasă.

– Ai vrea asta?

Ea încuviinţă, iar el îi zîmbi şi tăcu. Se urcă pe cal, luă frîul în mînă, dădu pinteni calului şi plecă însoţită de Tate Jordan spre casă.

Capitolul 11

– A fost bine la călărie, draga mea? Caroline o privea matern pe Samantha cînd intră în sufragerie cu părul desfăcut, cu obrajii îmbujoraţi şi cu ochii strălucind. Arăta ca o pictură a tinereţii, sănătăţii şi frumuseţii, iar Caroline simţi o umbră de invidie cînd o văzu cum îşi încolăcise picioarele pe un scaun.

– Da, foarte, mulţumesc, mătuşă Caro.

Ardea de nerăbdare să-i spună că fusese la cabana lor, dar ştia că nu putea. Totuşi se vedea pe chipul ei emoţia clipelor trecute. Mai ales că se sărutase cu Tate în boxa lui Black Beauty. Acest sărut o cutremurase pînă în adîncul sufletului şi atinsese un colţişor sensibil. Era un bărbat cu totul deosebit de ceilalţi, mai puternic, mai independent şi mai atrăgător decît toţi cei pe care îi cunoscuse, sau pe care i-ar fi putut cunoaşte.

– Ai văzut pe cineva în dimineaţă aceasta? Era o întrebare obişnuită, pe care o punea după aproape treizeci de ani de viaţă comunitară la o fermă mare. Nu trecea o oră fără să nu te întîlneşti cu cineva, să nu vorbeşti despre ceva sau să auzi ceva despre altcineva.

Sam se pregătea să spună: „Pe nimeni", apoi se hotărî să-i spună lui Caroline adevărul.

– L-am văzut pe Tate Jordan

– Oh. Lumea în care trăiau era mică şi puţin interesantă, sau neaşteptată. Ce mai face Moş Crăciun după seara de ieri? Copiii îl îndrăgesc tot mai mult pe an ce trece. Sam era pe punctul de a spune: „Şi eu", dar nu îndrăzni.

– E şi normal; este un om foarte drăguţ.

– Vrei să spui că te-ai mai domolit? Nu-l mai urăşti?

– Nu l-am urît niciodată. Încercă să pară degajată cînd îşi turnă o cafea. Problema era că nu ajungeam la o concluzie finală în privinţa capacităţii mele de a-l călări pe Black Beauty.

– Şi s-a răzgîndit? Samantha dădu din cap cu satisfacţie. Atunci nu-i de mirare că îţi place. Cu cît uşurinţă îi aprobăm pe cei care ne aprobă. Oricum, e un bărbat bun, indiferent ce ar fi putut spune împotriva intenţiei tale de a-l călări pe Black Beauty. Cunoaşte ferma aceasta la fel de bine ca mine şi ca Bill. Fiecare centimetru... „Chiar şi cabana", se gîndi Samantha şi fu nevoită să bea din cafea ca să nu zîmbească.

– Ce faci astăzi, mătuşă Caro?

– Mă ocup de registre, ca de obicei.

– De Crăciun? Samantha păru revoltată. Caroline dădu din cap cu un aer de conştiinciozitate.

– De Crăciun.

– Ce-ar fi dacă am organiza o cină de Crăciun?

– După cîte îmi amintesc, spuse Caroline amuzată, am avut aşa ceva aseară.

– Aceea a fost altfel. Erau toţi prezenţi. Ce-ar fi ca noi două să pregătim cina pentru Bill King şi pentru Tate? O clipă, Caroline o privi cu asprime, apoi dădu din cap cu regret.

– Nu cred că ar fi bine.

– De ce nu? Caroline oftă.

– Fiindcă ei lucrează la fermă, Samantha, iar noi nu. La o fermă există o ierarhie foarte strictă.

– Tu nu iei cina niciodată cu Bill? Sam părea şocată.

– Foarte rar. Numai cu ocazii oficiale, cînd sînt mulţi, sau la înmormîntări. Numai în zile ca aceea de ieri, de Crăciun, cînd toate zidurile sînt dărîmate. În restul timpului tu ştii cine eşti, iar ei... ei au grijă să menţină zidul sus, Sam.

– Dar de ce?

– Din respect. Aşa stau lucrurile.

Părea că ea acceptase ideea, dar Sam părea agasată.

– Dar e o prostie. Ce importanţă are ierarhia, pentru Dumnezeu! Cui îi pasă?

– Lor. Vocea lui Caroline i se păru ca o cană de apă rece peste faţă. Lor le pasă foarte mult de aparenţe, de poziţie, de ceea ce sînt ei faţă de ceea ce eşti tu şi de respectul pe care ţi-l datorează. Ca proprietar de fermă ei te aşează pe un piedestal şi nu te lasă niciodată să cobori de pe el. De multe ori e obositor, dar aşa e regula. Trebuie să o accepţi. Dacă azi i-am invita pe Bill şi pe Tate, ar fi amîndoi şocaţi. Sam nu putea să creadă aşa ceva amintindu-şi de încercările disperate ale lui Tate de a se culca cu ea la cabană. Încă nu-şi putea imagina că asta era ceva personal; cu totul altceva. Nu era acelaşi lucru cu invitaţia la cină în casa lui Caroline.

– Bine, mie oricum mi se pare ciudat.

Caroline îi zîmbi cu căldură.

– Şi mie mi se părea cîndva, dar acum am înţeles. Sam, e mai simplu aşa. Aşa se cuvine. *Atunci aceasta era justificarea pentru cabană?* Fiindcă el era lucrător la fermă, iar ea era cu totul altceva, adică proprietara fermei? Toate precauţiile fuseseră luate pentru un motiv atît de simplu? Ardea de dorinţa de a o întreba, dar ştia că nu se cuvenea. În fiecare seară în sala cea mare se ia cină, Samantha. Poţi să mergi acolo şi să vorbeşti cu cine vrei. Eu trebuie să lucrez cu Bill cîteva ore în biroul meu. Îmi

pare nespus de rău că te neglijez tocmai de Crăciun, Sam, dar trebuie să termin ce am început.

Grija permanentă, comună, a lui Bill şi a lui Caroline de-a lungul anilor a fost ferma. Acum Samantha se întreba dacă duceau dorul cabanei. Ar fi trebuit să simtă asta. Era un loc atît de bun unde se puteau ascunde. Se mai întreba cît timp trecuse oare de cînd nu mai fuseseră acolo, cît de des se duceau la început, dacă atunci... şi se mai întreba cînd se va duce acolo împreună cu Tate.

– Nu-i nimic, mătuşă Caro. Şi eu am cîteva scrisori de scris. Cînd o să-mi fie foame mă voi duce în sala cea mare.

Îşi dădu seama că dorea să-l mai vadă o dată pe Tate. Era de parcă el s-ar fi strecurat pe sub pielea ei în acea dimineaţă, iar acum nu putea să-l scoată de acolo. Nu se putea gîndi decît la el, la mîinile lui, la buzele lui şi la ochii lui...

Cînd se duse în sala mare pentru prînz observă că nu era nici urmă de el, iar Josh îi spuse în treacăt că îl văzuse la grajduri cu cîteva ore mai devreme şi că atunci Tate se ducea la Bariera trei, la douăzeci şi cinci de mile depărtare, să-şi vadă fiul.

Capitolul 12

A doua zi de dimineaţă cerul era încă argintiu, iar Tate Jordan dădu semnalul de plecare şi vreo douăzeci de lucrători i se alăturară pe cai şi-l urmară spre poarta principală. Astăzi aveau de adunat taurii tineri pentru castrare, iar Tate şi cîţiva bărbaţi trebuiau să meargă la un canion unde aveau de verificat podul. Peste o jumătate de oră cînd au ajuns acolo, au constatat că totul era în regulă, dar la întoarcere au dat peste doi copaci care fuseseră doborîţi de trăsnet, căzuseră peste acoperişul unei magazii şi loviseră un tractor şi cîteva utilaje. Două ore au muncit scoţînd crăcile din magazie, verificînd utilajele, încercînd să pornească tractorul şi lucrînd cu un fierăstrău uriaş ca să taie copacii retezaţi. Era o muncă istovitoare pentru toţi şi pentru Samantha, iar cînd se opriră pentru pauza de prînz, părul lung al Samanthei era deja transpirat din cauza efortului, iar cămaşa groasă din flanel era lipită de corp.

– Cafea, Sam? Tate îi dădu o cană ei şi celorlalţi şi o clipă doar i se păru că văzuse în ochii lui o intenţie. Mai tîrziu, cînd el începu să dea instrucţiuni pentru ce mai aveau de făcut cu uneltele defecte, îşi dădu seama că-şi imaginase numai o atenţie specială din partea lui. Era clar că relaţia lor era numai de muncă, iar pînă la sfîrşitul

zilei era deja sigură de asta. O trata ca pe ceilalţi, glumea cu ea, iar cînd o văzu că a obosit îi sugeră să se oprească. Nu îi adresase nici un cuvînt care să o încurajeze în vreun fel, ci o lăsă să muncească. La sfîrşitul zilei, cînd îl duse pe Navajo în boxă, Tate nu-i spuse nimic, ci ieşi din grajd şi se îndreptă spre casa lui care era aproape de sala mare.

– A fost mult de lucru azi, Sam, nu? o întrebă Josh cînd aranja şaua; ea dădu din cap uitîndu-se la spatele lui Tate şi întrebîndu-se dacă acele momente la cabană nu fuseseră cumva o iluzie, sau clipe de rătăcire în care amîndoi îşi pierduseră controlul, apoi şi-l regăsiseră. Era dintr-o dată fericită că rezistase tentaţiei pe care o simţise atunci. Acum probabil că el ar fi rîs de ea, se gîndi Sam încercînd să-şi amintească de ce îi spusese Josh. Pari foarte obosită.

– Toţi sîntem la fel! Aici întotdeauna e mult de lucru. Nu părea nefericită cînd a spus asta, era bucuroasă încă de dimineaţă de cînd luase şi ea parte la castrarea taurilor. Cu mulţi ani în urmă mai văzuse aşa ceva şi fusese, ca şi acum, ceva sîngeros şi neplăcut, iar ea ar fi preferat să se lupte ca deunăzi cu ramurile şi cu utilajele deteriorate. Ne vedem mîine! îi făcu ea cu mîna şi-i zîmbi obosită, apoi se îndreptă către casă cu dorinţa unei băi fierbinţi şi a unei cine copioase, apoi cu cea de a se culca devreme. Viaţa ei la fermă devenea din zi în zi mai simplă. Dormea, se trezea, mînca, apoi muncea pe rupte. Era exact ce îşi dorea. Nu avea timp aproape deloc pentru a se gîndi. Mai tîrziu, însă, gîndurile începură să o năpădească. Imagini ale chipului lui Tate cînd au stat faţă în faţă la cabană şi au discutat despre Bill şi Caro... şi despre ei doi.

Cînd intră în casă o strigă pe Caroline, dar nu-i răspunse nimeni. Peste cîteva minute găsi în bucătărie un bilet în care Caroline îi spunea că plecase cu maşina cu

Bill King. Avea nişte probleme cu impozitele pe care nu le puteau rezolva la telefon, aşa că au trebuit să se ducă la contabil. Urmau să se întoarcă fie seara tîrziu, fie a doua zi dimineaţă şi o ruga pe Sam să nu o aştepte. Îi lăsase un pui fript în cuptor, nişte cartofi prăjiţi şi salată în frigider. În ciuda faptului că muncise mult, lui Sam nu-i era foame pe cît credea că i-ar fi. Ideea de a mînca de una singură nu prea-i surîdea. Aşa că se duse în sufragerie şi se gîndi că va mînca un sandviş mai tîrziu, apoi, pe negîndite, se duse spre televizor şi îl porni. În acelaşi moment simţi un gen de şoc electric pe cînd vocea lui John răsuna în încăpere, iar apoi o văzu pe Liz cu burta mare zîmbind către camerele de filmat. Îşi aminti dintr-o dată ce se întîmplase şi pe măsură ce îi privea simţi cum o cuprindea tristeţea pe care o adusese cu ea de la New York. Se uita fix la ei şi le asculta vocile şi auzi că la uşă bătea cineva. I se părea că se uitase la ei ore în şir, atît de transpusă era, şi îi fu greu să-şi desprindă ochii de pe feţele zîmbitoare ale celor doi prezentatori. Întrerupse repede aparatul şi cu o mină tristă se duse la uşă şi o deschise. Nu mai întrebase, ca la New York „Cine e?", deschisese pur şi simplu. Aici nu putea fi decît cineva de la fermă, sau prieteni, nu avea de cine să se teamă. În pragul uşii văzu o cămaşă bleumarin şi o scurtă din doc, iar cînd îşi ridică ochii îl văzu pe Tate Jordan.

– Bună, Tate. Părea obosită şi cufundată în gînduri, fiindcă în mintea ei continuau să zboare feţele fostului ei soţ şi a noii sale soţii.

– S-a întîmplat ceva? păru el îngrijorat cînd o văzu, dar ea dădu din cap. Arăţi de parcă ai fi primit nişte veşti proaste.

– Nu, dădu ea un răspuns sec pe acelaşi ton. Chiar dacă s-ar fi simţit tulburată, nu mai putea considera că tot ceea ce văzuse erau veşti. Nu tocmai, sînt doar puţin

obosită. Încercă să-i zîmbească, dar nu reuşi să pară relaxată aşa cum o ştia el, iar Tate se întrebă ce o făcuse atît de nefericită, încît arăta acum astfel. Se gîndi că poate primise un telefon de acasă sau o scrisoare neplăcută de la fostul ei soţ. Cunoştea sentimentele de pe vremea cînd îl părăsise şi pe el soţia.

– Ai muncit zdravăn astăzi, micuţă Palomino. Zîmbetul lui veni ca o adevărată recompensă la sfîrşitul unei zile grele şi de data aceasta Sam îi zîmbi cu adevărat.

– Mă bucur că ai observat. Ştia deja că Tate Jordan observa orice. Această calitate îl făcea să fie un bărbat aparte şi de nepreţuit la fermă. Îi cunoştea foarte bine pe oameni, le cunoştea forţa de muncă, loialitatea, devotamentul şi tot ceea ce luau şi dădeau înapoi la ferma Lord pe cît puteau. Apoi îl privi întrebătoare şi păşi înapoi. Nu vrei să intri?

– Sam, nu vreau să te deranjez. Intră, dar părea jenat. Am auzit că Bill şi Caroline au plecat în oraş la contabil. M-am gîndit să văd dacă eşti bine. Nu vrei să vii la cină în sala mare? Sam era înduioşată de grija lui şi se întreba dacă propunerea lui nu era cu bătaie mai lungă. Era greu de înţeles acest Tate Jordan. Erau momente cînd în ochii lui verzi şi adînci nu puteai citi nimic, iar faţa spunea chiar mai puţin. Ai mîncat deja? Mirosul din bucătărie era încă puternic, dar ea dădu din cap a negaţie.

– Nu, Caroline mi-a lăsat un pui, dar nu aveam... nu am avut timp să... Roşi imediat amintindu-şi de ceea ce tocmai făcuse şi de cum se uitase îngheţată la televizor, în loc să mănînce. Apoi îl privi, făcu semn spre bucătărie, îşi aplecă puţin capul într-o parte, iar părul auriu îi mîngîie spatele şi umerii.

– Nu vrei să mănînci cu mine, Tate? Avem destulă mîncare. Puteau împărţi cartofii, puiul era mare, iar salata ar fi ajuns pentru zece persoane. Caroline avea obiceiul să gătească de parcă avea invitaţi la masă un regiment.

Era o reminiscenţă a anilor cînd avea în jurul ei mulţi oameni la fermă şi prieteni.

– Nu te deranjează prea mult? Tate ezită de parcă statura lui era prea impunătoare şi prea copleşitoare pentru casa în care intrase, dar Sam insistă.

– Nu fi caraghios. Caroline mi-a lăsat mîncare cît pentru zece. El rîse şi o urmă în bucătărie, apoi începură să vorbească despre fermă, despre muncă, ea puse masa, iar peste cîteva minute se apucară să mănînce de parcă ar fi făcut asta împreună de ani de zile.

– Cum e New York-ul? o întrebă el zîmbind, după ce terminară de mîncat.

– Oh... e o nebunie, cred că e cel mai potrivit cuvînt. Prea aglomerat, prea zgomotos, prea murdar, dar şi emoţionant. Cu toţii merg la teatru, încep o afacere, repetă pentru un spectacol de balet, dau faliment, se îmbogăţesc, devin faimoşi. Nu e un loc pentru simplii muritori.

– Dar tu? O privi atent cînd se ridică să toarne cafeaua.

– Înainte credeam că îmi place. Dădu din umeri şi puse pe masă cănile aburinde. Acum nu mai ştiu bine. Toate mi se par atît de departe şi atît de lipsite de importanţă. E ciudat, dar acum trei săptămîni nu mă puteam desprinde de birou ca să mă duc la coafor fără să dau trei telefoane pe oră ca să văd dacă treburile merg bine. Acum lipsesc de acolo de aproape trei săptămîni şi nu s-a schimbat nimic. Nici ei, nici eu; e ca şi cînd nici n-aş fi locuit acolo. Era-totuşi conştientă că, dacă s-ar fi întors în acea noapte acasă, a doua zi i s-ar fi părut că nu fusese măcar plecată şi şi-ar fi imaginat şi că n-ar mai putea-o face vreodată. Adevărul despre New York este că devii dependent de el. Dacă te poţi lăsa de el e bine, dar cît timp eşti cu el, zîmbi prietenește, trebuie să ai grijă!

– Am cunoscut femei ca tine! Ochii i se roteau ştrengăreşte în timp ce sorbea cafeaua din ceaşca albă, fină.

– Ai cunoscut, domnule Jordan? Şi nu vrei să-mi povesteşti şi mie?

– Nu, zîmbi din nou. Dar tu? Ai lăsat pe cineva să te aştepte în New York sau ai fugit şi de el?

O clipă Sam îl privi cu seriozitate, apoi scuturâ din cap.

– Nu am fugit, Tate. Am plecat... într-o vacanţă... ezită iar. Un gen de Sabat, cum îi spun cei de la birou. Şi nu, nu am lăsat pe nimeni să mă aştepte. Credeam că ţi-ai dat deja seama de asta.

– Nu strică dacă întrebi.

– Nu am cunoscut pe altcineva de cînd am divorţat.

– Din august? Sam era surprinsă că reţinuse. Şi nu crezi că ar fi timpul?

Nu dorea să-i spună că şi ea credea că ar fi cazul.

– Poate. Se va întîmpla la momentul potrivit.

– Oare? Îi vorbea încet, apoi se aplecă spre ea şi o sărută. Din nou simţea cum inima îi bate tare, mai ales că se apropie şi ea de el cît îi permitea masa, iar el îi luă uşor obrajii în palme, apoi o mîngîie pe păr. Doamne, cît eşti de frumoasă. Aproape că mă laşi fără răsuflare, ştii asta? O mai sărută încă o dată, apoi împinse farfuriile mai departe şi o trase uşor spre el; peste cîteva clipe sărutarea lor era atît de puternică în liniştea casei, încît Sam se trase înapoi puţin jenată şi zîmbi.

– Mătuşa Caro ar fi şocată, Tate.

– Crezi? Nu părea că-i dă dreptate. Mă îndoiesc. Se gîndeau amîndoi la Caroline şi la Bill şi la mica lor escapadă. Probabil că vor rămîne peste noapte împreună pe undeva, lucru care îi aminti Samanthei de cabană, iar Tate zîmbi amintindu-şi de acelaşi loc. Dacă nu ar fi atît de întuneric am putea să mergem pînă acolo. Mi-a plăcut

să fiu cu tine, Sam.

– La cabană? înţelese ea imediat la ce se gîndea, apoi el dădu din cap.

– Ieri aveam impresia, – vocea lui şoptea duios –, că este făcută doar pentru noi. Sam zîmbi, iar el o ridică şi cum stăteau unul în faţa celuilalt, el părea că o acoperă cu imensitatea trupului zvelt; sînii ei se lipiseră de pieptul lui de oţel, iar gura căuta înfierbîntată buzele bărbatului care o mîngîia pe păr şi pe spate. Tate se trase puţin şi îi şopti: Sam, ştiu că e o nebunie, dar te iubesc. Am simţit asta de cînd te-am văzut. Am vrut să te ating şi să te strîng în braţe şi să-mi trec degetele prin părul tău ca al unui *Palomino.* O privea cu patimă, iar ea părea că se gîndeşte la ceva. Mă crezi, Sam?

Ochii ei albaştri se întîlniră cu ai lui, verzi şi adînci, care o tulburau.

– Nu ştiu ce să cred, Tate. Mă gîndeam la ce ţi-am spus ieri, că pentru mine a face dragoste cu cineva nu e de ajuns. De aceea îmi spui toate astea?

– Nu. Vocea lui era tot scăzută, iar gura i se apropie de gît şi o sărută. Am spus totul cît se poate de serios. M-am gîndit mult la tine de ieri. Ceea ce vrei tu nu e diferit de ceea ce simt eu, Sam. O luă de mînă. Doar că tu vrei ca eu să-mi exprim sentimentele prin cuvinte. Dar nu pot să fac asta, fiindcă nu sînt obişnuit. Îmi e mult mai uşor să spun că vreau să fac dragoste cu tine, decît să-ţi spun că te iubesc. Să ştii că nu am cunoscut niciodată o femeie pe care să o doresc atît de mult cît te doresc pe tine.

– De ce? îl întrebă şoptit, resimţind încă durerea pe care John i-o lăsase în inimă. De ce mă doreşti?

– Pentru că eşti frumoasă... îţi dezmierdă sînii cu mîinile sale puternice, dar blînde. Pentru că îmi place rîsul tău şi felul cum vorbeşti... şi cum călăreşti afurisitul acela de cal al lui Caro... şi cum munceşti cu pasiune,

cot la cot cu bărbaţii, deşi n-ar trebui... fiindcă îmi place – rîse şi-şi lăsă mîinile să-i alunece pe trupul ei –, cum e aşezat fundul acesta pe pulpele tale. Ea îi răspunse printr-un zîmbet şi îi îndepărtă mîinile. Nu am motive destule?

– Motive destule pentru ce, domnule Jordan? Acum îl tachina şi începu să strîngă masa, dar, înainte de a pune farfuriile în chiuvetă, el i le luă din mînă, le puse la loc, o luă în braţe şi ieşi din sufragerie îndepărtîndu-se pe culoarul lung, unde bănuia că este camera ei. Pe aici, Samantha? Vocea îi era şi mai blîndă, iar ochii i se cufundaseră în ai ei. Sam ar fi vrut să-l oprească, să-i facă să se întoarcă, dar nu reuşi. În schimb îl conduse către capătul holului, apoi rîse şi se zbătu în braţele lui.

– Haide... opreşte-te, Tate. Pune-mă jos! Rîdeau amîndoi, dar el îşi văzu de drum. Se opri în pragul uşii întredeschise şi privi înăuntru.

– Aici e camera ta?

– Da. Îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui, asemeni unui copil. Dar eu nu te-am poftit înăuntru, nu-i aşa?

– Nu m-ai poftit? Tate păşi înăuntru şi se uită atent. Apoi, fără să mai spună ceva, o aşeză pe pat, o strînse în braţe şi o sărută apăsat pe buze. Acum nu se mai jucau, iar pasiunea care deja o învăluia o luase puţin prin surprindere. Era uimită de forţa cu care o lipea de corpul lui, de patima gurii lui, de mîinile şi de trupul lui care îl căuta cu înflăcărare pe al ei. După cîteva clipe se întinse alături de ea, iar hainele lor dispăreau una cîte una. Simţea căldura pielii lui invadîndu-i goliciunea trupului şi blîndeţea mîinilor lui sigure înfiorînd-o, căutînd cu fervoare, simţea picioarele lui încolăcindu-se în jurul pulpelor ei şi gura care îi sorbea buzele cu nesaţ. O strînse aproape de corpul lui pînă ce începu să geamă de plăcere şi se lipi la rîndul ei cît putu de tare de bărbatul pe care îl dorea acum şi ea cu pasiune. Tate înţelese lim-

bajul corpului ei şi o privi drept în ochi întrebînd-o fără cuvinte dacă era pregătită pentru ceea ce trebuia să se întîmple. În viaţa lui nu forţase o femeie, iar pe aceasta nu ar fi forţat-o în nici un caz, mai ales acum; trebuia doar să fie sigur că şi ea dorea acelaşi lucru şi răspunsul fu cel aşteptat. Sam dădu încet din cap încuviinţînd, iar peste cîteva clipe carnea ei fierbinte era pătrunsă de a lui care clocotea şi mai tare. Auzi doar un geamăt prelung pe cînd se afunda extaziat şi adînc, din ce în ce mai adînc.

După ore de plăceri, cînd stăteau întinşi unul lîngă celălalt, întunericul învăluise camera, iar trupul său puternic şi încordat începea să se relaxeze şi atunci îşi trecu senzual buzele peste linia gîtului ei.

– Te iubesc, Palomino. Te iubesc.

Cuvintele îi răsunau dulce în urechi şi vru să-l întrebe: „Chiar mă iubeşti?" Era adevărat? Mai putea să fie iubită de cineva? Mai putea această iubire să fie reală, fără să o rănească şi apoi să o părăsească? Simţi o lacrimă strecurîndu-i-se din colţul ochiului pe pernă, iar el o privi duios şi dădu din cap. O strînse în braţe şi o ţinu aşa, ca la adăpost de lumea din care venise, aşa cum faci cu un animal rănit sau cu un copil foarte mic.

– E bine, iubita mea. Acum va fi bine. Sînt aici cu tine...

– Scuză-mă... murmură cuvintele printre suspinele unei vieţi care o făcuse să sufere, iar mîhnirea care o stăpînise pînă atunci se desprinse de ea ca un stol de păsări sălbatice. Se strîngeau unul pe celălalt şi rămaseră aşa îmbrăţişaţi aproape o oră; după ce toate lacrimile fură vărsate se simţi din nou apărată de braţele care o învăluiau şi zîmbi cu timiditate, îşi lăsă o mînă să-i alunece spre locul acela pe care el îl cunoştea foarte bine şi o luară de la început.

– Acum te simţi mai bine? Vocea lui scăzută se auzi

în noapte. Răspunde-mi.

– Sînt bine. Ochii lui o ţintuiau.

– Eşti sigură?

– Da, sînt sigură. Trupul ei îi arăta acum recunoştinţa pe care nu o putea exprima prin cuvinte. Se încolăcise pe formele lui masculine şi reuşi să-i dea şi lui aceeaşi plăcere pe care o resimţise mai devreme. Era o contopire dintre doi oameni pe care ea nu o mai simţise pînă la el; după aceasta Sam adormi lîngă Tate Jordan, iar pe chipul ei se imprimase un zîmbet de fericire.

Cînd ceasul deşteptător sună a doua zi, se ridică încet din pat, cu acelaşi zîmbet, pregătindu-se să-i întîlnească privirea iubită. Tate fixase ceasul pentru ea cînd plecase mai devreme la două noaptea. Înainte de a pleca îi scrisese un bileţel şi i-l pusese pe pernă: *Te iubesc, Palomino.* Sam citi, se întinse la loc în pat, închise ochii şi zîmbi. De data aceasta nu mai plîngea.

Capitolul 13

La sfîrşitul zilei de muncă, Samantha arăta proaspătă şi vioaie ca de dimineaţă, iar Josh comentă cu nemulţumire cînd o văzu călare şi zîmbind.

– Dumnezeule, femeie! Sam, uită-te la tine, eşti tare ca piatra. Acum trei săptămîni de-abia mai puteai merge după o zi pe cal, erai frîntă. Acum te dai jos din şa şi ochii îţi strălucesc la ora şase seara ca şi cînd atunci te-ai fi dat jos din pat. Îmi face rău. Tu ar trebui să mă duci pe mine în braţe. Mă doare fundul al naibii de tare şi mîinile mi-au amorţit pe afurisitele astea de hăţuri. Poate că ar trebui să munceşti ceva mai mult.

– Prostii. Astăzi am muncit mai mult decît tine!

– Nu zău! Imită un nechezat de cal ca să glumească şi o lovi uşor cu pălăria peste spate cînd trecu pe lîngă el.

– Zău! Trecu în fugă pe lîngă el zîmbindu-i copilăreşte, cu coada de cal fluturîndu-i pe umeri. Aproape toată ziua stătuse pe cal. Nu-şi putea lua gîndul de la Tate Jordan, dar nici el, nici ea nu lăsară să se vadă nimic din ceea ce se întîmplase. El îi vorbise cu aceeaşi indiferenţă şi siguranţă, iar ea se străduí să reziste tentaţiei de a-i vorbi în cele cîteva ocazii cînd fuseseră doar ei doi singuri. În pauza de prînz el i se adresă în legătură cu treaba, apoi îşi continuă discuţiile obişnuite cu lucră-

torii, în timp ce Sam rămase să mai vorbească puţin cu cîţiva oameni pe care îi cunoştea mai bine. Doar cînd ziua de lucru se sfîrşi se lăsă pradă momentelor de amintire. Acum îşi amintea părţi ale trupului lui Tate doar o secundă; forma piciorului pe cînd stătea întins gol pe pat printre cearceafurile răvăşite, ceafa lui cînd tocmai se apropia de ea să o sărute, spinarea lui perfectă pe cînd ea îl mîngîia cu vîrfurile degetelor dîndu-i fiori. Era îndrăgostită de trupul lui, de senzaţiile pe care el i le dădea, de felul cum se simţea cînd îl avea alături. Mintea îi era năpădită de Tate cînd urcă în casa lui Caro. Nu ştia cînd va mai avea ocazia să-l întîlnească singur. Casa lui era la vedere faţă de sala de mese, iar mătuşa Caro se întorsese din călătoria cu Bill. Era evident că acum ei doi aveau nevoie de mai mult timp pentru a-şi aranja întîlnirile, dar se gîndi că vor găsi şi aşa o cale. Gîndul că Bill King şi Tate vor trebui să se strecoare în vîrful picioarelor la miezul nopţii în casă, apoi să iasă nevăzuţi o făcu să zîmbească tocmai cînd deschidea uşa de la intrare.

– Măi, dar ce veselă eşti în seara aceasta, Miss Samantha. Caroline o observa mulţumită de pe scaunul unde şedeau în faţa televizorului. Era pentru prima dată în patru luni de cînd Sam se putea uita la chipul lui John fără să simtă nimic. Mîji puţin ochii, se mai uită o dată la el, zîmbi şi urcă în camera ei să se spele.

– Vin imediat, mătuşă Caro.

Cînd reveni se aşezară la masă, iar Samantha se întreba unde putea fi Tate în acel moment. Era oare în sala cea mare cu lucrătorii? Sau rămăsese în căsuţa lui să-şi pregătească mîncarea singur, aşa cum făceau unii? Majoritatea lor, însă, preferau să ia cina împreună. Chiar şi cei însuraţi veneau adesea la masă să-şi bea cafeaua, să fumeze şi să mai rămînă în compania celor cu care munceau toată ziua. Dintr-o dată Samantha simţi nevoia de a fi şi ea cu ei, dar îşi dădu seama că, dacă s-ar fi

alăturat lor aşa, dintr-o dată, seara, s-ar fi putut cu toţii întreba ce căuta ea acolo. O acceptau în mijlocul lor ziua, dar seara se aşteptau ca ea să stea în casa cea mare cu Caroline acolo unde era locul ei. Cu siguranţă că ar fi fost destul de şocaţi să o vadă acolo seara şi era practic imposibil să vorbească doar cu Tate fără să dea de bănuit. Oricine şi-ar fi putut închipui orice. Bîrfele la o fermă erau neplăcute şi cu toţii aveau parcă un gen de radar care depista asemenea poveşti. Era uşor de descoperit că, de exemplu, cineva avea o legătură, sau că se căsătorea, sau divorţa, orice copil din flori era imediat depistat la fel ca orice aventură amoroasă. Toate acestea îl făceau pe Bill King şi mai de apreciat fiindcă ţinuse în secret legătura lui cu Caroline de atîta vreme. Chiar dacă unii dintre cei mai vechi la fermă ar fi avut o bănuială, sau suspectau ceva, nimeni nu putea spune cu siguranţă că era adevărat. Samantha îşi dădu seama de-abia acum că aceste precauţii trebuiau respectate de cei care şi le luau şi înţelese cît de greu puteai păstra o astfel de legătură în clandestinitate. Era deja emoţionată, dorea să fie cu acel bărbat, să vorbească orice cu el, să rîdă, să-l tachineze, să-l atingă, să se plimbe cu el în aer liber şi noaptea să-l privească admirativ, să-l ia de mînă şi apoi să vină cu el în dormitorul ei şi să-şi regăsească trupurile arzătoare, aşa cum o făcuseră cu o seară înainte.

– Mai vrei salată, Samantha? Erau aproape de terminarea cinei cînd Samantha păru să-şi amintească unde se află. O jumătate de oră fusese tăcută şi gîndurile îi zburau aiurea, iar Caroline se întreba care era cauza. Sam nu părea deloc nefericită, aşa că nu se supărase că mătuşa Caroline privise ştirile de seară. Nu părea că îi e dor de casă. Dar de fapt arăta minunat, deci motivul trebuia găsit în altă parte. S-a întîmplat ceva rău, Samantha?

– Hmmm?

– S-a întîmplat ceva bun?

– Cum? Oh... scuză-mă. Samantha roşi ca o şcolăriţă, apoi scutură din cap cu vădită jenă şi îi zîmbi. Nu, eram cu gîndul în altă parte. Azi a fost o zi lungă, dar mi-a plăcut. Era singurul mod în care îi putea explica bătrînei de ce avea obrajii înfierbîntaţi, lucru uşor de observat.

– Ce ai făcut, pentru Dumnezeu?

– Nimic special. Am legat cîţiva cai, am verificat gardurile, şi după-amiază am ajutat la prinderea cîtorva tăuraşi... încercă ea să-şi amintească. De fapt cel mai mult îl visase pe Tate cu ochii deschişi. A fost o zi pe cinste!

Bătrîna înţeleaptă o privea cu atenţie.

– Mă bucur că eşti fericită aici, la fermă. Faţa Samanthei deveni serioasă.

– Sînt, mătuşă Caro. Aici sînt mai fericită decît am fost oriunde, de mult timp.

Caroline zîmbi cu subînţeles şi continuă să mănînce din salată, iar Samantha se întoarse la visele ei cu Tate.

Îl văzu de-abia a doua zi de dimineaţă. Noaptea trecută îl auzise pe Bill King intrînd şi ieşind şi simţi puţină invidie de data asta. Tate nu putuse să vină la ea, iar ea îl aştepta în pat doritoare, aşa cum se simţise la optsprezece ani cînd avusese prima aventură din viaţa ei. Se simţi din nou tînără, ca o adolescentă clandestină, nerăbdătoare să-l întîlnească din nou.

A doua zi era duminică şi, la ora şapte, îşi bău cafeaua, apoi îşi îmbrăcă blugii, jacheta, se pieptănă şi se duse în grajd sperînd că îl va întîlni. Numai că nu era nimeni înăuntru. Oamenii care hrăniseră caii plecaseră deja în sala de mese, iar ea stătea singură în hambarul imens, înconjurată doar de caii cunoscuţi, fiecare în boxa lui mîncînd ovăz, sau nechezînd pe limba lor. Samantha se îndreptă către boxa lui Black Beauty. Îl mîngîie pe bot şi îi simţi buzele calde şi moi în palmă, căutînd ceva de mîncare.

– Beauty, în dimineaţa asta nu ţi-am adus nimic. Iartă-mă, băiete.

– Lasă-l pe el, se auzi o voce baritonală în spatele ei. Mie ce mi-ai adus?

– Oh! se răsuci şi îl văzu, îşi ţinu respiraţia, iar el se apropie repede de ea şi o îmbrăţişă cu putere sărutînd-o de mai multe ori, apoi îi dădu drumul.

– Bună dimineaţa, Palomino. Şoptise cuvintele, iar ea roşi.

– Bună... Mi-a fost dor de tine.

– Şi mie mi-a fost dor. Vrei să mergem la cabană acum? Îi vorbise atît de încet, încît era imposibil să fie auzit de cineva, iar Samantha acceptă nerăbdătoare, în ochi strălucindu-i o lumină care parcă anticipa momente dragi.

– Mi-ar plăcea.

– Ne întîlnim la gardul de sud, la luminiş. Ştii unde? Părea îngrijorat că nu ar găsi locul sau că s-ar putea rătăci, dar ea îi zîmbi.

– Glumeşti? Tu unde crezi că am fost în tot acest răstimp cît tu munceai?

– Nu ştiu, iubito. Cred că în acelaşi loc unde am fost şi eu. Aproape de mintea ta.

– Nu eşti prea departe. Apoi pe cînd ieşeau din grajd îl trase uşor de mînecă şi îi şopti: Te iubesc.

El zîmbi, îşi apropie buzele de gura ei şi-i răspunse:

– Şi eu te iubesc. Ne vedem la zece. Plecă, sunetul paşilor săi răsunînd pe podea şi un minut mai tîrziu îi salută pe doi călăreţi care veneau la caii lor. Puţin mai devreme ei ar fi văzut cum Tate se săruta cu Samantha. De fapt acum tot ce puteau vedea era o scenă înduioşătoare: Sam hrănindu-l pe calul cel mai bun al lui Caroline.

Capitolul 14

La ora zece fără cinci minute s-au întîlnit lîngă luminiş, caii erau odihniţi, cerul albastru, ochii le luceau de pasiune. Era o nebunie această înflăcărare subită, Sam nu şi-o putea explica, dar o simţea undeva în interior, ştia că trebuie să fie cu el, era gata să se lege de el pentru tot restul vieţii. Mai tîrziu încercă să-i explice şi lui, cînd stăteau pe patul imens, în lumina azurie a pereţilor, simţindu-şi trupurile ostenite, dar inimile vioaie, Tate încercuind-o ca pe un pui cu braţele lui puternice.

– Nu ştiu, Tate, este ca şi cînd... ca şi cînd te aşteptam dintotdeauna. Ca şi cînd am aflat dintr-o dată pentru ce m-am născut.

– Te referi la hîrjoneala noastră? Îi zîmbi drăceşte şi o ciufuli uşor.

– Nu-i spune aşa. Părea supărată.

– Scuză-mă. O sărută cu blîndeţe şi o mîngîie pe obraji. Te referi la a face dragoste. Asta facem noi, oricum i-am spune.

– Ştiu. Se lipi de el şi închise ochii. Nu se cuvine să fiu atît de fericită. Este de-a dreptul indecent. Clipea des, iar el o sărută pe vîrful nasului.

– Nu? De ce? Şi el era fericit că se afla lîngă ea. De ce crezi că nu avem dreptul să simţim asta?

– Nu ştiu precis. Dar sper că aşa va fi şi de acum înainte. Gîndurile lor zburară la unison spre Caroline şi Bill care stătuseră şi ei, cîndva, în acelaşi pat şi care erau şi acum împreună, după atîta timp.

– Este o nebunie, Tate, totul e atît de nou între noi, dar nu pare aşa, nu?

– Nu, dar dacă nu încetezi să vorbeşti aşa, o să încep să mă port cu tine de parcă am fi fost împreună de douăzeci de ani.

– Şi pe urmă ce?

– Pe urmă nu o să-ţi mai dau atenţie.

– Încearcă numai. Îşi coborî încet un deget între coapsele lui şi se oprise într-un loc unde părea că voia să caute ceva.

– Şi la ce te referi, acum, Miss Samantha?

– Mai stai puţin şi-ţi arăt eu. Acum îl tachina pe un ton pasional, iar el puse la rîndul lui mîna între coapsele ei. Erau o combinaţie ciudată de seriozitate şi glumă, şi toată dimineaţa cît au stat împreună, aveau senzaţia că mai fuseseră acolo de multe ori şi că făceau parte unul din viaţa celuilalt de multă vreme. Nu se putea crede că legătura lor era atît de recentă, Tate se simţea în largul lui, la fel ca şi ea, plimbîndu-se goi prin casă.

– Ai văzut albumul cu fotografii, iubito? o strigă în timp ce pregătea sandvişurile în bucătărioara veselă. Se aşeză pe canapea cu o pătură pe umeri şi cu picioarele întinse spre şemineu. De cînd fusese ultima persoană acolo căminul nu fusese curăţat şi nu le era teamă că s-ar fi putut descoperi prezenţa lor după cenuşa din vatră.

– Da, pozele sînt nemaipomenite, nu-i aşa? Erau instantanee cu Bill şi cu Caroline şi cu alţi oameni de la fermă, făcute în urmă cu mulţi ani, iar cei doi îndrăgostiţi se amuzau răsfoind paginile vechi în care apăreau maşini demodate, costume de baie ciudate şi pălării

bizare. Erau cîteva fotografii de la rodeo, unele în care se vedea ferma înainte de a se fi construit clădirile noi. Doamne, dar ferma era atît de mică!

– Într-o bună zi, răspunse el zîmbind, o să fie ceva mai mare decît acum. Ar putea fi ferma cea mai bună din stat, poate chiar cea mai bună din ţară, dar Bill King îmbătrîneşte şi nu prea vrea să o extindă. Cel puţin în ultima vreme a renunţat la ideea aceasta.

– Dar tu ce crezi? Asta vrei să faci, Tate? Să conduci ferma asta într-o bună zi?

El dădu din cap cu sinceritate. Era foarte ambiţios cînd venea vorba de fermă.

– Mda. Aş vrea ca într-o zi aici să fie un loc cu adevărat special, dacă Miss Caro îmi va permite. Nu sînt încă sigur de asta, atîta timp cît îl are pe Bill lîngă ea. Samantha răspunse încet, aproape cu respect.

– Eu sper să fie mereu lîngă ea, Tate, pentru binele ei. El încuviinţă.

– Şi eu sper. Dar va veni o zi, acea zi... în care aş dori să schimb anumite lucruri pe aici. Închise albumul cu grijă şi începu să-i spună care erau planurile lui. Peste o oră, cînd se uită la ceasul de perete din bucătărie, se opri. Zîmbi cu timiditate, dar era convins că şi ei îi plăcuse ceea ce auzise.

– Îmi place să te ascult vorbind. După o clipă îl întrebă: De ce nu-ţi faci o fermă a ta? El rîse şi dădu din cap.

– Cu ce, micuţă Palomino? Cu intenţii bune şi cu cutii vechi de bere? Ai idee cam cît ar costa pentru început, doar, o fermă micuţă? O avere. Dar eu nu am banii aceştia, iubito. Nu, tot ce vreau este să fiu un administrator de treabă, nu ajutor, dar un administrator ca lumea. Cel care are puterea. Doamne, cei mai mulţi proprietari de fermă nici nu-şi pot deosebi şezutul de o gaură în pămînt. Cel ce face să meargă treaba este administratorul.

– Dar tu asta faci aici. Îl privi cu admiraţie, iar el o mîngîie cu blîndeţe pe păr şi îi ridică bărbia spre el.

– Încerc, micuţă Palomino. Încerc atunci cînd nu-mi iei tu minţile. Mai ai puţin şi mă faci să regret că trebuie să muncesc. Ieri tot ce voiam să fac era să fiu aici cu tine, să facem dragoste, să stăm lîngă foc şi să ne simţim bine.

Samantha privi flăcările şi începu să viseze.

– La fel am simţit şi eu. După o clipă se uită în ochii lui. Ce vom face, Tate?

– Cu ce? O tachina. Ştia prea bine la ce se referea.

– Nu fi prostuţ. Ştii la ce mă refer. Apoi începu să chicotească. Aseară mi te imaginam pe tine, apoi pe Bill King strecurîndu-vă în vîrful picioarelor în casa mătuşii Caro şi ciocnindu-vă unul de altul pe întuneric. Îşi imaginau amîndoi scena şi rîdeau cu poftă, iar el o trase lîngă el şi o privi gînditor. Se gîndise deja la posibilităţile lor de a fi împreună, toate erau complicate, nici una nu era ideală.

– Nu ştiu, Sam, dacă ar fi vară toate ar fi mai simple. Am putea veni aici în fiecare seară după lucru şi ne-am întoarce sub lumina lunii privind stelele. Dar acum este teribil de întuneric cînd se înserează şi mi-e teamă ca nu cumva să li se întîmple ceva cailor din cauză că nu se vede prea bine pe jos.

– Am putea lua cu noi lanterne.

– Sigur, îi zîmbi el. Am putea închiria un helicopter, de ce nu?

– Ch, ia mai taci. Bine, atunci ce o să facem? Vrei să încerci să te strecori în casa mătuşii Caro? El dădu din cap cu încăpăţînare.

– Nu. Ne-ar putea auzi, aşa cum mi-ai spus tu că îl auzi pe Bill în fiecare seară. Iar casa mea este prea la vedere. Dacă te-ar vedea unul din oamenii mei o dată, totul ar fi pierdut.

– Pierdut? Samantha părea nelămurită auzindu-l. Ar fi chiar atît de îngrozitor dacă s-ar afla de noi? De ce?

– Fiindcă nu se cade, Sam. Tu eşti cine eşti, iar eu sînt ce sînt. Nici tu, nici eu nu dorim să se ştie. Adevărul era că ei nu-i păsa deloc. Ştia că-l iubeşte şi nu dădea doi bani pe ce credeau alţii. Cum ar putea să le facă vreun rău dacă aflau? Citi pe chipul lui că regula era sacră. Proprietarii de ferme nu se îndrăgosteau de lucrătorii la fermă. Samantha îl privi pe Tate cu seriozitate.

– Nu am de gînd să joc acelaşi joc ca ei, Tate, nu la nesfîrşit. Dacă rămînem împreună vreau ca oamenii să ştie. Vreau să mă pot mîndri de ceea ce avem, nu vreau să mă tem de cineva care ar afla de noi.

– O să trecem peste podul acesta mai tîrziu. Sam avea senzaţia că el nu era pregătit să se mişte nici un centimetru în direcţia ei şi imediat realiză situaţia, iar ochii i se luminară de aceeaşi încăpăţînare ca şi a lui.

– De ce? De ce să nu începem chiar de acum? Bine, am înţeles că nu trebuie să ne facem prea multă reclamă şi că nu trebuie să ştie toţi că noi ne iubim. Dar, ce naiba, Tate, nu am de gînd să mă furişez aşa o veşnicie.

– Nu, spuse el încet. Poate că te vei întoarce la New York. Cuvintele lui o loviră ca un pumnal, iar cînd vorbi simţi în glasul ei răceală şi durere.

– Ce te face să fii atît de sigur de asta?

– Faptul că acolo este locul tău, aşa cum locul meu este aici.

– Crezi tu asta? Cum poţi să-ţi dai seama? De unde ştii că nu sînt asemeni lui Caroline şi că m-am hotărît că nu mai vreau să duc viaţa aceea, din cauză că vieţile noastre se aseamănă?

– Ştii ce cred eu? Se uita la ea cu înţelepciunea celor

peste patruzeci de ani pe care îi avea. Fiindcă atunci cînd Caroline a venit aici era văduvă, voia să lase deoparte viaţa pe care o trăise cu scţul ei fiindcă acesta era mort. Şi ea avea patruzeci de ani, Sam, nu e acelaşi lucru ca la treizeci de ani. Eşti încă tînără, mai ai mult de trăit, mai ai o mulţime de reclame de terminat, mai ai alte posibilităţi, o mulţime de trenuri pe care le mai poţi încă prinde, telefoane pe care le poţi da, planuri de terminat, petreceri la care să mergi...

– Şi crezi că nu aş putea avea aşa ceva şi aici? Părea mîhnită şi îl privea cu înţelegere, cu înţelepciune, cu tandreţe şi dragoste.

– Nu, micuţa mea, nu ai putea. Aici nu e locul unde să existe aşa ceva. Ai venit aici să te vindeci, Sam, asta faci chiar acum şi poate că eu fac parte din tratamentul tău. Te iubesc. Acum cîteva săptămîni nu mă prea uitam la tine, de fapt de ani de zile nu mă mai interesau femeile, dar ştiu că pe tine te iubesc. Din prima zi cînd ne-am cunoscut mi-am dat seama de asta. Sper că şi tu mă iubeşti. Dar ce s-a întîmplat cu Bill şi cu Caroline este o minune, Sam, locul lor nu e împreună şi nu va fi niciodată. Ea este educată, iar el nu. Ea a dus o viaţă mondenă, iar pentru el ideea de clasă este o scobitoare din aur masiv şi un trabuc de cincizeci de cenţi. Ea este proprietara fermei, iar el nu are nimic. Dar îl iubeşte şi el o iubeşte pe ea şi pentru ea numai asta a contat. Am motivele mele să cred că a fost puţin nebună, dar a dus şi o altfel de viaţă care, poate, i-a fost îndeajuns. Tu eşti altfel, Sam, eşti mult mai tînără şi ai dreptul la mai mult decît îţi pot eu oferi aici. La ei a fost o nebunie; se cunoşteau de mai puţin de o lună şi după două zile de dragoste vorbeau deja despre viitor, ca şi cînd aceasta era o idee comună deja, cu toate că nu se punea încă problema să rămînă împreună tot restul vieţii. Samantha îl privea înmărmurită, apoi îi zîmbi.

– Tu eşti nebun, Tate Jordan. Dar te iubesc. I-a luat obrajii în palme şi l-a sărutat pe buze, apoi s-a lăsat pe spate şi şi-a încolăcit braţele. Şi dacă eu vreau să stau aici, dacă asta e viaţa pe care mi-o doresc, chiar dacă am treizeci de ani, sau nouăzeci, sau optsprezece, asta este hotărîrea mea. Nu sînt Caroline Lord, iar tu nu eşti Bill King şi poţi să mă scuteşti de discursurile tale siropoase, de mistere, fiindcă dacă vreau pot să fac ceea ce doresc, să ştii. Dacă nu vreau să mă întorc la New York, nu mă poţi sili să o fac, iar dacă te vreau pe tine pînă la capăt, atunci să ştii că te voi urma pînă la capătul pămîntului şi o să te bat la cap pînă ce le vei spune tuturor acestor lucrători de la fermă de mine, chiar lui Caroline şi lui Bill King. Nu poţi să scapi atît de uşor de mine pe cît îţi închipui. Ai înţeles? Rîdea cu poftă cînd îi spunea toate acestea şi vedea că în ochii lui era încă o umbră de rezistenţă. Nu că ar fi deranjat-o prea mult, el nu o cunoştea prea bine şi adevărul era că, deşi existase o mică excepţie, Sam obţinuse tot ceea ce-şi pusese în gînd. Ai înţeles asta, domnule?

– Da, am înţeles. Dar nu mai spune nimic şi, de data aceasta, Tate o sărută şi o făcu să tacă, apoi o trînti pe pătură şi se înfăşurară amîndoi cu ea, rostogolindu-se nebuneşte. Erau din nou acelaşi trup, picioarele şi mîinile li se împleteau din nou, iar buzele li se uneau în îmbrăţişarea dragostei în faţa şemineului. Cînd se opriră, el o luă în braţe şi o duse în dormitorul azuriu unde o luară de la capăt. Abia după ora şase observară că se înserase de-a binelea. Adormiseră, se treziseră şi făcuseră dragoste de nenumărate ori, toată după-amiaza, iar acum Tate o mîngîia pe spate, apoi se duse în baie să dea drumul la apă în cadă. S-au îmbăiat tot împreună, el îşi ţinea picioarele lungi în jurul ei, iar ea rîdea copilăreşte şi îi spunea poveşti cu vizitele ei trecute din vacanţele de vară, la fermă.

– Dar să ştii că încă nu am rezolvat problema noastră.

– Nici nu ştiam că avem vreuna. Tate îşi lăsă capul pe marginea căzii şi închise ochii.

– Mă refer la unde şi cum să ne întîlnim. Tate tăcu cîteva minute, se gîndi, apoi îşi balansă capul în sus şi în jos.

– Doamne, ce n-aş da să ştiu! Tu la ce te-ai gîndit, Sam?

– Nu ştiu. Camera mea la mătuşa Caro? Aş putea să te las să intri pe fereastră. Rîdea pe înfundate. Zîmbetul de pe faţa ei îi dădea aspectul unei fetişcane de cincisprezece ani, care era foarte „pricepută". Sau vrei la tine? El dădu din cap afirmativ.

– Cred că e mai bine. Dar, totuşi, nu-mi place. Apoi se lumină deodată. Am găsit. Hennessey se vaită de două luni că locuinţa lui e prea mică pentru el, că e curent înăuntru, că e prea departe de sala de mese... Ne-a scos pe toţi din minţi.

– Şi?

– O să negociez cu el. Casa lui este la marginea taberei, foarte aproape de casa lui Caroline. Cel puţin, dacă vii aici nu te va vedea nimeni. Plus că este aşezată mai strategic decît a mea.

– Şi nu crezi că ar putea bănui cineva motivul?

– De ce-ar face-o? Îi zîmbi cufundat în spuma de baie. Să ştii că nu am de gînd să te ciupesc de fund în fiecare zi sau să te sărut la micul dejun înainte de a ne urca pe cal.

– De ce nu ai face-o? Nu mă iubeşti?

El nu-i răspunse, ci se aplecă înainte, o sărută cu tandreţe, apoi îi mîngîie sînii.

– De fapt, micuţă Palomino, te iubesc. Ea se ridică din cadă pe genunchi şi îl privi cu sinceritate.

– Şi eu, Tate Jordan. Şi încă foarte mult.

Seara, după ora şapte, se întoarseră la fermă, iar Sam era buouroasă fiindoă ştia că mătuşa Caroline lua cina la altă fermă. Altminteri s-ar fi îngrijorat de absenţa ei cam lungă. Ziua trecuse foarte repede rîzînd şi glumind, făcînd dragoste, iar cînd Sam intră în casa cea mare se simţi deodată părăsită şi pierdută fiindcă nu mai era cu el. De parcă i-ar fi sucit cineva braţul drept. Era un sentiment ciudat să aibă lîngă ea un bărbat pe care îl cunoştea de atît de puţin timp, dar, aşa izolaţi cum erau de restul lumii, sentimentele lor erau intense şi deosebite şi stînd singură în casa mare şi goală simţi că ar fi avut nevoie de el acolo. Caroline îi lăsase un bileţel în care îi spunea în treacăt că era puţin îngrijorată de absenţa ei prelungită şi că îi lăsase mîncarea caldă pe sobă, din care Sam de abia ciuguli înainte de a se duce la culcare la opt şi jumătate. Sătea în pat şi se gîndea la Tate.

Cînd Caroline se întoarse acasă cu Bill King, Samantha îi auzi cum intrară tiptil şi auzi paşii lui Bill spre dormitorul acesteia. Prezenţa ei în casă făcea lucrurile puţin mai complicate, iar Caroline trebuia să-i amintească lui Bill King în fiecare seară să nu închidă uşa de la intrare prea brusc, dar el părea că nu aude. Caroline veni pînă la camera lui Sam, deschise uşa şi privi înăuntru la lumina lunii şi o văzu pe frumoasa tînără dormind. O privi cîteva clipe gîndindu-se la tinereţea ei care de acum înainte îi aducea numai amintiri, apoi intră tăcută în camera ei. Bănuia ce se întîmplă şi mai ştia din proprie experienţă că nu putea schimba sau opri nimic. Fiecare trebuia să-şi trăiască propria viaţă. Cît timp o privise pe Samantha al cărei păr era răsfirat pe pernă şi al cărei chip radia de fericire, lui Caroline îi dăduseră lacrimile şi întinsese mîna, apoi o mîngîiase pe tînăra dormind. Nu o trezi şi se duse tiptil la ea în cameră

Aici Bill o aştepta în pijama şi îşi trăgea ultimul fum

din ţigară.

– Unde ai fost? Tot îţi mai e foame, după cina aia copioasă?

– Nu, răspunse Caroline scurt. Voiam să văd dacă Sam doarme.

– Şi?

– Da, doarme. Îşi închipuiseră de fapt cînd văzuseră că în casă nu era lumină.

– E o fată drăguţă. Tipul acela cu care a fost căsătorită probabil că era un nebun, dacă a putut să o lase pentru altă femeie. Bill nu era prea impresionat de imaginea fostului soţ cînd îl văzuse la televizor alături de Liz,

Caroline dădu din cap aprobator şi se întrebau amîndoi cîţi nebuni se găseau pe această lume. Se gîndea la ea care îl lăsase pe Bill să ţină sub tăcere mai bine de douăzeci de ani dragostea lor. La Bill se gîndea ca la un criminal strecurîndu-se înăuntru şi afară din casă tot de peste două decenii; la Samantha se gîndea că se îndrăgostise de un bărbat şi de un mod de viaţă care erau atît de departe de ea şi de periculoase ca o săritură de pe Empire State Building şi la Tate Jordan care se îndrăgostise de o femeie pe care nu o va putea avea niciodată. Caroline ştia clar ce se întîmplă. Avea presentimentul acesta în sînge, în inimă chiar. Văzuse ochii Samanthei înainte chiar ca ea însăşi să-şi dea seama, simţise atracţia lor încă de la Crăciun, cînd îl văzuse pe Tate uitîndu-se la Sam care era preocupată de altceva în acel moment. Caroline văzuse totul şi totuşi trebuia să pretindă că nu văzuse nimic, că nu ştia nimic şi dintr-o dată se împotrivi acestui gînd.

– Bill, se uită la el ciudat, îi luă ţigara din mînă şi o puse în scrumieră. Vreau să ne căsătorim.

– Desigur, Caro. El zîmbi şi o mîngîie pe sîni.

– Termină. Îi luă mîna şi i-o dădu deoparte. Vorbesc

serios. Bill înţelese deodată că vorbea serios.

– Eşti senilă! De ce vrei să ne căsătorim acum?

– Pentru că la vîrsta noastră nu e decent să te strecori într-o casă la miezul nopţii, nervii mei nu mai suportă şi ţie îţi face rău la artrită.

– Ai înnebunit. Îşi lăsă capul pe spătarul fotoliului şi o privi şocat.

– Poate. Dar să-ţi mai spun ceva. Nu cred că s-ar mai mira cineva dacă am face-o. Şi nu cred că i-ar păsa cuiva prea mult de asta. Nu mai ştie nimeni cine sînt sau de unde vin, aşa că toate motivele tale perimate sînt prosteşti. După atîta timp tot ce ştiu ei este că eu sînt Caroline Lord, iar tu eşti Bill King de la ferma Lord. Punct.

– Ba nu, o privi cu ferocitate, ştiu toţi că tu eşti proprietara, iar eu sînt administratorul.

– Şi cui îi pasă de asta?

– Mie. Şi ţie ar trebui să-ţi pese. Şi oamenilor le pasă. Caro, diferenţa e mare. Ştii asta şi după atîţia ani. Să fiu al naibii, aproape că ţipa la ea, dacă o să te las să mă faci de rîsul tuturor. Să fugi şi să te măriţi cu administratorul, să crezi tu că o să fac asta.

– Bine. Îl privea cu uimire. Atunci o să te concediez şi te vei întoarce mai tîrziu ca soţul meu.

– Femeie, eşti nebună. Nicl nu voia să discute despre asta cu ea. Acum stinge lumina. Sînt obosit.

– Şi eu am obosit... Se uită la el cu tristeţe. Am obosit să mă ascund, după atîţia ani. Vreau să mă căsătoresc, la naiba, Bill.

– Atunci căsătoreşte-te cu un proprietar de fermă.

– Du-te naibii... îi spuse furioasă şi stinse lumina, iar conversaţia se încheiase. O mai începuseră de sute de ori în aceşti douăzeci de ani, dar nu avea cîştig de cauză. Tot ce ştia el era că ea era proprietara, iar el era administratorul. Caroline simţi cum o podidesc lacrimile stînd cu spatele la el şi se ruga cu ardoare ca Samantha

să nu se îndrăgostească nebuneşte de Tate Jordan, fiindcă ştia cu siguranţă că povestea lor nu se va termina altfel decît a lor. Aceşti bărbaţi aveau un cod al lor care era valabil numai pentru ei, dar ei respectau aceste reguli şi Caroline ştia că aşa vor trăi întotdeauna.

Capitolul 15

Schimbul de case între Tate Jordan şi Harry Hennessey s-a făcut în patru zile. Hennessey a fost încîntat de oferta lui Tate, iar acesta, după numeroase bombăneli, şi-a mutat lucrurile. Susţinea că nu îi mai plăcea actuala locuinţă şi că se săturase să-l tot audă pe Hennessey înjurînd şi că, oricum, nu-l interesa în mod special nici una dintre case. Nu prea se băgase de seamă schimbarea şi, pînă joi seara, Tate îşi despachetase deja toate lucrurile. În camera ei, Samantha aşteptă liniştită pînă pe la nouă şi jumătate seara, cînd Caroline se retrăsese deja în camera ei. Apoi coborî pe fereastră şi se strecură prin grădină pînă în spatele casei pînă ce ajunse la uşa lui Tate. Reşedinţa lui se afla acum chiar în spatele casei mari şi nu era la vedere. Era chiar protejată şi de nişte copaci înalţi din capătul grădinii, aşa că nimeni nu o putea vedea pe Samantha cînd intra pe uşă. Tate o aştepta, în picioarele goale, fără cămaşă, numai în blugi; părul său avea reflexe albăstrui, cu şuviţele cărunte de la tîmple, iar ochii îi erau ca nişte flăcări verzui. Pielea sa era fină ca satinul, iar cînd o văzu, o luă repede în braţe. Peste cîteva minute erau deja în aşternutul curat al patului său îngust şi, numai după ce au făcut dragoste, au început să vorbească. Se amuzau de

coborîrea pe geam a Samanthei care îi spunea că tocmai în acelaşi timp i se păruse că l-a auzit pe Bill King intrînd pe uşa principală.

– Nu crezi că e caraghios ce facem la vîrsta noastră? Ea rîdea, dar Tate era serios.

– Gîndeşte-te cît e de romantic. Ca şi Bill King, care o proteja pe Caro, nici el nu avea nici un interes să o facă pe Samantha de rîsul celor de la fermă. Pentru el ea nu era doar o femeie abordabilă care venise de la New York. Era o doamnă specială, acum devenise femeia lui şi intenţiona să o protejeze chiar şi de ea însăşi. Ea, în schimb, nu înţelegea nimic din codul relaţiilor dintre proprietarii de fermă şi ajutoarele acestora. Legătura dintre ei era treaba lor şi numai a lor şi aşa va rămîne, chiar dacă Samantha va accepta sau nu. La un anumit punct nici ea nu mai căuta să comenteze fiindcă erau şi aşa prea multe de spus. Cunoştea care era poziţia lui, el era perfect conştient de a ei, deci, pentru moment nu mai era nimic de adăugat la înţelegerea loc clandestină.

Pentru o perioadă de timp lucrurile se aranjaseră destul de convenabil. Din anumite motive ea se hotărî ca la vară să dezvăluie secretul lor; pînă atunci relaţia lor va împlini şapte luni şi spera că îl va deranja mai puţin faptul că vor afla şi ceilalţi. Cînd se gîndea la vara viitoare, Sam realiză că îşi propusese deja să rămînă la fermă pentru mai mult timp. Era prima oară cînd recunoştea în sinea ei că era posibil să se stabilească acolo şi îi veni în minte întrebarea referitoare la ce avea să rezolve cu slujba ei din New York. Se gîndea însă că mai era destul timp să găsească o soluţie, fiindcă era doar decembrie, cu toate că se simţea de parcă ar fi locuit la ferma Lord şi ar fi fost iubita lui Tate Jordan de cîţiva ani buni.

– Fericită? o întrebă el înainte de a adormi, cu picioarele încolăcite unul în jurul celuilalt, ţinînd-o pe după umeri.

– Mmmm... îi zîmbi ea cu ochii închişi, iar el o sărută pe pleoape încă o dată, apoi adormi. Se treziră amîndoi la patru dimineaţa, Sam se strecură prin grădină înapoi în camera ei, prin fereastra întredeschisă şi aprinse lumina. Făcu un duş ca de obicei, se îmbrăcă, se duse în sala mare pentru micul dejun, şi astfel, Samantha Taylor începu o viaţă nouă.

Capitolul 16

De sărbătoarea Sîntului Valentin primi o carte poştală de la Charlie Peterson, colegul ei, care făcea aluzie la biroul ei gol. Erá prima dată cînd se gîndea că la New York o aştepta serviciul ei. În aceeaşi seară îi spuse şi lui Tate pe cînd stătea în braţele lui. Acesta era deja ritualul fiecărei nopţi. În fiecare zi, după ora nouă era la el, după ce lua masa cu mătuşa Caro şi făcea o baie.

– Cum arată? o întrebă Tate cu interes în timp ce ea se lungea pe canapea zîmbind.

– Charlie? Închise ochii şi îşi întoarse faţa către bărbatul pe care îl considera deja ca pe propriul ei soţ. Eşti gelos?

– Aş avea motive? răspunse el pe un ton calm.

– Bineînţeles că nu! Cuvintele ieşiră odată cu hohote de rîs. Între noi nu a existat niciodată nimic, decît că soţia lui are trei copii şi acum este însărcinată cu al patrulea. Ţin la el ca la un frate, ştii, este cel mai bun prieten al meu. Lucrăm împreună de ani de zile. El înţelege din cap, apoi întrebă.

– Sam, nu ţi-e dor de slujba ta? Ea păru că se gîndeşte înainte de a răspunde, apoi dădu aprobator din cap.

– Ştii, lucrul cel mai ciudat este că nu mi-e dor.

Caroline îmi spunea că şi ea a simţit la fel. Cînd a lăsat în urmă viaţa ei de dinainte, a făcut-o şi gata. Pe urmă nu s-a mai gîndit niciodată să se întoarcă la ea. La fel simt eu acum; pe zi ce trece mi-e din ce în ce mai puţin dor de ea.

– Dar sînt şi zile cînd îi duci dorul? păru el că o încuie, iar ea se rostogoli pe burtă, îl privi de pe canapea, apoi el veni şi se aşeză cu spatele la foc.

– Da, sînt zile cînd mă gîndesc puţin. De exemplu mi-e dor de apartamentul meu, de cărţile mele, de lucrurile mele. Dar nu simt dorul vieţii de acolo sau al slujbei mele. Simt lipsa unor lucruri pe care aş putea să le aduc aici dacă aş vrea. Dar slujba... e ciudat, toată viaţa am muncit acolo încercînd să devin o persoană importantă, iar acum... ridică din umeri şi gestul acesta o făcea să pară mai tînără, dîndu-i un aer de spiriduş blond. Nu-mi mai pasă de ea acum. Mă interesează dacă tăuraşii sînt bine, dacă e ceva de lucru, dacă Navajo are nevoie de potcoave noi, dacă gardul din partea de nord este în picioare. Nu ştiu, Tate, e ca şi cînd s-a întîmplat ceva. E ca şi cînd am devenit o alta cînd am plecat din New York.

– Să ştii, Sam, că undeva, în interiorul tău, ai rămas cea veche. Acea persoană care vrea să creeze reclame de primă clasă şi să fie importantă acolo unde lucrează. Într-o bună zi or să-ţi lipsească toate acestea.

– De unde ştii că aşa va fi? păru ea furioasă. De ce continui să mă împingi să fiu ceea ce nu mai vreau să fiu? De ce? Vrei să mă întorc acolo? Îţi e teamă de obligaţii, Tate? Sau te temi de ce s-ar putea întîmpla?

– Poate. Sam, am tot dreptul să fiu speriat. Eşti o femeie deosebită. Tate ştia prea bine că ea nu avea de gînd să ţină în secret legătura lor pentru prea mult timp, că dorea ca dragostea lor să respire în voie în libertate. Toate acesta îl îngrijorau peste măsură.

– Bine, atunci nu mă sili. Acum nu vreau să mă întorc, iar dacă voi vrea, te voi anunţa.

– Sper să o faci. Ştiau amîndoi că ea avea numai şase luni de concediu. Sam îşi promisese ei înseşi să ia o decizie pînă la jumătatea lunii martie. Mai avea o lună. Peste două săptămîni el o privi ştrengăreşte pe cînd se întorceau călare de la cabana unde îşi petreceau duminicile şi îi spuse că avea o surpriză pentru ea.

– Ce fel de surpriză?

– Vei vedea cînd ajungem acasă. Cum stătea pe calul său, se aplecă spre ea şi o sărută pe buze.

– Să vedem, ce poate fi... Ea încerca să se prefacă atît nerăbdătoare, cît şi neascultătoare, ca o adolescentă, de fapt. Îşi împletise părul în două cozi cu şireturi roşii şi purta o pereche de cizme noi din piele de şarpe. Tate o tachinase îngrozitor pentru ele, spunîndu-i că arătau chiar mai rău ca acelea verzi ale lui Caroline, că de cînd venise ea la fermă nu mai erau la modă mărcile *Blass* şi *Ralph Lauren* şi *Halsotn,* deşi cizmele fuseseră singura ei achiziţie mai recentă în ultimele trei luni. Mi-ai cumpărat o pereche de cizme? Mov, de data aceasta?

– Oh, nu... răspunse el dezamăgit pe cînd se îndreptau către casă.

– Roz?

– Cred că-mi vine să vomit.

– Bine, altceva. Să mă gîndesc... o tavă pentru prăjituri? El dădu din cap. Un prăjitor de pîine? El zîmbi fiindcă îşi aminti că acum o săptămînă o arsese. Un căţeluş? Era atît de optimistă, dar el refuză să-i răspundă. O broască ţestoasă? Un şarpe? O girafă? Un hipopotam? Începură amîndoi să rîdă. Ce mai, nu ştiu. Ce este?

– Ai să vezi.

După cum avea să vadă era un televizor color nou pe care îl adusese cu ajutorul cumnatului lui Josh din oraş.

Josh îi promisese lui Tate să i-l aducă duminică, iar el îi spusese să-l ducă în casă cît timp el lipsea. Cînd intră cu Samantha în casă exclamă cu vădită mîndrie şi bucurie:

– Tate, iubitule, este minunat! Numai că ea era mult mai puţin încîntată decît el. Fusese incredibil de fericită şi fără televizor. Se îmbufnă şi îl întrebă supărată: Înseamnă că luna de miere a luat sfîrşit?

– Pe naiba! Avea să-i dovedească în curînd, dar dădu drumul la aparat. Tocmai se difuzau ştirile de la ora şase. De obicei era o ediţie specială redactată de altcineva, dar de data aceasta John Taylor era prezentatorul, iar cînd Sam îl văzu se opri cu privirea fixă spre el, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Trecuseră trei luni aproape de cînd îl văzuse la televizor, cinci de cînd îl văzuse în persoană şi îşi dădea seama că nu îi mai păsa de el. Durerea şi supărarea pe care i le pricinuise dispăruseră, iar singurul sentiment pe care îl mai avea faţă de el era o uşoară neîncredere. Era oare acesta bărbatul cu care trăise atîta timp? Îl iubise ea oare unsprezece ani? Privindu-l i se părea fals şi încrezut, realiză pe moment cît de egoist fusese cu ea de la început şi era contrariată că nu observase de la început firea lui adevărată. Îţi place tipul, Sam? Tate o privea cu interes şi chipul lui viguros contrasta atît de mult cu înfăţişarea tînărului blond de pe ecran. Sam zîmbi degajată, dădu din cap şi se întoarse către el.

– Nu.

– Eşti sigură? Te uiţi la el foarte atentă. Apoi Tate zîmbi: Haide, recunoaşte, nu te atrage chiar deloc?

De data aceasta Samantha zîmbi, se simţea eliberată şi uşurată, apoi, dintr-o dată, îşi dădu seama că totul se terminase. Nu mai avea nici o legătură cu John Taylor. Era stăpînă pe sine din nou şi acum îl iubea pe Tate Jordan. Nu-i mai păsa nici de copilul lui şi nici dacă nu-i

va mai vedea niciodată nici pe John, nici pe Liz. Tate insista stînd comod pe patul mare pe care îl cumpărase pentru ei doi, pe care era întinsă o cuvertură frumoasă, albastră.

– Haide, Sam, nu te atrage?

– Nu, răspunse ea triumfătoare, apoi îl sărută pe Tate pe gît. El nu, dar tu da.

– Nu te cred.

– Glumeşti? rîse ea pe înfundate. După cele ce s-au întîmplat astăzi între noi te mai îndoieşti de asta? Tate Jordan, eşti nebuuuun!

– Nu la asta m-am referit, mă refeream la el. Priveşte... priveşte-l pe blondul frumos de la ştiri. O tachina, iar Sam rîdea. Priveşte-l doar cît e de frumos. Nu l-ai vrea?

– De ce? Poţi să mi-l obţii la un preţ bun? Cred că doarme cu fileu în cap şi are vreo şaizeci de ani plus cîteva operaţii estetice. Era pentru prima dată cînd făcea haz pe seama lui John. Înainte îl lăsase să îşi ia propria persoană prea în serios. Chipul şi trupul, imaginea, viaţa şi fericirea lui John Robert Taylor fuseseră de o importanţă primordială atît pentru ea, cît şi pentru el. Dar persoana ei? Cînd contase şi ea măcar o dată? În nici un caz la sfîrşit, cînd John fugise cu Liz. Cînd îşi aminti de scenă redeveni serioasă.

– Cred că-ţi place de el, dar eşti prea fricoasă ca să recunoşti.

– Ba nu. Te înşeli, Tate. Nu-mi place deloc. Spusese aceste cuvinte cu atîta convingere, încît el se întoarse cu faţa spre ea, de data aceasta, şi o privi serios şi parcă întrebător, aşa cum nu o mai făcuse niciodată.

– Îl cunoşti? Ea încuviinţă din cap, dar nu era nici emoţionată, nici amuzată. Mai degrabă părea indiferentă, ca şi cînd ar fi vorbit despre o plantă sau despre o maşină uzată. Îl cunoşti bine?

– Înainte aşa credeam. Vedea că Tate se înfierbîntă şi

voia să-l mai tachineze puţin. Îşi puse mîna pe pieptul lui puternic şi gol, apoi zîmbi. Nu te ambala, iubitule. Nu a fost nimic. Am fost doar căsătoriţi şapte ani. Pentru o clipă în cameră parcă se opriseră toate. Simţea cum trupul lui Tate se încorda lîngă al ei, se ridică apoi şi o privi cu neîncredere.

– Mă pui la încercare, Sam?

– Nu. Se uita la el cu nonşalanţă, nereacţionînd în nici un fel la remarca lui, dar nu era sigură ce voise să spună. Probabil că era şocat.

– El a fost soţul tău?

Sam dădu din cap.

– Da.

Se decise în final că situaţia trebuia clarificată. Nu-l vedeai în fiecare zi la televizor pe fostul soţ al actualei iubite cu care te culci în fiecare noapte. Apoi îi spuse toată povestea.

– Ce e nostim, însă, e faptul că uitîndu-mă la el mi-am dat seama că nu mă mai interesează deloc persoana lui. Cînd eram la New York mă uitam în fiecare seară la emisiunea lui nenorocită. Îi priveam pe amîndoi, pe John şi pe Liz, cum îşi vedeau de rutina lor şi cum vorbeau despre viitorul lor copil preţios, ca şi cînd toată lumea ar fi fost interesată că ea era însărcinată, lucru care mă făcea să vomit. Odată, cînd am intrat în casă, Caro se uita la ei şi chiar eram pe punctul de a mă duce la baie. Şi ştii ce am simţit azi cînd i-am văzut zîmbetul stereotip pe ecran? Se uita la Tate în aşteptare, dar nu primi răspuns. Nu s-a întîmplat absolut nimic. Nimic. Nu am mai simţit nimic. Nici greaţă, nici enervare, nici ranchiună, nici resentiment. Pur şi simplu, nu-mi mai pasă.

După ce o ascultă, Tate se dădu jos din pat, începu să meargă prin cameră şi opri televizorul.

– Cred că e minunat. Ai fost măritată cu unul dintre eroii americani cei mai chipeşi, cu John Taylor cel la

patru ace care apare pe ecrane, care te părăseşte, iar tu îţi găseşti un cowboy bătrîn şi obosit cu vreo zece, sau doisprezece ani mai bătrîn decît eroul tău, cu un nume de doi bani, cu o meserie de răscolitor de balegă la o fermă şi acum vii să-mi spui mie că asta se numeşte binecuvîntare? Nu numai că e o binecuvîntare, dar ea este şi permanentă. Nu-i aşa, Samantha? El era furios, iar Samantha îl privea neajutorată. De ce nu mi-ai spus?

– Ce? Ce mai contează? Mai ales că nu are nici pe jumătate atîta succes cît crezi tu că-l înconjoară. Numai că nu acesta era adevărul.

– Prostii. Iubito, vrei să-mi vezi contul din bancă? Apoi să-l compari cu al lui? Cît cîştigă el pe an? O sută de mii? Două? Trei? Samantha, ştii cît cîştig eu? Nu ai vrea să ştii? Optsprezece mii înainte de impozite şi asta numai pentru că sînt ajutor de administrator. Am patruzeci şi trei de ani, pentru Dumnezeu, şi, în comparaţie cu el, nu fac doi bani.

– Şi ce-i cu asta? Cui îi pasă? Începuse să ţipe fără să-şi dea seama, dar o făcea fiindcă îi era teamă. Ceva se întîmplase cu Tate din momentul în care aflase că ea fusese căsătorită cu John, iar lucrul acesta îi dădea fiori reci. Nu se aşteptase să primească vestea cu atîta asprime. Adevărul este că... făcu un efort să-şi domolească glasul şi netezi pătura peste picioare. Tate străbătuse deja camera de cîteva ori. Adevărul e că nu contează ce fel de oameni am fost, ce s-a întîmplat în trecut între noi, ce simţeam cîndva unul pentru celălalt, cum s-a sfîrşit, cum m-a părăsit şi ce am simţit faţă de el, de Liz şi de copil. Astea contează, nu cîţi bani cîştigă, sau că apare la televizor. Fiindcă ei doi apar la televizor, Tate, nu eu. Dar ce contează? Chiar dacă eşti gelos pe el, priveşte-l: este un prost. Este doar o mască încercînd să placă celorlalţi. A avut noroc, asta-i, are părul blond şi un chip

arătos, iar doamnelor din America le place ce are el. Şi ce-i cu asta? Ce legătură au toate astea cu noi doi? Dacă vrei să ştii ce cred, ei bine, află că nu are nici o legătură cu mine sau cu tine. Şi nu dau doi bani pe John Taylor. Eu te iubesc pe tine.

– Atunci cum de nu mi-ai spus cu cine ai fost căsătorită? Tonul întrebării era suspicios, iar ea stătea întinsă în pat şi îşi răsucea şuviţele de păr pe degete încercînd să nu strige de mînie, apoi se ridică din pat şi îl privi cu aceeaşi ferocitate cu care o privea şi el.

– Fiindcă nu mi s-a părut că este important.

– Prostii. Te gîndeai că, dacă-mi vei spune, o să mă simt ca un om de nimic şi ştii ceva, surioară? Traversă camera şi începu să-şi pună pantalonii, calm. Aveai dreptate; chiar aşa mă simt.

– Înseamnă că eşti nebun. Sam îi strigase cu putere şi încerca să-i contrazică, dezvăluindu-i realitatea. Pentru că tu valorezi cît cincizeci, ba chiar o sută de John Taylor. Un asemenea egoist care m-a rănit, cît mai poate valora? Tu eşti bărbat în toată firea, deştept şi bun, iar de cînd ne-am cunoscut ai încercat să fii bun cu mine. Se uită prin camera în care petrecuseră deja trei luni împreună, seară de seară, văzu tablourile pe care le cumpărase ca să o înveselească, schimbase patul cu unul mai confortabil, cumpărase chiar un televizor ca să se simtă amîndoi cît mai bine, se uita la cearceafurile pe care făceau dragoste, la cărţile pe care tot el le luase ca să-i facă ei plăcere. Văzu florile pe care le culegea pentru ea pe furiş, ca să nu-l vadă nimeni, fructele aduse din grădină şi portretul pe care el îl schiţase într-o duminică lîngă lac. Îi reveniră în minte minutele, orele, gesturile, şi casetele pe care le înregistraseră împreună, în clipele lor de intimitate şi îşi dădu seama pentru a mia oară că John Taylor nu merita nici să-i şteargă cizmele lui Tate Jordan. Îi dăduseră lacrimile cînd îi vorbi din nou şi de data

aceasta vocea îi era profundă şi scăzută: Tate, eu nu te compar cu el. Eu te iubesc. Pentru el nu mai simt nimic. Poate că mă înţelegi; te rog, încearcă să mă înţelegi. Pentru mine numai asta contează. Întinse o mînă spre el, dar Tate se retrase, apoi îşi lăsă mîna în jos şi căzu în genunchi pe pat, goală, cu lacrimile prelingîndu-i-se pe obraji.

– Şi crezi că peste cinci ani toate acestea vor mai conta pentru tine? Oh, doamnă, nu fi naivă. Peste cinci ani voi fi un cowboy oarecare, iar el va rămîne acelaşi bărbat important de la televiziunea naţională. Crezi că nu te vei uita la el în fiecare seară în timp ce vei spăla vasele şi nu te vei întreba cum de te-ai ales tocmai cu mine? Aici nu e vorba de teatru, aceasta este viaţă adevărată. Viaţă la fermă. Muncă multă. Bani puţini. Aici nu e vorba de una dintre reclamele tale, doamnă, aceasta e realitate.

Sam începu să plîngă şi mai tare acum, afectată peste măsură de cuvintele lui.

– Crezi că pentru mine asta nu e realitate?

– Cum ar putea să fie, pentru Dumnezeu? Cum poate să fie, Sam? Priveşte înapoi de unde ai venit şi cum trăiai şi priveşte cum trăiesc eu. Cum arată apartamentul tău din New York? Este un apartament de lux pe Fifth Avenue? Cu portar la uşă şi cu podele de marmură?

– Nu, este la ultimul etaj într-un cartier de locuinţe, fără lift, dacă asta te face mai fericit.

– Şi pun pariu că înăuntru ai numai obiecte de valoare, antichităţi.

– Da, am cîteva.

– Cred că se asortează perfect cu ambianţa, spuse el cu ironie şi se întoarse ca să-şi încalţe pantofii.

– De ce naiba eşti atît de furios? Ţipa la el şi plîngea în acelaşi timp. Îmi pare rău că nu ţi-am spus că am fost măritată cu John Taylor. După toate aparenţele pe tine te

impresionează mai mult decît pe mine. Nu-mi închipuiam că poate conta chiar atît de mult pentru tine.

– Mai e ceva ce nu mi-ai spus? Tatăl tău este cumva director la *General Motors*, ai fost crescută la Casa Albă şi ai o moştenire fabuloasă? O privea cu ostilitate, iar ea, cum era goală, se tîrî pe pat ca o felină languroasă.

– Nu, sînt epileptică şi voi face o criză din cauza ta. El nu părea amuzat de replica ei, deşi se străduia să-l scoată din starea de iritare în care se afla. Se duse în baie, închise uşa, Sam aşteptă, iar cînd ieşi o privi neliniştit.

– Haide, îmbracă-te.

– De ce? Nu vreau. Simţi cum o cuprinde groaza. Nu plec nicăieri.

– Ba da.

– Ba nu. Se aşeză pe marginea patului. Nu plec pînă nu rezolvăm problema. Vreau să înţelegi odată pentru totdeauna că bărbatul acela nu mai înseamnă nimic pentru mine. Şi vreau să mai ştii că te iubesc. Crezi că poţi să-ţi bagi asta în capul acela tare?

– Ce mai contează?

– Pentru mine contează foarte mult. Te iubesc, prostuţule. Vocea i se îmblînzise, dar el era cît se poate de serios. O privi, luă un trabuc, dar nu-l aprinse, ci se jucă puţin cu el.

– Ar trebui să te întorci la New York.

– De ce? Ca să mă ţin după un soţ pe care nu-i mai doresc? Am divorţat. Ai uitat? Mă bucur că s-a întîmplat aşa. Sînt îndrăgostită de tine.

– Şi cu slujba cum rămîne? O să renunţi şi la ea pentru viaţa la fermă?

– Dacă stau să mă gîndesc... Trase adînc aer în piept şi începu să tremure. Ce voia să spună acum era un pas important, cel mai important, şi ştia că nu se gîndise la asta destul, dar în această seară trebuia să ia o hotărîre.

Nu mai avea timp pentru a se gîndi: Mă gîndeam exact la asta; să-mi las serviciul şi să rămîn aici definitiv.

– Dar e stupid.

– De ce?

– Fiindcă locul tău nu e aici. Spuse cuvintele cu o sfîrşeală în glas. Locul tău este în apartamentul tău, la biroul tău din lumea bună cu care ai avut de-a face pînă acum. Nu poţi rămîne cu un cowboy, sau trăi într-o cămăruţă, nu poţi rîni la balegă de cal şi lega viţei. Pentru numele lui Dumnezeu, eşti o doamnă!

– Sună foarte romantic ceea ce spui. Încerca să pară sarcastică, dar o podidi plînsul.

– Nu e romantic deloc, Sam. Nici măcar un pic. Aici e problema. Tu îţi imaginezi că e fantezie, dar nu e. Nici eu nu sînt. Sînt cît se poate de real.

– La fel sînt şi eu. Şi aici e problema ta; refuzi să înţelegi că şi eu sînt reală, că am şi eu probleme, că sînt din carne şi oase, că pot trăi şi în afara New York-ului, sau în afara apartamentului sau slujbei mele. Nici măcar nu vrei să iei în considerare că, poate, vreau să-mi schimb stilul de viaţă, că poate New York-ul nu-mi mai convine, că, poate, aici îmi e mai bine şi că asta îmi doresc, de fapt.

– De ce nu-ţi cumperi şi tu o fermă, precum Caroline?

– Şi, apoi ce? Atunci ai să crezi că şi eu sînt reală?

– Poate că-mi vei putea oferi o slujbă.

– Du-te naibii!

– De ce nu? Aşa aş putea să mă strecor în dormitorul tău în următorii douăzeci de ani. Asta vrei, Sam? Să ajungi ca ei, cu o cabană pentru care să fii prea bătrînă şi prea obosită ca să o mai foloseşti, cu visuri secrete ca singurul lucru rămas pe lumea asta? Cred că meriţi mai mult, iar dacă nu eşti destul de isteaţă ca să-ţi dai seama de asta, ei bine, eu sînt.

– Şi ce vrei să spui cu toate astea? Îl privi îngrijorată, dar el nu voia să-i întîlnească ochii.

– Nimic. Vreau să spun că trebuie să te îmbraci. Te duc acasă.

– La New York? încercă ea să braveze, dar nu reuşi.

– Nu mai face pe isteaţa, îmbracă-te odată.

– De ce? Ce se întîmplă dacă nu vreau? Se uita la el ca un copil îndărătnic, iar el îi luă hainele de pe jos unde şi le lăsase înainte de a face dragoste cu el; făcu din ele o grămăjoară şi i le aruncă în poală.

– Nu-mi pasă ce vrei tu. Asta vreau eu. Să te îmbraci. Se pare că eu sînt singurul om matur din casa asta.

– Eşti matur pe naiba! Sări în picioare şi aruncă hainele pe jos. Eşti încuiat în ideile tale de modă veche despre proprietari de fermă şi administratori, iar eu nu mai vreau să ascult prostiile tale! Sînt uzate, iar tu te înşeli şi totul e o prostie.

Se înecase de plîns, dar se aplecă, luă hainele de pe jos una cîte una şi începu să se îmbrace. Dacă aşa avea de gînd să se poarte cu ea, mai bine se ducea în casa lui Caroline. Avea de gînd să-l lase să fiarbă de mînie singur în noaptea aceea.

Peste cinci minute era gata, iar el o privea cu disperare şi neîncredere, de parcă atunci descoperise o parte a ei pe care nu o cunoştea, ca şi cînd ar fi fost o altă persoană. Sam îl privea la rîndul ei dezamăgită, apoi se îndreptă spre uşă.

– Vrei să te conduc?

O clipă voi să cedeze, dar se hotărî că nu ar fi fost bine.

– Nu, mulţumesc, mă descurc. Încerca să se liniştească şi se oprise în pragul uşii. Să ştii că faci o mare greşeală, Tate. Apoi îi şopti cu disperare: Te iubesc.

Ochii i se umplură de lacrimi cînd închise uşa şi fugi

spre casă, dar era bucuroasă că mătuşa Caro nu era la fermă. De obicei, duminicile era plecată; oricum Sam nu dorea să dea ochii cu ea, iar cînd intră în casa cea mare obrajii îi erau acoperiţi de lacrimi.

Capitolul 17

A doua zi de dimineaţă Samantha stătea în bucătăria lui Caroline cu cafeaua în faţă şi privea distrată în cană, cufundată în gînduri negre. Nu ştia dacă ar fi fost bine să mai încerce să-i vorbească lui Tate în seara aceea, sau să-l lase cîteva zile să se hotărască şi să ajungă singur la o concluzie. În minte îi reveneau toate replicile din ajun şi iarăşi ochii i se umplură de lacrimi. Era mulţumită că putea sta singură şi se hotărî să nu meargă la micul dejun în sala de mese. Oricum nu îi era foame şi nici nu dorea să-l vadă pe Tate pînă nu vor începe lucrul. Avu grijă să nu ajungă la grajduri decît cu cinci minute înainte de ora şase, cînd îl văzu într-un colţ îndepărtat, cu planşeta lui, dînd dispoziţii şi făcînd semne cu mîna spre hotarele fermei şi spre dealuri, arătînd cîteva animale oamenilor din jurul său. Sam îl încălecă pe Navajo ca în fiecare dimineaţă şi peste cîteva minute ieşi în curte. Josh era cel care va conduce grupul lui Sam şi era evident că Tate nu va călări cu ei, dintr-un anume motiv. Sam se enervă şi mai tare; era ca şi cînd începuse să o evite. Cu îndrăzneală în glas se apropie de el şi îi spuse în treacăt:

– Tragi chiulul astăzi, domnule Jordan?

– Nu, răspunse el scurt. Am puţină treabă cu Bill

King. Ea dădu din cap neştiind ce să-i răspundă, iar după ce ieşi din curte îl văzu pe Tate uitîndu-se după ea cu regret.

Poate că îi părea rău de tămbălăul pe care îl făcuse în legătură cu fostul ei soţ. Poate că înţelesese că diferenţele care existau între ei doi contau numai pentru el, dar în nici un caz pentru Sam. O clipă vru să strige după el, dar se gîndi că ar putea-o auzi ceilalţi, aşa că-i dădu pinteni lui Navajo şi se alătură grupului pentru o nouă zi de muncă grea.

Douăsprezece ore mai tîrziu încetiniseră ritmul şi simţeau deja oboseala în şeile masive de cowboy pe cînd se întorceau la fermă. Descălecară, duseră caii în grajd, îi deshămară şi aşezară şeile în ordine. Samantha era foarte obosită fiindcă toată ziua nu se gîndise decît la Tate şi la ce îi spusese el cu o seară înainte. Era abătută cînd le spuse „noapte bună" celorlalţi şi părea crispată cînd intră în casă.

– Sam, pari frîntă. Te simţi bine, draga mea? Caroline o întrebă îngrijorată şi se gîndea că poate cauza era efortul din timpul zilei. Apoi bănui că situaţia era mult mai gravă, după înfăţişarea Samanthei. Nu o mai întrebă nimic nevrînd să o necăjească şi mai tare. O sfătui să facă o baie fierbinte înainte de cină în timp ce ea va pregăti fripturile, supa şi salata. Cînd Sam reveni, avea aerul unei tinere de la fermă, cum era îmbrăcată într-o cămaşă simplă din bumbac şi în blugi; cel puţin acesta fusese comentariul lui Caroline.

Cu toate acestea cina s-a derulat în acea seară într-o atmosferă nicidecum veselă şi Samanthei i s-a părut o veşnicie pînă ce a putut să se strecoare din nou prin fereastra camerei ei, prin grădină, apoi prin livadă pînă la casa lui Tate. Însă cînd ajunse acolo avu certitudinea că acesta era, desigur, mai supărat decît şi-ar fi putut ea imagina. Lumina era stinsă, dar părea prea devreme ca

el să se fi culcat deja. Ori se prefăcea, ori era în sala de mese cu ceilalţi, ceea ce iarăşi ar fi fost greu de imaginat, dar era clar că o evita pe cît de mult putea. Bătu la uşă cu teamă, dar nu răspunse nimeni. Răsuci clanţa şi intră. Ce văzu nu mai era dezordinea care domnea de obicei în casa lui Tate. Fu în schimb izbită de imaginea unei locuinţe goale, părăsite, iar liniştea care învăluia camera a fost o clipă tulburată de exclamaţia ei de uimire care se lovi de pereţi şi răsună ca un ecou. Ce făcuse? Se mutase din nou pentru a nu o mai întîlni? O cuprinse un val de panică şi realiză că nu ştia unde se afla Tate. Inima începu să-i izbească în piept, dar reuşi să meargă pînă la uşă gîndindu-se că nu ar fi putut să se mute prea departe, ştia că în complex mai erau cîteva case nelocuite şi probabil că ziua îşi luase lucrurile şi se mutase într-una din ele. Dacă nu s-ar fi gîndit la disputa aprinsă pe care o avuseseră cu o seară înainte, ar fi fost cu siguranţă amuzată. Dar cînd reveni în casa lui Caroline nu mai era deloc atît de sigură pe ea.

În noaptea aceea dormi puţin, se suci şi se răsuci în pat întrebîndu-se care era motivul unei hotărîri atît de radicale de a se muta din nou, iar la ora trei şi jumătate se ridică din pat nemaiputînd suporta gîndul. Timp de o jumătate de oră se plimbă prin cameră, făcu un duş, dar era încă prea devreme. Mai avea o jumătate de oră de rezistat în bucătărie, în faţa unei căni de cafea, după care se duse în sala mare să mănînce. În această dimineaţă dorea cu tot dinadinsul să se ducă acolo. Măcar dacă l-ar vedea un minut l-ar întreba de ce se mutase şi i-ar spune că se purta ca un copil sub impulsul momentului.

Stătea la rînd şi aştepta omleta cu costiţă şi o cană cu cafea, cînd auzi doi lucrători vorbind şi se întoarse către Josh cu privirea fixă şi înfricoşată.

– Ce-au spus?

– Vorbeau de Tate.

– Ştiu, dar ce spuneau? Păli cînd întrebă. Nu credea ce auzise.

– Spuneau că e păcat.

– De ce e păcat? Încerca disperată să-şi păstreze cumpătul.

– Că a plecat ieri, zîmbi Josh şi avansă la coadă.

– Unde?

Inima începu din nou să bată de să-i spargă pieptul şi o auzea atît de tare în urechi, încît de-abia înţelese vorbele lui Josh. El dădu din umeri şi adăugă:

– Nimeni nu ştie unde. Cred, totuşi, că fiul său ar trebui să ştie.

– Ce vrei să spui? Aproape că striga la el.

– Hei, Sam, nu te aprinde. Tate Jordan şi-a dat demisia.

– Cînd? O clipă crezu că va leşina.

– Ieri. De aceea se oprise să discute cu Bill King. Ca să fiu sincer, ieri dimineaţă mi-a spus de asta cînd m-a rugat să merg cu oamenii în locul lui. Spunea că demult intenţionase să plece. Şi că era cazul să meargă înainte. Josh ridică neputincios din umeri. Ce ruşine! Ar fi fost nemaipomenit să rămînă în locul lui Bill King.

– Cum, pur şi simplu a plecat? Fără preaviz, fără să lase pe altcineva în locul său? Chiar aşa?

Ochii i se umpluseră deja de lacrimi.

– Da, Sam, aici nu sîntem pe Wall Street. Cînd cineva vrea să plece, pur şi simplu o face. Ieri dimineaţă şi-a cumpărat un camion, şi-a pus lucrurile în el şi şi-a luat zborul.

– De tot? Nu putea să vorbească din cauza plînsului.

– Sigur. Nu ar avea nici un rost să se întoarcă. Nu mai e acelaşi lucru dacă te întorci. Aşa am făcut eu odată. A fost o greşeală. Dacă era nefericit aici, atunci a făcut ce trebuia. Oh! Aşa era? Ce plăcut era să audă asta. Josh o privi mai atent. Te simţi bine, Sam?

– Da, sigur. Arăta groaznic şi devenise palidă. Nu am dormit prea bine zilele acesta. Trebuia să-şi stăpînească lacrimile... trebuia... trebuia... trebuia... în fond nu avea de ce-să-se neliniştească. Bill King trebuia să ştie unde se dusese, iar dacă el nu ştia, fiul său ştia precis. Va merge să-l întrebe pe el. Nu intenţiona să-l lase pe bărbatul acesta să-i scape printre degete. Niciodată. Iar după ce îl va găsi, nu-l va mai lăsa să facă asta încă o dată.

– Ştii – Josh se uita încă la ea uimit –, şi ieri arătai cam rău. Nu cumva ai gripă?

– Mda. Încerca să nu pară prea afectată de ceea ce auzise despre Tate Jordan. Se poate.

– Atunci de ce nu te duci acasă să stai în pat?

Deşi încerca să se împotrivească, ştia că nu putea călări încă o zi, nu putea să se mai frămînte întrebîndu-se unde plecase Tate. Aşa că îi mulţumi lui Josh pentru sfat şi plecă. Se grăbi spre casa lui Caroline, intră şi se opri la uşă, apoi înecată de plîns căzu în genunchi lîngă canapea şi îşi lăsă capul în jos disperată. Simţea că nu va supravieţui şi celei de-a doua pierderi din viaţa ei, nu şi de data aceasta, nu şi lui Tate.

Agoniza deja pentru cele întîmplate suspinînd cu disperare, cînd îşi dădu seama că lîngă ea se afla Caroline care o mîngîia uşor pe umăr şi pe păr. Samantha îşi ridică privirea peste cîteva clipe, obrajii îi erau roşii şi umflaţi de plîns, ochii reflectau groaza şi căutau să afle de la prietena ei ceva, orice, însă Caroline se aplecă spre ea, o luă în braţe şi o ridică încet, aşezînd-o pe canapea.

De-abia după o jumătate de oră reuşi să vorbească. Mătuşa Caroline tăcea, o mîngîia pe spate şi aştepta. Nu era nimic de spus. O durea foarte tare că Sam venise la ea ca să se vindece de o mare pierdere, iar acum suferea alta atît de curînd. În adîncul sufletului ei bănuia ce se întîmplă între Sam şi Tate. Era îngrijorată încă de cînd Bill îi spusese tîrziu, seara, de intenţia lui şi acum aştepta

cu teamă reacţia Samanthei. Caroline nu îndrăznise să-i spună din ajun. Mai spera că situaţia se va schimba.

Samantha o privi cu faţa congestionată, cu ochii înroşiţi şi umflaţi peste măsură şi nu-i putu spune decît atît:

– A plecat. Oh, Doamne, Caro, a plecat. Iar eu îl iubesc... Nu mai putu continua, iar Caroline dădu încet din cap. O înţelegea mai bine decît oricine. Încercase cîndva să-i spună că aici lucrurile stau altfel, că Tate lua anumite lucruri în serios, în timp ce ea nu le dădea nici o importanţă.

– Ce s-a întîmplat, Sam?

– Oh, Doamne, nu ştiu. Ne-am îndrăgostit de Crăciun... Privea în jur cu nervozitate, întrebîndu-se dacă vreuna dintre femeile mexicane nu era în cameră, dar se linişti căci nu erau decît ele două. Ne-am dus la... Se uită jenată la Caroline. Am descoperit cabana voastră şi prima dată ne-am întîlnit acolo, dar nu am mai mers apoi. Ne furişam...

– Nu face nimic, Sam, o linişti Caroline.

– Doream să mergem într-un loc unde să fim singuri.

– Aşa doream şi noi, completă Caroline cu nostalgie.

– Apoi s-a mutat în altă casă şi mă duceam la el în fiecare noapte... prin grădină. Vorbea incoerent, iar obrajii îi erau scăldaţi de lacrimi. Şi noaptea trecută... ne uitam la televizor şi a apărut John cu o emisiune specială, apoi am început să glumim, iar el a vrut să ştie... dacă mi se părea că John e atrăgător, sau nu ştiu ce... iar eu i-am spus că am fost măritată cu el... iar Tate şi-a ieşit din minţi. Nu înţeleg. Se înecă de cîteva ori, apoi continuă: Pur şi simplu înnebunise şi-mi spunea că era imposibil să fiu măritată cu o stea şi apoi să rămîn cu un cowboy, că nu voi fi fericită, că merit mai mult, că... Nu mai putea vorbi, era copleşită de lacrimi. Of, Doamne, acum a plecat. Ce o să mă fac? Cum o să-l găsesc? O

cuprinse iar panica de dimineaţă. Ştii unde a plecat? Caroline scutură neputincioasă din cap. Dar Bill?

– Nu ştiu. Îl sun imediat la birou şi-l întreb. Se duse la telefonul de pe birou. Sam ascultă în agonie convorbirea lor, iar în final era clar că Bill nu ştia nimic şi că regreta că Tate plecase. Şi el contase pe acesta să-i ia locul, într-o zi, cînd nu va mai putea avea grijă singur de fermă. Acum era prea tîrziu. Ştia prea bine că Tate plecase pentru totdeauna.

– Ce a spus? Samantha o privea disperată cînd reveni lîngă ea.

– Nu prea mult. Spunea că Tate va lua legătura cu el zilele acestea, dar Bill nu crede că va fi aşa. Îi cunoaşte prea bine pe oameni. Nu a lăsat nici o adresă unde poate fi găsit.

– Înseamnă că trebuie să-l găsesc pe fiul lui la ferma Bariera trei. Sam vorbi cu disperare, dar Caroline nu era de acord cu ea.

– Nu, Sam. Băiatul şi-a dat demisia şi a plecat cu el. Au cărat împreună lucrurile la camion, apoi au plecat.

– Oh, Doamne! Samantha îşi cuprinse faţa cu mîinile şi reîncepu să plîngă, mai slab de data aceasta, de parcă inima i-ar fi fost pe jumătate distrusă şi nu mai avea forţă.

– Sam, ce pot să fac pentru tine? Deja Caroline începuse să lăcrimeze. Îşi dădu seama că acelaşi lucru i se putea întîmpla şi ei cu ani în urmă, iar conversaţia pe care i-o relatase Sam era cearta pe care ea şi Bill o aveau de ani de zile. Numai că ei au rezolvat problema altfel, Bill fiind ceva mai puţin încăpăţînat decît Tate. Era şi mai puţin nobil decît acesta, lucru pentru care Caroline era recunoscătoare sorţii, stînd şi privind agonia prietenei ei mai tinere.

Acum Sam o privea şi îi sugera răspunsul la întrebarea de dinainte.

– Ajută-mă să-l găsesc. Te rog, oh, dacă putea să

mă ajuţi...

– Cum? Sam se sprijini de spătarul canapelei şi se gîndi.

– Se va duce la altă fermă. Nu cred că ar accepta altfel de muncă. Cum aş putea să obţin o listă cu celelalte ferme?

– Pe cele din zona asta ţi le pot spune eu, iar cei de la fermă ţi le pot spune pe celelalte. Dar ar fi bine să mă laşi pe mine să-i întreb, găsim noi un motiv. Sam – ochii lui Caroline se luminară – îl vei găsi.

– Sper să fie aşa, zîmbi pentru prima dată după atîtea ore. Nu voi înceta pînă ce nu-l voi găsi.

Capitolul 18

Pe la jumătatea lunii aprilie, Sam contactase şaizeci şi trei de ferme. Întîi apelase la cele din apropiere, căutîndu-l pe Tate, apoi se interesă la cele din nord, apoi la sud, şi în cele din urmă începu să-l caute în alte state: Arizona, New Mexico, Nevada, Texas, Arkansas, îl căutase chiar în Nebraska, la sugestia unuia dintre muncitori. Acesta vorbise cîndva cu Tate despre locul acela şi comentaseră că plata şi mîncarea erau într-adevăr bune. Dar nimeni nu-l văzuse pe Tate Jordan. Sam lăsă adresa, numărul şi numele lui Caroline şi îi rugă să sune dacă apărea Tate. Folosea numele lui Caroline Lord oriunde credea că îi va fi de ajutor şi chiar îi era. Stăteau amîndouă ore în şir şi căutau prin cărţi de telefon, anunţuri publicitare, liste şi prin persoane care l-ar fi putut cunoaşte. Sunase şi la birou şi ceruse o prelungire a concediului şi le promisese un răspuns cît de cît definitiv pînă în mai. Dacă pînă pe data de întîi a acestei luni nu se va fi întors la New York, voiau să fie totuşi anunţaţi. Pînă la acea dată postul era al ei. Numai că ei nu-i mai păsa de acesta, nu se putea gîndi decît la Tate Jordan şi la faptul că îl dorea înapoi, numai că acesta nu era de găsit. Părea că, în urmă cu o lună, dispăruse de pe faţa pămîntului şi nimeni nu-l mai

văzuse. Trebuia, totuşi să fie undeva. Sam ştia bine, dar întrebarea era unde. Devenise ca o obsesie pentru ea. Nu mai călărea cu ceilalţi, chiar dacă lucrul acesta năştea zvonuri sau le confirma acestora bănuielile. Din ziua în care el plecase, Sam nu îi mai însoţea la lucru.

Odată se duse la cabană singură, dar nu rezistă şi veni repede înapoi, călare pe Black Beauty cu ochii plini de lacrimi. Nici nu se mai urca atît de des pe frumosul armăsar de rasă, deşi Caroline o îmbia adesea să iasă cu el. Nu dorea decît să stea în casă, să dea telefoane, să verifice liste, să consulte hărţile, să scrie scrisori şi să încerce să ghicească unde era Tate. Toate încercările de pînă atunci au fost deşarte, iar Caroline se gîndea în sinea ei că poate aşa era mai bine. Adevărul este că ţara era mare, iar numărul fermelor şi mai mare. Exista şi varianta ca el să se fi apucat de cu totul altă muncă sau că îşi dădea alt nume. Îi cunoştea prea bine pe aceşti hoinari, de cînd avea ferma, astfel încît speranţa pentru Sam devenea din ce în ce mai slabă. Era de asemenea posibil să apară undeva, într-o zi, dar era la fel de probabil că nu va mai fi văzut de nimeni. Mai exista şi posibilitatea ca el să fi plecat din ţară spre Canada sau spre Mexic, sau cine ştie, poate chiar la vreo fermă din Argentina. De multe ori proprietarii de fermă acceptau ca oameni de calitatea lui Tate să lucreze fără documente sau cu acte false, numai să lucreze pentru ei. Ca administrator de fermă el avea destule recomandări excelente, era un bărbat muncitor, de încredere, care se experimentase toată viaţa la ferme. Orice proprietar înţelept ar fi înţeles de la început cu cine avea de-a face, iar întrebarea era care era acesta şi care era ferma.

Pînă la sfîrşitul lui aprilie nu aflaseră încă nimic, iar Sam mai avea trei zile pînă ce va trebui să sune la birou şi să le spună ce hotărîse. Cu o lună în urmă le spusese că mătuşa Caroline era puţin bolnavă şi că nu putea să o

lase singură tocmai atunci. La început au fost înţelegători, însă de data aceasta Charlie o sună. Distracţia se încheiase. Harvey voia ca ea să revină urgent. Aveau neplăceri cu clientul cu reclama pentru maşini, iar acum era momentul să ştie dacă se hotărîse şi dacă da, atunci trebuia să vină imediat. Sam nu-l putea condamna pe Harvey, dar nici nu-i putea spune că în acele momente se simţea chiar mai rău decît atunci cînd plecase din New York. Ba mai mult, de cînd Tate plecase, ştia că îl iubeşte cu adevărat, că îl respectă atît pe el, cît şi modul lui de viaţă. Era destul de dureros pentru ea acum să-i vadă pe Bill şi pe Caro, iar pentru bătrînă era un adevărat chin să împărtăşească suferinţa cu tînăra femeie.

– Sam, i se adresă Caroline pe cînd beau cafeaua în ultima zi a lui aprilie, apoi oftă şi se hotărî să-i spună la ce se gîndise. Cred că ar trebui să te întorci.

– Unde? Sam căuta pe o listă de ferme şi îşi închipuia că îi sugera să-l mai caute la una din ele. Dar Caroline dădu repede din cap.

– Mă refer la New York.

– Acum? Sam părea şocată. Dar nu l-am găsit încă.

Caroline schiţă un zîmbet înainte de a continua, deşi nu dorea să o supere.

– Nu ştii dacă-l vei găsi vreodată.

– Nu e frumos ce spui, o privi Sam mînioasă şi împinse cana pe masă. De cînd începuse coşmarul era irascibilă şi capricioasă. Nu dormea, nu mai mînca, nu mai ieşea afară. Nu făcea decît un singur lucru: să-l caute pe Tate. Se dusese personal la cîteva dintre ferme.

– Sam, dar este adevărat. Acum trebuie să priveşti lucrurile aşa cum sînt. Este posibil să nu-l găseşti. Sper din toată inima să nu fie aşa, dar nu-ţi poţi petrece restul vieţii căutînd un bărbat care vrea să fie lăsat în pace. Dacă-l vei găsi nu poţi fi sigură că-l vei convinge că tu ai dreptate iar el se înşeală. El crede că voi doi sînteţi prea

diferiţi. S-ar putea să aibă dreptate. Şi, chiar dacă nu are, dacă asta vrea el, nu-l poţi sili să se răzgîndească.

– De unde ţi-au venit ideile astea? Ai discutat cu Bill de noi?

– Nu mai mult decît e nevoie. Sam ştia că bătrînul nu era de acord cu căutările ei disperate. Denumea gestul Samanthei drept o vînătoare nebunească de bărbaţi şi considera că ea nu făcea bine că insista. „Acest bărbat i-a spus ce gîndeşte cînd a plecat de aici, Caro. Nu mai e nimic de spus". Erau cuvintele lui.

Pe de altă parte, mai zisese odată că, dacă ar fi făcut şi el acelaşi lucru în trecut, ar fi sperat că ea ar încerca să-l găsească în aceeaşi măsură.

– Sam, cred că trebuie să evaluezi posibilităţile. A trecut o lună şi jumătate.

– E posibil să dureze ceva mai mult.

– Şi mai mult... apoi mai mult... apoi mai mult decît atît. Pe urmă? Ai de gînd să-ţi pierzi douăzeci de ani din viaţă căutînd un bărbat pe care de-abia l-ai cunoscut?

– Te rog să nu spui asta. Era epuizată şi închise ochii. Niciodată pînă acum nu depusese atîta efort pentru vreo activitate aşa cum făcuse acum, căutîndu-l pe Tate. Îl cunoşteam destul de bine. Poate că în anumite privinţe l-am cunoscut mult prea bine şi asta l-a izgonit.

– Se poate, o aprobă Caroline. Esenţialul, însă, este că nu poţi continua aşa, te vei distruge.

– De ce? veni întrebarea cu amărăciune în glas. Pînă acum nu m-a distrus nimic.

John şi Liz aveau deja o fetiţă, la ştirile de seară prezentaseră chiar imagini din sala de naşteri cu victorioasa Liz. Dar lui Sam nu-i mai păsa nici de ea. Nu dorea decît să-l găsească pe Tate.

– Sam, trebuie să te întorci. Caroline părea chiar mai încăpăţînată decît ea.

– De ce? Pentru că locul meu nu e aici? o privi

mînioasă pe Caroline, dar aceasta întări cele spuse.

– Da, de aceea. Locul tău este în lumea ta, la biroul tău, în apartamentul tău, cu lucrurile tale, cu oamenii pe care-i cunoşti şi cu cei pe care-i vei cunoaşte, cu prietenii tăi, acolo unde eşti cea adevărată şi nu aici, unde încerci să fii altcineva pentru o vreme. Sam, întinse mîna spre ea, nu vreau să crezi că m-am plictisit de tine. Dacă ar fi după mine, poţi rămîne aici toată viaţa. Dar nu-ţi va face bine, nu-ţi dai seama?

– Nu-mi pasă. Vreau să-l găsesc.

– Dar el nu vrea să-l găseşti. Dacă ar fi vrut, ţi-ar fi spus unde a plecat. Sam, nu vezi că face tot posibilul ca tu să nu-l găseşti, iar dacă aşa stau lucrurile, bătălia ta e pierdută. Se poate ascunde de tine ani de zile.

– Deci eşti de părere că ar trebui să renunţ. Asta e?

Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Caroline spuse cu un glas stins:

– Da.

– Dar au trecut de-abia şase săptămîni. Începu să plîngă cu disperare încercînd să se opună logicii lui Caroline. Poate că dacă mai aştept o lună...

– Dacă faci asta nu vei mai avea slujba şi nici asta nu va fi în avantajul tău. Sam, trebuie să revii la o viaţă normală.

– Ce mai e normal acum? Nu mai ştia nici ea ce să spună. Uitase de normalitate. Acum un an era căsătorită şi avea o viaţă fericită alături de John Taylor. Ducea un trai normal, era director executiv la o companie de publicitate în Manhattan, era soţia unui bărbat pe care-l iubea şi care, credea ea, o iubea la rîndul său. Normal? C privi cu groază pe Caroline. Cred că glumeşti. Pentru mine nu e normal ceva ce îmi face viaţa mizerabilă! Carolina rîdea de umorul ei negru, dar nu schiţa nici un gest şi în final Sam se aşeză pe scaun şi oftă gînditoare. Ce naiba pot să fac la New York?

– Încearcă să uiţi ce s-a întîmplat, măcar pentru un timp. Îţi va face bine. Poţi veni aici cînd doreşti.

– Dacă plec de aici ar fi ca şi cînd aş fugi a doua oară.

– Nu, de data asta ai face un lucru sănătos. Aici nu e viaţă pentru tine, nu astfel. Cu siguranţă că aşa era de cînd plecase el.

Sam încuviinţă fără să scoată un cuvînt şi se duse încet spre camera ei. Făcu o comandă telefonică pentru Harvey Maxwell peste două ore apoi se duse în grajd şi puse şaua pe Black Beauty. Se urcă pe el, după trei săptămîni şi călări cu el în bătaia vîntului, la galop, riscînd, făcîndu-l să sară fiecare gard, fiecare fir de apă. Dacă ar fi văzut-o Caroline cu siguranţă că s-ar fi temut pentru viaţa calului la fel ca şi pentru cea a tinerei ei prietene. Dacă ar fi văzut-o Tate, ar fi ucis-o.

Dar era sigură pe cal şi îl mîna cît putea de tare, pînă ce-şi dădu seama că frumosul pur sînge nu mai putea alerga. Îl aduse înapoi şi o jumătate de oră merse cu el la pas. Ştia că-i datorează măcar atît lui Black Beauty, indiferent cît de nefericită ar fi fost. După ce îl plimbă îndeajuns, după ce acesta se răcorise, îl duse în boxa sa, desfăcu şaua englezească, stătu lîngă el cîteva minute lungi privindu-l, apoi îl mîngîie pe crupe pentru ultima oară şi-i şopti:

– La revedere, bătrîne prieten.

Capitolul 19

Avionul ateriză pe aeroportul *Kennedy* în luminile strălucitoare ale serii de primăvară, iar Samantha privea oraşul cu ochi pierduţi. În timp ce-şi desfăcea centura de siguranţă îi reveni în minte chipul Carolinei cînd o condusese la aeroport, statura ei maiestuoasă alături de Bill, cu ochii în lacrimi în timp ce-i făcea cu mîna. Bill nu-i spusese nimic cînd îşi luă rămas-bun de la el şi cînd se ridică pe vîrfuri ca să-l sărute pe obraz, apoi dintr-o dată o strînse de mînă şi-i spuse pe un ton blînd.

— Întoarce-te la New York, Sam, şi ai grijă de tine.

Era felul lui de a-i spune că făcea ceea ce trebuia. Aşa să fi fost? se întreba ea cînd îşi luă bajagul de mînă şi porni spre poarta terminalului. Făcea bine că se întorcea atît de devreme acasă? Ar fi trebuit să mai stea? Oare, dacă ar mai fi rămas o lună sau două, Tate ar fi apărut? Încă mai spera să-l revadă, sau să primească de la el un telefon. Caroline i-a promis că va continua să întrebe de el în stînga şi în dreapta, iar dacă ar fi avut vreo informaţie cît de mică, urma să ia legătura cu Sam. În afară de acestea, nimeni nu putea face mai mult; Sam ştia foarte bine că aşa stăteau lucrurile şi oftă prelung cînd păşi în avion.

Acum, cînd intră în aeroport, se simţi copleşită de

aglomeraţie, de zgomot, de oameni, era dezorientată. După cinci luni la fermă aproape că uitase cum era printre atîţia oameni, cum trebuia să meargă repede, ca şi ei. Se simţi înghiţită de presiunea trupurilor care se înghesuiau spre turnanta cu bagaje şi părea o turistă în propriul ei oraş, avînd aerul că nu ştie să se descurce prin mulţime. Nici un hamal nu era liber, sute de persoane aşteptau taxiuri şi, cînd în sfîrşit găsi unul liber, fu nevoită să meargă alături de două turiste japoneze şi un comisvoiajor din Detroit. Cînd acesta o întrebă de unde venea de-abia putu să-i răspundă de oboseală şi reuşi să bîiguie ceva despre California.

– Sînteţi actriţă? Părea contrariat şi îi admira strălucirea părului blond şi bronzul tipic pe care-l căpătase. Sam dădu din cap, de asemenea contrariată, apoi privi absentă pe fereastră.

– Nu, sînt lucrătoare la fermă.

– Lucrătoare la fermă? O privi uimit şi neîncrezător, iar ea îi întoarse un zîmbet obosit. Sînteţi prima dată într-un oraş ca acesta? Întrebarea era optimistă, dar ea scuturâ din cap şi făcu tot ce-i stătea în putinţă ca să-l descurajeze atît pe el, cît şi conversaţia. Cele două japoneze discutau animate pe limba lor, iar din direcţia şoferului nu se auzeau decît înjurături cu care asalta traficul intens. Sam îşi făcea cu adevărat intrarea în propriul oraş; traversau podul dinspre Queens spre Manhattan, iar ea privea la orizont şi aproape că-i venea să plîngă. Nu dorea să revadă Empire State Building, şi nici sediul Naţiunilor Unite, cu atît mai puţin celelalte construcţii înalte. Tot ce-şi dorea era să vadă casa lui Caroline, grajdurile, arborii Sequoia din curte şi întinderea nesfîrşită de cer azuriu. E frumos, nu? se apropiase de ea comis voiajorul din Detroit care începuse să transpire, dar Sam negă din cap şi se trase mai aproape de fereastră.

– Nu prea. Nu după cele pe care le-am văzut în ultima vreme, îl privi mînioasă, de parcă el ar fi fost vinovat de revenirea ei la New York. Apoi se uită la una dintre japoneze care rîdea cu prietena ei.

Din fericire şoferul făcu prima oprire ca să o debarce pe Sam, iar ea rămase cîteva clipe pe trotuar şi-şi privi descurajată casa temîndu-se să intre, regretînd că se întorsese şi simţind cum dorul de Tate o sfîşia mai mult ca oricînd. Ce naiba căuta ea în acest oraş străin, singură, înconjurată de atîţia oameni, în faţa apartamentului în care locuise cu John? Nu dorea decît să se întoarcă în California, să-l găsească pe Tate, să muncească şi să locuiască la fermă. De ce nu-i era dat să le aibă pe toate acestea? se întreba cînd descuia uşa. Era oare prea mult de cerut? Cără bagajele pe scări. Nici una din zilele de douăsprezece ore de muncă în şa nu o istovise atît de mult cît aceasta de acum, în care petrecuse cinci ore în avion, luase masa de două ori, vizionase un film şi trecuse prin şocul emoţional al revenirii la New York. Gemea de greutatea valizelor cărate şi le azvîrli în hol, descuie apartamentul şi intră. Casa mirosea ca un sac de aspirator. Toate erau la locul lor, aşa cum le lăsase, pustii şi lipsite de viaţă, oarecum diferite din cauză că în tot acest răstimp mobila căpătase un aspect neglijent şi îşi schimbase culoarea. Nimic nu mai era, totuşi, ca înainte. Totuşi locul era acelaşi cu cel pe care îl locuise cîndva, cu John. Acum se simţea ca o intrusă, sau ca o fantomă întorcîndu-se într-o scenă din trecut.

– Hei? nici nu-şi dădea seama de ce scosese exclamaţia, dar nu primi, evident, nici un răspuns, închise uşa, se aşeză pe un scaun oftînd, privi de jur împrejur şi se simţi înecată de plîns, umerii i se cutremurau şi îşi cuprinse faţa cu mîinile.

Telefonul începu să sune; îşi suflă nasul şi răspunse, nefiind sigură de ce o făcuse. După atîta timp era precis

o greşeală, doar dacă nu erau Harvey sau Charlie. Erau singurii oameni din New York care ştiau că se întoarce.

– Da?

– Sam?

– Nu, reuşi să rostească printre lacrimi. Sînt un hoţ.

– Hoţii nu plîng, prostuţo. Era Charlie.

– Ba să ştii că plîng. Aici nu e nici un televizor de furat.

– Vino la noi, ţi-l dau pe al meu.

– Nu-l vreau, spuse şi începu din nou să plîngă, apoi îşi suflă nasul, închise ochii şi încercă să-şi revină. Scuză-mă, Charlie; cred că nu sînt chiar entuziasmată că m-am întors acasă.

– Aşa mi se pare şi mie. Şi ce dacă? Nici nu ştiu de ce te-ai întors, zise cu un aer nepăsător.

– Ai înnebunit? Tu şi Harvey m-aţi ameninţat cu moartea şi cu mutilarea în ultimele şase săptămîni, iar acum te întrebi de ce m-am întors?

– Bine, bine atunci vino să ne ajuţi cu nebunul tău de client, apoi poţi să te duci înapoi. Dacă vrei poţi să şi rămîi acolo, dacă asta îţi doreşti. Charlie avea întotdeauna soluţii simple cînd era vorba de viaţa personală.

– Lucrurile nu sînt chiar atît de simple.

– De ce nu? Uite, Sam, viaţa e foarte scurtă şi poate fi şi foarte dulce, dacă o laşi să-şi urmeze cursul. Eşti deja o fetiţă mare, eşti liberă şi ar trebui să fii în stare să trăieşti acolo unde crezi că-ţi e mai bine. Dacă îţi doreşti să ţi-o petreci alergînd pe cal, atunci nu mai sta pe gînduri şi fă-o.

– Pur şi simplu?

– Desigur. De ce nu? Să-ţi spun ceva: încearcă să mai stai pe aici un timp, aşa, ca o turistă, vezi cum te simţi după cîteva luni şi, dacă nu eşti fericită... ce naiba, Sam, poţi să te rupi de locul acesta.

– Cît de simplu vezi tu lucrurile.

– Aşa şi sînt. În orice caz, frumuşico, bun venit. Chiar dacă nu vrei să stai aici, ne bucurăm că eşti din nou în mijlocul nostru.

– Mulţumesc, dragule. Ce mai face Mellie?

– E grasă, dar drăguţă. Peste două luni va naşte şi ştiu că de data aceasta va fi fetiţă.

– Sigur, Charlie sigur. Am auzit asta cel puţin de două ori, nu-i aşa? zîmbi ea şi îşi şterse lacrimile de pe obraji. Totuşi se bucura că era în acelaşi oraş cu ei doi. Trebuie să recunoşti, domnule Peterson, că, într-adevăr, nu ştii să faci decît băieţi. Din cauza meciurilor de baseball la care te tot duci este ceva în aer care-ţi afectează genele.

– Bine, înseamnă că pe viitor ar trebui să frecventez mai mult localurile de striptease. În felul acesta poate că se va schimba ceva... rîseră amîndoi, iar Sam privi în jurul ei deprimată.

– Charlie, credeam că o să vii să-mi uzi plantele. Reproşul veni pe un ton glumeţ, dar se uită la ghivecele în care culoarea verde dispăruse de mult.

– Timp de cinci luni? Cred că glumeşti. Lasă că-ţi cumpăr eu altele.

– Nu te deranja. Te iubesc oricum. Apropo, spune-mi, cît de gravă e situaţia la birou? Nu de alta, dar tot m-aţi făcut să mă întorc.

– Gravă.

– Foarte gravă, sau nu prea gravă?

– Neînchipuit de gravă. Dacă mai treceau cîteva zile aş fi dat în ulcer sau l-aş fi omorît pe Harvey. Ticălosul ăsta mă înnebuneşte de cîteva săptămîni. Clientului nu i-a plăcut nici un panou publicitar pe care i l-am arătat şi e de părere că arată prea preţios, prea îngrijit.

– Nu ai apelat la tema mea cu cai?

– Ba bine că nu, am vizionat o mulţime de cai de pe partea asta a Mississippi-ului, am selectat o mulţime de femei-jocheu, chiar şi instructoare, toate...

– Nu, nu, pentru Dumnezeu, Charlie. Au dreptate, dacă ai procedat aşa. Eu am spus cai, cowboy, ştii tu, bărbaţi vînjoşi, apusuri de soare, adică un tip din aceştia călare pe un armăsar frumos pe un apus de soare... De cum rosti cuvintele, se gîndi imediat la Black Beauty şi desigur, la Tate. De asta aveţi nevoie pentru maşinile acelea. Nu vindeţi maşinuţe de damă, vindeţi maşini sport la un preţ foarte bun şi ei vor o imagine care să includă putere şi viteză.

– Şi un cal de curse nu simbolizează asta?

– Desigur că nu. Vocea ei era ameninţătoare, iar în final el se enervă.

– Cred că treaba asta trebuie să cadă în seama ta.

– Mîine vin şi mă uit la ce-aţi făcut pînă acum.

– Atunci, pe mîine, puştoaico.

– Sărută-i pe Mellie şi pe copii, Charlie, din partea mea şi mulţumesc de telefon. Închise şi privi din nou în jurul ei oftînd şi şoptindu-şi: Oh, Tate... de ce?

Încet, încet, începu să despacheteze, şterse praful prin casă, făcu puţină ordine, apoi încercă să se convingă pe ea însăşi că aceea era casa ei. La ora zece reuşi să se culce şi citi cîteva mesaje de la Harvey: Voia să se pregătească pentru treaba de mîine. Abia pe la douăsprezece puse pe noptieră caietul de notiţe şi stinse lumina încercînd să adoarmă. Îi mai trebuiră două ore, timp în care se gîndea la fermă şi încerca să audă sunetele atît de familiare în ultima vreme, dar acesteau erau prea departe.

Capitolul 20

Revenirea Samanthei la birou a doua zi i se păru ca o călătorie ciudată în timp spre un punct care-i părea cu totul străin; biroul şi masa ei de lucru şi colegii, toate păreau ca făcînd parte dintr-o altă viaţă. Nu-şi mai putea aminti vremurile cînd aici îşi petrecea zece ore pe zi, cînd munca la *Crane, Harper şi Laub,* o preocupa în fiecare oră din viaţa ei. Acum problemele pe care le aveau aici i se păreau atît de copilăreşti, clienţii păreau atît de stupizi şi tiranici, conceptele şi prezentările ideilor, toate i se păreau jocuri de copii. Nici măcar nu realiză adevărul că se putea să piardă un client, nu-i păsa dacă se va supăra cineva, sau dacă întîlnirea avea să eşueze. Toată dimineaţa ascultase cu seriozitate ce i se spunea, iar cînd şedinţa luă sfîrşit simţi că totul fusese pierdere de timp. Numai Harvey Maxwell, directorul de creaţie, părea că percepe ce gîndea ea şi o privi cu asprime după ce toţi ceilalţi plecaseră din sala de şedinţe de la etajul douăzeci şi patru.

– Ei, Sam, cum te simţi? O privi atent, puţin încruntat, cu pipa în mînă.

– Ciudat. Întotdeauna fusese sinceră cu el.

– Mă aşteptam la asta. Ai fost plecată atîta timp.

Sam încuviinţă apoi spuse:

– Cred că mai mult decît ar fi trebuit. Îl privi la rîndul ei cu onestitate. E greu să revii după o perioadă lungă. Mă simt... ezită, apoi se hotărî să vorbească, ca şi cînd am lăsat o parte din mine acolo.

El oftă, încuviinţă şi încercă să-şi aprindă pipa.

– Sînt de aceeaşi părere cu tine. Ai vreun motiv special? Ochii îi căutau pe ai ei. Mai este ceva ce ar trebui să ştiu? Te-ai îndrăgostit de un cowboy şi vrei să te întorci la el, Sam? Deja întrebarea era mult prea directă, nu dorea să-i răspundă, aşa că dădu din cap.

– Nu chiar.

– Cred că nu-mi prea place răspunsul tău, Sam. Puse pipa pe masă. E destul de vag

Sam începu să-i vorbească rar, dar convingător.

– M-am întors. M-ai rugat şi am venit, cred că pentru moment ajunge să ştim asta amîndoi. Mi-ai permis să plec într-un moment cînd eram disperată să o fac şi mi-am dat seama de asta abia tîrziu. Acum ai nevoie de mine şi sînt aici. Voi rămîne atîta timp cît vei avea nevoie de mine. Nu te voi dezamăgi, Harvey, promit. Îi zîmbi, dar Harvey Maxwell nu o făcu.

– Dar crezi că te vei întoarce acolo, Sam?

– Poate. Nu ştiu ce va fi. Apoi oftă şi îşi strînse documentele. Ce-ar fi să ne ocupăm de clientul nostru acum? Ce părere ai de reclamele mele cu tema fermei, un cowboy călare, în lumina apusului, sau la răsăritul soarelui, o turmă de vite în spatele lui... un bărbat călare pe un cal splendid brăzdînd peisajul, dar făcînd corp comun cu natura...

– Opreşte-te! zîmbi şi ridică o mînă. Cred că mă vei convinge să cumpăr maşina. Îmi place. Fă nişte schiţe cu Charlie şi să vedem dacă putem materializa ideea.

În următoarele trei săptămîni lucră cu Charlie la panourile publicitare, iar rezultatul a fost cel mai bun posibil. Reuşiseră să creeze nu numai nişte reclame de

valoare, ci şi rezultatul unei campanii care urma să le aducă un premiu. După prima întîlnire cu un client, Sam se sprijini de spătarul scaunului vădit fericită şi mîndră.

– Ei bine, puştoaico, ai reuşit, îi spuse Charlie strîngîndu-i mîna, apoi îl aştepară pe Harvey. Acesta îl condusese pe client la lift. Le-a plăcut!

– Era şi normal. Lucrarea ta a fost minunată din punct de vedere artistic, Charlie.

– Plăcerea a fost de partea mea, zîmbi el şi-şi mîngîie barba, iar un moment mai tîrziu veni şi Harvey care, de cum intră, făcu semn spre panourile expuse în sală. Prezentaseră patru reclame, cu speranţa că, din ele, clientul să aleagă una, sau două, însă acesta le acceptă pe toate patru.

– Ei, copii, am realizat o prezentare de succes, sau nu? Faţa lui Harvey era radioasă, iar Samantha părea şi ea fericită. Era prima dată cînd arăta într-adevăr mulţumită de cînd se întorsese, se bucura că realizase ceva şi încă avusese succes.

– Cînd începem?

– Spuneau că doresc să trecem la producţie imediat. Cît de curînd crezi că putem începe, Sam? Ai în vedere vreun loc anume? Dumnezeule, cred că ştii deja destule ferme unde am putea face filmările. Ce părere ai de aceea unde ai stat?

– O să dau un telefon. Dar mai avem nevoie de încă trei. Şi cred, se juca gînditoare cu creionul muşcîndu-l, cred că vom filma fiecare reclamă în locuri total diferite. Fermele nu trebuie să arate la fel una cu cealaltă. Nu vom mai proceda ca alte dăţi.

– Ce propui?

– Nord-vestul, sud-vestul, partea de mijloc, California... poate chiar şi Hawaii... Argentina?

– Isuse, eram sigur. Atunci fă planul şi vino cu cheltuielile estimative. Avem de furcă totuşi cu partea aceas-

ta, dar cred că o să reuşim. Te rog, începe să cauţi locurile. Cred că treaba asta îţi va lua ceva timp. Şi sun-o şi pe prietena ta de la fermă. Aşa vom avea cel puţin un loc de unde să începem. Dacă se poate, începe cu aceasta. Sam dădu din cap afirmativ. Ştia că această filmare, ca şi multe altele, va fi în întregime a ei. Acum că era înapoi, Harvey începuse iar să pomenească de pensionare şi ştia că va lăsa în seama ei alegerea locurilor.

– S-ar putea să fie nevoie să mă duc să vizitez cîteva ferme săptămîna aceasta, Harvey. Eşti de acord?

– Mi se pare minunat. Plecă tot cu zîmbetul pe buze iar Samantha şi Charlie se întoarseră în birourile lor, la mesele lor din nichel şi sticlă, în atmosfera canapelelor şi scaunelor din piele crem şi la litografiile asortate ambianţei de alb şi bej. Biroul lui Charlie arăta mai mult ca un atelier al unui artist plastic, viu colorat şi vesel, cu cutii de forme ciudate, plante uriaşe şi machete caraghioase. Arăta exact ca un birou de director artistic, un perete era alb, unul galben, doi pereţi erau bleu-deschis, iar covorul era maroniu închis. El îşi alesese, bineînţeles culorile. Biroul Samanthei era oarecum în ton cu celelalte, zugrăvit în culori calde, gălbui, cu materiale de tapiţerie modernă şi nu prea viu colorat. Era însă o ambianţă liniştitoare de lucru. Cînd muncea nici măcar nu observa culorile şi decoraţiunile, iar cînd se întîlnea cu clienţii o făcea de obicei în sala de şedinţe, sau la *Four Seasons,* unde lua prînzul.

Se uită la ceas şi-şi dădu seama că ora era nepotrivită pentru a o suna pe Caroline să-i ceară permisiunea de a filma la ea. La prînz Caroline era pe dealuri cu Bill şi cu ceilalţi. Dar avea deja o listă pe care o studiase în dimineaţa aceea şi începu să dea telefoanele de rigoare. Ştia prea bine că nu putea să dea telefon la o fermă unde pur şi simplu nu cunoştea pe nimeni. Trebuia să se deplaseze pînă acolo, apoi să-i contacteze personal şi

să-i întrebe dacă permit să se filmeze o reclamă. De obicei avea nevoie de multe săptămîni să găsească un loc de filmare, dar îşi propusese să-şi dea toată silinţa şi să facă o treabă perfectă cu aceste reclame, dorea să fie cele mai bune reclame văzute de cineva vreodată. Era o mîndrie atît pentru client, cît şi pentru ea. Era o perfecţionistă, voia să facă reclame perfecte, eficiente şi speciale şi poate că îl va găsi şi pe Tate. Era o posibilitate care nu-i scăpase din vedere. De aceea insistase atît cu ideea ei. Tema cowboy-ului călare era cea mai potrivită pentru produsul de faţă şi era la fel de posibil ca, în timp ce căuta locurile potrivite pentru filmări, sau poate chiar în timpul filmărilor la ferma Carolinei, să fi aflat cineva unde era Tate. Speranţa de a-l găsi era un ţel la care nu renunţase, iar acum acesta plana prin mintea ei mai mult ca oricînd. Sună departamentul deplasări şi rugă să i se rezerve locuri pentru zboruri la Phoenix, Albuquerque, Omaha şi Denver, toate pentru săptămîna care urma.

– Căutaţi un loc anume? se auzi vocea de la celălalt capăt al firului.

– Mda. Sam era cufundată în maldărul de hîrtii de pe birou. Avea o listă de locuri pe care voia să le viziteze, majoritatea lor concentrate în aceste patru zone, apoi, desigur era ferma lui Caroline.

– Pare amuzant.

– Aşa va fi, spuse Sam, iar ochii începură să-i strălucească.

Capitolul 21

Telefonul sună la ferma Lord la ora şase după-amiaza, iar Sam era în rochie de casă în apartamentul ei şi privea din nou la decorul inert. Pe cînd se aştepta să i se răspundă se hotărî că, dacă avea de gînd să rămînă în aceeaşi casă, trebuia să facă nişte schimbări.

– Alo? era Caroline, iar Sam se învioră pe dată.

– Doamne ce bine e să-ţi aud vocea.

– Sam? Caroline răspunse la rîndul ei bucuroasă. Eşti bine?

– Da. Numai că lucrez la un proiect nebunesc şi, pe lîngă faptul că doream să ştiu ce mai faci, mai vreau să-ţi cer o favoare, dar dacă nu eşti de acord, te rog să spui nu.

– Întîi spune-mi cum te simţi că te-ai întors acolo. Sam sesiză că vocea Carolinei părea obosită, dar se gîndi că era din cauza zilei lungi de muncă şi îi povesti pe larg ce se întîmplase de la întoarcerea ei, cît de cenuşiu arăta apartamentul, cum se simţise la birou, apoi vocea i se învioră de entuziasm şi îi explică de reclamele ei şi de căutările pe care le întreprindea pentru a găsi locuri de filmare la ferme.

– Şi, ştii ce înseamnă, nu-i aşa? vocea i se calmă. Poate că astfel, dacă am noroc, nici nu îndrăzni să

spună, poate îl găsesc pe Tate. Ce naiba, voi călători prin toată ţara. O clipă Caroline tăcu.

– De aceea te ocupi de asta, Sam? Caroline o întrebă cu tristeţe. Dorea ca Sam să-l fi uitat. Pînă la urmă i-ar fi făcut bine.

– Nu, nu de asta, se apără ea. Sesiză dezaprobarea din glasul bătrînei. Dar de aceea sînt atît de entuziasmată. Am o şansă deosebită.

– Eu aş numi-o, mai degrabă, profesională. S-ar putea să fie un moment important în viaţa ta dacă reclamele vor ieşi la fel de bine pe cît ţi-ai dori tu.

– Sper că va fi aşa, de aceea te-am şi sunat. Mătuşă Caro, ce părere ai dacă am filma la ferma ta? Întrebarea era directă, dar bătrîna nu răspunse imediat.

– Desigur, Sam, mi-ar face plăcere. Măcar aşa ne vom putea vedea. Dar mi-e teamă că în acest moment este imposibil. Vocea ei părea sugrumată, iar Sam tresări. S-a întîmplat ceva rău, mătuşă Caro?

– Da. Se simţea tulburată, dar îşi reveni imediat. Nu, eu sînt bine. Bill a avut un atac de inimă săptămîna trecută. Nimic grav. Deja l-am adus de la spital, iar doctorul spune că nu trebuie să ne alarmăm, dar... bătrîna începu să gîfîie. Oh, Sam, credeam că dacă i se întîmplă ceva... nu ştiu ce eram în stare să fac. Nu aş fi putut continua dacă Bill ar fi păţit ceva, o podidise plînsul.

– Doamne, de ce nu m-ai sunat? Samantha era uluită.

– Nu ştiu, s-a întîmplat atît de repede. Am stat la spital cu el şi cînd am venit acasă am avut o mulţime de treburi. A stat doar o săptămînă, iar doctorul m-a asigurat că nu e nimic... repeta ce spusese mai devreme, iar Sam simţi că o podideşte plînsul.

– Vrei să vin la tine?

– Nu fi caraghioasă.

– Vorbesc serios. Nu am de ce să stau aici. Au

supravieţuit şi fără mine toată iarna, aşa că se vor descurca. Mai ales acum că le-am făcut treaba cea mai grea, nu mai au nevoie decît să găsească nişte locuri de filmare, apoi să angajeze o casă de producţie pentru filmări. Pot veni chiar mîine, mătuşă Caro. Vrei?

– Mereu te-am vrut aici, draga mea, spuse bătrîna printre lacrimi. Şi te iubesc mult. Dar acum sîntem bine. Tu să ai grijă de reclamele tale, iar eu o să am grijă de Bill şi totul va fi bine. Nu cred că ar trebui să întrerupi acum...

– Desigur că nu. Scuză-mă că insist, dar dacă nu te sunam, nu aflam de Bill. Eşti rea că nu m-ai sunat! Precis te descurci?

– Absolut. Dacă voi avea nevoie de tine, te voi suna.

– Promiţi?

– Solemn, zîmbi Caroline. Apoi Sam întrebă încet:

– Stă la tine? spera că răspunsul era da, ar fi fost mult mai uşor pentru Caroline şi mai bine pentru el. Caroline oftă:

– Nu, bineînţeles că nu. E un încăpăţînat, Sam. Stă în cabana lui cea veche. Acum eu mă furişez la el noaptea şi dimineaţa.

– Dar e caraghios. Nu poţi să-l instalezi în camera de oaspeţi? Ce naiba, doar e administratorul tău de treizeci de ani, nu ar şoca pe nimeni.

– Ba el crede că da şi nu vreau să-l enervez, aşa că-i fac pe plac.

– Bărbaţi! Sam mîrîi, iar Caroline rîse.

– Sînt de acord cu tine întru totul.

– Bine, atunci transmite-i sănătate din partea mea, spune-i să o ia încetişor şi te mai sun peste cîteva zile să văd ce mai face. Înainte de a închide îi spuse: Te iubesc, mătuşă Caro.

– Şi eu, draga mea Samantha. De acum erau părtaşe

la un mare secret, viaţa lor era comună, aceea a femeilor îndrăgostite de administratorii de fermă, ale căror vieţi erau tulburate de regulile nesănătoase ale fermierilor şi proprietarilor de ferme. Acum, cînd era cît pe aici să-l piardă pe Bill, Caroline îşi dădu seama cît de mare era durerea din inima Samanthei.

Capitolul 22

Timp de zece zile Sam călători prin tot vestul, apoi spre nord şi numai insistenţele lui Caroline că Bill se simţea mai bine o ţinuseră departe de California. Oriunde se oprea închiria o maşină, sătea la moteluri, conducea sute de mile, vorbea cu fiecare proprietar de fermă pe care-l găsea, vorbea chiar şi cu muncitorii de la ferme. În interesul firmei *Crane, Harper şi Laub* peste zece zile avea ce-şi dorise, patru ferme splendide, fiecare deosebite mult una de cealaltă, înconjurate de peisaje complet diferite. Toate erau scenele unde va filma extravagantele ei reclame. Dar, deşi făcuse treabă bună, Sam era mîhnită că pentru ea nu avea nici un rezultat. Era deprimată că nu-l găsea pe Tate. Cînd reveni la New York victoria îi era umbrită de supărare. O suna pe Caroline din camera de hotel în fiecare seară, întreba despre Bill, apoi îi povestea cu cine vorbise, ce spusese şi se întreba pentru a mia oară ce se putuse întîmpla cu Tate, unde putuse să se ascundă şi în ce direcţie s-ar fi putut duce. Deja vorbise cu atîţia proprietari de fermă, de trei luni, de cînd dispăruse el, încît era sigură că, dacă cineva l-ar fi întîlnit sau l- ar fi angajat, cu siguranţă că ar fi anunţat-o şi pe ea. Îşi lăsa de fiecare dată maşina în

faţa fermei şi era sigură că merita efortul. Poate că era în vizită la vreo rudă, pe drum, şi se îndrepta spre un loc anume. Din nou Caroline îi amintea că, dacă ar fi fost undeva, la oricare dintre ferme, era posibil să nu dorească să o revadă pe Sam. Îi spunea aceasta în speranţa că era spre binele Samanthei să facă faţă şi acestei posibilităţi.

– Nu voi renunţa niciodată, spusese Sam cu încăpăţînare cu o seară înainte.

– Desigur, dar nu-ţi poţi petrece restul vieţii aşteptîndu-l. Îi era greu să spună astă, dar Sam se întreba: „De ce nu"? Conversaţia îşi schimba subiectul pe Bill şi sănătatea acestuia. Caroline era de părere că se simţea mult mai bine, dar tot slăbit.

Avionul ateriza la New York, iar Sam se gîndea din nou la el şi, inevitabil la Tate. Ştia că, în următoarele luni, se va gîndi la el zi de zi, clipă de clipă, pe parcursul căutării unui actor care să joace în reclamă. Căzuse de acord cu clientul ca în toate reclamele să apară un singur cowboy. Acesta trebuia să întruchipeze masculinitatea, puterea, adevărul şi bunătatea şi trebuia să fie un bărbat foarte sexy. Sam nu se putea gîndi decît la Tate care era, pentru ea, persoana care avea toate aceste calităţi.

În săptămînile care urmară, petrecuse ore în şir cu actorii de la cele mai cunoscute agenţii de modele şi pe toţi îi compara cu el. Voia o persoană pe la patruzeci de ani, cu o voce baritonală, dar blîndă, cu umerii laţi, cu ochi interesanţi şi mîini puternice, care să stea bine pe cal... de fapt l-ar fi vrut pe Tate. De fiecare dată cînd secretara anunţa un nou grup de candidaţi la vizionare Sam se ducea cu speranţa să-l întîlnească pe Tate. În schimb întîlni blonzi minunaţi, spătoşi, bruneţi, înalţi, chipeşi, foşti jucători de fotbal, chiar foşti portari de hochei; bărbaţi cu chipuri masculine, ochi pătrunzători şi

bărbii puternice; majoritatea păreau ireali, aveau voci dezagreabile, feţe prea drăguţe, unii arătau mai degrabă a balerini, decît ca nişte cowboy originali. În final, după patru săptămîni de căutări, găsi un bărbat pe placul ei. Filmările urmau să înceapă pe 15 iulie.

Cel ales era englez, dar accentul său din vest era perfect, astfel încît nimeni nu şi-ar fi dat seama. Fusese actor pe scena shakespearieană din Stratford-upon-Avon, iar cu doi ani înainte se stabilise la New York şi începuse să lucreze pentru reclame, fiindcă se săturase de roluri prost plătite. Acum făcea reclamă la băuturi răcoritoare, lenjerie pentru bărbaţi şi pentru o serie de unelte şi era foarte bine plătit. Era foarte lat în umeri, o faţă cu trăsături regulate, era arătos, nu prea drăguţ, avea ochi albaştri şi păr castaniu închis. Era exact ce trebuia pentru reclamă şi orice bărbat din America ar fi dorit să se identifice cu el, iar soţiile lor vor visa la maşina din reclamă, în speranţa că într-o zi ar putea apărea la volanul acesteia tocmai cowboy-ul fermecător. Tipul era special născut pentru reclamă şi singurul lucru care o distra pe Sam era, după cum îi spunea lui Charlie, că eroul lor de western era cu siguranţă homosexual.

– Aşa pare? întrebă Charlie îngrijorat.

– Nu, doar e actor. Şi e teribil!

– Bine, atunci, fă-ţi, te rog un serviciu, şi nu te îndrăgosti de el.

– Voi încerca. Partea cea mai ciudată era că îl plăcea. Îl chema Henry Johns-Adams şi măcar era o bună companie de drum. Era foarte cult, extrem de politicos, citit şi părea să aibă un ascuţit simţ al umorului. Era cu adevărat o binefacere să-l ai alături după toţi egoiştii, maniacii şi individualiştii pe care îi cunoscuse pînă acum la filmări. Vii şi tu cu noi, Charlie?

– Nu ştiu, Sam. Nu aş vrea să o las singură pe Mellie. Dacă naşte pînă plecaţi, va fi bine, dacă nu, voi trimite

doi asistenţi de-ai mei, bine? Te descurci?

– Dacă va trebui. Apoi zîmbi şi spuse: Cum se simte?

– Grasă, epuizată, plictisită, prost. Dar eu o iubesc oricum. Aproape a scăpat; copilul se va naşte pe la sfîrşitul săptămînii viitoare.

– Cum îl veţi boteza? Îl tachina mereu că va fi băiat.

– Pe ea. O să vezi. Nu spun ce nume îi vom da fetiţei. De data aceasta e surpriză.

– Haide, spune-mi, Charlie. Charlote, dacă va fi fată? Îi plăcea să-l necăjească, iar el îi trase o palmă la fund, dădu din cap şi dispăru.

După cum nu se aşteptau Mellie născu la sfîrşitul săptămînii, mai devreme cu o săptămînă şi în sfîrşit era fetiţă. Surpriza era că o vor boteza Samantha. Cînd Charlie o anunţă joi în birou, după data de 4 iulie, Sam începuse să plîngă de bucurie.

– Vorbeşti serios?

– Desigur. Vrei să vii să o vezi?

– Glumeşti? Mi-ar face mare plăcere. Mellie nu e prea obosită?

– Cum să fie? La a patra naştere e mai uşor. Sună dezagreabil, dar am ieşit din sala de naşteri. M-a cam speriat dar doctorul a zis că e în regulă

– Sînt emoţionată numai cînd aud. Ca toate femeile care nu au copii, Sam era vrăjită de toate aceste amănunte şi de magia momentului.

La prînz s-au dus împreună la spital, Mellie părea fericită şi sănătoasă, era îmbrăcată într-un halat de baie roz cu dantelă, avea papuci roz din satin, zîmbea cu toată faţa şi în braţe ţinea un ghemotoc roz cu alb. Cîteva clipe Sam nu putu să spună nimic; stătea înmărmurită în faţa făpturii delicat înfăşate, cu ochii aprinşi de bucurie.

– Mellie, e atît de frumoasă, şopti Sam cu uimire şi nerăbdare, iar Charlie rîdea.

– Mda. Dar am fi botezat-o Samantha chiar dacă ar fi fost urîtă. Sam se întoarse spre el cu o mutră dojenitoare. Cuvintele lui rupseseră vraja momentului, iar dorinţa Samanthei pentru ceea ce nu putea avea, miracolul naşterii unui copil se amestecau în sufletul ei rănit. De multe ori după aceea îşi lăsa gîndul să zboare, chiar în ultima vreme i se întîmplase, iar acum stătea înmărmurită în faţa nou-născutei şi simţi cum îi ia foc inima, aprinsă de visul pierdut.

– Vrei să o ţii în braţe? Melinda arăta mai bine ca niciodată. Din adîncurile sufletului ei radia o strălucire care învăluia micuţa care se afla în braţele mamei sale.

– Nu ştiu, Sam era stînjenită şi se aşeză pe un colţ al patului nedezlipindu-şi ochii de pe copil. Mi-e frică să nu-i fac ceva.

– Să ştii că sînt mai rezistenţi decît par, erau cuvintele oricărei mame. Haide... încearcă. Şi fără prea multe rugăminţi Melinda o lăsă pe micuţă în braţele Samanthei şi se aşeză lîngă ea, apoi priviră copilul care se întindea, apoi se mişca energic, iar în cele din urmă zîmbi. Era puţin adormită şi Sam îi simţea căldura trupuşorului în braţe.

– E atît de micuţă!

– Nu e! Are aproape patru kilograme!

Peste cîteva clipe noua Samantha descoperi că îi este foame şi se trezi, căutîndu-şi mama cu ochii micuţi şi căscă. Samantha cea mare i-o dădu Melindei şi plecă însoţită de Charlie la birou, apoi resimţi pentru a cîta oară ce-i lipsea cel mai mult. În aceste ocazii faptul că era sterilă o apăsa pe umeri ca un bloc imens şi rece.

Se opri în uşa biroului, îşi aduse aminte de ceva şi îl strigă pe Charlie.

– Asta înseamnă că vii cu mine în vest? El zîmbi şi aprobă din cap. Cum aşa? părea surprinsă.

– Vreau să fiu sigur că nu-l violezi pe cowboy-ul nostru!

– Eu nu cred. Zîmbi amical, apoi dispăru în birou. Durerea vederii unui nou-născut începuse să se estompeze, deşi nu-i dădu pace tot restul zilei.

Capitolul 23

– Sînteţi gata? Gharlie îi privea rîzînd, apoi le făcu semn să se grăbească spre avion. Călătoreau spre Arizona. Erau foarte multe persoane şi toate locurile la clasa întîi păreau ocupate numai de ei. Erau şapte persoane de la compania de film, apoi Sam, Charlie, cei doi asistenţi, Henry Johns Adams – actorul englez – şi prietenul acestuia. Se mai adăugau la muntele de bagaje şi echipamente cutii şi cîinele lui Johns, un pudel micuţ, Georgie, pentru care Samantha se ruga să nu se bage printre picioarele vreunui cal. Dacă ar fi făcut asta, totul ar fi fost terminat, la fel şi filmările. În plus, în Arizona se întîlneau cu un machior şi cu un frizer, care lucrau amîndoi la Los Angeles şi care urmau să însoţească grupul de la *Harper, Crane şi Laub.*

– Crezi că au încărcat toate bagajele? şoptea prietenul lui Henry către Samantha cu nervozitate, iar ea îl asigură că totul fusese cu grijă încărcat în avion. Dar sînt atît de multe!

– Sînt obişnuiţi cu aşa ceva. În plus – zîmbi ea să-l liniştească – sîntem la clasa întîi. Dă parcă ar fi contat în vreun fel, sau ar fi fost greu să le rătăcească vreo valiză *Vuitton*, sau containerele cu echipamente *Samsonite* sau

altele chiar mai scumpe. Încă o dată își dădu seama cît de multă muncă va fi în această călătorie. Conceptele erau opera ei. Reclamele fuseseră în întregime concepute de ea, tot ea găsise locurile, actorul principal, organizase echipa, alesese casa de producție și se luptase pentru aprobarea bugetului, acum se gîndea ce mai avea de făcut. În următoarele două săptămîni, trebuia să mai facă anumite aranjamente. Vremea va fi rece mîine, aerul condiționat de la hotel va fi repus în funcțiune pînă mîine, iar mîncarea nu putea fi la fel de rea ca de obicei, se gîndi ea. Perspectivele nu erau prea vesele, iar faptul că mergea cu ei prietenul nervos al modelului și un pudel francez nu îmbunătățea cu nimic situația. Totuși, Henry Johns- Adams dovedise deja că era un bărbat temperat, vesel și de treabă, iar Sam spera că îl va pune la punct atît pe iubitul lui cît și pe cățel. Nu aveau nimic împotriva faptului că era homosexual, dar o dranja într-un fel că trebuise să-și aducă toată compania cu el. Insistase destul și aveau prea mare nevoie de el ca să-i permită să-și fi adus și mama, sau paisprezece dintre prietenii lui cei mai buni...

Băuturile servite în avion îi ajutară pe toți să-și calmeze nervii și sufletele. Charlie era într-o formă nemaipomenită și întreținea o atmosferă plăcută, iar la o jumătate de oră după ce trecură de Tucson, se liniștiră cu toții. Nu aveau încotro. Aveau de parcurs o sută cincizeci de mile pînă la locul filmării în camionetele închiriate, cu tot echipamentul, apoi vor lua cina și vor dormi liniștiți, iar a doua zi dimineață vor fi cu toții proaspeți și odihniți pentru o zi de muncă. Sam era încîntată de zilele pe care le vor petrece la fermă și se gîndea că în fiecare dimineață la ora patru va fi în picioare. Avea un plan pentru seara, după lucru. Își făcuse o listă cu persoanele cu care urma să vorbească și în fiecare zi intenționa să întrebe pe cîțiva din muncitorii de la ferme; poate că unul

dintre ei lucrase din întîmplare cu Tate undeva, poate că ar da de un fir, o rudă, un fost patron, cineva care luase în vreun fel legătura cu el. Merita să încerce orice. Avionul dădea un ocol aeroportului înainte de aterizare, iar Sam zîmbi în sinea ei, plină de speranţe. Nu se ştie, poate că într-una din zile avea să ajungă la o fermă unde va vedea un cowboy chipeş şi înalt sprijinit de un gard, iar de data aceasta nu se mai purta cu ea ca un străin. Aştepta să-i vadă ochii aceia verzi, zîmbetul blînd şi gura de care era atît de îndrăgostită... Tate...

– Te simţi bine, Sam? o bătu Charlie pe mînă, iar ea se întoarse surprinsă, pe cînd el o privea uluit.

– Mmm? părea ca trezită dintr-un vis.

– Vorbesc cu tine de zece minute.

– Foarte bine.

– Voiam să ştiu cine vrei să conducă celelalte două maşini. Reveni la realitate şi la munca ei şi-i răspunse, dar cînd avionul ateriză ochii ei rătăceau undeva la orizont întrebîndu-se dacă a doua zi, sau a treia zi ar fi putut să-l găsească... Tate, eşti aici? voia să şoptească, dar ştia că nu va primi răspuns. Nu ştia nimeni nimic de el; trebuia să continue să-l caute. Doar de aceea şi venise.

Erau printre primii pasageri care coborau şi se adunară într-un grup, îşi luară camionetele, hotărîră cine va conduce maşinile, se uitară pe hărţi, cumpărară de mîncare pentru drum şi hotărîră la ce motel urmau să tragă, dacă cele trei maşini vor ajunge separat. Sam se ocupase de toate, cà de obicei.

În maşina pe care o conducea mai erau Charlie, frizerul, machiorul, modelul, prietenul lui şi căţelul, plus bagajele *Vuitton*. Echipamentul şi restul echipei cu asistenţii erau în celelalte două maşini.

– Totul e în regulă? Charlie privi împrejur şi dădu celorlalţi cutii cu răcoritoare. Era cald în Arizona şi se

bucurau că maşina era dotată cu aer condiţionat. Henry începuse să spună glume auzite într- un turneu în Anglia, prietenul său îl tachina cu poveşti de pe vremea cînd descoperise că era homosexual la Dubuque, iar cellalţi povesteau despre Los Angeles de unde tocmai veniseră şi unde lucraseră cu o vedetă rock şi drumul fu parcurs în veselie pînă la motel. Aici, cum era de aşteptat, începu drama. Proprietarul nu permitea accesul cîinilor, nu-i dădu prea mare atenţie prietenului lui Henry, privi îngrozit coafura frizerului şi părul său roşu-aprins, cu o şuviţă roz pe frunte, iar pe toţi îi boscorodi pentru „urîtele valize maronii". Prietenul lui Henry aproape că începu să-şi mîngîie valiza *Vuitton* şi ameninţă să doarmă în maşină dacă nu lăsau cîinele înăuntru. Cu o bancnotă de o sută de dolari, care se va adăuga bugetului de cheltuieli la capitolul „bacşişuri şi altele" drumul cîinelui fu netezit în motelul cu tapiserie din vinilin, turcoaz-ţipător.

– Pari frîntă, Sam, zise Charlie şi se întinse pe o canapea din camera ei, apoi ea scoase o listă şi rupse din carneţelul de notiţe o foaie, o făcu ghem şi i-o aruncă în cap.

– Cred că glumeşti. Eu? De ce-aş părea obosită? Mă lălăi prin ţară cu o adunătură de excentrici şi un cîine francez. De ce să fiu obosită, Charlie?

– Eu nu sînt, părea viteaz, iar Sam se strîmbă la el.

– Nici nu mă miră. Nu munceşti niciodată.

– Nu e vina mea. Eu sînt director artistic şi am venit cu voi să mă asigur că filmul va ieşi bine din punct de vedere artistic. Nu sînt vinovat că eşti o tipă ambiţioasă şi că vrei să devii director de creaţie. Glumea, dar Sam se uită la el serioasă şi se aşeză pe pat.

– Tu asta crezi, că vreau să devin director de creaţie?

– Nu, iubire, zîmbi el cu blîndeţe. Nu cred că vrei asta cu adevărat. Dar cred că te vei alege cu asta. Eşti al

naibii de bună în ceea ce faci. De fapt, deşi nu vreau să recunosc, de multe ori străluceşti. Harvey ştie asta prea bine, clienţii o ştiu şi ei, eu o ştiu, toţi din companie o ştiu, iar mai devreme, sau mai tîrziu te vor angaja pe un salariu căruia n-o să-i faci faţă, sau Harvey se va pensiona, după cum ne tot ameninţă, iar tu vei fi automat director de creaţie. Director de creaţie... era o perspectivă bună.

– Nu cred că vreau asta. Adică nu mai vreau.

– Atunci încearcă să te fofilezi cît mai poţi, înainte ca să te pună ei şi de a fi prea tîrziu. Se gîndi puţin şi reveni: de fapt, tu ce vrei, Sam? Ea îl privi mult timp înainte de a-i răspunde şi oftă:

– Oh, Charlie, e o poveste lungă. El nu o slăbea din ochi.

– Ştiam eu că e ceva. Ai cunoscut pe cineva în California, nu-i aşa? La fermă? Ea dădu din cap. Şi ce s-a întîmplat?

– M-a părăsit.

– Pe toţi dracii! Se întîmpla tocmai după povestea cu John, se gîndi Charlie. Nu era de mirare că părea atît de retrasă şi de nefericită cînd s-a întors. De tot?

– Nu ştiu? Îl caut şi acum.

– Nu ştii unde e? Ea dădu negativ din cap, iar el o privi cu regret. Şi ce ai de gînd să faci?

– Să-l caut în continuare, zise cu hotărîre, iar el o aprobă.

– Bravo. Eşti o femeie tare, să ştii, Sam.

– Nu ştiu, dragule, zîmbi şi ea, apoi oftă. De multe ori mă întreb dacă e aşa.

– Să nu te mai întrebi. O privea aproape cu mîndrie. Nu cred să existe ceva ce tu nu poţi realiza. Să-ţi aminteşti cuvintele mele, puştoaico, dacă vei ajunge la ananghie.

– Să-mi mai aminteşti şi tu din cînd în cînd.

– Aşa voi face. După cîteva schimburi de zîmbete şi replici, Sam se bucură că venise şi Charlie, era cel mai bun prieten al ei, iar călătoria va fi mai plăcută în compania lui; va avea cu cine să glumească, să rîdă şi să vorbească, mai ales că, în ciuda maimuţărelilor sale, era un bărbat inteligent şi bun. O bucura să ştie că avea atît respectul lui, cît şi pe cel al lui Harvey. La început, cînd revenise după lunile la fermă, crezuse că va trebui să se afirme din nou, nu numai ca director adjunct, dar şi ca persoană, ca prietenă a lor. Acum, după atît de puţin timp, ştia că se reîntorsese în cercul de prieteni care o respectau. Toate acestea aveau pentru ea o valoare deosebită, aşa că se ridică şi-l sărută pe Charlie pe obraz.

– Nu mi-ai mai spus nimic de tiza mea.

– E bine. Se spală pe dinţi, bate step, spală rufe.

– Mai taci din gură, ticălosule. Vorbesc serios. Ce mai face?

– E grăsună ca un sac. Fetele se deosebesc mult de băieţi.

– Văd că ai un acut spirit de observaţie, dragă. Apropo, nu ţi-e foame? Eu sînt lihnită şi mai trebuie să mînăm micuţa noastră turmă la cină, apoi la localul de vizavi, că dacă nu, vor începe să înjure sau să mormăie.

– Asta le-ai pregătit tu la cină? Localuri? părea şocat. Nu cred că micuţul domn *Vuitton* o să fie încîntat, ca să nu mai vorbim de căţel.

– Nu fi răutăcios. Oricum, în oraşul acesta nu cred că există un local mai bun.

– Minunat.

După cum s-a dovedit, s-au distrat bine, au mîncat taco, au băut bere, au spus glume, din ce în ce mai deocheate pe măsură ce se simţeau mai în largul lor şi mai obosiţi, pînă ce grupul s-a întors la motel şi s-au

culcat. Charlje i-a făcut cu mîna lui Sam şi i-a urat noapte bună, iar ea a mai stat o jumătate de oră să-şi revizuiască notiţele pentru a doua zi, apoi, căscînd, a stins lumina.

Capitolul 24

A doua zi pe la şase dimineaţa s-au întîlnit la micul dejun. La şapte jumătate au pornit spre fermă. Hotărîseră să nu filmeze la răsăritul soarelui din prima zi, ci să filmeze în cursul zilei, poate şi la apus. Pînă ce s-au terminat pregătirile se făcuse deja prînzul, spre mulţumirea echipei de filmare, şi s-au concentrat asupra scenelor în care Henry oălărea un armăsar negru frumos, lucru care o făcu pe Sam să tînjească după armăsarul pur-sînge al lui Caroline. Calul nu era Black Beauty, ci o iapă drăguţă care arăta foarte bine în film. Avea un mers plăcut cînd treceau peste dealuri, se trăgea dublă după dublă, iar calul şi călăreţul erau la fel de calmi, iar la sfîrşitul zilei toţi erau obosiţi, dar nimeni nu era stresat. Echipa era unită, Sam lucra bine cu toţi şi era mulţumită de cum mergea treaba. Se duse să vorbească întîi cu administratorul fermei şi îi mulţumi că le permisese să filmeze. Trimisese deja flori soţiei proprietarului şi o ladă de whisky soţului ei, în plus, faţă de plata zilnică pentru asemenea cazuri, îi dăduse şi administratorului cîteva sticle, iar el părea mulţumit de dar şi vorbea cu ea. Era mai impresionat cînd află că Sam petrecuse multe luni muncind la o fermă în California şi discutară ceva mai mult despre treburi de-ale fermelor, cai şi vite, iar Sam se simţea de

parcă revenise acasă. După un timp îi pomeni de Tate Jordan şi-l întrebă dacă-l cunoştea fiindcă dorea să-l filmeze într-o reclamă. I-l descrise ca pe un bărbat de treabă şi ca pe cineva căruia îi purta un real respect. Tot din respect pentru sentimentele lui Tate faţă de muncitorii de la ferme nu pomeni nimic de legătura dintre ei doi. Administratorul luă cartea ei de vizită şi o asigură că dacă îl va întîlni pe Tate o va anunţa, apoi Sam se întoarse la ceilalţi şi merseră cu toţii la motel.

La fiecare oprire pentru filmare îşi relua căutările, în celelalte trei săptămîni care urmară, iar reclamele mergeau perfect. Echipa de producători realizaseră imaginile cele mai frumoase pe care le puteau obţine în asemenea condiţii de ambianţă, iar filmările se derulau conform programului. Încet, încet moralul tuturor începu să crească; prieteniile să se cimenteze, veselia era în toi, iar toţi erau dispuşi să lucreze ore în şir sub soarele fierbinte şi nu se plîngeau mai deloc. Reuşiră chiar să surprindă două răsărituri de soare minunate şi cîteva apusuri. Sam era singura care părea că trage de timp cînd au ajuns în ultimul loc de filmare. Era la o fermă din Steamboat Springs, Colorado, iar Sam tocmai vorbise cu administratorul şi mai rămăsese aproape o oră cu muncitorii care veniseră să asiste la filmări. Deja ştia că dacă era să-l găsească pe Tate aceasta nu se va întîmpla nicidecum aici, fiindcă urmau să plece a doua zi, deci speranţele ei fuseseră deşarte şi de data aceasta. Se va întoarce la New York şi va aştepta, apoi va încerca altădată, cînd se va mai filma în preajma unei ferme. Şi, poate, poate, într-o zi îl va găsi. Poate. Dacă.

Stătea şi privea munţii, cînd îl auzi pe unul dintre bărbaţi spunînd altuia că ea lucrase şi la ferma Lord din California. Cunoşteau calităţile ei şi unul o privi cu ochi aprobatori.

– Zău, ea dădu din cap afirmativ. Mă gîndeam că vă

pricepeţi la cai, dar nu ştiam în ce măsură. V-am văzut călare azi-dimineaţă. Staţi bine în şa şi ştiţi să mînuiţi calul.

– Mulţumesc, zîmbi ea, dar mîhnirea i se citea în privire. Părea obosită şi dezamăgită, iar bărbatul o privi lung întrebîndu-se de ce era atît de tristă.

– Aţi văzut armăsarul nostru? o întrebă acesta mestecînd tutun. L-am cumpărat săptămîna trecută. Se află în grajdul acela.

– Aş putea să-l văd? rosti ea, mai mult din amabilitate, decît din dorinţa de a vedea armăsarul. Voia să se întoarcă la motel, să împacheteze şi să se pregătească de drum. Pentru ea nu mai era nimic intresant de văzut. Terminaseră filmările şi nu-l găsise pe Tate. Încercă să pară interesată şi-l urmă pe bătrînul cowboy, iar cînd ajunse la grajd nu-i păru rău că venise. În faţa ochilor avea cel mai mare armăsar pe care îl văzuse vreodată, era cenuşiu, cu coama neagră, coada la fel şi o stea prelungă, albă pe frunte, care-i făcea ochii să pară mai sălbatici; lovea cu copita în pămînt, nervos.

– Doamne, ce frumos e!

– Nu-i aşa? muncitorul părea şi el entuziasmat. E puţin cam rău cînd îl încaleci. A pus la pămînt cîţiva de-ai noştri ieri. Zîmbi: chiar şi pe mine.

– Sam interveni:

– Am petrecut mult timp pe pămînt şi eu. Dar căluţul acesta merită pedeapsa. Îl mîngîie pe gît, iar el necheză, pe parcă îi plăcea atingerea mîinii ei fine pe carnea tare şi cerea mai mult. Era un animal atît de puternic şi splendid, încît numai faptul de a-l privi era o experienţă senzuală. Sam îi povesti bărbatului de Black Beauty, îi spuse cum îl călărise şi cît de bine se simţise.

– Cal pursînge ai? Ea încuviinţă. Diavolul Cenuşiu mi se pare la fel de frumos. Aleargă ca un cal de curse, dar e prea neastîmpărat pentru munca la fermă. Păcat de el.

E un cal formidabil. După aceea, ca şi cînd urma să-i facă un cadou Samanthei, se întoarse spre ea. Vreţi să-l călăriţi, domnişoară? Vă avertizez că puteţi să vă treziţi imediat pe pămînt, dar, după cele ce am văzut că puteţi astăzi, cred că vă veţi descurca bine cu el. Mai devreme alergase pe cal în spatele camerei de filmat, în faţa lui Henry, la răsăritul soarelui, provocîndu-l să alerge mai tare, dîndu-i ea ritmul. Voia să-l facă pe acesta să pară oarecum mai degajat, aşa că îşi mîna calul cît putea de repede în faţa lui Henry şi făcuse toate acestea fără nici un efort. Era o călăreaţă înnăscută, iar precizia şi abilitatea nu fuseseră irosite degeaba în demonstraţia făcută în faţa tuturor. În timpul prînzului toţi vorbeau deja de ea, unul spusese că ea arăta ca un micuţ Palomino, aşa că era o plăcere să o vezi acum pe Diavolul Cenuşiu. Acesta aştepta în boxa sa, de parcă i-ar fi fost destinat ei.

– Vorbeşti serios? era uluită de ofertă şi o luă atît ca pe un compliment, cît şi ca pe un dar. Chiar pot să-l încalec? Urma să fie ultima ei cursă pentru mult timp. Se întorcea la New York a doua zi, şi la orizont nu se prea profilau multe ferme. Urma doar să muncească din greu la birou, în oraş. Mi-ar face multă plăcere.

– Vă rog. Mă duc să aduc şaua. Aşa şi făcu, apoi înşeuă calul, dar era foarte atent să nu fie cumva lovit cu copita. Armăsarul avea în el doi diavoli, în comparaţie cu Black Beauty, aceştia îi emanau prin pori, căutînd să fie eliberaţi. E odihnit; aveţi grijă cu el la început... domnişoară... uitase numele.

– Sam, făcu ea nerăbdătoare să urce pe calul cenuşiu. Era chiar mai mare decît Black Beauty şi simţi parcă prezenţa lui Tate în spatele ei, ca atunci, pe armăsarul negru, cînd puţin mai înainte o forţase să încalece pe Lady, sau pe Rusty. Zîmbi în sinea ei. Ce naiba, doar o lăsase. Acum putea urca pe orice cal ar fi dorit. Din nou amintirea plecării lui subite îi pătrunse pînă

în adîncul inimii şi simţi durerea. Bătrînul o ajută să urce în şa, trase de frîu şi-l lăsă pe armăsarul imens să facă doi, trei paşi. Îl ţinea însă bine, deşi acesta încercă să o răstoarne chiar de la început. Bătrînul era de-a dreptul încîntat de ceea ce vedea.

Ieşi încet din grajd şi se îndreptară spre ţarc. Deja cîţiva muncitori o văzuseră. La început nu-i dădură atenţie, dar mai tîrziu o priveau cu mîndrie cum stăpînea calul. Ca şi cînd ar fi urmat un spectacol, cu toţii se uitau la ea călărindu-l pe Diavolul Cenuşiu în centrul ţarcului; trecu pe lîngă ei, pe lîngă Charlie, pe lîngă Henry, prietenul lui şi căţelul; apoi simţi pasiunea pentru cai şi pentru ferme strigînd în străfundul sufletului ei şi, uitînd de cei din jur, plecă la galop peste cîmp. Îl lăsă puţin în voie, apoi începu să galopeze cu viteză mai mare pînă ce avu senzaţia că zboară. Îi auzea copitele lovind pămîntul şi zîmbea, cu vîntul în faţă şi cu inima bătînd tare. Călărind calul acesta avea impresia că, în sfîrşit, cîştigase o bătălie: aceea împotriva puterii şi a inteligenţei calului, cu numai cele două mîini ale sale şi cu măiestrie. Se potrivea bine cu Diavolul Cenuşiu şi, cu toate că de cîteva ori încercă să o răstoarne, nu reuşi, Sam începu să resimtă angoasa şi dezamăgirea de a nu-l fi găsit pe Tate şi îl mînă mai tare, şi mai tare ca pînă atunci. Voia să-l învingă cu propriile lui arme.

La un moment dat mulţimea adunată amuţi. Spectacolul era într-adevăr admirabil: părul auriu al Samanthei flutura în vînt, în contrast cu coada şi coama neagră a Diavolului Cenuşiu. Făcea corp comun cu armăsarul, muşchii ei fiind la unison cu ai animalului. Unul dintre muncitori sări de pe gard să o atenţioneze, administratorul strigă şi el, ceilalţi îşi ţinură respiraţia, dar era prea tîrziu. Pe cîmp era un rîuleţ ascuns spre care se îndrepta Sam. Dacă l-ar fi văzut i-ar fi fost uşor să-l sară, dar apa era destul de adîncă şi malul stîncos. Ad-

ministratorul alerga făcînd semne disperate cu mîna şi, văzîndu-l, Charlie începu să alerge şi el. Era de parcă amîndoi ştiau ce urma să se întîmple. Dacă armăsarul se va împiedica, o va arunca pe Sam de pietrele de pe margine. Deodată calul se opri ca trăsnit în faţa rîului pe care Sam nu-l văzuse, iar ea, nepregătită, fu aruncată în aer cu o forţă teribilă, părul fluturîndu-i în continuare, cu braţele întinse, pînă ce nimeni nu o mai văzu.

Imediat ce observă ce se întîmplă, Charlie alergă spre camionetă şi porni ca din puşcă, nu-i păsa dacă era cineva în faţa maşinii. Distanţa pînă la Sam ea foarte mare; îi făcu semn administratorului să urce şi demară în viteză peste cîmp. Tot drumul Charlie se rugă.

– Ce este dincolo? îl întrebă pe administrator, fără să-şi ia ochii din depărtare şi, la un moment dat, Diavolul Cenuşiu trecu pe lîngă el, alergînd în viteză spre grajd.

– O rîpă, răspunse încordat acesta uitîndu-se numai înainte. Încă nu se putea vedea nimic, iar după cîteva clipe strigă: Stai! Charlie se opri, administratorul îl conduse prin iarbă, pînă la o pantă de unde alergase Diavolul Cenuşiu. Nu văzură nimic, apoi Charlie o descoperi, cu cămaşa aproape sfîşiată, cu mîinile, capul şi faţa însîngerate şi cu părul răvăşit în jurul capului; stătea întinsă, plină de sînge, nemişcată.

– Oh, Dumnezeule... oh, Doamne!.. începu Charlie să plîngă, iar administratorul era deja în genunchi lîngă ea şi căuta să vadă în ce stare era Sam.

– Trăieşte. Urcă repede, întoarce-te la fermă, cheamă-l pe şerif şi spune-i să aducă helicopterul de urgenţă. Iar dacă poate, să vină cu un medic, sau cu un asistent. În oraşul Steamboat Springs nu se găseau prea multe cadre medicale pentru asemenea accidente. Era clar, după poziţia în care căzuse, că Sam avea destule oase rupte, poate chiar gîtul sau şira spinării. Haide, omule, du-te! ţipă la el Charlie, care îşi ştergea faţa cu mîna,

apoi alergă la maşină şi dădu cîteva ordine.

Apoi se întoarse la Sam şi stătu lîngă ea încercînd să o susţină cît mai departe de balta de sînge care se strînsese în jurul capului ei şi ştergînd-o cu un prosop găsit în maşină. Peste douăzeci de minute se afla în helicopter lîngă ea, iar faţa îi era tristă. Cei doi asistenţi îl însoţeau şi, de-abia seara urmau să ajungă la spitalul din Denver. I se păru o veşnicie pînă la Denver, iar cînd ajunseră în sfîrşit, viaţa Samanthei părea în real pericol. În ultimele zece minute de drum un asistent îi făcuse respiraţie artificială, iar Charlie îl privea îngrijorat. Nici nu avea curajul să-l întrebe dacă va rezista, îi era groază, aşa că se uită doar şi tăcu, continuînd să se roage. Cînd ajunseră la spitalul *St. Mary* toţi erau deja în alertă de cod albstru, care fusese dată şi traficului aerian. Charlie nu ştia prea bine ce însemna aceasta, dar îşi aminti că era vorba de o persoană aproape moartă. Un medic şi trei surori aşteptau deja pe pista spitalului cu o targă, o luară imediat, iar Charlie se ţinu după ei cu toată viteza cu care se mişcau. Uitase să mulţumească asistentului sau pilotului, nu se putea gîndi decît la Samantha, atît de rănită şi de imobilă. Singurul lucru care mai amintea de ea, aşa cum era înfăşurată în cearşafuri, era părul auriu ca al unui Palomino. Abia acum avu curajul să întrebe pe două asistente care monitorizau aparatele de supraveghere a funcţiilor vitale, pregătind-o pentru radiografie sau pentru operaţie. Constataseră că rănile de pe faţă erau superficiale.

– Va rezista? vocea îi era slabă şi răsuna ciudat în sala albă, cu lumini strălucind.

– Mă scuzaţi? nici nu îl auzise, iar acum asistenta i se adresa fără să-l privească.

– Va rezista?

– Nu ştiu, răspunse încet. Sînteţi rudă apropiată? Soţul?

Charlie dădu din cap năucit.

– Nu, nu sînt, sînt, apoi îşi dădu seama că trebuia să spună că era rudă cu ea, fiindcă numai aşa aveau să-i spună ce se va întîmpla cu ea. Sînt fratele ei. Îşi pierduse cumpătul şi simţi cum îl cuprinde ameţeala, dîndu-şi seama că Sam putea să nu trăiască. Deja arăta ca şi cînd ar fi murit. Respira încet, îi spusese sora, iar după cîteva minute intră doctorul cu o întreagă echipă, toţi cu halate albastre şi o luară pe Sam. Unde o duceţi? Unde...? Nimeni nu-l asculta, stătea acolo ca şi cînd ar fi fost singur, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji. Nu aveau ce să-i spună fiindcă nu ştiau nici ei prea mult.

Peste o oră şi jumătate s-au întors să-l găsească pe Charlie care şedea pe un scaun în sala de aşteptare, îngheţat şi şocat. Nu se mişcase, nu fumase, nici măcar nu băuse o cană de cafea. Stătea acolo şi de-abia avea curajul să respire.

– Domnule Peterson? cineva îi notase numele în registrul de internări. Continua să susţină că era fratele ei, nu-i păsa dacă minţea, dacă putea s-o ajute, deşi nu ştia dacă mai avea vreo importanţă.

– Da? sări în picioare. Cum se simte? E bine? Nu se putea abţine să nu întrebe, iar doctorul dădea încet din cap şi îl privea pe Charlie drept în ochi.

– Trăieşte. Cu greu.

– Ce este? Ce s-a întîmplat.

– Ca să fiu scurt, domnule Peterson, are şira spinării fracturată în două locuri. Oasele sînt dizlocate. Are şi o fractură la gît, dar asta se poate aranja. Acum problema este spatele. Are atîtea oase rupte încît va trebui să o operăm ca să scăpăm de presiunea pe şira. Dacă nu o facem creierul îi va rămîne afectat permanent.

– Iar dacă o faceţi? Charlie simţea că e vorba de o sabie cu două tăişuri.

– Dacă o facem s-ar putea să nu supravieţuiască.

Doctorul s-a aşezat şi l-a poftit şi pe Charlie. Problema este că dacă nu o facem, va garantez că va rămîne inconştientă pentru tot restul vieţii şi va suferi o paralizie cvadruplă.

– Ce este asta?

– Paralizie totală. Adică nu va mai avea control asupra mîinilor şi a picioarelor, dar va putea eventual să-şi mişte capul.

– Iar dacă o operaţi, situaţia se poate schimba? Charlie simţea că-i vine să vomite, dar se abţinu. Ce Dumnezeu vorbeau aici, era de parcă ar fi cumpărat morcovi, ceapă şi mere, să-şi mişte capul, sau picioarele... Isuse Cristoase! Doctorul era prudent cu explicaţiile.

– Domnule Peterson, s-ar putea să nu mai poată merge niciodată, dar, dacă o operăm, am putea să salvăm restul. Cel puţin va suferi o paralizie parţială, adică nu va putea folosi partea inferioară a corpului. Dacă avem noroc putem să-i salvăm creierul. Dacă facem ce trebuie nu se va sfîrşi ca un trup inert. Ezită înainte de a continua. Este într-o stare gravă. Riscul este totuşi foarte mare şi am putea să o pierdem. Nu vă pot promite nimic.

– Adică totul sau nimic.

– Mai mult sau mai puţin. Trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră şi să vă avertizez că, chiar dacă nu facem nimic pentru ea, sau dacă facem tot ce se poate, ar putea să nu reziste oricum. Charlie dădu din cap înmărmurit, înţelegînd că decizia trebuia să o ia el şi se simţea disperat şi depăşit. Ştia că Sam avea familie, dar deja mersese pînă aici şi, oricum, era mai apropiată de el decît de oricine altcineva... Of, biată, dragă Sam.

– Aşteptaţi un răspuns de la mine, doctore?

Bărbatul în halat alb spuse:

– Da, aştept.

– Cînd?

– Chiar acum.

Charlie era tentat să întrebe „Dar de unde să ştiu eu că eşti capabil?" „Ce altă variantă există?", întreba altă voce. Dacă nu o operau, Sam ar fi murit, deci nu ar mai fi rămas nimic, decît o masă de păr blond, un corp sfărîmat, nu minte, nu inimă, nu suflet, gîndul acesta îi dădea fiori. Dacă o operau, puteau să o ucidă... dar... dacă supravieţuia, rămînea aceeaşi Sam. Într-un cărucior, dar Sam.

– Atunci faceţi-o.

– Domnule Peterson?

– Operaţi-o. Operaţi, la naiba... operaţi! Charlie striga, iar doctorul se depărtase, apoi de durere, începu să lovească peretele cu pumnul. Se duse să-şi cumpere ţigări şi cafea, apoi se ghemui într-un colţ, ca un animal speriat, şi privea ceasul. O oră... două ore... trei.. patru... cinci... şase... şapte... La ora două dimineaţa doctorul se întoarse şi-l găsi cu ochii holbaţi, învineţiţi de spaimă şi aşteptare, convins deja că Sam murise. Niciodată în viaţa lui nu fusese atît de speriat. Se gîndea că el o ucisese cu decizia lui stupidă. Ar fi trebuit să nu-i lase s-o opereze, trebuia să-l sune pe fostul ei soţ. Doamne, pe mama ei... nici nu se putea gîndi la consecinţele deciziei lui. Doctorul voise doar un răspuns.

– Domnule Peterson?

– Mmm? se uita la el de parcă era în transă.

– Domnule Peterson, sora dumneavoastră este bine acum. Îl atinse uşor pe umăr, iar Charlie încuviinţă imperceptibil. Dădu iar din cap, apoi începu să plîngă şi îl strînse pe doctor în braţe.

– Doamne... Doamne... era singurul cuvînt pe care-l putea rosti. Eu credeam că a murit.

– E bine domnule Peterson. Acum duceţi-vă acasă şi odihniţi-vă. Apoi îşi aminti că erau din New York. Aveţi unde dormi? Charlie dădu din cap că nu, iar doctorul îi scrise pe un petec de hîrtie numele unui hotel. Încercaţi

aici.

– Şi Sam?

– Deocamdată nu vă pot spune prea multe. Ştiţi care au fost riscurile. Am refăcut legăturile pe cît de mult s-a putut. Gîtul va fi bine. Şira spinării... ei, ştiţi, va rămîne paralizată. Sînt sigur că nu a fost afectat creierul, nici de la căzătură, nici de la presiunea dinaintea operaţiei. Dar va trebui să aşteptăm. Operaţia a durat foarte mult. Se putea vedea chiar pe faţa lui cît de mult durase. Va trebui să mai aşteptăm.

– Cît?

– În fiecare zi vom afla mai multe. Dacă rezistă pînă mîine, şansele vor creşte. Charlie îl privi şi înţelese ceva.

– Dacă... dacă trăieşte, cît timp va sta aici? Cînd o putem duce la New York?

– Ohh, oftă doctorul, privi în pămînt, se gîndi, apoi spuse: E greu de spus. Dacă se va reface bine pot spune că în trei, patru luni vom putea să o transportăm tot cu helicopterul, numai dacă evoluează bine.

– Trei, patru luni? Şi pe urmă? reuşi el să rostească.

– Este foarte devreme să ne gîndim deja la toate astea, îl mustră doctorul, dar trebuie să vă aşteptaţi la cel puţin un an de spitalizare, domnule Peterson. Poate chiar la mai mult. Va trebui să reînveţe o mulţime de lucruri. Charlie încuviinţă încet, începînd să înţeleagă ce o aştepta pe Sam. Mai întîi, haideţi să vedem cum trece de noaptea asta. Apoi plecă, iar Charlie rămase îndurerat într-un colţ al sălii de aşteptare şi se uită după ceilalţi care trebuiau să sosească din Steamboat Springs.

Pe la ora trei şi jumătate dimineaţa erau toţi adunaţi la spital şi îl găsiră pe Charlie adormit cu capul sprijinit de spătarul canapelei, sforăind uşor; îl treziră ca să afle ceva noutăţi. Le spuse ce ştia şi se lăsă o linişte de mormînt, apoi merseră cu toţii să găsească hotelul. Cînd ajunseră aici Charlie privea pierdut pe fereastă Denver-ul

şi, de-abia cînd Henry şi prietenul său veniră să-i ţină companie, dădu drumul la lacrimi, la durere şi la groaza pe care le simţea şi plînse aproape o oră simţindu-se vinovat, derutat şi îngrijorat; Henry îl strîngea cu bărbăţie în braţele sale. Din acel moment rămaseră cu el peste noapte aducîndu-i consolarea de care avea atîta nevoie şi între ei se legă astfel o prietenie trainică. Era cea mai dureroasă noapte din viaţa lui Charlie, iar cînd sunară dimineaţa la spital, Henry îşi cuprinse faţa cu mîinile şi începu să plîngă; Samantha era în viaţă.

Capitolul 25

În ziua următoare accidentului Samanthei echipa se despărţi, dar, după lungi convorbiri telefonice cu Harvey, Charlie se hotărî să rămînă. Nu ştia pentru cît timp şi nu putea să o lase pe Mellie singură cu patru copii la nesfîrşit, dar acum pur şi simplu nu putea să plece. Era singur într-un oraş străin ca şi Sam, iar aceasta era pe jumătate moartă. Harvey primi ştirea şi înlemni de durere, de aceea lui Charlie nu i-a fost greu să-l convingă să mai rămînă. Harvey îi sugerase totuşi să încerce să ia legătura cu mama Samanthei, în Atlanta. Era, totuşi, unica ei rudă şi avea dreptul să ştie că singurul ei copil era la terapie intensivă la Denver, cu spatele fracturat. Cînd Charlie o sună află că era plecată în vacanţă cu soţul ei în Europa, timp de o lună, deci nu avea ce să mai facă. Ştia de asemenea că Sam nu era în relaţii prea bune cu mama ei, despre tatăl său vitreg gîndea că este un ticălos, iar tatăl ei bun murise de ani de zile. Deci nu avea pe cine să mai sune. Vorbise deja cu Mellie, iar aceasta începu să plîngă ca un copil cînd auzise vestea.

– Oh, biata Sam... oh, Charlie... cum o să se descurce... într-un scaun cu rotile... singură cuc? Apoi plînseră amîndoi cîteva minute, după care Charlie închise.

Voia să-l mai sune pe Harvey, fiindcă îl rugase să se intereseze de doctorul care o operase pe Sam, cu toate că, era puţin cam tardiv acum. Cînd îl auzi totuşi pe Harvey se simţi uşurat; acesta sunase pe toţi cunoscuţii din Boston, New York şi Chicago, îl sunase chiar şi pe un prieten care era chirurg şef.

– Slavă Domnului pentru cunoştinţele tale din lumea medicală, Harvey, bine, ce a spus?

– Spunea că tipul e în elită. Charlie a răsuflat uşurat şi peste cîteva minute închise telefonul. De acum tot ce trebuia să facă era să aştepte. Îl lăsau să o vadă cinci minute în fiecare oră. De fapt nu puteau să facă nimic. Încă nu-şi recăpătase cunoştinţa şi rămăsese în aceeaşi stare toată ziua.

De-abia a treia zi, pe la ora şase după-amiaza, cînd Charlie intrase să o vadă pentru a opta oară în ziua acea şi se aştepta să stea doar cîteva minute, ca de obicei, să-i vadă faţa bandajată, apoi, la semnalul asistentei să iasă; de data aceasta i se păru că se schimbase ceva. Poziţia mîinilor se modificase uşor, iar culoarea pielii era mai naturală. Începu să o mîngîie uşor pe părul de aur şi-i rosti cu vocea scăzută numele. Îi vorbea de parcă l-ar fi auzit, îi spunea că era acolo, cu ea, că o iubeau cu toţii, şi că se va face bine. De data aceasta, înainte de semnalul asistentei, Sam deschise ochii, îl văzu pe Charlie şi spuse:

– Bună.

– Cum? Charlie era uimit, apoi strigă aproape din răsputeri; Ce-ai spus?

– Am spus bună, şopti ea cu greu, iar la auzul acestora Charlie mai, mai că ar fi vrut să scoată un chiot. Dar se aplecă spre ea ca să-l poată auzi şi şopti la rîndul său.

– Bună, puştoaico, eşti bine acum.

– Zău? Ce... s-a întîmplat? vocea îi era din ce în ce

mai slabă, iar el ezită să-i răspundă, dar ochii Samanthei îl urmăreau insistent.

– Ai fost trîntită de un cal.

– Black Beauty? întrebă ameţită şi uşor nelămurită, iar el se întrebă dacă nu cumva va leşina, dar deschise ochii din nou. Nu... mi- am amintit... armăsarul cenuşiu... era un şanţ... un rîu... ceva... Da, fusese ceva care îi schimbase cursul vieţii.

– Mda. Oricum, nu mai are importanţă. S-a terminat acum.

– De ce sînt aici?

– Ca să te refaci. Vorbeau tot în şoaptă, el îi zîmbea şi o luă încet de mînă. Niciodată nu fusese atît de fericit să o vadă aşa cum era acum.

– Pot să merg acasă? vorbea somnoroasă ca un copil, apoi închise din nou ochii.

– Nu chiar imediat.

– Cînd? Mîine?

– Vom vedea. Mîine... vor mai fi vreo cîteva sute de „mîine", dar Charlie nu regreta. Era foarte fericit că scăpase cu viaţă. Trăia, era conştientă, toate erau semne bune.

– Sper că nu ai sunat-o pe mama? îl privi cu suspiciune, iar el îi făcu semn din cap că nu.

– Sigur că nu, minţi.

– Bine. Soţul ei e un tîmpit.

Charlie zîmbi, uimit de cursul conversaţiei, iar sora apăru la fereastra salonului şi îi făcu semn.

– Acum trebuie să plec, Sam. Dar mă întorc mîine. Bine iubito?

– Bine, zîmbi şi ea, închise ochii şi adormi. Cînd Charlie se întoarse la hotel, o sună pe Mellie şi îi spuse că Sam îşi recăpătase cunoştinţa în sfîrşit.

– Şi asta ce înseamnă? întrebă Mellie îngrijorată, dar el era entuziasmat.

– Nu ştiu, draga mea. Dar acum totul va fi bine. Mă gîndisem... mă gîndeam că am pierdut-o.

– La fel am crezut şi eu, răspunse încet, Mellie.

Charlie rămase la Denver încă două săptămîni şi deja Mellie şi Harvey începuseră să-l zorească să se întoarcă. Ştia că asta trebuia să facă, îi era dor de Mellie şi de copii, dar îi venea greu să o lase singură pe Sam. Ştia de asemenea că nu mai putea rămîne mult la Denver, în nici un caz trei luni. În seara aceea se chinuia să-şi facă rezervarea de bilet pentru sfîrşitul de săptămînă şi îi veni o idee. Dimineaţa următoare îi aşteptă pe doctor la intrarea în cabinetul său şi îşi recapitulă planul cu nervozitate.

– Ce părere aveţi, doctore?

– E foarte riscant. Merită, oare? De ce este atît de important să o duceţi la New York?

– Fiindcă acolo sînt prietenii ei. Aici nu are pe nimeni.

– Dar părinţii dumneavoastră? Nu pot veni aici? Charlie îl privi pe doctor nelămurit, apoi îşi aminti că juca rolul fratelui Samanthei, apoi dădu din cap.

– Nu. Călătoresc în Europa şi nu cred că pot să-i găsesc luna aceasta. Ştia, totuşi, că, dacă voia să-l găsească pe tatăl vitreg al lui Sam, putea să sune la el la birou, dar ea nu ar fi fost de acord. Sam nu dorea ca mama ei să ştie. Pur şi simplu nu vreau să o las singură aici, iar eu trebuie deja să mă întorc acasă.

– Da, vă înţeleg. Doctorul rămase puţin pe gînduri. Ştiţi, aici ar fi fost pe mîini bune.

– Desigur că ştiu, îl privi Charlie cu recunoştinţă. Dar... tocmai acum... de îndată ce va afla despre ce e

vorba, doctore, cred că va avea nevoie de toţi oamenii pe care îi cunoaşte. Doctorul dădu înţelegător din cap.

– Nici nu se pune problema că nu ar fi aşa. În acest moment, deja este în afara oricărui pericol, atîta timp cît îi menţinem starea constantă şi ne asigurăm că nu face pneumonie. Acesta era într-adevăr cel mai mare pericol; cum stătea suspendată de un aparat imens, băgată în ghips – era la „grătar" cum spuneau toţi – era răsucită de mai multe ori pe zi, ca un pui la frigare. Sam încă nu realizase prin ce trecuse, dar nici doctorul nu voise să-i spună pînă ce nu se va înzdrăveni. Credea că, pentru moment nu era cazul să ştie mai mult. Aveţi dreptate, domnule Peterson. De îndată ce va afla, şi ziua aceasta nu era prea departe, va avea nevoie de toţi prietenii. Nu-i putem ascunde adevărul pentru totdeauna. Au trecut numai două săptămîni. Acum nu mai e aşa de ameţită, e mai viguroasă, ştie deja cam ce s-a întîmplat, iar cînd va afla că nu va mai putea să meargă, trauma va fi uriaşă. Ar fi bine să fiţi prin preajma ei.

– Sau ea să fie acolo cu noi. Ce credeţi?

– Puteţi să închiriaţi o cursă specială? Credeţi că reuşiţi?

– Da. Îl sunase pe Harvey în dimineaţa aceea, iar acesta era dispus să nu facă nici o economie. „C asistentă, un doctor, orice aparatură va fi nevoie. Tu te ocupi de amănunte, iar eu voi plăti notele", acestea fuseseră cuvintele lui Harvey.

– Bine, acceptă doctorul, e în regulă, dacă reuşesc să-i stabilizez funcţiile încă vreo cîteva zile; mă ocup eu de formalităţi şi o ducem la New York la sfîrşitul săptămînii.

– Veniţi şi dumneavoastră? Charlie stătea cu sufletul la gură, iar doctorul încuviinţă. Aleluia! Mulţumesc, doctore! Acesta zîmbi, iar Charlie alergă la Sam să-i spună vestea.

– Mergem acasă, puştoaico!

– Chiar aşa? Pot să plec? părea şi speriată şi entuziasmată. Cum rămîe cu învelişul meu de grătar? Nu mă vor taxa pentru exces de kilograme? Deşi glumea, Charlie observă că şi ea era nervoasă la gîndul plecării. începuse să-şi dea seama prin ce pericol trecuse şi ştia că nu scăpase încă de hopuri. Nu ştia doar de picioare, dar în curînd va afla. Charlie era încă terorizat de vestea pe care va trebui să o afle. Cît timp va rămîne în ghips nu avea cum să-şi dea seama.

– Nu, dragă, să nu-ţi faci probleme, zise el zîmbind. Luăm grătarul cu noi. Harvey ne-a dat mînă liberă să venim cu un avion închiriat.

– Dar, Charlie, e o nebunie. Nu pot să mă pună în cîrje, sau, mai bine să-mi facă un ghips de altă formă şi să mă urce într-un cărucior cu rotile, ca să pot urca în avion ca lumea?

– Asta dacă vrei să fac eu infarct. Uite, Sam, adevărul e că te-ai zguduit serios, aşa că de ce să riscăm tocmai acum? De ce să nu mergi acasă ca o adevărată doamnă? Adică, draga mea, dacă tot ai făcut-o pînă acum, atunci fă-o şi pînă la sfîrşit!

– Un avion închiriat! îl privea nelămurită, iar el zîmbea cu nonşalanţă.

– Desigur că va trebui să vedem cum te simţi zilele astea.

– O să fiu bine. Vreau să ies de aici, îi zîmbi ea cu răsfăţ. Vreau acasă la mine, în patul meu. Acum Charlie îşi dădu seama că ea prin „acasă" înţelegea înapoi în apartamentul ei, pe cînd el nu-i spusese decît de New York şi atît. Îl avertiză şi pe doctor care îl linişti.

– Mi-e teamă că de acum încolo veţi face faţă la mai multe, domnule Peterson. Mintea omenească este ceva nemaipomenit. Nu acceptă decît ceea ce poate rezolva. Restul rămîne ca un gen de „las' pe mai tîrziu", cînd voi

putea să mă ocup şi de asta. Undeva, într-un colţişor al psihicului ei ştie că e încă prea bolnavă ca să meargă acasă, dar refuză să accepte. Cel puţin nu o va face acum. La New York vom putea discuta în linişte această problemă, dacă va fi nevoie. Dar va accepta cînd va fi pregătită, la fel cum va face faţă şi adevărului că nu va mai putea umbla. Va veni o zi cînd toate informaţiile pe care le deţine deja se vor sedimenta la locurile lor şi atunci va înţelege. Charlie respiră uşurat.

– Cum puteţi fi aşa de sigur că va înţelege? Urmă o pauză, apoi doctorul răspunse:

– Nu va avea de ales. Charlie mişcă din cap întrebător:

– Credeţi că ne vom putea întoarce cu ea?

– Mai devreme sau mai tîrziu, da, răspunse calm doctorul.

– Vreau să spun, săptămîna aceasta.

– Va trebui să mai vedem, nu? Apoi zîmbi şi dispăru să-şi facă vizitele.

Zilele care urmară păreau că durează o veşnicie iar Sam devenise dintr-o dată nerăbdătoare, nervoasă şi irascibilă. Voia să meargă acasă, dar avea probleme. Ghipsul din jurul corpului o irita, tuşea uşor, pe mîini avea semne de la perfuzii, iar faţa o mînca acum că rănile se vindecau şi cădeau plăgile uscate.

– Dumnezeule, Charlie arăt ca un monstru! strigă ea supărată pentru prima dată de cînd era aici, iar, cînd, întră în cameră, i se păru că avea ochii roşii.

– Eu nu cred. Cred că arăţi nemaipomenit. Ce noutăţi mai ai?

– Nici una. Vocea îi părea tristă, iar el o privea, în timp ce făcea ture prin salon. Nu mai era la terapie intensivă, ci avea o rezervă mică, ocupată aproape în întregime de pat, iar într-un colţ se afla o măsuţă plină cu flori de la Henry şi iubitul său, de la ceilalţi din echipă, un buchet

de la Harvey şi mai multe de la el şi de la Mellie.

– Vrei să mai auzi cîteva bîrfe de birou?

– Nu. Stătea întinsă, cu ochii închişi, iar el o privea, rugîndu-se să nu i se mai facă rău. După cîteva minute îi deschise. Acum era înfuriată, iar el văzu lacrimi pe obrajii ei.

– Ce s-a mai întîmplat? Haide, spune-i lui tăticu, se aşeză pe un scaun lîngă patul ei şi o luă de mînă.

– Sora din tura de noapte... aceea cu peruca roşcată, caraghioasă... Lacrimile îi şiroiau deja pe obraji. Spunea că, acasă la New York... se înecă de plîns, îl strînse de mînă, iar Charlie era fericit că avea atîta forţă în mîini. Mi-a spus că nu mă duc acasă... ci doar la alt spital... la New York... oh, Charlie, se văita ca un copilaş, e adevărat? El o privi, vru să o strîngă în braţe ca pe unul din copiii săi, dar nu putea să o facă din cauza ghipsului imens care o înconjura, şi atunci o strînse de mînă şi o mîngîie blînd pe faţă. Ştia că acum trebuia să-i spună adevărul.

– Da, drăguţo, e adevărat.

– Of, Charlie, vreau acasă, se îneca de plîns şi se văita de durere.

– Nu mai face aşa, prostuţo, îţi faci mai rău, dar poţi să plîngi, numai nu prea tare. Încerca s-o tachineze, dar în sufletul său era foarte trist de ceea ce vedea. Pentru Sam era doar începutul unui drum lung şi greu pe care de-abia începuse să meargă. Viaţa pe care o dusese înainte se sfîrşise într-o fracţiune de secundă la picioarele unui armăsar cenuşiu. Haide, Sam, întoarcerea la New York e primul pas în direcţia bună, nu-i aşa?

– Cred că da.

– Desigur că aşa va fi.

– Mda, dar vreau să merg acasă. Nu mai vreau la spital.

– Ei, bine, zîmbi el cu dublu înţeles, măcar acum am

aflat că nu eşti nebună. Bine, dar ce se va întîmpla dacă va trebui să mai stai puţin în spital? Te voi putea vizita, la fel Mellie, Harvey şi oricine vei vrea tu...

– Nu mama! Sam îşi roti ochii şi rîse printre lacrimi. La naiba, Charlie, de ce a trebuit să mi se întîmple tocmai asta mie? Zîmbetul de pe faţa ei pieri, iar lacrimile îi luară din nou locul. Stătu lîngă ea mult timp ţinîndu-i mîna într-a sa, apoi îi spuse ce ştia el cel mai bine.

– Te iubesc, Sam. Cu toţii te iubim. Sîntem cu toţii lîngă tine.

– Eşti un prieten minunat şi te iubesc la fel de mult. Acum începuse să plîngă mai tare, dar veni sora cu masa de prînz.

– Am auzit că ne părăsiţi, domnişoară Taylor. E adevărat?

– Încerc, zîmbi către Charlie. Dar mă voi întoarce, pe picioarele mele data viitoare să vă vizitez!

– Sper că aşa va fi, îi zîmbi sora şi ieşi, iar Charlie se simţi iar uşurat. O clipă se temuse că sora ar fi putut să spună ceva ce ar fi făcut-o pe Sam să bănuiască ceva.

– Deci, se uită la Charlie, bînd supă, cînd plecăm acasă?

– Sîmbătă îţi convine, sau ai alte planuri? Era bucuros fiindcă o vedea că încearcă din răsputeri să ţină ritmul.

– Nu, sîmbătă mi se pare perfect. O privea şi se gîndea la ce-i spusese doctorul; cînd era pregătită pentru ceva, aşa era. Se întreba numai cînd va fi gata pentru a face faţă lucrului celui mai neplăcut. Mda, sîmbătă e bine. La ce spital merg, Charlie?

– Nu ştiu. Are vreo importanţă?

– Am posibilitatea să aleg?

– Voi afla.

– Încearcă la *Lenox Hill.* Vecinătatea era plăcută şi era aproape de metrou. Astfel cei pe care voi vrea să-i văd vor putea veni uşor. Zîmbi cu sfială: poate chiar

Mellie. Crezi că ar putea să o aducă şi pe micuţă? Charlie avea lacrimi în ochi cînd îi răspunse:

– O să mi-o strecor pe sub haină şi o să zic că e a ta.

– Ştii, într-un fel chiar este... părea jenată. Într-un fel... măcar îmi poartă numele. Charlie se aplecă şi o sărută pe frunte şi nu mai putu spune nimic fără să nu izbucnească în plîns.

Capitolul 26

Sîmbătă dimineaţă, cînd avionul decolă de pe aeroportul din Denver, Charlie trase adînc aer în piept. Îl aveau pe chirurgul ortoped a lui Sam cu ei, două asistente, o unitate de menţinerea a funcţiilor vitale şi îndeajuns oxigen pentru a ajunge chiar şi în America de Sud, iar Samantha era uşor adormită, părea relaxată şi nerăbdătoare să ajungă acasă. Doctorul părea mulţumit de starea ei şi făcuse aranjamentele necesare la spitalul *Lenox Hill* şi pentru o ambulanţă care îi va aştepta la aeroport. În plus se luase măsura ca traseul lor să fie eliberat şi-şi făceau cunoscută prezenţa pe măsură ce ajungeau în fiecare sector aerian. Dacă la un moment dat Sam ar fi avut nevoie de ajutor în afara avionului, ar fi putut să aterizeze aproape oriunde, prin apropierea vreunui spital. Se gîndiseră chiar şi la cele mai mici amănunte, acum nu le rămînea decît ca zborul să se desfăşoare cu bine pînă la New York.

Era o zi însorită de august, iar Sam nu vorbea decît de întoarcerea acasă. Era totuşi puţin ameţită din cauza sedativelor, dar rîdea şi glumea, unul dintre bancuri fu aproape deocheat, toţi rîdeau, mai puţin Charlie care era deosebit de nervos. Din nou resimţea toată responsabilitatea pe umerii săi, iar dacă avea să se întîmple ceva

rău, ar fi fost vina lui. Nu ar fi trebuit să insiste, grăbise puţin lucrurile, ar fi trebuit să o lase la Denver. La jumătatea drumului doctorul veni lîngă el şi îl găsi privind printr-un hublou din spatele avionului, îl atinse uşor pe umăr şi îi vorbi în şoaptă, ca să nu audă Sam, dacă se trezea. Tocmai adormise.

– Peterson, totul e în regulă. Aproape am ajuns. Se simte bine. Chiar bine. El se întoarse şi-i zîmbi doctorului.

– Poate că va rezista, dar cu mine cum rămîne? Cred că am îmbătrînit cu douăzeci de ani în săptămînile astea două.

– Este într-adevăr o experienţă dură, chiar şi pentru familie. Partea cea mai nebunească este că el nici măcar nu făcea parte din familie, era doar un prieten. Ar fi făcut acelaşi lucru pentru oricine, pentru cumnatul său, pentru Harvey, pentru... Sam... ar mai fi stat la căpătîiul ei încă o lună dacă ar fi fost nevoie. Îi părea atît de rău pentru ea. Cum naiba avea să se desfăşoare viaţa ei de acum încolo? Nu avea pe nimeni, nu soţ, nu prieten, nenorocitul acela de cowboy de care-i spusese o părăsise şi nici măcar nu se ştia unde plecase. Cine ar fi putut să o îngrijească? Nimeni. Pentru prima dată simţea că îl urăşte pe John Taylor din nou. Dacă nenorocitul ar fi rămas cu ea, ca un soţ normal, acum nu ar mai fi fost singură. Doctorul îl urmărea cum se frămîntă şi îşi lăsă mîna pe umărul lui Charlie. Nu încercaţi să o protejaţi mai mult decît are nevoie, Peterson. Aţi face o mare greşeală. Cînd va veni timpul va reuşi să stea pe propriile-i picioare, ca să zicem aşa. Nu e căsătorită, nu? Charlie spuse că nu.

– Nu, a fost. Tocmai la asta mă gîndeam. Va fi foarte greu pentru ea.

– Va fi pentru o vreme. Dar se va obişnui. Toţi se obişnuiesc. Poate trăi oarecum normal. Se poate ajuta, îi poate ajuta pe alţii, cu timpul îşi va putea relua slujba.

Doar dacă nu e dansatoare de step, diferența nu e prea mare, e doar psihologică. Aici se nasc toate problemele. Dar nu o vor lăsa să iasă din *Lenox Hill* pînă ce nu va fi pregătită psihologic, la fel ca și fizic. O vor învăța cum să aibă grijă de ea însăși, cum să fie independentă. Veți vedea. Este o tînără frumoasă, e puternică, are o minte ascuțită, nu are nici un motiv de a nu se adapta perfect. După cîteva minute mai îl strînse o dată pe Charlie de umăr și-i zîmbi. Ați luat hotărîrea care trebuia... de amîndoi dăți. Ar fi fost o crimă să nu o operăm, să pierdem acest suflet, și această minte, apoi e bine că merge la New York înconjurată de fețe dragi. Atunci Charlie se întoarse spre el cu o recunoștință în ochi.

– Vă mulțumesc că mi-ați spus toate acestea. Doctorul nu-i răspunse, îl bătu ușor pe umăr și se duse la Sam să vadă ce mai face.

Peste două ore aterizară pe aeroportul *Kennedy.* Transferul în ambulanța mare s-a derulat fără probleme, aceasta fiind echipată cu o unitate de monitorizare a funcțiilor vitale și cu trei medici. Dădură drumul la girofar, fără sirenă și plecară în viteză. Peste o jumătate de oră erau la spitalul *Lenox Hill,* în siguranță. Sam îi zîmbea lui Charlie pe ultimele sute de metri ale drumului.

– E mai ușor așa, să știi, fără bagaje sîcîitoare și fără taxiuri.

– Știi ce, data viitoare, spuse Charlie zîmbind, fă-mi te rog un serviciu: sîcîie-mă puțin cu bagajele și hai să luăm un taxi. Sam începu să rîdă, dar, după ce ajunseră în spital, fu ocupată. Le-au trebuit mai mult de două ore să o transporte în spital și să o așeze confortabil în rezervă ei. Doctorul ei urmărea toate aranjamentele, atunci făcu cunoștință și cu noul doctor care o așteptase la intrare, din nou datorită lui Harvey. Cînd, în sfîrșit, se terminară toate acestea și ea și Charlie și doctorul erau epuizați. Ceilalți care o însoțiseră plecaseră deja. Fuseseră plătiți

înainte şi urmau să se întoarcă toţi la Denver cu avionul ambulanţei seara. Doctorul va mai rămîne cîteva zile la New York şi la *Lenox Hill* şi se va întoarce la Denver cu o cursă comercială.

– Crezi că acum te simţi bine, Sam? Charlie o privea cu ochi obosiţi; tocmai i se făcuse o injecţie şi începuse să adoarmă deja.

– Da, dragule... sigur... sînt bine... transmitei lui Mellie dragotea mea... şi mulţumesc... Cinci minute mai tîrziu se afla în lift cu doctorul, apoi luă un taxi, iar peste zece minute era deja pe Strada 81 Est, îmbrăţişîndu-şi soţia.

– Oh, iubito... oh, iubito, spunea, de parcă se întorsese dintr-o regiune cu războaie şi îşi dădu seama cît de dor îi fusese de ea şi cît de obosit era. Tragedia Samanthei şi responsabilitatea lui totală pentru ea fuseseră două poveri grele pe care le dusese singur pe umerii lui şi pînă acum nu resimţise nimic, iar în aceste momente nu dorea decît să facă dragoste cu soţia lui. Mellie avusese inspiraţia să angajeze pe cineva să stea cu fetiţa şi cu copiii şi, după ce săriseră cu toţii pe tatăl lor, bucuroşi că îl revedeau, după ce se jucară cu el trăgîndu-l de haine, alergînd în jurul său şi strigînd de bucurie, Charlie îi trimise urgent în sufragerie, închise uşa dormitorului, iar Mellie dădu drumul la apă în cadă, îi făcu repede un masaj şi făcu dragoste cu el, după care Charlie îi zîmbi şi adormi ca drogat. Îl trezi peste două ore cu cina, şampanie şi o prăjitură pe care o pregătise special pentru el, pe care scria: *Te iubesc. Bun venit acasă!*

– Oh, Mellie, te iubesc atît de mult.

– Şi eu te iubesc. După ce guştară din prăjitură îl întrebă: crezi că ar trebui să o sunăm pe Sam? Charlie dădu din cap că nu, doar pînă atunci îi dăduse toată atenţia care i se cuvenise. Măcar de data aceasta, în această seară, vola să fie numai cu Mellie. Nu dorea să se mai gîndească la oribilul accident, la calul cenuşiu

care îi bîntuise somnul în ultimele trei săptămîni, sau la Sam în haina ei de ghips, sau la „grătarul" care o răsucea şi nici la faptul că nu va mai putea umbla. Dorea numai să fie cu soţia lui, să facă dragoste cu ea pînă ce va cădea în braţele ei ostenit, ceea ce se şi întîmplă după miezul-nopţii, după ce căscă lung şi zîmbi mulţumit.

– Bun venit acasă, îi şopti ea sărutîndu-l pe gît, apoi stinse lumina.

Capitolul 27

– Mamă, sigur că sînt bine... nu fi speriată... nu are rost să vii aici... oh, pentru Dumnezeu... da, sigur că sînt încă în ghips, dar mă simt bine. Nu, nu vreau să mă transfer în Atlanta. Acum trei săptămîni am venit de la Denver, ajunge... dar aici e casa mea, mamă. În Atlanta nu cunosc pe nimeni. Da, sigur, vă am pe tine şi pe George... mamă... mamă... te rog! Nu îl urăsc... se uita disperată la Melinda în timp ce aceasta se plimba prin cameră, apoi făcu o figură urîtă spre receptor şi spuse, privind-o pe Melinda: mama mea, iar aceasta zîmbi. Sincer, mamă, doctorul este minunat, e priceput... ştiu că e competent. Haide, mamă. Nu mă supăra. Sînt bine, te mai sun eu. Poţi să mă suni şi tu. Cînd voi putea, voi veni în Atlanta... nu ştiu cînd mă voi duce acasă... dar te voi anunţa. Promit... nu, mama, acum trebuie să închid... aşteaptă asistenta... nu, nu poţi vorbi cu ea... la revedere, mamă. Închise şi mormăi. Bună, Mellie. Isuse, cu ce am greşit că a trebuit să vorbesc cu mama?

– E îngrijorată pentru tine, Sam.

– Ştiu. Dar mă înnebuneşte. Vrea să vină la mine. Cu George, care vrea să vorbească cu medicul meu şi să dea tot spitalul peste cap. Spune-mi, ce rost mai are ca un om din Georgia să adauge ceva la spinarea mea ruptă?

Mellie zîmbi. Ce mai faci?

– Bine. Tu ce faci?

– Mă plictisesc. Vreau să merg acasă.

– Ei ce spun?

– Ceva în legătură cu răbdarea. Ce mai face tiza mea? Cînd rosti numele micuţei făcu un semn prin aer.

– Minunat, zîmbi Mellie. Face mult mai multe la cele două luni ale ei, decît făceau băieţii la patru luni.

– Asta datorită numelui, zîmbi Sam. Ai grijă să nu capete pasiune pentru cai. Mellie nu spuse nimic, iar Sam oftă. Aş vrea să ştiu cît mai au de gînd să mă ţină aici. Mellie bănuia că, de fapt, nu ar fi vrut să ştie asta. Charlie îi spusese că era posibil ca Sam să rămînă în spital cam un an.

Primea vizite de la toată lumea, inclusiv Harvey, care stătea pe marginea scaunului, se juca cu pălăria, sau cu pipa, ori se uita la Sam care stătea najutorată şi imobilizată în armura el de ghips.

– Nu fi atît de supărat, pentru Dumnezeu, Harvey. Nu te muşc.

– Nu vrei să semnezi o hîrtie pentru asta?

– Aş fi bucuroasă. El zîmbi jenat, iar ea îl întrebă cînd va fi destul de inteligent ca să o concedieze.

– Nu pot, Sam, te păstrez pentru cînd voi îmbătrîni. Mai mult de atît, am văzut răspunsul în reclama fabuloasă pe care ai făcut-o în aventuroasa ta călătorie în vest. Sam, – aproape i se tăiase răsuflarea de admiraţie – chiar dacă de acum încolo nu vei mai face altceva decît să stai în pat şi să mănînci ciocolate, poţi să fii mîndră de ce ai făcut.

– A ieşit chiar aşa de bine? Părea uimită. De obicei Harvey nu era prea generos cu laudele. Dar şi Charlie îi spusese de dimineaţă că materialul era perfect.

– Mai mult de atît. Este superb. Şi ei cred că următoarele vor ieşi chiar mai bine. Draga mea, sînt

încîntat.

Sam îl privi cîteva momente.

– Cred că sînt pe moarte, dacă-mi vorbeşti astfel.

– Nu cred. O să înregistrăm pe bandă şi o să-ţi aducem să vezi singură dacă nu am dreptate. Dar, miss Samantha, după asta mi-e teamă că mă voi retrage şi te voi lăsa în funcţia de director de creaţie.

– Nu mă ameninţa, Harvey, îl străfulgeră cu privirea. Nu vreau postul tău, aşa că rămîi unde eşti, sau dacă nu, rămîn eu aici.

– Doamne fereşte!

Harvey o vizita o dată sau de două ori pe săptămînă. Charlie venea de obicei la prînz, Henry Johns-Adams venise deja de două ori şi îi adusese o cutie cu delicioase bomboane de ciocolată *Godiva,* iar prietenul acestuia îi trimisese o pijama da la magazinul *Bergdorf's*, pe care era nerăbdătoare să o îmbrace, de îndată ce va scăpa de ghipsul incomod. Georgie, căţelul îi trimisese şi el o carte poştală cu *„fă-te bine"* şi o carte.

O săptămînă mai trîziu Sam primi vizita vizitelor. În ciuda protestelor ei de a nu o vedea pe mama sa, aceasta sosi din Atlanta cu soţul ei şi făcu tot posibilul să întoarcă spitalul cu susul în jos. Petrecu mai multe ore încercînd să o convingă pe Samantha să-i dea în judecată pe cei de la birou deoarece, dacă nu ar fi fost reclamele lor caraghioase, nu ar fi plecat în călătorie, care se anunţa şi aşa periculoasă, încercă să-i sugereze că lor nu le păsa de ea, că şeful lor era cu siguranţă un nebun căruia îi era indiferent că acum ea zăcea pe un pat de spital. O enervă într-atît pe Samantha, încît aceasta o rugă să plece deşi ea insista pîngînd că Sam era o sadică ingrată, hotărîtă să-i frîngă inima mamei sale. Fusese o întîlnire obositoare care o lăsă pe Samantha cu o durere în suflet şi cu o paloare pe faţă, tremurînd, dar nu atît de mult pe cît deveni a doua zi cînd mama sa şi

George se întoarseră iar la ea. Intră în camera Samanthei cu aceeaşi mină de înmormîntare şi era clar că mama ei plînsese şi, odată ce se aşeză, începu iarăşi:

– Dumnezeule, mamă ce s-a întîmplat? Sam se enerva numai văzîndu-i. O sunase pe Carcline Lord în dimineaţa aceea să ştie ce mai face Bill şi aflase că acesta suferise cel de-al doilea atac de cord, mult mai grav decît primul. Aşa cum era imobilizată în ghips la spitalul *Lenox Hill* nu putea s-o ajute cu nimic pe Caro, lucru care o făcu să se simtă inutilă şi legată la mîini. Caro se supărase foarte mult cînd auzise de accident. Nu voise să-i dea prea multe amănunte despre acesta fiindcă se gîndea că bătrîna avea şi aşa destule pe capul său, dar Charlie îi spusese deja. Caro era înnebunită de teamă. Ca toţi oamenii care se ocupau de cai, ştia prea bine ce pericole erau la tot pasul; cu toate acestea a primit vestea cu stupefacţie. O rugă pe Sam să-i promită că va suna curînd. Dacă nu, urma să o sune chiar ea, cînd va avea cîteva clipe libere.

Dar, cum o văzu pe mama sa, gîndurile îi zburară la Caro. Mama ei era, ca de obicei, îmbrăcată elegant, într-un *deux-pièces* albastru şi bluză albă de mătase. În picioare avea pantofi *escarpin,* iar ca bijuterii, trei şiraguri de perle şi cercei asortaţi, şi cu toate că, la cei şaizeci de ani ai ei era puţin cam grăsuţă, avea acelaşi păr frumos, ca Sam. Al ei era deja alb, dar se putea vedea că, odată, fusese auriu ca al Samanthei. Soţul ei era înalt, chipeş şi arăta mai mult ca un căpitan de marină, decît ca un doctor. Era bine legat şi roşu în obraji, iar părul îi era tot nins.

– Oh, Samantha...

– Isuse! Dacă ar fi putut, ar fi strigat, sau măcar ar fi bătut din picioare. Dar acestea erau inerte şi agăţate ca o carne moartă, iar trupul îi era zidit într-o materie care semăma cu cimentul. Toate surorile îi spuneau că era

normal să se simtă aşa în ghips total şi asta o mai liniştise pe Sam. Îi era teamă la început că picioarele îi erau moarte. Deci, ce mai vreţi, dragilor? îi întrebă cu ostilitate şi vădită plictiseală. De-abia aştepta să-i vadă plecaţi. Nu mă ţineţi în suspans. Mama ei plîngea şi mai tare. Tatăl său vitreg făcu primul pas şi îi spuse:

– Samantha, azi-dimineaţă am vorbit cu doctorul tău ceva mai mult.

– Cu care dintre ei? Că am patru. Se simţea ca o adolescentă irascibilă şi mofturoasă şi îi privea cu suspiciune. Tot ce voia era să-i vadă plecînd şi să o lase în pace. Dar tatăl ei vitreg era un bărbat care ştia să ţintească.

– De fapt am discutat cu doctorul Wong şi cu doctorul Joseph. Au fost foarte amabili şi ne-au informat asupra stării tale. O privea cu evidentă milă, iar soţia lui îi aruncă priviri îndurerate înainte ca el să continue.

– Au spus ceva care putea cauza istericalele acestea? Ceva ce eu nu ştiu? se uită la mama ei, enervată, apoi iar la George.

– Da. Deşi ne doare foarte mult, credem că ar fi timpul să ştii şi tu. Doctorii au vrut să aştepte pînă ce... pînă va veni momentul potrivit. Dar acum, că sîntem în acest punct... Începutul nu părea prea promiţător, iar Sam se uită în jurul ei să vadă cine ar putea să apară din spatele lui. Arăta mai mult ca un antreprenor de pompe funebre, nici măcar ca un căpitan de marină şi se hotărî să o privească părinteşte în timp ce îi vorbea. Acum că sîntem aici, credem că e timpul să ştii.

– Ce să ştiu?

– Adevărul. Şi, imediat ce spuse asta, în sufletul Samanthei se declanşă o alarmă ascunsă. Era de parcă ar fi ştiut deja. De parcă de la început ştia totul, fără a şti, dar ca şi cînd ar fi avut un presentiment asupra ceea ce voiau să-i spună.

– Oh, atît reuşi să exclame.

– Da.

– Accidentul... ştii, Sam, cînd ai căzut, ai suferit o traumă puternică. Nervul spinal a fost secţionat în două locuri. A fost o minune că ai scăpat de şoc şi de acele fracturi şi că nu ai suferit traume ale creierului, lucru de care acum sînt absolut siguri.

– Doamne, mulţumesc. E bine. Dar restul? Inima îi bătea cu putere în piept, dar pe faţă nu i se citea nimic.

– După cum, poate ştii, cu restul nu ai fost la fel de norocoasă şi de aceea te afli aici, în ghips. Oftă, dar continuă. Totuşi, nu cred că ştii, iar noi credem că ar trebui deja să ştii. Doctorii cred la fel, va fi nevcie de timp. Ce nu ştii, Samantha este că – ezită o clipă, apoi dădu drumul bombei – eşti paralizată.

Urmă o clipă de tăcere mormîntală în care Sam îl privea în ochi.

– Ce vrei să spui de fapt, George?

– Că nu vei mai putea umbla nicicdată. Partea de sus a şirei spinării va rămîne funcţională, braţele, umerii şi celelalte, dar de la brîu în jos nu vei mai simţi nimic. La razele X se poate observa asta foarte bine, explică el, cu un aer de profesionalism. Din acel punct în jos totul este inert. Poţi să simţi cîte ceva, cred că şi acum simţi, dar atît. Nu vei mai avea controlul asupra muşchilor, deci nu-ţi vei folosi picioarele. Va trebui, desigur să foloseşti un cărucior. Apoi urmă şocul cel mai mare; mama ta şi cu mine am hotărît azi-dimineaţă că vei locui cu noi de acum încolo.

– Ba nu, n-o să fac asta! era un strigăt de panică la care atît mama, cît şi tatăl ei vitreg rămaseră uluiţi.

– Ba sigur că vei veni, draga mea, mama ei întinse o mînă spre ea, iar Sam se feri ca un animal rănit care căuta să scape. Nu e adevărat... nu putea fi... nimeni

altcineva nu-i spusese... dar ştia, chiar înainte de a auzi, că acesta era adevărul, de cînd îşi recăpătase cunoştinţa la Denver fugise de acest adevăr întruna. Era lucrul de care nimeni nu vorbea. Doar aceşti doi oameni. Veniseră pînă aici, doar ca să-i spună, ca şi cînd ar fi fost datoria lor, iar ea nici nu voia să audă ceva din cele ce le aflase.

– Nu vreau, mamă, scrîşni ea printre dinţi, dar ei nu înţelegeau.

– Dar nu mai poţi avea grijă de tine singură. Vei fi neajutorată ca un copil. Mama Samanthei ilustra un tablou care o făcea să-şi dorească moartea, mai degrabă.

– Nu vreau, nu vreau, ce naiba! Nu vreau să duc o asemenea viaţă de olog. Şi nici nu vreau să fiu neajutorată ca un copil, să locuiesc în Atlanta cu părinţii, la vîrsta de treizeci şi unu de ani. Cum mi s-a putut întîmpla aşa ceva, Dumnezeule... nu se poate, nu se va întîmpla aşa ceva.

Mama ei stătea lîngă George neajutorată, iar acesta adoptă atitudinea de specialist şi încercă să o împace, dar ea striga şi mai tare, iar mama ei îl privea pe George în ochi implorîndu-l să plece.

– Poate că e mai bine să venim altă dată, să mai vorbim... se retraseră încet către uşă. Ai nevoie de puţin timp, Samantha, să te obişnuieşti... avem tot timpul din lume să mai discutăm despre asta, pînă mîine nu plecăm, iar doctorii nu cred că vei pleca de aici mai devreme de mai sau iunie.

– Cum? era un ultim atac frontal.

– Samantha... o clipă mama ei vru să se apropie de ea, dar Sam mîrîia pur şi simplu.

– Plecaţi de aici, pentru Dumnezeu... vă rog... începu să tremure de plîns. Plecaţi... Aşa au făcut şi ea rămase singură în camera goală, cu ecoul propriilor cuvinte. Peste o jumătate de oră veni o asistentă la ea şi o găsi

zgîriindu-şi încheieturile mîinilor cu marginea unui pahar de plastic, din fericire, neascuţită.

Rănile pe care şi le făcuse s-au reparat cu cîteva copci, dar răul făcut de mama şi de tatăl ei vitreg a durat cîteva luni bune, înainte să poată fi reparat.

Capitolul 28

– Cum îţi merge, puştoaico? Charlie îşi scutură zăpada de pe guler, îşi scoase paltonul şi îl azvîrlii pe un scaun. Avea zăpadă pînă şi pe barbă şi pe păr. Deci? o privea cu nerăbdare, iar ea ridică din umeri.

– Ce ai vrea? Să mă vezi în scaun îmbrăcată într-un halat roz şi să fac o reverenţă de fiecare dată cînd intri?

– Ooohhh-heiiii, încîntătoare pe ziua de azi, nu-i aşa?

– Du-te dracului şi fă ştii tu ce!

Se uită la ceas cu o figură gînditoare:

– Aş vrea eu, dar Mellie este la o renuniune PTA şi, de fapt, nu am timp. Trebuie să mă întîlnesc cu un client la două.

– Foarte nostim.

– E mai mult decît pot spune despre tine.

– Ei bine, eu nu mai sînt nostimă. Asta e viaţa. Am treizeci şi unu de ani şi sînt o infirmă în cărucior. Nu e nici amuzant, nici drăguţ.

– Nu, dar nici nu e cazul să iei lucrurile chiar atît de tragic cum o faci tu. O vedea în această stare de trei luni şi jumătare. De cînd idiotul de taică-său vitreg i-a

spus. Acum nu mai era în ghips, purta o centură şi se deplasa într-un cărucior. Partea mai grea de abia acum venea, erau lunile interminabile de recuperare fizică, luni în care trebuia să înveţe să trăiască alături de handicapul ei, sau nu. Să ştii că nu e chiar aşa de trist, Sam. Nu trebuie să te consideri o „infirmă neajutorată", cum spune mama ta.

– Nu? De ce nu? Crezi că există vreo minune care să-mi redea forţa în picioare? Iovi în ele de parcă ar fi fost un lemn.

– Nu, Sam nimeni nu poate face aşa ceva, vorbea încet, dar hotărît. Dar ai puterea minţii şi a braţelor şi – zîmbi uşor – puterea gurii. Cu toate acestea poţi realiza multe, dacă vrei.

– Zău? Ca, de exemplu? Astăzi Charlie venise pregătit.

– După toate aparenţele, miss isteţime, ţi-am adus un cadou de la Harvey.

– Dacă a mai trimis cineva o cutie de bomboane de ciocolată, strig de mînie, vorbea ca un copil rîzgîiat, nu ca Sam pe care o cunoştea. Dar avea speranţe că îşi va reveni. Doctorii spuneau că îşi va recăpăta vechile obiceiuri, cu timpul. Avea multe cu care trebuia să se adapteze, procesul era dureros pentru oricine, mai ales pentru o tînără frumoasă şi activă ca Sam.

– Nu ţi-a trimis ciocolată, puştoaico. Ţi-a trimis de lucru. O clipă sesiză surprinderea pe chipul lui Sam.

– Cum adică, mi-a trimis de lucru?

– Uite aşa. Ieri am vorbit cu doctorii tăi şi ne-au spus că nu are nici un rost să nu-ţi faci o parte din treburi aici. Ţi-am adus dictafon, nişte stilouri, hîrtie, trei dosare la care Harvey vrea să te uiţi... Era pe cale să mai spună ceva, cînd Sam împinse scaunul cu putere şi aproape că mîrîi.

– Şi de ce aş face-o? Charlie se hotărî că joaca ei trebuia să ia sfîrşit.

– Fiindcă ai stat destul de pomană. Pentru că-ţi merge mintea şi puteai să fi murit, dar nu a fost aşa, Sam, nu irosi ce ţi-a mai rămas. Vorbise furios, iar Sam îi răspunse mai liniştită de data aceasta.

– De ce aş face ceva pentru Harvey?

– De ce ai face ceva chiar şi pentru tine? De ce să-ţi dăm o vacanţă de cinci luni fiindcă te-a părăsit bărbatul, apoi de ce să nu precupeţim nici un ban pentru a te duce acasă după ce ai suferit un accident – mai e nevoie să-ţi amintesc că era posibil ca acum să stai tot singură la Denver, dacă nu ar fi fost Harvey, şi în sfîrşit de ce să-ţi dea concediu de boală pe perioadă nelimitată şi să te aştepte să te întorci?

– Fiindcă mă pricep, de aceea?

– Afurisito! Era prima dacă cînd în cîtea luni îl enervase cu adevărat şi se simţea bine. Are nevoie de ajutorul tău, la naiba. Are treabă pînă peste cap, la fel şi eu. Vrei să te aduni şi să nu-ţi mai plîngi de milă, sau nu vrei? O clipă rămase tăcută, cu spatele la scaun, cu capul plecat.

– Nu m-am hotărît încă, spuse încet, iar el zîmbi.

– Te iubesc, Sam. Apoi se întoarse cu faţa spre el şi pe obraji îi curgeau lacrimi.

– Ce naiba o să mă fac, Charlie? Unde o să stau? Şi cum? Oh, Doamne, mi-e atît de teamă că voi sfîrşi alături de mama în Atlanta. Isuse, aş înnebuni acolo. Mă sună în fiecare zi să-mi spună că sînt o infirmă neajutorată şi că trebuie să mă gîndesc... că sînt...

– Nu eşti... Nu eşti neajutorată. Va trebui să faci nişte schimbări în viaţa ta, dar nu ceva radical, cum ar fi Atlanta! Dumnezeule, ai înnebuni cu ei. Ea îl aprobă în tăcere, iar el o apucă părinteşte de bărbie. Mellie şi cu mine nu îi

vom lăsa să facă asta, chiar dacă va trebui să vii să stai cu noi.

– Dar, eu nu vreau să fiu neajutorată, Charlie. Vreau să-mi port singură de grijă.

– Atunci fă-o. Nu asta te învaţă aici? Ea încuviinţă din cap.

– Ba da. Dar durează o veşnicie.

– Cît ţine o veşnicie? Şase luni? Un an?

– Ceva de genul ăsta.

– Şi atunci nu merită, în loc să te duci în Atlanta?

– Ba da, îşi şterse lacrimile cu pijamaua elegantă. Pentru aşa ceva ar merita chiar şi cinci ani.

– Atunci fă-o, învaţă ce trebuie, apoi revino în lume şi descurcă-te, Sam. Iar între timp – zîmbi şi se uită la ceas – fă-mi plăcerea şi citeşte dosarele şi notiţele. Pentru Harvey.

– Las-o baltă cu „pentru Harvey". Amîndoi sînteţi nişte nemernici. Ştiu bine ce vreţi, dar o să încerc. Transmite-i dragostea mea.

– Şi el ţi-a trimis-o pe a lui. Spunea că vine mîine la tine.

– Aminteşte-i de cărţile mele din Mickey Spillane. Şi ea şi Harvey erau înnebuniţi după cărţile cu detectivi, iar Harvey îi trimitea cîte un volum că să-i facă pe plac.,

– Of, Doamne, voi doi... Charlie se chinui să-şi îmbrace paltonul gros, îşi puse galoşii, îşi ridică gulerul şi-i făcu cu mîna de la uşă.

– La revedere, Moş Crăciun, spune-i lui Mellie că o iubesc.

– Da, doamnă. O salută şi dispăru, apoi cîteva minute Sam rămase în căruciorul ei cu ochii pironiţi asupra dosarelor. Era din nou Crăciunul şi încă de dimineaţă se gîndise la Tate. Cu un an înainte se afla la ferma Lord, iar Tate jucase rolul Moşului. Atunci se hotărîse să-l cu-

noască mai bine, atunci începuse totul. Era Crăciunul cînd a adus-o la cabana secretă. Gîndul la Tate o făcu să revină la viaţă şi o făcu să resimtă aceeaşi angoasă că nu-l găsise încă. Se întreba unde plecase oare.

În acea dimineaţă vorbise cu Caroline. Bill avusese un atac minor după Ziua Recunoştinţei, iar în ultimele luni situaţia devenea mai gravă. În mijlocul acestor veşti proaste nu dorea să o supere pe Caro cu întrebări despre Tate Jordan, apoi, ca de obicei, aceasta nu mai aflase nimic. Caroline însăşi era foarte deprimată din cauza stării lui Bill. Angajase un administrator nou, un tînăr însurat, cu trei copii care părea că făcea treabă bună. Ca de obicei, o încuraja pe Sam să meargă înainte. Terapia fizică la care era supusă era lucrul cel mai dificil din viaţa ei şi se întreba dacă merită; să-şi întărească braţele în asemenea măsură încît să se folosească de ele ca o maimuţă, să se scoale şi să se aşeze pe cărucior, pe pat, pe ploscă, peste tot unde era nevoie să se descurce singură. Dacă coopera cu ei, asistenţii urmau să o înveţe să se descurce în totală independenţă. Rezistase ajutorului care i se oferea – în inima ei simţea că nu-i ajuta prea mult – dar acum i se părea dintr-odată important să continue. Charlie avea dreptate. Trăise, acesta era un motiv destul de puternic ca să meargă înainte.

Ziua de Crăciun a fost destul de grea pentru ea. Harvey Maxell a venit la ea şi Charlie cu Mellie şi cu copiii. Sora i-a lăsat pe toţi, iar ea a ţinut bebeluşul, care împlinise deja cinci luni şi era o frumuseţe. Cînd au plecat

cu toţii ea se simţi singură de tot. Pînă la sfîrşitul zilei se gîndea că nu mai poate suporta şi, din disperare, deschise uşa şi se duse pe culoar singură. Chiar la capătul holului se întîlni cu un băieţel, tot în cărucicr, ca şi ea, care stătea trist la fereastră privind melancolic zăpada.

– Bună, eu sînt Sam. O durea cumplit pentru el, apoi acesta se întoarse cu faţa la ea. Avea aproape şase ani, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

– Nu mai pot să mă joc în zăpadă.

– Nici eu. Cum te cheamă?

– Alex.

– Ce ai primit de Crăciun?

– O pălărie de cowboy şi un toc de pistol. Dar nu mă mai pot urca nici pe cal. Ea îl dezaprobă, apoi întrebă în şoaptă:

– De ce nu? El o privi de parcă ar fi fost o proastă.

– Fiindcă sînt într-un cărucior pe rotile, fraiero. M-a lovit o maşină în timp ce mă plimbam cu bicicleta, iar acum voi rămîne în chestia asta tcată viaţa. Apoi o privi curios. Dar tu?

– Eu am căzut de pe un cal în Colorado.

– Zău? o privea cu interes, iar ea îi zîmbi.

– Zău. Şi ştii ceva, pun pariu că aş mai putea călări, pun pariu că şi tu ai putea. Am citit un articol într-o revistă în care arătau oameni ca noi călărind cai. Cred că aveau nişte şei speciale, dar să ştii că erau pe cai.

– Aveau şi cai speciali? părea încîntat de idee, iar Sam zîmbi şi dădu din cap.

– Nu cred. Erau nişte cai blînzi.

– Tu ai căzut de pe un cal blînd? se uita fix la picioarele ei, apoi la faţa ei.

– Nu. Nu era un cal blînd. Dar am fost imprudentă că l-am încălecat. Era un cal nărăvaş şi am făcut o mulţime de prostii cînd îl călăream.

– Cum adică?

– Mergeam la galop peste tot şi riscam. Era prima dată cînd era sinceră cu ea însăşi. Era de asemenea prima dată cînd vorbea cu cineva despre accident şi era surprinsă că nu o durea prea mult. Alex, îţi plac caii?

– Sigur că da, odată am fost la rodeo.

– Nu zău? Eu am lucrat la o fermă.

– Nu se poate, părea descumpănit. Femeile nu muncesc la ferme.

– Ba da. Eu am lucrat.

– Şi ţi-a plăcut? tot părea neîncrezător.

– La nebunie.

– Atunci de ce ai plecat?

– Fiindcă a trebuit să mă întorc la New York.

– De ce?

– Îmi era dor de prieteni.

– Oh. Ai copii?

– Nu. Răspunse cu stîngăcie şi se gîndi doar la micuţa Sam. Tu ai copii, Alex? zîmbiră amîndoi, apoi răbufniră.

– Sigur că nu. Eşti caraghioasă. Chiar te cheamă Sam?

– Mda. De fapt Samantha. Prietenii îmi spun Sam.

– Pe mine Alexander. Numai mama îmi spune aşa.

– Nu vrei să ne plimbăm? Se simţea agitată, iar băieţelul era cea mai bună companie.

– Acum?

– Sigur. De ce nu? Aştepţi oaspeţi?

– Nu, se întristă din nou. De-abia au plecat acasă. Mă uitam la ei pe fereastră.

– Bine, atunci haide să dăm o raită, zîmbi ea conspirativ, îl împinse înainte şi-i spuse sorei de la birou că ieşea cu Alex la plimbare, iar toate asistentele din oficiu le făcură cu mîna în timp ce se îndreptau spre lifturi, iar

de acolo merseră la magazinul de cadouri, de la etajul întîi. Sam îi cumpără o acadea şi două batonaşe de zahăr, iar ei o revistă. Apoi se hotărîră să cumpere şi nişte gumă de mestecat, apoi se întoarseră la etajul lor făcînd baloane de gumă şi jucînd jocuri cu ghicitori.

– Vrei să vezi camera mea?

– Desigur. Băiatul avea un brăduţ de Crăciun împodobit frumos, iar pereţii erau plini de tablouri şi cărţi poştale de la prietenii şi colegii de şcoală.

– Şi eu o să mă întorc. Doctorul meu spune că nu trebuie să mă mut la o şcoală specială. Dacă merg bine cu recuperarea voi fi aproape ca şi ceilalţi.

– La fel îmi spune şi doctorul meu.

– Tu mergi la şcoală? Părea intrigat, iar ea rîse.

– Nu. Eu lucrez.

– Şi ce faci?

– Lucrez la o agenţie de publicitate, facem reclame.

– Ca acelea care te fac să cumperi tot felul de prostii pentru copii, la televizor? Mămica spune că aceia care le compun sînt iresperonsa... superponsabili, sau nu ştiu cum.

– Irespònsabili. De fapt eu compun reclame pentru adulţi, pentru prostii ca maşini, piane sau rujuri, ori mărfuri care te fac să miroşi frumos.

– Mda.

– Ei, bine... poate că într-o zi mă voi întoarce să lucrez la o fermă. El aprobă din cap gînditor. I se părea rezonabil.

– Eşti măritată, Sam?

– Nu.

– Cum aşa?

– Nu mă vrea nimeni, cred, îl tachină ea, iar el încuviinţă cu seriozitate. Tu eşti însurat, Alex?

– Nu, mustăci el, dar am două prietene.

– Două? Astfel conversaţia lor dură cîteva ore. Au luat cina împreună, iar Sam i-a urat noapte-bună şi l-a sărutat pe frunte, apoi i-a spus o poveste şi cînd s-a întors în camera ei zîmbea liniştită. Apoi se apucă de lucru.

Capitolul 29

Alex plecă din spital în aprilie. Mama şi tatăl său l-au luat acasă, apoi a continuat şcoala. Îi trimitea Samanthei cîte o scrisoare în fiecare săptămînă şi-i spunea că era ca toţi ceilalţi copii, ba chiar se ducea la un joc special de baseball în fiecare duminică cu tatăl său şi cu o mulţime de copii în cărucioare. Îi dicta scrisorile mamei lui, iar Sam le păstra într-un dosar special. Şi ea îi scria, îi trimitea gumă de mestecat, poze cu cai şi orice găsea la magazinul cu cadouri, lucruri care l-ar fi înveselit. Legătura lor o făcea pe Sam să se simtă şi mai puternică. Îi dădea forţa să continue. La sfîrşitul lunii veni testul final cînd doctorul îi dădu vestea că ar fi cazul să se întoarcă acasă.

– Ei, ce părere, ai? Crezi că eşti pregătită? Sam intră în panică şi scutură din cap.

– Nu încă.

– De ce nu?

– Nu ştiu... nu sînt sigură că mă pot descurca... nu sînt... braţele nu-mi sînt destul de puternice... dintr-o dată găsea o mie de scuze, pe care doctorul le găsea normale. Se simţea în siguranţă în gogoaşa ei de mătase şi nu dorea să plece. Doctorul Nolan ştia că, la timpul cuvenit, vor trebui să o stimuleze încet, iar ea va opune

rezistenţă la orice argument.

Adevărul că rutina era confortabilă pentru ea. Trei ore de recuperare în fiecare dimineaţă, trei ore de lucru la birou în fiecare după-amiază. Reclamele, care îi aduseseră şapte premii, apoi maşina *Clio* pe care o prezentase demult, iar acum aducea noi concepte în companie. Henry Johns-Adams şi prietenul său, cu Charlie se pregăteau să mai filmeze două reclame în vest.

Într-o seară Sam o sună pe Caroline pentru a o ruga să filmeze la ferma ei – se gîndi că ar mai distrage-o puţin de la grijile pentru Bill – dar primi un şoc teribil. Caroline ridică receptorul, iar cînd auzi vocea Samanthei izbucni într-un plîns cu sughiţuri şi nu se putea opri.

– Oh, Sam... Dumnezeule... s-a dus... s-a dus. Sam nu ştia ce să spună – de fapt nu era nimic de spus – rămase la aparat şi încercă să- i ridice moralul. Chiar şi acum, după cîteva luni de la incident, Caroline era încă pierdută fără el, iar Sam se simţea sfîşiată să o audă plîngînd de disperare, cu sufletul încă nemîngîiat după moartea bărbatului pe care îl iubea de-o viaţă. Acum Sam încerca să-i insufle forţa de a continua, lucru care o încuraja enorm.

– Dar, Sam, nu mai am pe nimeni. Nu am nici un motiv să continui. Toată familia mea a murit... şi acum Bill...

– Mai ai ferma şi pe mine şi mai sînt atîţia oameni la care ţii.

– Nu mai ştiu, Sam, vocea îi era atît de obosită. Mă simt de parcă viaţa mea a luat sfîrşit. Nici nu mai vreau să călăresc. Îl las pe noul administrator să se ocupe de toate în locul meu. Fără Bill nu mai are importanţă şi – Sam auzea cum i se înmoaie vocea – totul mă întristează atîta. Îl îngropase în fermă, îi făcuse o slujbă de pomenire. Avusese parte de onoruri pînă la sfîrşit. Murise ca administrator la ferma Lord, nu ca soţul ei, deşi nu mai

avea nici o importanţă acum. Dacă oamenii bănuiau sau nu, oricum îi respectau în egală măsură pe amîndoi, iar moartea lui era resimţită de mulţi care erau în asentimentul lui Caroline, pierduseră cu toţii un prieten bun, chiar dacă nu ştiau că fusese iubitul ei.

Despre Tate Jordan tot nu era nici o noutate. Sam nici nu mai întrebă. Ştia că, dacă ar fi fost vreuna, Caroline i-ar fi spus. Atîtea locuri pe care le colindase, atîţia oameni cu care vorbise şi nimeni nu-l văzuse totuşi, nimeni nu ştia de el. Se întreba unde ar fi putut dispărea; dacă era fericit, dacă-şi amintea de ea... Acum nu mai avea nici un rost să-l caute. Nu mai avea ce să-i dea. Acum ea nu l-ar fi lăsat să rămînă în preajmă-i. Sam ar fi fugit de el. Numai că nu era nevoie. Era deja plecat de un an.

Venise primăvara cînd în sfîrşit au reuşit să o împingă uşurel din cuib, în ciuda protestelor mamei sale. Doctorul i-a făcut formele de ieşire pe 1 mai, într-o zi splendidă, însorită, iar pentru prima dată mergea să-şi revadă apartamentul. Şi acum Charlie şi Mellie o ajutară, au chemat oamenii de la mutări de mobilier şi au împachetat totul; trebuia să se mute din vechiul apartament din cauza scărilor, cu care nu se putea descurca totuşi şi, din întîmplare, găsiră un apartament chiar în clădirea unde locuiau ei, la parter. Avea o grădiniţă însorită, perfectă pentru Samantha fiindcă nu avea scări, uşa era largă, aveau chiar portar. Exact locuinţa pe care i-o recomandase doctorul; Samantha rugă oamenii cu mutările să aşeze mobila după o schiţă pe care o făcuse în prealabil, iar restul de cutii să le lase fiindcă se va ocupa ea de ele.

Era prima încercare după ieşirea din spital şi era multă treabă de făcut.

Gîfîia şi pufăia, apoi ataca toate cutiile, transpira din cauza efortului, ba, o dată căzu chiar pe cînd încerca să agaţe un tablou pe perete. Dar se ridică, reuşi să-l agaţe, despachetă, îşi făcu patul, se spălă pe cap şi făcu totul aşa cum fusese învăţată. Luni dimineaţa se simţea atît de victorioasă, se duse chiar la birou, într-o cămaşă neagră şi un pulover, cu cizme negre de antilopă şi părea atît de tînără şi sănătoasă, pentru prima dată în acel an groaznic. Cînd o sună mama sa la prînz să o căineze, Sam era la o şedinţă. Apoi luă prînzul la *Lutèce* cu Charlie şi cu Harvey, că să sărbătorească întoarcerea ei, iar la sfîrşitul săptămînii se întîlnea deja cu primul client cu care trata cu uşurinţă şi cu graţie. O intriga faptul că bărbaţii încă o priveau cu acelaşi magnetism care îi atrăgea şi altădată; o îngrozea totuşi faptul că, deşi nu mai era o femeie în toată puterea cuvîntului, mai păstrase feminitatea care o făcea şi mai atrăgătoare. Pînă acum refuzase orice întîlnire i se propusese şi nici nu voise să discute despre asta cu psihologul de la clinică. Asta era, după părerea ei, o uşă închisă, iar pentru moment o lăsară în voia ei şi se ocupau de restul. Făcuse atîtea progrese încît îşi dădu seama că, mai devreme sau mai tîrziu îşi va reveni complet. Avea numai treizeci şi unu de ani şi era incredibil de drăguţă. Era de neconceput că o femeie ca Sam Taylor îşi va petrece toată viaţa singură, indiferent de ce spunea ea în acel moment.

– Ei bine, spunea Harvey, zîmbind cu acelaşi aer părintesc şi ridicînd un pahar de şampanie, vreau să toastez pentru Samantha. Să trăieşti o sută de ani, fără să mai iei nici o zi de concediu de la CHL. Îţi mulţumesc. Se înclină, apoi începură toţi trei să rîdă, apoi Sam toastă şi ea. Pînă la sfîrşitul mesei erau aproape beţi, iar Sam făcea glume pe seama faptului că nu mai putea să-şi

ccnducă scaunul cu rotile. Pînă ajunse la birou se ciocni de doi trecători, iar Charlie preluă comanda şi o împinse, vesel cum era, într-un poliţist, care aproape căzu în genunchi.

– Charlie, pentru Dumnezeu! Fii atent cum conduci!

– Eram... cred că eram beat. Ce dezgustător pentru un poliţai în timpul serviciului! Rîdeau toţi trei ca nişte copii şi făcură eforturi să se trezească la birou. De fapt renunţară şi plecară acasă mai devreme. Fusese o zi foarte importantă.

Sîmbăta aceea Sam îl invită pe prietenul ei Alex la prînz; amîndoi tronau în cărucioarele lor. Au mîncat crenvurşti şi cartofi prăjiţi, apoi au mers la cinema. Erau la *Radio City,* unul lîngă celălalt într-o lojă, iar ochii băieţelului erau mari în timp ce privea filmul. Seara l-a adus acasă şi simţi o strîngere de inimă cînd i-l lăsă mamei în prag, iar ea se refugie în apartamentul lui Mellie, înainte de a merge acasă, unde se jucă puţin cu fetiţa. Deodată, cînd Sam îşi conducea căruciorul prin cameră, micuţa Sam se ridică în picioare şi, pe vîrfuri dînd din mîini, începu să meargă în spatele ei, iar „Sam cea mare", cum o numeau ei, o privea cu uimire. Apoi micuţa căzu pe covor, iar Sam strigă după Mellie care veni la timp şi o văzu făcînd aceeaşi cascadorie, deşi avea numai zece luni.

– Merge! strigă Mellie în gol. Merge... Charlie! Sam merge! Sam merge! Veni şi el în pragul uşii cu o faţă şocată, neînţelegînd dacă era vorba de copil, apoi Sam îl privi şi ea uimită, cu lacrimi pe obraji şi-i zîmbi întinzînd braţele spre fetiţa care rîdea în hohote.

– Da, merge!

Capitolul 30

Firma *Crane, Harpe şi Laub* cîştigă din nou un premiu pentru o reclamă a Samanthei, iar pînă la sfîrşitul anului ea le sporise balanţa çu încă două sume importante. Prezicerile mamei sale, funebre cum erau, nu se adeveriseră. Sam muncea mai mult ca niciodată, se ocupa de casă cu uşurinţă, se vizita cu prietenii, mergea din cînd în cînd duminioa seară la filme oînd era invitată de prietenul său Alex, care avea acum şapte ani. Sam era fericită cu noua ei existenţă. Era fericită că supravieţuise. Totuşi, nu ştia prea bine unde va ajunge. Harvey era încă director de creaţie şi tot ameninţa cu pensionarea, dar Sam nu-l credea, pînă în noiembrie, cînd o chemă în biroul lui şi îi făcu semn distrat spre un scaun.

– Stai jos, Sam.

– Mulţumesc, Harvey, dar stau, îi zîmbi detaşată, iar el păru o clipă jenat, apoi rîse la rîndul său.

– Nu mă enerva, Sam, ce naiba, am să-ţi spun ceva, nu, să te rog ceva...

– Vrei să mă ceri în căsătorie după atîţia ani? era o glumă veohe între ei doi. Harvey avea o căsnicie fericită care dura de treizeci şi doi de ani.

– Nu, drace, astăzi nu glumesc. Sam – o privi aproape cu asprime – o voi face. În prima zi a anului

viitor mă voi pensiona.

– Şi cînd ţi-a trăsnit prin cap ideea, Harvey? Azi-dimineaţă? zîmbea în continuare.

Nu mai lua în seamă ameninţările lui cu pensionarea, era foarte mulţumită de slujba ei aşa cum era. Salariul îi urcase surprinzător peste ani, iar CHL îi dăruise atîtea dovezi de înţelegere şi generozitate, pe parcursul perioadelor cu probleme din viaţa ei, iar acum cu boala de care suferise, încît loialitatea faţă de ei era inatacabilă, oricare ar fi fost situaţia. Nu voia locul lui Harvey.

– De ce nu te odihneşti? Ia-ţi o vacanţă cu Maggie de Crăciun şi mergeţi undeva la căldură, în Caraibe, de ce nu? Apoi te întorci, îţi sufleci mînecile şi îţi reiei treaba.

– Nu vreau, zise el ca un copil neascultător. Ştii ce, Sam? Am cincizeci şi nouă de ani şi, dintr-o dată mă întreb ce fac. Cui îi pasă de reclame? Cine o să-şi mai amîntească de munca noastră peste un an? Duc dorul celor mai buni ani care mi-au rămas alături de Maggie, stau numai la biroul ăsta afurisit şi trag pe brînci. Nu mai vreau. Vreau să mă duc acasă; Sam, pînă ce nu e prea tîrziu. Vreau să profit acum, cît mai sîntem sănătoşi, cît mai trăim amîndoi. Niciodată pînă acum nu m-am gîndit la aşa ceva. Joia viitoare împlinesc şaizeci de ani şi mă gîndesc să n-o dau în bară. Vreau să mă pensionez acum şi tu nu mă poţi întoarce, fiindcă nu te las. Aşa că te-am chemat aici să te întreb dacă vrei postul meu, Sam, căci dacă îl vrei, e al tău. De fapt întrebarea e doar o formalitate, fiindcă, vrei, nu vrei, postul tot al tău este.

Sam îl privi consternată neştiind ce să-i răspundă.

– Harvey, ai ţinut un adevărat discurs.

– Am vorbit serios.

– Bine, în felul tău cred că ai dreptate. Luni de zile se tot gîndise la Bill King şi la Caro şi se întrebase dacă savuraseră fiecare clipă de fericire, pînă la sfîrşit. Fuseseră atît de preocupaţi de a ascunde povestea lor atîţia

ani, încît pierduseră atîtea clipe împreună, clipe pe care, altmiteri, le-ar fi putut împărtăşi.

Pentru Sam era o risipă de energie tot acest timp împreună, pe furiş, dar asta era acum de domeniul trecutului. O îngrijora starea Carolinei care de opt luni se simţea mai rău, de cînd murise Bill. Fusese pradă unei adîncii depresii, iar Sam ar fi vrut să meargă să o vadă, dar pînă acum nu se gîndise la călătorii. Se simţea bine acasă la ea, se descurca şi se temea să plece atît de departe. Nu fusese nici în Atlanta şi probabil că acolo nu se va duce niciodată. Dar o vizită la mătuşa Caro era cu totul altceva. Doar că nu îşi făcuse încă planurile de drum. Se gîndea şi la Crăciun, dar nu era sigură ce să facă. Ar fi dorit să se întoarcă la fermă de Crăciun şi să-şi reamintească de Tate.

– Ei, Sam, vrei să fii director de creaţie? întrebarea era directă şi cerea un răspuns la fel de direct, iar Sam îl privi cu un zîmbet ezitant.

– Ştii ce e nostim? Că nu ştiu. Îmi place să lucrez pentru tine, Harvey, şi cîndva mi se părea că dacă ajung director de creaţie voi atinge marginea curcubeului. Dar vezi tu, în ultimii doi ani, viaţa mea s-a schimbat atît de mult, la fel s-a întîmplat şi cu valorile ei, încît nu mai sînt sigură că mai vreau ce doream înainte; nopţi nedormite, dureri de cap, ulcer, mai ales acum. O altă grijă a mea este că un director ar trebui să călătorească, iar eu nu sînt încă pregătită pentru aşa ceva. Nu mă simt încă sigură pe mine, de aceea nici nu m-am dus la prietena mea din California. Nu ştiu, Harvey, poate că nu mai sînt persoana potrivită pentru postul acesta. Ce spui de Charlie?

– Sam, el este director artistic. Ştii şi tu cît de neobişnuit este pentru un artist să devină director de creaţie. Sînt două lucruri complet distincte.

– Poate. Dar cred că poate face faţă şi încă bine.

– Şi tu ai putea. Vrei să te mai gîndeşti?

– Desigur. De data aceasta vorbeşti serios? Era la fel de surprinsă de hotărîrea lui, pe cît era de ezitarea ei de a accepta. Dar nu mai era sigură că asta voia şi, oricît de bine trăia în scaunul ei cu rotile, nu ştia dacă acesta îi oferea destulă mobilitate pentru asemenea slujbă. Cît de curînd vrei răspunsul?

– În cîteva săptămîni. Mai discutară cîteva minute, apoi plecă din biroul lui cu intenţia de a-i da răspunsul în două săptămîni. Peste zece zile viaţa îi mai jucă o festă şi acum se simţea de parcă se prăvălea bolta cerească peste capul ei. În ultimii doi ani mai făcuse faţă unei asemenea situaţii de prea multe ori.

Stătea la birou cu scrisoarea pe care tocmai o primise de la avocatul Carolinei, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, apoi se duse la biroul lui Charlie oprindu-se la uşă ca şocată.

– S-a întîmplat ceva? Charlie se opri din lucru şi veni spre ea. Era o întrebare stupidă. Era albă la faţă, dădu din cap şi avansă cu scrisoarea în mînă, i-o dădu să o citească, apoi Charlie o privi cu aceeaşi uimire: Ştiai?

Plîngea încet şi dădea negativ din cap.

– Nici nu mi-a trecut prin minte... şi nu mai e nimeni... apoi deschise larg braţele spre el şi se îmbrăţişară. Oh, Charlie, a murit. Ce o să mă fac acum?

– Linişteşte-te, Sam, linişteşte-te. Era şi el la fel de şocat ca şi ea. Caroline Lord murise la sfîrşitul săptămînii trecute. O clipă Sam era mîniposă că nu o anunţase nimeni – unde era Josh, de ce nu scriseseră? Apoi îşi reveni. Nu credeau că era cazul să o anunţe la New

York.

Caroline îi lăsase prin testament ferma Samanthei. Murise în somn, fără durere. Charlie bănuia, la fel ca Sam, că aşa voise ea să se întîmple. Nu dorea să mai trăiască fără Bill King.

Samantha se depărtă de Charlie şi se duse la fereastră.

– De ce mi-a lăsat mie ferma, Charlie? Ce pot eu să fac cu ea? Acum nu pot face nimic. Vocea i se pierdea şi îşi amintea de clipele minunate petrecute acolo cu prietena ei Barbara, cu Caroline şi Bill şi cu Tate. Se gîndi la cabana ascunsă, la Black Beauty, la Josh, iar lacrimile începură să-i curgă printre gene.

– Cum adică nu ai ce face cu ea? o întrebă Charlie privind-o mirat.

– Fiindcă, oricît de mult aş refuza, oricît m-aş preface că sînt normală, că am o slujbă, prieteni şi o viaţă a mea, adevărul este, Charlie, aşa cum spunea şi iubita mea mamă, că sînt o infirmă. Ce să fac eu la fermă? Ferma este pentru oameni sănătoşi.

– Poţi fi atît de sănătoasă pe cît vrei. Calul are patru picioare, Sam. Tu nu ai nevoie de ele. Lasă-l pe el să umble. Te poate purta în spinare mult mai confortabil decît scaunul tău.

– Nu ai haz, spuse cu mîhnire, apoi se întoarse şi părăsi biroul.

Peste cinci minunte veni el în biroul ei şi voia să discute, chiar dacă o va înfuria, chiar dacă va începe să strige la el.

– Lasă-mă în pace, pe toţi dracii! O femeie la care am ţinut enorm a murit, iar tu mă înnebuneşti cu ideile tale că ar trebui să mă duc acolo şi să călăresc. Lasă-mă în pace! ţipă ultimele cuvinte, dar el nu se lăsă bătut.

– Nu, de fapt nici nu vreau asta. Cred, de fapt că, deşi e foarte trist că a murit, ţi-a făcut cel mai frumos

cadou pe care-l puteai primi într-o viaţă, nu pentru că ferma valorează o avere, ci pentru că acesta este visul tău de o viaţă, Sam. Te-am urmărit de cînd ai venit, te descurci bine aici, ca întotdeauna, dar adevărul este că nu-ţi mai pasă. Nu cred că vrei să stai aici. Cred că, de cînd te-ai îndrăgostit de cowboy-ul acela şi ai muncit la fermă, asta îţi doreşti, Sam. Nu voiai să te întorci aici. Acum prietena ta ţi-a lăsat totul, căţel şi purcel, iar tu vrei să faci pe infirma. Ei bine, ştii ce cred eu? Cred că eşti laşă şi nu ar trebui să mai joci rolul acesta.

– Şi cum te gîndeşti să mă împiedici să mai joc „roul infirmei", cum spui tu?

– Vreau să-ţi bag minţile în cap, dacă va trebui. Să te duc acolo, să te bag cu nasul, să-ţi amintesc cît de mult iubeşti acele locuri. Personal cred că eşti nebună, iar pentru mine tot ce e dincolo de Poughkeepsie înseamnă Africa, dar tu eşti înnebunită după locul acela. Doamne, la ultima filmare, anul trecut, îţi ieşiseră ochii din orbite ca la cameleon, de fiecare dată cînd vedeai un cal, sau o vacă, sau cînd vorbeai cu administratorii. Pe mine mă scoteai din minţi, dar ţie îţi plăcea, iar acum vrei să dai cu piciorul? De ce nu vrei să faci ceva bun? Să-ţi vezi visul cu ochii? Micului Alex îi vorbeai tot timpul de orele de călărie specială de care ai citit nu ştiu unde. Ultima dată cînd a venit să te ia la prînz mi-a spus că i-ai promis că o să-l duci să călărească într-o zi – ce-ar fi să transformi ferma într-un loc pentru cei ca tine şi Alex, ce părere ai? Sam îl privea pierdută şi nu mai plîngea.

– Dar nu aş putea să fac aşa ceva, Charlie... cum să încep, cum aş putea? Nu mă pricep la asta.

– Ai putea învăţa. Te pricepi la cai. Ştii ce înseamnă să stai în cărucior. O mulţime de oameni te-ar ajuta la fermă, tu nu trebuie decît să-i coordonezi, aşa cum faci cu reclamele, ce naiba, la asta te pricepi.

– Charlie, eşti nebun.

– Poate. O privea zîmbind. Dar spune-mi adevărul, Sam, nu ţi-ar plăcea şi ţie nebunia asta?

– Poate, îi răspunse cu sinceritate. Îl mai privea cu aceeaşi uimire. Acum ce să fac?

– Ce-ar fi să te duci acolo, să dai o raită, Sam. Doar eşti propietară.

– Acum?

– Cînd ai timp.

– Singură?

– Dacă vrei.

– Nu ştiu. Se întoarse cu spatele şi privea în gol, gîndindu-se la mătuşa Caro şi la ferma ei. Ar fi dureros să meargă acolo şi să nu o mai vadă. Amintirile ar împresura-o, oamenii pe care i-a iubit şi care nu mai erau acolo. Nu vreau să merg singură, Charlie. Nu cred că pot face faţă.

– Atunci ia pe cineva cu tine, îi spuse degajat.

– Şi pe cine îmi propui? se uită la el sceptică. Pe mama?

– Doamne fereşte! Drace, nu ştiu, Sam, ia-o pe Mellie.

– Şi copiii?

– Ia-ne pe toţi, atunci. Sau nu „ne lua", ne ducem noi singuri. Copiilor le va face plăcere, la fel şi nouă şi cînd vom ajunge acolo o să mai vedem.

– Vorbeşti serios, Charlie?

– Absolut. Cred că aceasta va fi cea mai mare hotărîre pe care ai luat-o vreodată şi nu vreau să o ratezi.

– Nici eu, îl privea cu seriozitate şi îi veni o idee. De Ziua Recunoştinţei?

– Ce-i cu ea?

– E peste trei săptămîni, ce-ar fi să mergem acolo atunci?

Charlie se gîndi o clipă şi îi zîmbi.

– S-a făcut. O sun pe Mellie.

– Crezi că vrea să meargă?

– Cum să nu. Iar dacă nu vrea – rînji – merg sigur. Mellie nu avu nici o obiecţie cînd auzi, iar băieţii fură bucuroşi cînd le-au spus. Au făcut rezervările pentru patru zile de Ziua Recunoştinţei. Samantha nu l-a spus nici măcar lui Harvey. Nu dorea să-l supere, deşi încă nu-i dăduse un răspuns în legătură cu postul.

Capitolul 31

Pe măsură ce se apropiau de ultimii kilometri care îi despărţeau de dealuri, pe şoseaua cunoscută ce ducea la fermă, Sam devenea din ce în ce mai tăcută. Ceilalţi nu observaseră. Băieţii erau atît de nerăbdători încît săreau pe bancheta din spate a maşinii închiriate. Mellie o lăsase pe micuţă cu mama sa, iar călătoria se desfăşura bine. De Ziua Recunoştinţei aşteptau cu toţii să merite drumul. Nu părea o sărbătoreau ca de obicei; mîncaseră o felie de curcan rece cu puţină garnitură în avion, iar Mellie le pormisese că va pregăti un curcan adevărat la cină a doua zi, la fermă.

Samantha vorbise cu Josh în dimineaţa aceea; băieţii urmau să doarmă în saci de dormit în camera de oaspeţi, Charlie şi Melinda vor dormi în camera mătuşii Caro, iar ea va dormi în vechea ei cameră. Casa era destul de încăpătoare pentru toţi, iar Josh o asigurase că va cumpăra şi ceva de mîncare, iar dacă voia, ar fi venit el să-i ia de la aeroport în Los Angeles. Sam insistase că nu dorea să-i strice sărbătoarea, aşa că se vor întîlni la fermă. Atunci îi spusese, în felul lui zorit şi ezitant, că era foarte bucuros că ea moştenise ferma şi o asigurase că va face tot ce-i va sta în putinţă să o ajute. Spera să nu se gîndească să o vîndă, fiindcă era sigur că putea fi trans-

formată într-una din cele mai frumoase ferme din împrejurimi. Cînd îl auzi, Sam zîmbi, îi ură sărbători fericite şi se grăbi să-i întîlnească pe Charlie şi pe Mellie cu băieţii care o aşteptau în hol. Luară două taxiuri pînă la aeroport, iar acum se înghesuiau într-o maşină break, băieţi cîntînd de bucurie.

Se apropiau de fermă şi Sam nu se gîndea decît la ultima dată cînd o văzuse, cînd Caroline şi Bill erau sănătoşi.

Apoi îşi aminti de Tate. Acum toate îi păreau un vis îndepărtat, momentele de bucurie pe care le simţise alături de el, orele la cabană, partidele de călărie pe caii lor păreau de domeniul fantasticului. Atunci putea să umble. Simţi un nor negru coborînd deasupra capului pe cînd urmau ultima curbă a drumului, pînă la fermă unduia înaintea lor; acum îşi dădu seama cît se schimbase totul de atunci.

– Iat-o, spuse ea, aproape şoptit de pe bancheta din sapte, arătînd cu degetul care-i tremura. Trecură de poarta principală de-a lungul drumului şerpuit, apoi casa apăru. Casa mătuşii Caro. Nu era nici o lumină aprinsă şi, cu toate că era numai ora cinci după-amiază, părea pustie şi sumbră în umbra amurgului.

– Josh spunea că lasă uşa deschisă. Charlie, dacă vrei să intri, lumina în sufragerie se aprinde pe un panou în dreapta, în spatele uşii. Sam stătea cu ochii pironiţi la casă. Aştepta să vadă luminile aprinzîndu-se, să vadă părul acela nins şi chipul zîmbitor al mătuşii Caro făcîndu-i cu mîna. Charlie intră repede şi aprinse lumina, apoi veni la maşină, băieţii amuţiseră privind de jur împrejurul fermei.

– Unde sînt caii, Sam?

– În grajduri, iubire. Ţi-i arăt mîine dimineaţă.

– Nu putem să-i vedem acum?

Îi zîmbi lui Charlie peste capetele lor, apoi dădu din cap.

– Bine, hai să ducem bagajele înăuntru, apoi vă duc să-i vedeţi. Acum că ajunsese aici nu voia să intre în casă, sau în grajd, nu dorea să-l vadă pe Black Beauty, nici pe Navajo, sau alţi cai cunoscuţi. Nu dorea să o vadă decît pe Caroline şi pe Bill King, pe Tate Jordan; dorea viaţa pe care nu o va mai trăi niciodată. Avea un nod în gît cînd se aşeză pe scaunul cu rotile, iar Charlie o împinse sus pe scări. Ajunse în casă singură şi privi în jur. Încet se îndreptă spre camera ei din capătul culoarului. Băieţii veniră în fugă la ea, le arătă camera lor zîmbindu-le forţat, apoi se întoarse în sufragerie la Charlie şi la Mellie. Le arătă în cealaltă direcţie camera lor, dar nu voia să o vadă. Nu voia să vadă dormitorul gol care fusese al lui Caroline şi al lui Bill.

– Te simţi bine? o întrebă Melinda cu blîndeţe.

– Da, sînt bine.

– Pari obosită. Deşi nu era, se simţea neobişnuit de nefericită.

– Mă simt bine. Îşi amintea pentru a cîta oară şi cu cîtă precizie cum se simţise cînd plecase de la fermă neştiind unde era Tate, sau dacă îl va mai găsi vreodată, însă mai spera. Acum era sigură că nu-l va mai vedea niciodată. În plus, o pierduse şi pe Caro... acest gînd o apăsa ca un bolovan. Se uita pe fereastră în depărtare la dealurile umbrite şi văzu apropiindu-se o siluetă, ca un spirit, sau un spiriduş şi făcu ochii mici; era Josh. Văzuse lumină la casa mare şi se grăbise să o vadă. Zîmbi şi ieşi în prag aşteptîndu-l în cărucior pe verandă. Îl văzu că se opri ca fulgerat şi se putea citi pe faţa lui şocul revederii:

– Oh, Doamne... apoi fără să ştie, Sam începu să plîngă, la fel şi el şi în timp ce urca scările, ea se aplecă pentru a ajunge mai repede să-l strîngă în braţe. Stătură aşa, plîngînd pentru Bill, pentru Caro şi pentru Tate, la fel şi pentru Sam. Cîteva minute bune nu se auziră decît suspinele lor, apoi bătrînul cowboy îşi suflă nasul şi se

ridică în picioare.

– De ce nu mi-a spus nimeni de tine, Sam?

– Credeam că miss Caro... el ridică din umeri cu o privire dezamăgită.

– Cum s-a întîmplat?

O clipă Sam închise ochii, apoi îi redeschise. Era de parcă ar fi fost din nou şocată, odată cu el. Era de parcă s-ar fi văzut pentru prima dată infirmă, aşa cum o vedea el, într-un cărucior cu rotile şi acum nu mai era acel mîndru Palomino care alerga încoace şi încolo. Parcă viaţa aceea se sfîrşise, iar acum îmbătrînise. Ştia că nu va putea să ţină ferma. Nu avea cum să o conducă. Toţi bărbaţii de acolo vor reacţiona la fel ca Josh. Era o infirmă – indiferent ce îi spuseseră la spitalul din New York.

– Sam...

– E în regulă, Josh, îi zîmbi cu căldură şi trase adînc aer în piept. S-a întîmplat în Colorado, cu cincisprezece luni în urmă. Am făcut o prostie cu un cal. Amintirea era foarte ştearsă deja, dar nu-l putea uita pe armăsarul cenuşiu... Diavolul Cenuşiu... şi nesfîrşitele clipe cînd zburase prin aer. Am riscat o săritură cu un armăsar nărăvaş. Era imposibil de călărit şi m-a azvîrlit într-o rîpă.

– De ce? De ce ai făcut asta? Ochii i se umplură iar de lacrimi. Ştia din instinct că forţase calul peste măsură, iar ea recunoscu.

– Nu ştiu, oftă din nou. Cred că înnebunisem. Black Beauty m-a făcut să cred că pot călări orice armăsar şi eram şi supărată atunci. Fusese deprimată din cauza lui Tate, dar nu-i spuse asta. Aşa că asta este povestea mea.

– Poţi să... ei pot să...? Nu ştia cum să pună întrebarea, dar ea înţelese şi dădu negativ din cap.

– Nu. Asta-i tot. Deşi bănuiam că ştii. Credeam că ţi-ai spus Caroline.

– Nicicdată.

– Poate că era prea preocupată cu Bill. Cam pe atunci a avut şi el primul atac de inimă. Am vrut să vin aici, dar eram ocupată la birou, apoi – se opri, dar continuă: Am fost ţintuită la pat zece luni. Privi clădirile cunoscute din jurul ei. Ar fi trebuit totuşi să vin, dar nu ştiu... cred că mi-a fost frică. Frică de ce nu mai pot face, aşa că nu am văzut-o de atunci, Josh – îi tremurau buzele – şi era atît de tristă după moartea lui Bill, iar eu nu am ajutat-o deloc. Închise ochii şi se agăţă din nou de braţele bătrînului cowboy.

– S-a descurcat, Sam. A continuat aşa cum a dorit ea. Pur şi simplu nu a vrut să meargă înainte fără el. Deci el ştia? Ştiau, oare toţi? Se prefăceau doar toţi aceşti ani? Sam îl privi în ochi şi văzu că nu era un secret. Sam, erau ca şi căsătoriţi.

– Ştiu, răspunse ea. Ar fi trebuit să o facă. El ridică din umeri.

– Nu poţi schimba obiceiurile, apoi o privi din nou şi citi întrebări în ochii ei. Dar tu? Îşi dădea seama cît de mici erau şansele ca ea să păstreze ferma. Vrei să vinzi?

– Nu ştiu, părea tulburată. Nu văd cum m-aş putea descurca. Mă gîndesc că locul meu e la New York.

– Acum locuieşti cu ai tăi? Părea interesat de viaţa ei, dar zîmbi.

– Doamne fereşte, nu. Stau singură. Locuiesc în aceeaşi clădire cu prietenii cu care am venit aici. A trebuit să mă mut într-un loc fără scări. Dar pot să-mi port singură de grijă.

– Dar e minunat, Sam. Nici nu părea că vorbeşte cu o infirmă, trebuia doar să se obişnuiască din nou cu ea. La fel făcea şi ea, aşa că nu-l condamna. Ce urma să-i spună, o şocă: De ce nu poţi face acelaşi lucru aici? Te vom ajuta toţi. La naiba, nu văd de ce nu ai putea călări. Doar trebuie să fii mai atentă. Avea o strălucire în ochi

cînd îi spuse toate acestea, apoi zîmbi.

– Nu ştiu, Josh. M-am tot gîndit şi eu, dar mi-e cam teamă. De aceea am şi venit aici. Nu voiam să vînd pînă ce nu veneam din nou, să văd totul cu ochii mei.

– Mă bucur că ai venit. Ştii – se uită la ea de aproape şi îşi mîngîie bărbia privind în depărtare – cred că vom putea să-ţi pregătim o şa. Şi să-ţi mai spun ceva: nu te mai urci pe Black Beauty, chiar dacă va trebui să-ţi trag un şut ştii tu unde ca să te ţin departe de el!

– Încearcă numai să mă opreşti! Rîdea şi ea; era ca pe vremuri, doar că el nu mai glumea.

– Va fi o plăcere. Aş vrea să ştiu cine a fost prostul care te-a lăsat să încaleci celălalt armăsar.

– Cineva care m-a văzut călărind.

– Ce mai spectacol o fi fost! Erau cuvintele pe care le-ar fi rostit Tate însuşi.

– Josh?

– Mda?

– Ai mai auzit ceva de Tate Jordan? Trecuse mai bine de un an de cînd plecase, dar Josh dădu din cap.

– Nu. Şi el e un cowboy. A plecat Dumnezeu ştie unde. Ar fi fost un administrator pe cinste, Sam. Fără să mai vorbească de ce soţ bun ar fi fost, dar Sam nu spuse ce era în inima ei.

– Cum e cel nou?

– E bun. Dar pleacă şi el. Are altă ofertă. I-a spus avocatului ieri dimineaţă. Nu vrea să rişte; dacă vinzi s-ar putea să rămînă fără serviciu, aşa că pleacă singur. Are o mulţime de copii, spuse Josh, ca un gen de explicaţie, iar Sam îl urmărea dusă pe gînduri.

– Dar tu, Josh? Rămîi?

– Cum să nu? Aici e casa mea de prea mulţi ani, ca să plec tocmai acum. Va trebui să mă vinzi şi pe mine, odată cu ferma.

– Ştii ce, dacă nu vînd, ai vrea să fii administrator?

– Glumeşti, Sam? Ochii i se luminară de bucurie. Mi-ar plăcea mai mult ca orice, iar nevastă-mea ar fi atît de mîndră încît ne va îmbolnăvi pe toţi. Dar voi supravieţui. Rîseră, iar el îi întinse mîna pe care Sam o strînse cu putere.

– Sam? Charlie trăgea cu ochiul pe uşă, auzise discuţia şi se întreba cu cine vorbea. Intră repede, făcu prezentările, apoi stătură puţin de vorbă despre fermă. Josh o mai privi o dată fiindcă uitase de ea, vorbind cu Charlie.

– Cît stai, Sam?

– Pînă duminică. Trebuie să ne întoarcem. Charlie şi cu mine lucrăm împreună la New York. El este artist.

– Ba nu, sînt un geniu; rîseră toţi trei.

– Ştii să călăreşti? Spuse că nu, iar Josh îi zîmbi cu înţeles. Lasă că te învăţăm noi. Sam zice că ai venit cu copiii.

– Da, am trei fii.

– Cîţi ai în total? Josh aştepta nerăbdător numărul.

– Patru. Acasă mai avem o fetiţă.

– Drace, răbufni el, sînt puţini. Eu am şase.

– Doamne păzeşte-mă! Charlie era gata să leşine.

Josh intră şi făcu cunoştinţă cu Mellie şi cu băieţii, apoi merseră cu toţii către grajd, iar băieţii erau atît de entuziasmaţi încît săreau în sus şi chiuiau în timp ce adulţii rîdeau cu poftă. Făcură planurile pentru a doua zi, pentru a le da primele lecţii şi Sam se opri să-l privească pe Black Beauty, liniştit şi frumos ca întotdeauna în boxa lui.

– E un cal minunat, Sam, nu-i aşa? şi Josh îl privea cu mîndrie, apoi se adresă Samanthei, ca şi cînd şi-ar fi amintit ceva. E al tău de-acum, Sam.

– Nu, Sam dădu din cap. Va fi întotdeauna al măturii Caro. Dar voi merge cu el. De data aceasta zîmbi, dar bătrînul ezită.

– Eu nu cred.

– Ne mai certăm pe tema asta mîine dimineaţă. Nu părea încîntat, dar porniră cu toţii spre casă, iar Josh îşi luă la revedere, privind-o încă o dată pe Sam părinteşte. Acum îşi dădu ea seama că venise acasă. Chiar dacă nu mai erau ceilalţi, îl mai avea pe Josh. Şi mai avea ferma frumoasă pe care i-o lăsase Caroline, amintirile poveştii acesteia cu Bill, amintirile ei cu Tate la cabană – toate acestea erau aici şi aici trebuia să rămînă şi ea.

Capitolul 32

– Bine, Sam... gata... te-am prins. Doi cowboy îşi făcură mîinile scăunel pentru ca Sam să poată urca, alţi doi ţineau bine calul. Nu era nici Black Beauty, nici Navajo de data aceasta, ci un cal nou pe nume Frumuşica. Acum nu o mai deranja nici măcar numele calului. Se miră şi ea cît de mofturoasă putuse să fie, iar calul acesta era foarte docil. Dintr-o dată simţi o bucurie. O instalaseră în şa, iar Josh legă în jurul ei nişte benzi late; iat-o în şa, privindu-i pe toţi cu uimire.

– Dumnezeule, am reuşit. Priviţi, călăresc! strigă ca un copil extaziat.

– Nu, zîmbi Josh mulţumit. Deocamdată şezi în şa. Porneşte încet, Sam să vezi cum te simţi. Îl privi în jos şi şopti:

– Poţi să nu crezi, dar mi-e teamă. Stătea nemişcată, speriată, apoi zîmbi mai mult nervos, după care Josh luă hamul şi începu să o plimbe pe calul liniştit.

– E în regulă, Sam. Hai să ne rotim în ţarc.

– Josh, mă simt ca un copil.

O privi peste umăr şi-i zîmbi călduros:

– Asta şi eşti. Să ştii că trebuie să înveţi să mergi înainte de a începe trapul. Lăsă liber hamul, iar ea începu să meargă la trap uşor şi chipul Samanthei se lumină pe

dată.

– Hei, băieţi, alerg, strigă ea. Alerg... priviţi! Era entuziasmată încît nici nu-i venea să creadă. Pentru prima dată anul acesta nu se mai afla în cărucior, pur şi simplu alerga cu calul, chiar dacă o făcea încet, dar vîntul îi flutura părul şi senzaţia era minunată. O oră îi trebui lui Josh să o convingă că era destul pentru prima zi. Oînd o dădură jos din şa se simţea atît de înaltă, aproape că zbura, ochii îi erau voioşi, iar pe obraji avea şuviţe de păr auriu îmbrăştiate de vînt.

– Îţi stă foarte bine pe calul acela, Sam, îi spuse Josh, apoi o aşezară în cărucior.

Ea le făcu o mărturisire:

– Ştiţi, la început mi-a fost o frică...

– E normal. După cîte ţi s-au întîmplat ar fi ciudat să nu simţi aşa. Apoi o privi gînditor. Cum te simţi?

– Atît de bine, Josh. Închise ochii şi rîse. Parcă eram din nou o persoană normală. Zîmbetul dispăru cînd îl privi din nou; a trecut atîta timp.

– Mda, se scărpină la bărbie, dar mă tot gîndesc că totul se poate aranja. Sam, ai putea veni aici şi te-ai putea apuca de munca la fermă... Se gîndise la asta toată noaptea, dar acum ea îl privea cu îndoială şi-şi lăsă capul într-o parte.

– Vrei să ştii la ce m-am gîndit? întrebă Sam. Charlie şi cu mine am tot discutat la New York; poate că e o nebunie. Mă întreb dacă aş putea transforma locul într-o fermă specială pentru – ezită şi nu ştia cum să explice – pentru oameni ca mine. Şi copii mai mulţi, dar şi pentru adulţi. Să-i învăţăm să călărească şi să-i ajutăm să revină la o viaţă normală. Josh, nici nu pot să-ţi spun ce sentiment am avut. Aici, în scaun sînt altceva şi aşa voi rămîne. Dar pe cal sînt la fel ca altădată. Poate că nu-i chiar acelaşi lucru, dar după ce mă obişnuiesc iar cu calul... Imaginează-ţi să arăţi oamenilor că dacă le dai

calul şi îi înveţi să-l conducă... Nu observă, dar în ochii bătrînului se adunaseră lacrimi. Josh încuviinţă în tăcere şi privea clădirile din jur.

– Va trebui să facem ceva modificări, dar vom reuşi...

– Vrei să mă ajuţi?

El dădu din cap:

– Nu ştiu prea mult despre... despre..., încerca să nu o jignească, tocmai voia să spună infirmi. Despre oameni ca tine, dar, ce naiba, cunosc multe despre cai şi dacă trebuie, aş învăţa şi un orb să călărească. Pe puştii mei i-am învăţat de cînd aveau trei ani. Sam ştia că Josh era la fel de blînd şi de răbdător ca orice specialist cu care lucrase ea în spital. Ştii, Sam, vom reuşi. Doamne, cît mi-ar plăcea să încercăm.

– Şi mie. Dar trebuie să mai fac nişte socoteli. Mai îmi trebuie nişte bani, vom avea nevoie de terapeuţi şi de surori medicale, chiar de doctori, oamenii vor trebuie să aibă încredere în mine dacă-şi lasă copiii aici şi de ce nu ar face-o?

Vorbea mai mult cu ea însăşi decît cu Josh, apoi Charlie şi Mellie îi întrerupseră ca să-l întrebe pe Josh mai multe despre fermă.

Duminică dimineaţa sosi prea devreme şi tuturor le părea rău că se despart. Josh era pe punctul de a plînge cînd îi strînse mîna Samanthei înainte de a pleca la aeroport; pe chip i se citeau o mulţime de întrebări.

– Ei, vrei să o ţii? Dacă nu, ştia că nu o va mai vedea niciodată. Nu putea să lase să se întîmple aşa ceva. Dorea să o ajute să se regăsească şi să transforme ferma pentru copiii cu probleme. Resimţise în zilele

trecute cît de singură şi de îndurerată se simţea.

– Încă nu ştiu, Josh, răspunse sincer Sam. Trebuie să mă documentez, să fac planuri. Promit că-ţi dau de veste de îndată ce mă hotărăsc.

– Cît de curînd crezi că o vei face?

– Ai primit altă ofertă? îl întrebă ea îngrijorată.

– Dacă răspund „Da", zise el încet, asta te-ar face îndeajuns de geloasă ca să o păstrezi?

Sam îi zise rîzînd:

– Eşti un speculant.

– Pur şi simplu nu vreau să renunţi la ferma aceasta, zise el cu seriozitate.

– Nici eu nu vreau, Josh. Doar că nu ştiu destule despre munca la fermă ca să-mi dau seama dacă merită. Dacă facem ce am discutat, atunci precis va merita.

– Bine, atunci ce ne opreşte?

– Lasă-mi puţin răgaz să mă gîndesc.

– Aşa să faci, apoi se aplecă şi o îmbrăţişă ca un urs masiv şi apoi îşi luă la revedere de la Charlie şi de la Melinda, îmbrăţişă copiii.

Cu toţii îi făceau cu mîna, cît timp îl mai vedeau din maşină şi, faţă de drumul spre fermă, călătoria înapoi a fost foarte tăcută. Băieţii erau obosiţi şi dezamăgiţi că se întorc la New York. Charlie şi Mellie dormeau cu rîndul, dar Sam reflectă tot drumul. Avea la ce se gîndi, se întreba dacă va reuşi singură, dacă prin vînzarea efectivelor de animale de la fermă i-ar ajunge banii pentru îmbunătăţiri, dacă asta era într-adevăr ce voia. Era pregătită să renunţe la viaţa în siguranţă pe care o ducea la New York? Era atît de prinsă de hotărîrea pe care trebuia să o ia, încît, pînă acasă, nici nu se mai gîndi la Tate.

În holul clădirii se despărţi de Charlie şi de Mellie şi dispăru în apartamentul ei unde se apucă să facă socoteli, iar a doua zi dimineaţă, cînd Charlie bătu la uşa

biroului ei, părea foarte ocupată.

– Ei, proprietaro de fermă, te-ai hotărît?

– Ssst! duse un deget la gură şi-i făcu semn să intre. Nimeni de la birou nu ştia şi nu voia să afle, Harvey în primul rînd. Măcar pînă nu va lua hotărîrea definţivă.

– Ce vei face, Sam? Se întinse pe canapea şi o privi zîmbind. Vrei şă ştii ce aş face eu, dacă aş fi în locul tău?

– Nu. Încercă să pară neinteresată, dar o făcu să rîdă. Vreau să mă hotărăsc singură.

– Eşti isteaţă. Numai ai grijă să nu-i spui mamei tale de asta. Cred că te-ar interna într-un ospiciu.

– Cred că ar face bine.

– Te contrazic. Cel puţin pentru motivele ei, rîse şi se ridică, fiindcă intră secretara lui Harvey.

– Domnişoară Taylor?

– Da? Sam se întoarse spre ea.

– Domnul Maxwell vrea să vă vorbească.

– Dumnezeu în persoană? Charlie părea impresionat şi se întoarse în biroul său, iar Sam merse cu secretara în biroul lui Harvey. Cînd intră îl găsi pe director puţin obosit şi dus pe gînduri. Avea un munte de hîrtii pe birou şi o privi pe Samantha în timp ce nota ceva.

– Bună, Sam.

– Bună, Harvey, ce s-a întîmplat? Peste cîteva minute îşi întrerupse treaba şi făcu introducerile de rigoare, după zilele de vacanţă.

– Cum a fost Sărbătoarea Recunoştinţei?

– Frumoasă. Dar a ta?

– Bună. Cum ai petrecut? Era o întrebare plină de înţelesuri, iar Sam se simţi puţin nervoasă.

– Cu familia Peterson.

– Foarte bine. La ei, sau la tine?

– La mine. Spusese adevărul, se consolă ea. Ferma era a ei, totuşi.

– Minunat, Sam, zîmbi el binevoitor. Te descurci de minune.

– Mulţumesc. Complimentul era foarte important pentru ea.

– De aceea te-am rugat să vii în biroul meu azi dimineaţă. Nu mi-ai dat încă un răspuns, o privea cu nerăbdare, iar Samantha oftă şi se sprijini mai bine pe spătar.

– Ştiu, Harvey... îmi pare rău, dar mai am nevoie de puţin timp.

– Chiar ai şi altă variantă? Părea surprins. Ce alegere putea să mai facă? Dacă te mai frămîntă călătoriile, poţi să angajezi un asistent – îi zîmbi – aşa cum am făcut şi eu şi treaba este gata. De rest te poţi ocupa şi singură. Ce naiba, Sam, ai făcut şi treaba mea şi treaba ta de ani de zile deja! o tachină el, dar ea îl ameninţă cu degetul.

– De-abia acum recunoşti! Ar fi trebuit să te pun să semnezi o declaraţie.

– Să nu faci asta. Haide, Sam, ajută-mă să mă eliberez. Dă-mi un răspuns, se lăsă pe spate şi o privi zîmbind. Vreau să mă duc acasă.

– Porcăria cea mai mare, Harvey, este că la fel vreau şi eu; părea tristă cînd îi răspunse. Era însă clar că nu o înţelesese.

– Dar aici este casa ta, Sam.

Ea dădu din cap negativ şi spuse încet:

– Nu, Harvey, mi-am dat seama de ceva în weekend-ul acesta. Nu este aici.

– Nu eşti mulţumită la CHL? Părea surprins. Nici măcar nu se gîndise vreodată la asta. Voia să spună că demisionează? Sam îl linişti:

– Nu, nu sînt nemulţumită. Nu aici... dar... ştii... nu ştiu dacă pot să explic, dar e vorba de New York.

– Sam, ridică o mînă şi o întrerupse. Te avertizez, dacă vrei să spui că te muţi în Atlanta cu mama ta, fac o

criză. Sună-l pe doctorul meu de pe-acum dacă asta vrei să-mi spui.

Sam nu putea decît să rîdă.

– Nu, în nici un caz nu e vorba de asta.

– Atunci ce este?

– Nu ţi-am spus, Harvey, începu ea cu o privire vinovată faţă de şeful ei de zece ani, prietena mea Caroline mi-a lăsat mie ferma.

– Ţi-a lăsat-o ţie? Tresări de mirare. Şi vrei să o vinzi?

– Nu cred. Tocmai asta era.

– Doar nu te-ai gîndit să o păstrezi? Ce ai putea să faci cu ea?

– O mulţime de lucruri. Apoi îl privi şi găsi răspunsul la toate. Trebuie să fac ceva cu ea. Poate că nu voi reuşi, poate că va fi prea mult pentru mine, poate că va fi un fiasco, dar vreau să încerc. Vreau să o transform într-o casă pentru copiii handicapaţi care vor să călărească, care vor să fie independenţi; vreau să-i învăţ că pot sta pe pămînt nu numai într-un cărucior cu rotile, ci şi pe un cal. Harvey o privea înmărmurit. Crezi că sînt nebună, nu-i aşa?

– Nu, mi-aş fi dorit să fii fica mea, răspunse el cu tristeţe în ochi. Dacă ai fi fost ţi-aş fi urat noroc, ţi-aş fi dat toţi banii pe care-i am şi ţi-aş fi zis să o faci. Aş vrea să-ţi pot spune că ai înnebunit, Sam, dar nu o fac. E cale lungă de la director de creaţie pe Madison Avenue, totuşi. Eşti sigură că asta vrei?

– Lucrul straniu era că nu am fost sigură. Pînă acum, cînd ţi-am spus ţie, iar acum ştiu. Sînt sigură. Oftă şi adăugă: ce vei face cu postul? Îl dai lui Charlie?

Harvey stătu puţin pe gînduri, apoi dădu din cap.

– Cred că da. Va face treabă bună.

– Precis vrei să te retragi, Harvey? Trebuia totuşi să recunoască la el hotărîrea; de fapt şi ea ar fi procedat la fel în locul lui.

– Da, Sam, încuviinţă el, sînt sigur. La fel de sigur cum eşti tu cu ferma ta, adică vreau să mă retrag şi mi-e puţin teamă de necunoscut. Nu ştii niciodată dacă faci ce e mai bine.

– Cred că ai dreptate.

– Oare Charlie va accepta postul?

– Va fi entuziasmat.

– Atunci e al lui. Aşa şi trebuie să fie. Va trebui să muncească cincisprezece ore pe zi, să mai ia şi acasă, să renunţe la vacanţe, la mîncare, la somn şi va visa numai reclame. Eu m-am săturat deja.

– Cred că şi eu. Dar lui Charlie îi place.

– Atunci îl anunţi tu că care o nouă slujbă, sau vrei să-i spun eu?

– Îmi laşi mie plăcerea? Era ultimul lucru pe care-l mai făcea la CHL şi asta însemna mult pentru ea.

– De ce nu? Eşti prietena lui cea mai bună, apoi o privi cu tristeţe; cînd vrei să pleci?

– Cînd ar fi rezonabil?

– Decide singură.

– În prima zi a anului? Era peste cinci săptămîni. Era un preaviz rezonabil, aşa credea şi Harvey.

– Deci ne vom retrage împreună. Poate că voi veni cu Maggie la tine în vizită la fermă. Vîrsta mea avansată este un handicap îndeajuns de mare ca să putem fi primiţi.

– Prostii, se apropie de scaunul lui şi îl sărută pe obraji. Niciodată nu vei fi destul de bătrîn, Harvey, nu pînă la vîrsta de o sută trei ani.

– Săptămîna viitoare împlinesc vîrsta asta. O îmbrăţişă şi el. Sînt mîndru de tine, Sam. Eşti o fată pe cinste. Apoi tuşi jenat, răsfoi ceva pe birou şi-i făcu semn că iasă. Acum du-te şi spune-i lui Charlie de post.

Fără să mai rostească un cuvînt, ieşi din biroul lui, se grăbi pe culoar cu un zîmbet larg pe faţă. Se opri în faţa uşii şi intră. Înăuntru era obişnuitul haos şi dădu

buzna peste el în timp ce-şi căuta racheta de tenis sub canapea. Avea c partidă la prînz şi nu găsise decît mingiile.

– Ce cauţi, împrăştiatule? Nu stiu cum te descurci în dezordinea asta.

– Mmm? Ieşi de sub canapea o clipă. Ah, tu eşti. Nu mă descurc. Se întîmplă să ai o rachetă de rezervă? Asemenea glume nu erau acceptate decît dacă veneau de la Charlie.

– Desigur. Joc de două ori pe săptămînă. Şi patinez; iau şi lecţii de cha-cha.

– Hai, taci din gură. Mă enervezi. Ce s-a întîmplat? Nu ai bun simţ deloc? O privea contrariat, iar ea izbucni în rîs.

– Fiindcă veni vorba, ar trebuit să faci rost de aşa ceva. Vei avea nevoie.

– Ce? Părea nelămurit.

– Bun simţ.

– Pentru ce? Pînă acum nu mi-a trebuit.

– Pînă acum nu erai director de creaţie la o agenţie de publicitate faimoasă. El o urmărea buimac neştiind ce să înţeleagă.

– Ce tot spui acolo? Inima începu să-i bată tare. Nu se putea. Harvey îi oferise postul Samanthei... doar dacă... Sam?

– M-ai auzit bine, domnule director de creaţie, făcu semn spre el.

– Sam...? Sam! Sări în picioare. A... eu sînt?

– Da. Şi eşti.

– Dar tu? se întristă el. Nu-i dăduseră ei postul? Dacă era aşa, nu va accepta. Vor pleca amîndoi, vor deschide împreună o firmă...

Sam îl vedea cum se frămîntă şi ridică mîna.

– Linişteşte-te. Postul este al tău. Eu plec în California, Charlie, să conduc o fermă pentru handicapaţi.

Dacă te porţi frumos cu mine, poate că o să te primesc cu băieţii din cînd în cînd, vara şi... Charlie îi tăie vorba şi alergă spre ea îmbrăţişînd-o cu putere.

– Oh, Sam, ai reuşit! Cînd te-ai hotărît? Era atît de bucuros pentru ea, încît uitase de el însuşi. Sărea în sus ca un copil.

– Nu ştiu, rîdea în braţele lui. Cred că în biroul lui Harvey... sau aseară în avion... sau ieri dimineaţă cînd am vorbit cu Josh... nu ştiu cînd, Charlie. Dar m-am hotărît.

– Şi cînd pleci?

– După ce-ţi iei tu în primire noul post. Pe 1 ianuarie.

– Dumnezeule, Sam, ai vorbit serios? Director de creaţie? Eu? Dar nu am decît treizeci şi şapte de ani.

– E în regulă, îl linişti ea. Arăţi de cincizeci.

– Mulţumesc. Încă mai dădea din mîini cînd se duse la telefon să o sune pe Mellie.

Capitolul 33

– Deci? Cum mergé? Cînd deschizi? o suna Charlie în fiecare săptămînă şi i se văita de cît de mult avea de lucru la birou şi ca să mai afle cum avansa cu ferma.

– Peste două săptămîni deschidem porţile, Charlie.

– Cum vei face? Ca la bancă? Daţi-o petrecere cu toasturi, baloane şi pălărioare?

Sam zîmbi cînd îl auzi. În ultimele cinci luni Charlie o încuraja mereu. Într-o viaţă de om cinci luni nu însemnau nimic, dar ea muncise cîte şaisprezece, optsprezece ore pe zi, lucru care o făcu să creadă că trecuseră zece ani. Dărîmaseră clădirile mici, ridicaseră garduri noi, renovaseră căsuţele, cumpăraseră rampe, au făcut chiar un bazin cu apă, au vîndut mare parte din vite, în afară de cîteva care dădeau lapte. Angajaseră terapeuţi, asistente, vorbiseră cu doctori şi Sam călătorise destul. Mersese la Denver să stea de vorbă cu medicul care o operase la coloană, apoi la Phoenix, Los Angeles şi San Francisco, în sfîrşit la Dallas şi Houston, iar în fiecare oraş vorbise cu cei mai bun ortopezi. Angajase o secretară care călătorea cu ea şi o ajuta, în plus dădea o notă de "afacere" iniţiativei ei. Dorea să le explice programul ei doctorilor, astfel încît să-i trimită pacienţi, copii care să

stea şase sau patru săptămîni la fermă şi să înveţe să se bucure din nou de viaţă, să călărească, să se afle printre alţi copii cu probleme asemănătoare şi să devină independenţi de părinţi, să-şi poată purta singuri de grijă.

La prezentările făcute aducea fotografii cu ferma, aşa cum arătase înainte şi acum, cu noua arhitectură. Dădea amănunte asupra facilităţilor pe care le oferea şi a planurilor pentru recuperare fizică, dădea detalii asupra personalului angajat şi referinţe despre ea însăşi. Oriunde se ducea era primită cu căldură, iar doctorii erau impresionaţi. Toţi spuneau şi altor colegi despre ea, majoritatea o invitau să le cunoască soţiile şi copiii. În Houston era cît pe-aci să meargă la o întîlnire, dar refuză categoric, însă, tot îl cîştigă pe doctor de partea ei. Cînd termină de călătorit era sigură că minimum patruzeci şi şapte de doctori din şase oraşe îi vor trimite pacienţi la fermă.

Păstrase numele Lord şi vechi lucrători la fermă. Josh era, după cum îi promisese, administrator, îi dăduse o placă din bronz pe care şi-o montase la uşă, iar el era încîntat. Avea însă nevoie de noi braţe de muncă, de cowboy tineri pe care îi alegea cu grijă împreună cu Josh. Căuta să le descopere înclinaţiile pentru copii, pentru lucrul cu handicapaţii şi cu caii. Nu dorea bărbaţi prea bătrîni, care să nu aibă răbdare, sau care să rîşte fiindcă era vorba de copii. Le trebuiră două luni ca să facă angajările necesare. Avea deja douăsprezece ajutoare, doi erau din echipa veche, iar ceilalţi erau noi. Favoritul ei era un roşcat spătos şi chipeş, lat în umeri, cu ochi verzi, tînăr şi „vînjos" cum îl caracteriza Josh, pe nume Jeff. Era cam timid şi tăcut cînd era vorba de viaţa lui, dar îi plăcea să vorbească ore în şir despre tot ce aveau de făcut la fermă. Referinţele lui erau foarte bune şi pînă la cei douăzeci şi patru de ani pe care-i avea

lucrase la ferme de la şaisprezece ani, iar de atunci colindase pe la cinci ferme din trei state. Cînd îl întrebă de ce schimbase atîtea locuri, el îi spuse că îi plăcea să călătorească împreună cu tatăl său, dar că acum lucra pe cont propriu; Sam sună la ultimele două ferme care-l angajaseră şi aici o sfătuiră să facă tot posibilul să-l reţină, iar dacă nu va putea, îi sugerau să-l trimită înapoi la ei. Deci Jeff Pickett deveni asistent de administrator, iar Josh era foarte mulţumit de noua lui echipă.

Singura problemă căreia Sam trebuia să-i facă faţă erau banii, dar se întîmplă ca, atunci cînd îşi dorea ceva cu înflăcărare, să intervină o minune. Caroline îi lăsase şi o sumă de bani pe care o cheltui cu amenajările. Apoi vînzarea vitelor fusese de bun augur, iar Josh îi dădu o idee care o ajută mult. Nu mai avea nevoie de echipamentul sofisticat la fermă, nici de tractoare, sau de unelte, camioane pentru transportul vitelor, deci le putea vinde şi cu banii cumpără şase căsuţe noi şi amenajă bazinul. Apoi se gîndi să facă un împrumut la bancă, de pe urma resurselor fermei.

Cu o lună înainte, Harvey o sunase de la Palm Springs unde îşi petrecea vacanţa cu Maggie, juca golf cu nişte prieteni vechi şi o întrebă dacă puteau veni şi ei. Cînd sosi se hotărî să investească cincizeci de mii de dolari în fermă. Era ultima sumă de care ar mai fi avut nevoie şi ea venise ca o mană cerească. Cecul fu semnat şi mai avea puţin pînă la deschidere, era încrezătoare că, peste un an, sau doi, ferma se va putea menţine pe propriile picioare. Nu căuta să se îmbogăţească din asta, ci numai să aibă îndeajuns pentru fermă şi pentru o viaţă decentă.

Inaugurarea va avea loc pe 7 iunie, îi spuse lui Charlie, în cîteva zile vor veni şi ultimii terapeuţi, plus cîţiva cai. Totul era gata, bazinul era minunat, căsuţele erau

pregătite şi deja avea treizeci şi şase de copii anunţaţi să sosească în două luni.

– Cînd pot veni?

– Nu ştiu, dragule, cînd vrei. Poate că mă laşi să respir puţin după ce pornesc. O să fiu atît de ocupată un timp.

Se dovedi că aceasta fusese declaraţia secolului. Nici nu se gîndea că va avea chiar atît de lucru. În fiecare dimineaţă era cufundată în hîrtii, scrisori de la doctori, cereri de la părinţi, iar după-amiezele şi le petrecea învăţîndu-i pe copii să călărească, asistată de Josh. Primi chiar o donaţie de şei speciale pentru copii. Aveau deja cincizeci şi mai ceruseră încă pe-atît, fiindcă Sam se gîndea că, în curînd vor avea nevoie şi de ele. Răbdarea ei cu copiii era nelimitată şi îi învăţa în grupuri de cîte doi sau trei. De obicei, după teroarea de început, cînd stăteau nemişcaţi şi strîngeau în mîini öblîncul şeii, calul pornea ţinut de Josh, iar sentimentul de libertate şi de mişcare adevărată, în mersul calului, îi copleşea pe micuţi şi îi făcea să strige de fericire. Sam împărtăşea cu fiecare sentimentele şi jubila cînd îi privea, iar din cînd în cînd îl vedea pe Josh, sau pe vreun cowboy cum îşi ştergeau o lacrimă de pe obraz.

Toţi copiii o iubeau, iar cowboy-ii vechi o strigau deja Palomino, datorită părului auriu. Peste tot se auzeau strigăte: „Palomino!... Palomino!", iar ea se plimba în cărucior printre ei, urmărindu-i pe aceia care făceau gimnastică în bazin, sau făcîndu-şi paturile, măturînd prin cameră în căsuţele intime.

Sam îi supraveghea oriunde, iar noaptea, în sala cea mare unde mîncau cu toţii, stătea cu ei la discuţii şi glumeau despre cine va şedea cu ea la masă, cine stătea la stînga, sau la dreapta ei, iar în faţa şemineului cine o va ţine de mînă. Cel mai mare era un băiat de şaispre-

zece ani, care venise puţin cam ostil, din cauza celor douăsprezece operaţii suferite în ultimele nouăsprezece luni; îşi fracturase coloana în urma unui accident de motocicletă, cînd fratele său mai mare fusese ucis. După patru săptămîni la fermă era un alt om. Roşcovanul Jeff devenise mentorul său şi cei doi se împrieteniseră repede. Cea mai micuţă era o fetiţă de şapte ani, cu ochi mari, albaştri, înlăcrimată şi peltică. O chema Betty, se născuse cu cioturi în loc de picioare şi îi era cam teamă de cai, dar se distra de minune cu ceilalţi copii.

De multe ori Sam însăşi privea în jur şi nu-i venea să creadă; vara trecea, iar copiii veneau în număr tot mai mare şi se minuna că handicapurile nu o mai întristau. Era o perioadă în viaţa ei cînd perfecţiunea i se părea lucrul cel mai normal, atunci nu se putea gîndi că va veni o vreme cînd va face faţă atîtor probleme care acum făceau parte din viaţa de zi cu zi: copii care nu cooperau, membre artificiale, proteze, cărucioare înţepenite, legături rupte. Alchimia aceasta o mira de multe ori, dar era nemaipomenit că aceasta devenise un mod de viaţă. Pentru o femeie care tînjise atîta după copii, rugile îi fuseseră ascultate: la sfîrşitul lunii august avea cincizeci şi trei. Apăruse şi un alt aspect. Cumpăraseră un camion special cu un alt împrumut şi aranjaseră cu şcoala locală ca, după Ziua Muncii, copiii care veneau aici sau stăteau la ea să poată merge la şcoală. Pentru mulţi dintre ei era o reintegrare în viaţa obişnuită a unui copil normal şi era un loc perfect pentru readaptare înainte de a se întoarce fiecare în oraşul lui natal. Sam se gîndise la toate, iar cînd veni Charlie cu Mellie la sfîrşitul lui august, rămaseră pur şi simplu uimiţi de ce vedeau că făcuse.

– Sam, a scris cineva vreun articol despre tine? Charlie era entuziasmat privind un grup de copii avansaţi la călărie, care se întorceau într-o după-amiază de pe deal.

Copiii, în cea mai mare parte, iubesc caii, iar aceştia fuseseră special aleşi de ea şi de Josh, după blîndeţe şi docilitate. Ca răspuns la întrebarea lui, Sam zise:

– Nu vreau publicitate, Charlie.

– De ce? Era surprins, fiindcă trăia în New York-ul transparent şi deschis iniţiativelor.

– Nu ştiu. Îmi place aşa, cred. Frumos şi liniştit. Nu vreau să mă dau în spectacol. Trebuie doar să-i ajut pe copii.

– Asta şi faci, zise, iar Mellie o gonea pe micuţa Sam de pe drum. Niciodată nu am văzut copii atît de fericiţi. Le place, nu?

– Sper.

Le plăcea şi lor şi părinţilor, doctorilor şi celor care lucrau cu ea. Sam îşi văzuse visul cu ochii. Le dăduse copiilor independenţa unei vieţi, le dăduse părinţilor noi speranţe pentru fiii lor, iar doctorilor le oferise un cadou pentru inimile zdrobite ale părinţilor şi copiilor la un loc; lucrătorilor le dăduse un nou sens vieţii pe care înainte nu-l percepeau. Copiii meritau toate acestea şi meritau toate eforturile lor. Erau cazuri cînd nici eforturile Samanthei, sau ale terapeuţilor celor mai devotaţi, nici ale consilierilor nu ajutau. Erau aceia care, poate, nu erau pregătiţi, sau care încă nu aveau nevoie de ajutor. Era greu de imaginat că nu puteau să ajute un copil, totuşi îşi dădeau toată silinţa şi toată dragostea, cît timp copilul era la ei.

Uimitor era că, în ciuda gravităţii handicapurilor cu care se confruntau, locul răsuna de rîsete şi de feţe vesele, de ţipete de bucurie. Sam nu fusese niciodată atît de fericită şi liniştită în viaţa ei, iar acum, cînd se întîlnea cu alţi fermieri, sau cînd intervieva oameni pentru locuri de muncă, nu-i întreba nimic altceva decît despre munca la fermă. Neobosita, inutila şi ferventa ei căutare de

altădată pentru Tate încetase, în sfîrşit. Acceptase, spre disperarea lui Charlie, că va rămîne singură tot restul vieţii conducînd ferma şi stînd cu copiii. Era tot ce îşi dorea, iar Josh credea că era păcat. La treizeci şi doi de ani era o femeie deosebit de frumoasă şi îl durea să o vadă singură. Dar nici un bărbat care-i apăruse în cale nu o interesase şi era mereu atentă să nu încurajeze pe nimeni, taţi divorţaţi, sau doctori, sau terapeuţi. S-ar fi putut crede că Sam nu mai putea iubi, că acesta era un capitol închis. Totuşi nu o puteai compătimi, fiindcă era înconjurată de copii care o adorau şi pe care îi iubea din toată inima.

În octombrie fu chemată în biroul ei să vadă un copilaş de excepţie. Fusese trimis la ferma Lord de către un judecător din Los Angeles care auzise de Sam, iar tutela asupra lui urma să fie stabilită de tribunal. Sam îl aştepta în acea zi şi ştia că era un caz special, dar asistentul social îi spusese la telefon că îi va explica totul la sosire. Era puţin contrariată şi avea ceva de lucru cu Josh, aşa că nu voia să aştepte în birou. Mai avea multă treabă pînă se întorceau cei mici de la şcoală. Şaizeci şi unu locuiau la fermă. Îşi făcuse o socoteală în minte că, probabil, o sută zece ar fi fost limita, dar mai avea posibilităţi de extindere.

Jeff o găsi lîngă Josh, discutînd cu el şi o privi cu o faţă ciudată, iar cînd intră în birou îşi dădu seama ce era. Într-un cărucior defect stătea un băieţel blond, ghebos, cu ochi mari, albaştri, cu mîinile pline de cicatrici, care strîngea la piept un ursuleţ zdrenţuit. Cînd îl zări, Sam se opri în loc fiindcă era deosebit de ceilalţi. În ultimele cinci luni văzuse numai copii handicapaţi plîngînd, văitîndu-se, certîndu-se cu ea, sau încăpăţînîndu-se să plece. Nu voiau să meargă la şcoală, le era teamă de cai, nu ştiau de ce mai trebuia să-şi facă patul acum, dar, oricîte mof-

turi ar fi făcut sau s-ar fi adaptat, aveau în comun copilăria, şi faptul că erau îngrijiţi, cocoloşiţi, chiar de către părinţii care îi divinizau şi avea inimile îndurerate de ceea ce le făcuse soarta. Niciodată pînă atunci nu fusese la fermă vreun copil atît de evident lipsit de dragoste, atît de rănit sufleteşte şi fizic, precum era acesta, iar Sam se apropie de el, întinse braţele, iar el se sperie, strîngînd cu disperare ursuleţul şi-i şopti:

– Gata, Timmie. Nimeni nu-ţi va face nici un rău. Eu sînt Sam, el e Jeff, făcu semn spre tînărul roşcat, dar Timmie strîngea din ochi şi plîngea disperat. Ţi-e teamă? De-abia îşi auzea vocea, iar băieţelul dădu din cap, apoi deschise timid un ochi. Şi mie mi-a fost cînd am venit aici prima dată. Înainte de a mă îmbolnăvi călăream mult, iar cînd am venit aici mi-a fost totuşi frică de cai. De asta ţi-e frică? El dădu din cap cu convingere că nu. Nu ţi-e frică? Recunoscu iar, dînd din cap. Atunci de ce ţi-e frică? Timmie deschise şi celălalt ochi şi o privi îngrozit. Haide, mie poţi să-mi spui. Copilul şopti abia perceptibil:

– De tine.

Sam tresări şocată şi le făcu semn lui Jeff, secretarei şi asistentului social să se depărteze. După aceea, rămasă singură lîngă el îl întrebă:

– De ce ţi-e frică de mine, Timmie? Nu-ţi voi face nici un rău. Sînt şi eu, ca şi tine într-un cărucior.

O privi neîncrezător o clipă, apoi vorbi:

– Cum aşa?

– Am avut un accident. Nu le mai spunea că fusese trîntită de un cal. Nu era pedagogic, dacă voia să-i înveţe să călărească. Acum sînt bine. Pot să fac multe lucruri.

– Şi eu. Pot să-mi pregătesc singur cina. De ce trebuia să facă asta? se întrebă Sam. Cine era copilul şi de ce arăta zgîriat şi abătut?

– Ce-ţi place să găteşti la cină?

– Spaghetti din conservă.

– Şi noi avem aici spaghetti. El îşi coborî capul cu tristeţe.

– Ştiu. La închisoare au spaghetti multe.

Inima Samanthei sări din loc, apoi întinse mîna şi îl atinse. De data aceasta o lăsă, deşi, tot mai strîngea ursuleţul.

– Tu credeai că aici eşti la închisoare?

El încuviinţă.

– Dar nu e adevărat. Aici este un fel de tabără. Ai fost vreodată în tabără? Nu fusése şi Sam observă că arăta de parcă ar fi avut patru ani, nu şase, cît ştia ea. Mai ştia că avusese poliomelită la un an, care îi lăsase infirmitatea la picioare şi la şolduri.

– Mama mea este la închisoare, spuse el de bună voie.

– Îmi pare rău.

El dădu din cap.

– A căpătat nouăzeci de zile.

– De aceea eşti tu aici? Unde era tatăl său... bunica... oricine, cineva care să-l iubească pe copilaşul acesta? Era prima dată cînd era supărată şi tristă pentru un copil. Voia să bată pe cineva, pe aceia care făcuseră rău micuţului. Vrei să rămîi la noi cît timp e mama plecată?

– Poate.

– Te-aş putea învăţa eu. Iubesc caii şi avem cîţiva foarte drăguţi aici. Poţi să-l alegi pe care-ţi place. Mai avea vreo zece care nu erau la lucru cu copiii. Fiecare copil călărea acelaşi cal pe toată perioada şederii la fermă. Ce spui, Timmie?

– Îhî... da... Însă îl privea pe Jeff cu teamă. El cine este?

– E Jeff.

– E poliţai?

– Nu. Se hotărî să vorbească aceeaşi limbă cu el. Aici nu avem poliţai. El mă ajută cu caii şi cu copiii.

– Bate copiii?

– Sigur că nu, spuse ea şocată şi îl mîngîie pe faţă. Aici nu-ţi face nimeni nimic rău, Timmie. Îţi promit.

El încuviinţă, dar se vedea că nu o crede.

– De fapt, ce-ar fi să stăm puţin de vorbă, bine? Poţi să mă vezi cum îi învăţ să călărească, putem să înotăm în bazin.

– Ai bazin? Ochii i se luminaseră.

– Sigur că da. Numai că mai întîi ar fi vrut să-l bage în baie. Era murdar din cap pînă-n picioare şi se vedea că nu făcuse baie de cîteva săptămîni. Vrei să-ţi vezi camera?

El ridică din umeri şi Sam observă că interesul îi scade, apoi îi dădu o carte de colorat şi creioane şi-i spuse să aştepte puţin.

– Unde te duci? O privea suspicios şi neîncrezător.

– Domnul care te-a adus vrea să semnez nişte hîrtii. După aceea vin şi te duc în camera ta şi-ţi arăt bazinul. Bine?

– Bine. Începu să scoată creioanele, iar ea traversă camera şi-i făcu semn asistentului să o urmeze în biroul secretarei. Îi şopti lui Jeff să rămînă cu el.

Asistentul era un bărbat cam obosit, de vreo patruzeci de ani. Văzuse multe, iar acest copil nu era mai rău decît alţii, doar că, pentru Sam, Timmie era deosebit.

– Dumnezeule, cine a avut grijă de el?

– Nimeni. Maică-sa a intrat la închisoare acum două săptămîni, iar vecinii credeau că pe copil l-a trimis undeva. Mama nu a spus poliţiei despre el cînd aŭ ridicat-o. Stătea în casă şi se uita la televizor mîncînd o conservă.

Atunci am discutat cu femeia. Oftă şi îşi aprinse o ţigară. Este morfinomană. De ani de zile tot intră şi iese din închisoare, umblă prin spitale la dezintoxicare, prin centre de ajutor şi Dumnezeu mai ştie pe unde. Copilul a fost o păcăleală şi nu i-a făcut nici un vaccin vreodată. Din asta a făcut poliomelită. Asistentul părea jenat, dar şi Sam se enervase.

– Scuzaţi-mă, dar ce înseamnă "un copil păcăleală"? Ei nu-i părea deloc aşa, era adevărat.

Asistentul zîmbi.

– Am uitat că mai există oameni de bună credinţă care nu cunosc astfel de expresii. Un copil păcăleală este acela al unei prostitutate. Nu are tată. A fost „păcălită", s-a înşelat cu cineva. Încîntător, nu?

– De ce i se permite tutela? De ce nu i-l ia tribunalul?

– Ar putea. Cred că la asta s-a gîndit şi judecătorul de data aceasta. De fapt, ea ar vrea să-l abandoneze fiindcă se consideră ca una dintre vechile martire creştine, care a fost pedepsită cu un copil infirm, a avut grijă de el şase ani şi s-a săturat. Ezită o clipă, apoi o privi pe Sam drept în ochi. Pot să vă spun că acest copil a fost maltratat. Rănile de pe braţe; îl bătea cu umbrela. Aproape că i-a rupt spinarea.

– Of, Dumnezeule şi se mai gîndesc dacă să-l dea pe copil înapoi?

– Acum e la reabilitare, răspunse el cu cinism.

Sam nu mai făcuse faţă unei asemenea situaţii.

– A beneficiat de vreun consult psihiatric?

Asistentul ridică din umeri.

– Ce ştim despre el e că pare normal, cu excepţia picioarelor. Mental este sănătos. La fel ca toţi copiii cu probleme ca ale lui.

Sam ar fi vrut să ţipe la el: cît de sănătos putea fi,

bietul de el, dacă mama îl bătea cu umbrela? Copilul era terorizat. Măcar de asta își dădea și ea seama.

– Oricum, e în închisoare de două săptămîni și, dacă i se suspendă pedeapsa pentru comportare bună și credit pe perioada detenției, iese în două luni. Îl puteți ține șaizeci de zile.

Vorbea ca de un animal, ca de o mașină de închiriat. Copil-de-închiriat. Infirm-de-închiriat. Samanthei i se făcu greață.

– Și, după aceea?

– Îl va lua înapoi, doar dacă tribunalul nu hotărăște altfel, sau dacă îl refuză. Nu știu, poate că îl puteți ține ca pe un copil găsit, dacă vreți.

– Nu poate fi adoptat de oameni cumsecade?

– Doar dacă ea renunță la tutelă și nu o puteți forța. Totuși, reluă asistentul, „cine" va adopta un copil într-un cărucior cu rotile? Oricum am privi lucrurile, va ajunge la orfelinat. Sau la „pîrnaie", cum spunea chiar Timmie. Ce viață oribilă pentru un copil de numai șase ani! Sam îl privea pe bărbatul care se îndreptă spre ușă.

– Sîntem bucuroși că îl putem găzdui. Dacă e nevoie îl vom ține mai mult. Indiferent dacă tribunalul plătește, sau nu.

Asistentul social încuviință.

– Anunțați-ne dacă aveți probleme. Putem să-l ținem în penitenciarul pentru minori pînă ce iese maică-sa.

– Nu e tot un gen de închisoare? întrebă Sam îngrozită, iar el ridică iar din umeri.

– Mai mult sau mai puțin. Ce credeți că putem face cu ei cît timp părinții sînt la închisoare? Să-i trimitem în tabără? Frumusețea era că tocmai asta făcuseră acum.

Sam se întoarse în biroul ei unde Timmie rupsese o pagină din carte și o mîzgălea neobosit cu maron.

– Gata, Timmie, s-a aranjat.

– Unde-i poliţaiul? Vorbea ca un gangster în miniatură, iar Sam zîmbi.

– A plecat. Dar nu e poliţai, e asistent social.

– Acelaşi lucru.

– Bine, hai să mergem în camera ta. Încercă să împingă căruciorul lui, dar se blocă şi una dintre roţi se desprinse şi căzu. Cum te deplasai în chestia asta, Timmie?

Copilul o privi mirat.

– Nu ieşeam niciodată afară.

– Niciodată? Era iar şocată. Nici măcar cu mama?

– Ea nu mă scoate afară. Doarme mult. E foarte obosită.

„Pun pariu că e", se gîndi Sam. „Dacă era morfinomană, dormea mult."

– Înţeleg. Bine, cred că mai întîi vei avea nevoie de un scaun nou. Acesta era un obiect pe care nu-l aveau. Cărucioare de rezervă nu avea, dar în spatele camionului era unul îngust, de rezervă, în caz că al ei s-ar fi defectat. Va fi cam mare pentru tine cel pe care-l am, dar îţi luăm unul nou mîine. Jeff, zîmbi şi făcu semn cu capul spre roşcovan, poţi să-mi aduci căruciorul de rezervă? Este în spatele maşinii mele.

– Desigur.

Peste cinci minute se întoarse, iar Timmie dispăru în scaunul uriaş, cenuşiu, apoi Sam merse alături de el ajutîndu-l să-l conducă.

Cînd trecură pe lîngă clădirile din complex, îi explică despre fiecare şi se opriră în faţa ţarcului ca să-i poată arăta caii; Timmie se uită atent la unul dintre ei, apoi la părul Samanthei:

– Acela arată ca tine.

– Ştiu. Copiii obişnuiesc să-mi spună Palomino. Acel cal e din rasa *Palomino*.

– Şi tu asta eşti? Părea amuzat de explicaţie.

– De multe ori îmi place să cred că sînt. Tu nu-ţi imaginezi niciodată aşa ceva?

El dădu din cap cu tristeţe şi merseră în camera lui. Era bucuroasă că-i păstrase camera luminoasă, mare, colorată în bleu şi galben. Pe pat era o cuvertură veselă, în culori vii, iar pe pereţi erau desene cu cai.

– A cui este? întrebă speriat cînd intră.

– A ta. Cît timp vei rămîne aici.

– A mea? Făcu ochii mari şi rotunzi. Vorbeşti serios?

– Da. Înăuntru mai erau un birou, un scaun, o comodă cu sertare, o măsuţă mică la care se puteau juca jocuri. Avea baia lui şi un interfon special în caz că avea nevoie de ajutor. Îţi place?î

– Mamă! Era singurul cuvînt pe care-l putu rosti.

Apoi îi arătă sertarele şi îi spuse că acolo îşi putea aranja lucrurile

– Care lucruri? Părea mirat. Eu nu am lucruri.

– Nu ţi-ai adus o valijoară cu nişte hăinuţe? Sam îşi aduse aminte că nu văzuse aşa ceva la el.

– Nu. Se uită la tricoul pătat care cîndva fusese albastru. Asta e tot ce am. Şi pe Teddy, strînse el la piept ursuleţul.

– Hai să-ţi spun ceva. Sam se uită la Jeff, apoi la Timmie. Acum vom lua cu împrumut nişte haine, iar mai tîrziu mă voi duce în oraş şi-ţi voi cumpăra nişte blugi şi ce-ţi mai trebuie. Bine?

– Bine. Nu-i prea păsa de haine, era fericit de cameră.

– Acum, despre baie. Îşi conduse căruciorul spre baia însorită şi dădu drumul la robinet, după ce apăsă un buton ca să regleze nivelul automat. Toată instalaţia era specială. Toaleta avea mînere de jur împrejur. Dacă vrei să mergi la WC, apeşi pe acest buton şi cineva va veni

să te ajute. El o privea fix neînţelegînd nimic.

– De ce trebuie să fac baie?

– Pentru că aşa e bine.

– Îmi faci tu baie?

– Dacă vrei îl rog pe Jeff să te ajute. Nu ştia cît de insistent era la cei şase ani ai lui, dar află curînd, căci dădea din cap şi spunea:

– Îhî, tu.

– Bine. Pentru ea aceasta era o nouă aventură. Îi trebuiseră zece luni să înveţe să facă baie singură, dar să facă baie unui copil stînd în cărucior va fi o noutate.

Îl trimise pe Jeff să caute nişte haine pentru Timmie, îşi suflecă mînecile şi îi arătă cum să intre în baie, dar cînd alunecă, iar ea încercă să-l prindă, căzură amîndoi pe podea. Pînă la urmă reuşi să-l aşeze în cadă, se udă leoarcă şi cînd îl ajută să iasă, îl puse pe căruciorul de împrumut la timp, apoi îşi pierdu echilibrul şi căzu dintr-al ei. Se trezi pe jos uitîndu-se la el şi rîzînd, în timp ce el o privea de sus şi rîdea cu poftă.

– Sînt cam neîndemînatică, nu?

– Credeam că mă înveţi cum se face.

– Da, de fapt sînt alţii aici care fac asta. Se ridică de pe podeaua udă şi se instală în cărucior.

– Tu ce faci?

– Predau călărie.

El o aprobă din cap, iar Sam se întrebă la ce s-o fi gîndind copilul; era fericită că nu-i mai era teamă de ea, iar cînd Jeff îi aduse hainele împrumutate de la alţi copii, Timmie arăta complet altfel. Era udă toată de la baie şi se duse în camera ei să se schimbe.

– Vrei să vii să-mi vezi casa? Spuse că da cu timiditate, iar după ce-l ajută să se îmbrace îl conduse. Se instalase o rampă de acces în faţa casei, iar el o urmă în sufragerie, apoi prin hol spre dormitorul ei. Sam scotea

din dulap nişte blugi uscaţi şi o cămaşă. Totul fusese refăcut pentru a-i permite accesul uşor. Vechea cameră a lui Caroline era păstrată drept cea mai bună cameră de oaspeţi, dar nu o folosea aproape deloc, ci doar se ducea acolo din cînd în cînd. O durea să găsească încăperea celei mai bune prietene a ei goală.

– Ai o casă frumoasă. Timmie se uita cu interes. Luase şi ursuleţul cu el. Cine doarme în celelalte camere?

– Nimeni.

– Nu ai copii? Părea surprins.

– Nu. Toţi copiii care locuiesc la fermă sînt totuşi ai mei.

– Nu ai un soţ? Era o întrebare pe care mulţi copii i-o puseseră, iar ea zîmbi şi-i spuse că nu, fără alte detalii.

– Nu.

– De ce nu? Eşti drăguţă.

– Mulţumesc, dar nu am...

– Şi nu vrei să te măriţi? Sam oftă cînd îl auzi şi îl privi pe micuţul blond. Acum că era curat arăta foarte drăguţ.

– Nu cred că vreau să mă mărit, Timmie. Eu duc o viaţă deosebită.

– La fel ca mama, dădu din cap cu înţeles, iar Sam fu şocată la început, apoi rîse, dar nu putu să-i răspundă: „Nu chiar ca ea". Încercă să-i explice punctul ei de vedere.

– Cred că nu aş avea destul timp pentru un soţ, cu ferma, copiii şi cu celelalte.

El o privi insistent şi făcu semn spre scaunul cu rotile.

– Din cauza asta? Întrebarea o izbi ca un pumn în stomac, fiindcă acesta era adevărul, deşi nu voia să recunoască faţă de nimeni, nici faţă de ea însăşi.

– Nu, nu din cauza asta. Se întrebă dacă băiatul îşi dădea seama că-l minte, apoi fără să-i mai lase timp să-i pună şi alte întrebări, îi făcu semn că iasă.

Îl duse să vadă grajdurile, sala de mese, îi arătă două vaci în ţarc, apoi merseră la bazin unde îl băgă în apă puţin, înainte de prînz. La acea oră erau puţini copii la fermă. Era octombrie şi toţi erau la şcoală, duşi de microbuzul special amenajat de Sam. Cei mici îl salutară pe Timmie cu bucurie şi interes, iar la trei şi jumătate cînd se întoarseră şi ceilalţi nu mai era timid deloc. Îi urmărea cum luau lecţii de călărie, cum se băgau în apă cu cărucioarele lor şi cum se luau la întrecere pe aleile bine netezite. Făcu cunoştinţă cu Josh, dădu mîna cu el şi o privea pe Sam la lecţii, iar cînd ea termină era tot prin preajma ei.

– Tot aici eşti, Timmie? Credeam că te-ai dus în camera ta. El dădu din cap, cu ursuleţul strîns în braţe. Vrei să mai mergi în casa cea mare înainte de cină?

Spuse că voia şi o luă de mînă, apoi merseră împreună înăuntru unde Sam îi citi poveşti pînă cînd se auzi clopotul şcolii; era ora mesei.

– Pot să stau cu tine, Sam? Era iar îngrijorat, iar ea îl linişti. Bănuia că trebuia să fie obosit după prima zi la fermă. La masă stătu lîngă ea, căscă tare şi, înainte de sosirea desertului, îi căzu capul pe-o parte şi adormi în scaunul imens. Ursuleţul era tot în braţele sale, iar ea zîmbi uitîndu-se la el, îşi scoase puloverul gros, îl înveli şi merse cu el acasă. În camera lui îl ridică şi-l aşeză pe pat, aproape fără efort, fiindcă braţele îi erau mult mai puternice acum. Îi scoase hainele, îi schimbă scutecul, stinse lumina şi îl mîngîie pe părul moale, blond. Îşi aminti de copiii lui Charlie, de feţele lor drăgălaşe şi de ochii albaştri, apoi de patima pe care o simţise cînd o ţinuse în braţe pe micuţa Samantha, dîndu-şi seama atunci că în

viaţa ei va exista un gol care nu se va umple niciodată. Acum, privindu-l pe Timmie, inima îi spuse să-l îmbrăţişeze pe micuţ ca şi cum ar fi fost propriul ei copil. Cînd îl sărută pe frunte el se trezi şi şopti:

– Noapte bună, mămico... te iubesc...

Sam începuse să plîngă. Erau cuvintele pentru care şi-ar fi dat viaţa. Îşi lăsă capul în jos şi ieşi din căsuţă închizînd uşa.

Capitolul 34

Pînă la sfîrşitul primei luni Timmie ştia deja să călărească pe micuţul „Palomino". Se numea Daisy, iar băiatul o iubea aşa cum fiecare copil iubea primul său căluţ. Mai mult decît calul, Timmie o iubea pe Samantha, cu o pasiune care îi înduioşa pe toţi prin vehemenţa şi puterea sentimentului. În fiecare dimineaţă venea la uşa casei cele mari, bătea şi aştepta pînă ce ea venea să-i deschidă. De multe ori răspundea greu fiindcă fie făcea cafeaua, fie era încă în pat. dar cînd o vedea obrajii i se înroşeau ca doi trandafiri, apoi intra cu căruciorul cumpărat de ea şi se uita de jur împrejur ca un căţeluş care fusese lăsat afară toată noaptea. Dimineţile şi le petreceau împreună discutînd. El îi spunea ce visase sau ce făcuse vreun copil la micul dejun, sau cum mersese căluţul lui în jurul ţarcului cînd trecuse în cărucior pe lîngă el să-i ureze bună dimineaţa. Samantha îi spunea ce planuri avea pentru acea dimineaţă, vorbeau despre lecţiile de călărie, ba chiar odată îl întrebă dacă se răzgîndise în privinţa şcolii, dar acest subiect îl lăsa încă rece. Voia să rămînă cu ea la fermă şi Samantha se gîndi ca în prima lună să îl lase să se acomodeze.

Cicatricile făcute de mama sa dispăruseră de mult, iar asistentul social îl vizita o dată pe săptămînă să vadă

cum se simte şi la sfîrşitul primei luni cînd veni iar se uita cînd la el, cînd la Samantha şi era uluit.

– Ce i-aţi făcut, pentru numele lui Dumnezeu? o întrebă cînd rămaseră singuri. Nu era uşor să-l îndepărtezi pe Timmie de Samnatha, dar ea îl trimise să vadă ce face Daisy şi să-i spună lui Josh că vor călări peste cîteva minute, ca să-i arate domnului cîte învăţase deja să facă. E alt copil.

– Chiar este un alt copil, spuse Sam cu mîndrie. Este un copil iubit şi asta se cunoaşte.

Asistentul o privi cu tristeţe.

– Ştiţi cît de greu îi va fi acum?

Sam se gîndea că glumeşte şi zîmbi, dar văzu că el era serios şi-şi coborî pleoapele.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Ştiţi ce va însemna pentru el să se întoarcă într-un apartament dintr-o clădire dubioasă, cu o morfinomană drept mamă, care îl hrăneşte cu uscături şi cu bere?

Sam trase aer în piept şi privi pe fereastră. Voia să-i spună ceva, dar nu ştia dacă era încă vreme.

– Voiam să vorbesc cu dumneata despre asta, domnule Pfizer, se uită fix la el. Ce posibilităţi există să nu-l trimiteţi înapoi?

– Şi să rămînă aici?

Ea dădu afirmativ din cap, dar el continuă:

– Nu cred că judecătorul să accepte aşa ceva. Tribunalul plăteşte pentru el acum, dar a fost doar o încercare, ştiţi...

– Nu mă referem la asta. Mai trase o dată aer în piept şi se decise să-l întrebe. Ce avea de pierdut? Nimic. Ba chiar putea să cîştige... totul... Pentru a treia oară în viaţa ei Sam se îndrăgostise. De data aceasta nu de un bărbat, ci de un băieţel de şase ani. Îl iubea aşa cum nu mai iubise o altă fiinţă omenească, atît de profund cum nu ar fi bănuit niciodată că poate. Era de

parcă în sufletul ei ar fi existat o fîntînă care-i umplea inima, iar acum putea dărui tot ce avea de dăruit. Avea în inimă atîta iubire cîtă se adunase de la bărbaţii care o părăsiseră. Acum toată dragostea era pentru Timmie, fără rezerve. Ce-ar fi dacă l-aş adopta?

– Înţeleg. Asistentul se aşează pe un scaun şi o privi. Nu-i plăcea ce vedea. Era clar că-l iubea pe copil. Nu ştiu, domnişoară Taylor. Nu aş vrea să vă risipesc speranţele. Mama sa poate că-l vrea înapoi.

Ochii Samanthei se luminară dintr-o dată.

– Cu ce drept, daţi-mi voie să întreb, domnule Pfizer? Dacă-mi amintesc îl bătea, ca să nu mai vorbim de dependenţa de droguri...

– Bine, bine... ştiu. Dumnezeule! Nu avea nevoie de aşa ceva, nu azi – de fapt în nici o zi. Oamenii nu-şi făceau decît rău văzînd lucrurile aşa cum le vedea ea. Adevărul era că mama lui dorea să-l păstreze mai mult ca sigur, chiar dacă Sam nu agrea ideea. Cu dreptul mamei naturale. Orice tribunal din lume respectă lucrul acesta.

– Şi cît de departe merge acest respect? Vocea îi era speriată şi rece în acelaşi timp. Era înfricoşător că şi-a permis să-l iubească atît de mult pe băiat, iar acum ar trebui să facă faţă plecării lui. Asistentul social o privi cu tristeţe.

– Oa să vă spun drept, ei merg destul de departe.

– Şi eu nu pot face nimic?

– Ba aţi putea, oftă el. Aţi putea angaja un avocat care să se lupte cu ea, dacă insistă să-l păstreze. Dar aţi putea pierde... probabil că aşa se va şi întîmpla. Apoi se gîndi să o întrebe de băieţel. Dar Timmie? Pe el l-aţi întrebat? Asta ar avea mare greutate la tribunal, deşi este foarte mic. O mamă naturală are în acest caz multă putere, indiferent cît de netrebnică ar fi. Ştiţi, lucrul cel mai rău este că, de vreme ce statul o reabilitează, nu ne

putem permite să o considerăm nedemnă de calitatea ei. Dacă o facem, înseamnă că acceptăm că sistemul nostru de reabilitare nu funcţionează, ceea ce nu e adevărat. Este mai degrabă o situaţie ca în *Catch-22*. Mă înţelegeţi?

Sam încuviinţă.

– Dar pe băiat l-aţi întrebat? De ce nu o faceţi?

– O voi face.

– Foarte bine. Atunci sunaţi-mă după aceea. Dacă vrea să se ducă la mama lui trebuie să-l lăsaţi. Dar dacă vrea să rămînă aici – făcu o pauză şi se gîndi – atunci voi vorbi eu însumi cu mama lui. Poate că nu vă va face probleme. Apoi zîmbi condescendent: sper, pentru binele dumneavoastră, că ea nu va îngreuna situaţia; băiatului îi va fi mult mai bine aici.

Era o declaraţie, dar Sam se făcu că nu aude. De fapt Timmie s-ar simţi oriunde mai bine decît cu ea, iar Sam era hotărîtă să protejeze copilul din toate puterile.

S-au dus să-l vadă pe Timmie călărind şi, cum se întîmplă părinţilor care-şi văd copiii călărind pentru prima dată, Martin Pfizer, durul, obositul şi vechiul asistent social îşi şterse o lacrimă. Era de necrezut cum se transformase Timmie. Era frumos, curat şi blond, fericit, rîdea tot timpul acum, o privea pe Sam cu adoraţie şi era chiar ciudat, dar semăna foarte mult cu ea.

Cînt Martin Pfizer plecă la sfîrşitul zilei îi şopti iar ceva Samanthei şi o bătu uşor pe mînă:

– Întrebaţi-mă şi sunaţi-mă. Apoi îl ciufuli pe Timmie, o salută pe Sam şi le făcu cu mîna cînd plecă.

De-abia după cină Sam îl luă pe Timmie în camera lui şi îl întrebă în timp ce-i încheia pijamaua.

– Timmie?

– Da?

Sam îl privi şi începu să tremure. Dacă nu voia? Dacă dorea să se întoarcă la mama lui? Nu era sigură că ar

putea să suporte refuzul lui, dar trebuia să-l întrebe. Acesta ar fi doar începutul.

– Ştii, azi mă gîndeam la ceva. Mă gîndeam ce părere ai avea dacă ai mai rămîne aici... Întrebarea era stîngace, nu credea că-i va fi atît de greu să-l întrebe. Adică, vreu să spun, pentru totdeauna...

– Adică să rămîn aici cu tine? Ochii i se aprinseră ca o luminiţă pe faţa deja bronzată.

– Da, asta vreau să spun.

– Măi...! Dar ea ştia că Timmie nu înţelesese prea bine întrebarea. El credea că este vorba de o şedere prelungită la fermă, iar Sam ştia că mai trebuia să-i spună că ar însemna să renunţe la mama lui adevărată.

– Timmie... o luase deja de gît, iar ea îl îndepărtă ca să-i vadă faţa. Nu vei rămîne ca şi ceilalţi copii. Băiatul părea derutat. Vreau să spun... adică... era ca o cerere în căsătorie. Vreau să te adopt, dacă mă vor lăsa. Dar trebuie să fii şi tu de acord. Nu aş face ceva fără ca tu să accepţi. Acum se abţinea să nu plîngă, iar el o privea uimit.

– Adică mă vrei? Părea şi mai copleşit.

– Sigur că te vreau, prostuţule, îi spuse ea şi îl îmbrăţişă cu lacrimi în ochi. Eşti cel mai bun băieţel de pe lumea asta.

– Şi mama mea?

– Nu ştiu, Timmie. Aici e partea grea.

– Va veni să mă vadă?

– Nu ştiu. Poate că putem aranja, dar aşa ar fi greu pentru noi toţi. Era sinceră cu el, ştia că trebuia. Era un pas important pentru el.

Timmie se întristă cînd îl privi din nou; simţea că tremură.

– Va veni să mă bată?

– Oh, nu, răspunse ea cu fermitate. Nu o voi lăsa eu.

Apoi începu să plîngă şi să-i spună lucruri pe care nu

le mai auzise pînă acum din gura lui; despre mama lui şi ce-i făcea ea. Cînd încheie, stătea ghemuit în braţele Samanthei, dar nu mai era speriat. Trase cearceaful peste el, pînă sub bărbie, şi se aşeză pe pat unde stătu o oră privindu-l cum doarme. Plîngea. Ultimele cuvinte înainte de a adormi fuseseră: „Vreau să fiu al tău, Sam" şi asta era ce dorea să audă.

Capitolul 35

A doua zi dimineaţă îl sună pe Martin Pfizer şi îi spuse ce vorbise cu Timmie. Îi dădu detalii şi despre alte lucruri aflate de la el, de bătăi, de neglijare, şi de altele pe care copilul le ţinuse pentru el, în suferinţă şi tristeţe. Pfizer dădu din cap:

– Regret că-ţi spun, dar nu mă surprinde. Bine, o să văd ce pot face.

A doua zi ştia că nu putea face nimic. Stătuse două ore de vorbă cu femeia, încercase să o convingă, vorbise şi cu avocatul ei la închisoare, dar ştia că era inutil să mai încerce. Cu inima îndoită o sună pe Sam seara.

– Nu e de acord, Miss Taylor. Am încercat orice, raţiune, ameninţări, totul. Nu-l lasă.

– Cum? Dar nu-l iubeşte.

– Ea crede că îl iubeşte. Ore în şir mi-a vorbit de părinţii ei, cum o bătea tatăl ei, cum o biciuia mama. Altceva nu ştie.

– Dar îl va ucide.

– Poate. Poate că nu. Dar acum nu putem face nimic

pînă nu va mai încerca.

– Dar pot să cer tutela asupra lui? Mîinile îi tremurau aşteptînd răspunsul.

– Da. Asta nu înseamnă că aveţi o şansă. Ea este mama naturală, domnişoară Taylor. Dumneata eşti o femeie singură şi o... persoană handicapată. Îşi dădu seama că făcuse o gafă. Aceste lucruri nu apar bine la tribunal.

– Dar iată ce am făcut pentru el deja! Ce viaţă duce aici.

– Ştiu. Pentru mine şi pentru dumneata are sens, dar aici se pune problema precedentului şi va trebui să convingeţi judecătorul. Luaţi-vă un avocat, domnişoară Taylor şi încercaţi. Însă trebuie să fiţi realistă. Faceţi un test, o încercare, un experiment. Dacă pierdeţi, pierdeţi, dacă veţi cîştiga, aveţi băiatul.

Era nebun? Nu înţelegea că îl iubea pe Timmie şi că el o iubea?

– Mulţumesc. Vocea i se răcise, apoi închise telefonul şi începu să se plimbe cu căruciorul prin cameră; dădu cîteva ocoluri murmurînd şi vorbind singură. Era disperată că trebuia să aştepte pînă dimineaţă ca să-l sune pe avocat.

Cînd Timmie veni la ea a doua zi îl rugă să-i facă nişte mici servicii prin casă, astfel încît să-l poată suna pe avocatul lui Caroline care-i putea recomanda pe cineva pentru a-i prelua cazul.

– Un proces pentru custodie, Samantha? Părea surprins. Nu ştiam că ai copii.

– Nu am, zîmbi ca pentru sine. Încă.

– Înţeleg. Desigur că nu înţelegea. Îi dădu două nume de avocaţi din Los Angeles. Nu-i cunoştea pe nici unul personal, dar o asigură că aveau o reputaţie de primă

clasă.

– Mulţumesc. Îl sună pe primul avocat, dar acesta era în vacanţă în Hawai. Cel de-al doilea trebuia să se întoarcă peste o zi. Îi lăsă un mesaj rugîndu-l să o sune şi îşi petrecu următoarele douăzeci şi patru de ore ca pe ace aşteptînd telefonul lui. O contactă, după cum promisese secretara, exact la ora cinci după-amiaza.

– Domnişoară Taylor? Vocea baritonală nu-i trăda totuşi vîrsta.

Cît de repede putu îi explică problema, îi spuse ce dorea să facă, ce voia Timmie, ce-i spusese asistentul social şi unde se afla mama lui Timmie.

– Dar aveţi chiar o problemă, nu-i aşa? Totuşi părea interesat de ce auzise. Dacă nu vă deranjează, aş vrea să vin să văd băiatul. Sam menţionase că atît ea, cît şi Timmie erau infirmi, dar îi spusese ce progrese făcuse acesta la ferma ei. Cred că o mare parte din cazul dumneavoastră se va baza pe ceea ce vă înconjoară, iar eu trebuie să văd despre ce este vorba. Desigur, dacă vreţi să vă reprezint. Pentru moment Samanthei îi plăcuse ce auzise.

– Ce părere aveţi de acest caz, domnule Warren?

– Păi, cred că vom discuta mai amănunţit mîine, bine? La prima vedere nu sînt prea optimist, dar cazul poate fi una din acele situaţii extrem de emoţionante care se rezolvă pe căi neortodoxe.

– Cu alte cuvinte, nu am şanse? Asta sugeraţi? Inima îi îngheţase.

– Nu chiar. Dar nu va fi uşor. Cred că v-aţi dat seama de asta.

– Am bănuit încă de cînd am discutat cu asistentul social. Totuşi, nu-mi pasă. Dacă femeia aceea este o drogată şi-l maltratează pe copil, de ce este considerată

ca posibil custode al lui Timmie?

– Fiindcă este mama naturală.

– Şi asta e de ajuns?

– Nu, dar dacă ar fi fost fiul dumneavoastă, nu aţi fi dorit să-l aveţi, oricît de necăjită aţi fi fost?

Samantha oftă.

– Cum rămîne cu binele copilului?

– Acesta va fi argumentul nostru cel mai puternic, domnişoară Taylor. Acum daţi-mi adresa şi mînie vin să vorbim. Strada Doisprezece, spuneaţi? Cît de departe este de la...

Sam îi dădu indicaţiile necesare şi a doua zi la prînz veni la ea. Conducea un *Mercedes* verde-închis, purta o haină bej din caşmir, pantaloni maron-închis, avea o cravată de mătase scumpă şi o cămaşă crem, asortată. Părea în vîrstă de patruzeci de ani, părul uşor încărunţit, iar ochii albaştri. La mînă avea un ceas *Piaget* şi numele complet era Norman Warren. Samantha nu se putu abţine să nu zîmbească atunci cînd îl zări. Lucrase prea mulţi ani printre oameni asemenea lui. Îi întinse mîna cu amabilitate, din căruciorul ei cu rotile.

– Scuzaţi-mă, dar sînteţi din New York? vru ea să ştie.

El rîse bine-dispus.

– Sigur, de unde ştiţi?

– Şi eu sînt tot de acolo. Ştiu că acum nu se mai cunoaşte. Totuşi era îmbrăcată într-o bluză violet deschis şi în blugi, nu ca de obicei, în tricoul de fiecare zi şi în picioare avea cizme noi de cowboy.

Discutară la început banalităţi, apoi Sam îl conduse în casă unde pregătise sandvişuri şi cafea; „furase" plăcintă cu mere din sala de mese cînd îl lăsase pe Timmie la prînz, cu cîteva minute înainte. Se supărase că

l-a lăsat singur, dar ea i-a explicat că aştepta pe cineva la masă.

– De ce nu pot să-l cunosc şi eu? întrebă el intrigat cînd îl lăsase cu Josh şi cu ceilalţi copii care nu mergeau la şcoală. Toţi îl tratau pe băiat ca pe mascota lor; era cel mai mic şi semăna atît de bine cu Samantha, încît îl priveau ca pe fiul ei, desigur şi ea făcea la fel.

– Îl vei cunoaşte şi tu, dar mai întîi vreau să vorbesc cu el ceva.

– Despre ce?

– Afaceri, spuse ea şi anticipă întrebarea care ar fi urmat. Nu, nu e poliţai.

Timmie surîse înviorat.

– De unde ştiai că la asta mă gîndeam?

– Pentru că te cunosc, dragule. Acum mănîncă. Se aşezase lîngă ceilalţi şi făcea mofturi fiindcă aveau friptură de dimineaţă. Sam îi promise că va veni să-l ia după ce vor termina de discutat despre afaceri.

Luă prînzul cu Norman Warren şi îi spuse tot ce ştia despre copil.

– Pot să-l văd? întrebă el în cele din urmă.

Cînd se duseră în sala de mese Warren privi în jurul său cu interes şi trăgea cu ochiul la tînăra frumoasă în bluză lila, care se simţeă în largul ei în căruciorul cu rotile. Faptul de a se afla acolo era pentru Norman Warren o experienţă nouă şi se vedea, după felul în care era întreţinut totul, că Samantha avusese succes, mai ales dacă priveai feţele vesele din jurul ei. Însă era cu totul surprins cînd văzu cum Timmie urcă pe cal cu ajutorul lui Josh, sau cînd Sam călărea alături de el pe Frumuşica, sau cînd ceilalţi se întorceau de la şcoală şi îşi făceau lecţiile. Norman Warren rămase la fermă pînă la cină, iar înainte de a pleca se vedea clar că îi părea rău.

– Aş vrea să stau aici pentru totdeauna.

– Regret, nu vă pot adopta, glumi Samantaha. Din păcate nici nu puteţi veni aici ca student. Dar oricînd doriţi să ne vizitaţi şi să urcaţi pe un cal, ne va face plăcere să vă primim. El o privi jenat şi îi şopti:

– Mi-e o teamă de cai...

– Noi vă vom vindeca, îi şopti Sam la rîndul ei.

– Nu cred. Nu vă voi lăsa eu, insistă el, apoi rîseră amîndoi, iar Warren plecă.

Se înţeleseseră asupra comisionului de zece mii de dolari, iar el avea să o reprezinte în faţa tribunalului. Sam îl agrease, iar el părea să-l fi plăcut pe Timmie, deci existau toate motivele să spere că măcar avea o şansă de a-l cîştiga. Dacă nu avea să fie aşa, putea să facă apel. Warren subliniase că nu va fi uşor, dar că nu era nici imposibil şi erau o mulţime de elemente în favoarea ei, printre care cel mai puternic, că Timmie o iubea, iar ea la fel. Avocatul spera că, deoarece erau amîndoi invalizi, drama va fi mai profundă, dar în favoarea ei, decît împotrivă-i.

Rămînea să vadă ce va mai fi. Sam semnă nişte documente în după-amiaza respectivă, iar el va înregistra cererea ei la Los Angeles în dimineaţa următoare, apoi vor primi un termen de audiere cît se putea de curînd.

– Crezi că poate să ne ajute, Sam? o întrebă Timmie cu speranţă pe cînd îl conducea în camera lui. Îi explicase cine era Norman Warren şi ce urma el să facă.

– Sper, iubitule. Vom vedea.

– Şi dacă nu poate?

– Atunci te voi răpi şi ne vom ascunde pe dealuri, îl tachină ea, iar ochii copilului scînteiau. Deschise uşa şi aprinse lumină.

– Bine

Cînd plecă din camera lui începu şi ea să se întrebe acelaşi lucru... dacă nu va putea... dar trebuia... trebuia să cîştige procesul în favoarea ei. Nu putea suporta ideea de a-l pierde pe Timmie. Pînă ce ajunse în dormitor era convinsă că nu va pierde.

Capitolul 36

Petrecură Crăciunul în liniște și, pentru prima dată în viața lui, Timmie avu o sărbătoare ca în vise. Cadourile erau așezate unele peste altele în cutii; obiecte de îmbrăcăminte, jocuri, puzzle, o locomotivă de jucărie cu o pălărie pentru conductor, un pulover pentru ursulețul lui și chiar lucruri făcute special de Sam. În sala de mese era un brad imens înconjurat de cadouri. Erau jucării din belșug pentru toți copiii de la fermă. Unul din consilieri, la rugămintea Samanthei, se îmbrăcase ca Moș Crăciun și acesta îi aminti ei și lui Josh de anul cînd Tate Jordan jucase rolul Moșului. Amintirea bărbatului pe care-l iubea încă, așezînd îngeraşul în vîrful bradului veni ca un pumnal în inima ei. Dintr-odată își aminti atîtea despre Tate și despre John, la care se gîndea din ce în ce mai rar acum. Avuseseră încă un copil, Sam știa, iar Liz fusese concediată fiindcă era obositoare pe ecran. Cariera lui John Taylor era încă în ascensiune, dar, odată cînd îl urmărea la televizor, îi găsi chipul atît de fals și de gol, prea drăguț și teribil de plictisitor și se întreba de ce îi mai păsa de acesta. Era uimitor să privești unsprezece

ani din viaţa ta zburînd pe fereastră fără să mai simţi vreo durere, însă acesta era adevărul. Cînd se gîndea la Tate, situaţia era alta.

– Sam... pot să-ţi pun o întrebare nebunească? o întrebă Josh în timp ce stăteau amîndoi într-un colţişor şi-i priveau pe copii deschizînd cadourile.

– Sigur. Ce? Deja bănuia întrebarea.

– Ai fost îndrăgostită de Tate Jordan? Sam îl privi în ochi pe Josh şi încuviinţă încet.

– Da, am fost.

– De aceea a plecat?

– Presupun. Se hotărîse să lase lucrurile aşa cum erau, cred. Îi spusesem că nu voiam să joc aceeaşi comedie ca mătuşa Caro şi Bill. El credea că o doamnă nu trebuie să iubească un lucrător la fermă. Cel puţin nu pe faţă, spuse cu tristeţe Sam. Aşa că a plecat.

– Mă gîndeam şi eu că despre asta era vorba.

– Şi a făcut un gen de criză cînd a aflat cine era fostul meu soţ... deci nu era demn de mine, sau, mă rog, nepotrivit...

– Ce porcărie, se mînie Josh. Tate valora de zece ori cît idiotul acela. Oh... se înroşi, scuză-mă, Sam. Ea rîse.

– Nu ai de ce. Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru.

– Şi nu ţi-a mai scris de atunci?

– Nu. Cred că l-am căutat la toate fermele din ţara asta, dar nu am dat de el.

Josh o privi pe Sam cu întristare.

– Ce păcat, Sam! Era un bărbat pe cinste şi ştiam că te iubeşte. Poate că o să apară într-o bună zi, să dea un semn pentru Bill, pentru Caro, sau pentru mine şi în locul lor te va găsi pe tine. Sam dădu din umeri cu o expresie dezamăgită.

– Sper să nu fie aşa. Va avea un şoc, se referea la picioarele ei, dar Josh o contrazise.

– Crezi că i-ar păsa?

– Nu contează, Josh, mie mi-ar păsa. Acum s-a terminat. Am copiii aceştia în locul lui.

– La vîrsta ta, Sam? Eşti nebună. Cîţi ani ai, douăzeci şi opt, şi nouă?

Sam îl privi cu dragoste pe bătrîn.

– Mulţumesc, Josh, şi te iubesc, am treizeci şi trei.

– Mie nu mi se pare o diferenţă. Spune cincizeci şi nouă şi vezi ce simţi.

– La tine, într-adevăr nu se vede vîrsta.

– Vorbe dulci, dar îmi plac, zîmbi el, apoi deveni serios. Să ştii că nu ai dreptate cu Tate. Nu contează că e el sau altul, eşti prea tînără ca să vorbeşti despre tine ca de o fată bătrînă. Apoi mîji ochii şi-şi coborî vocea: Adevărul e, Sam, că minţi. Îţi petreci tot timpul învăţîndu-i pe copiii aceştia că nu trebuie să trăiască, sau să se comporte ca nişte infirmi, dar în inima ta crezi că asta eşti. Atinsese un punct dureros, dar nu spuse nimic şi continuă să se uite la copii. E drept, Sam... la naiba, e drept. L-am văzut pe avocatul din Los Angeles cum îţi vorbea ieri. Te place ca femeie, ce naiba, iar tu nu-l bagi în seamă. Nu, tu te porţi ca o doamnă în vîrstă şi îl tratezi cu ceai cu gheaţă.

– Ce are ceaiul cu gheaţă? îl şicană Sam.

– Nimic, dar nu face să pretinzi că la treizeci şi trei de ani nu mai eşti femeie.

– Ai grijă, Josh, zise ea fixîndu-l cu privirea. Data viitoare cînd sîntem singuri aş putea să te atac. Cu asta îl sărută în aer şi se duse în mijlocul copiilor. Era felul ei de a-i spune că nu mai voia să audă nimic. Se apropiase cam prea mult de intimitatea ei.

Două zile le-au trebuit să-şi revină din bucuria Crăciunului. Nu mai erau nici lecţii de călărie, doar grupuri mici alergau pe dealuri pe cai, dar nici Sam, nici Timmie nu erau cu ei. Amîndoi stăteau tot timpul împreună, singuri, de parcă aveau o nevoie disperată să fie unul cu celălalt. Audierea era fixată pentru 28 decembrie.

– Ţi-e frică? îl întrebase cu o seară înaintea audierii pe Timmie, după ce-l instalase în camera de oaspeţi de lîngă a ei. Acum îl învelea şi-i ura noapte bună.

– Pentru mîine? erau obraz lîngă obraz, iar ea îl mîngîia. Puţin. Ţie?

– Mda. Vedea cum ochişorii mari, albaştri se umpleau de spaimă. Mult. Dacă mă bate?

– N-o s-o las eu.

– Dacă mă ia?

– Nu te va lua. Dar, dacă i-l vor lua? Spaima aceasta o bîntuia pe Sam, iar ea nu-i putea promite că nu se va întîmpla asta. Nu putea să-l mintă. Îi spusese deja că, dacă pierdeau, va face apel dacă voia şi el şi îi mai spusese că dacă o voia pe mama lui, era în regulă.

I se rupea sufletul să-i dea varianta aceasta, dar trebuia s-o facă. Nu voia să-l fure de la mama lui. Dorea să vină la ea cu inima deschisă. O să fie bine, dragul meu, vei vedea.

A doua zi nu mai avea aceeaşi siguranţă, cînd Josh îi conducea pe amîndoi la tribunalul din Los Angeles. Se ţineau de mînă cu disperare, iar cînd au ajuns la lift în cărucioarele lor, se simţeau neajutoraţi, dar Josh era în spate şi îi supraveghea. Norman Warren îi aştepta în faţa uşii sălii de şedinţe, într-un costum închis la culoare. Arăta extrem de impunător, ca şi Sam. Ea purta o rochie de lînă bleu deschis, o reminiscenţă din garderoba ei de la New York, o jachetă în aceeaşi nuanţă de albastru şi

pantofi negri *Gucci.* Îi cumpărase lui Timmie haine noi, pentru proces, pantaloni bleumarin-deschis şi o hăinuţă, un pulover bleu-deschis, care se potrivea din întîmplare cu rochia ei. Arătau ca mama cu fiul său, iar Norman fu din nou şocat de asemănarea dintre cei doi; blonzi şi aceiaşi ochi mari, albaştri.

Audierea a avut loc într-o sală mică. Intră judecătorul care purta ochelari şi zîmbea amabil. Şi-a dat toată silinţa să nu-l intimideze pe Timmie cînd l-a privit şi s-a aşezat la biroul lui pe o platformă care era mai puţin impresionantă ca în alte săli de tribunal. Era un bărbat în jur de şaizeci de ani şi de mulţi ani se ocupa de procese de custodie. Era admirat în Los Angeles pentru obiectivitatea sa şi pentru bunătatea cu copiii – de multe ori salvase copii de la adopţii nefericite. Avea un respect adînc pentru copii şi mame naturale, adesea le amintea că trebuie să se gîndească bine pînă la a renunţa la fiii lor şi pînă la a lua o hotărîre.

Acum îl privea pe Timmie cu interes, apoi pe Samantha şi pe avocatul ei, după care o privi pe femeia firavă, tînără, care intră cu reprezentantul ei în sală. Purta o fustă gri şi o bluză albă şi părea mai degrabă o şcolăriţă decît o drogată sau o prostituată. Sam află că avea numai douăzeci şi doi de ani. Avea o frumuseţe fragilă şi se comporta ca o tînără care nu prea poate avea grijă singură de ea. Simţeai nevoia să o iubeşti, să o păstrezi şi să o aperi. De aceea şi Timmie se simţea rău după ce era bătut, fiindcă ea părea atît de rănită şi de dezamăgită. O ierta mereu şi voia să o ajute, în loc să aştepte ajutor din partea ei.

Procesul începu, dosarele fură înmînate judecătorului, dar acesta citise deja toate actele cu o zi înainte. Spusese de la început că era un caz interesant, datorită

aspectelor sesizate de Samantha: un copil handicapat, o mamă adoptivă handicapată, dar trebuiau să reţină cu toţii că, tot ceea ce trebuia să se aibă în vedere şi scopul principal al audierii trebuia să fie binele copilului. Judecătorul sugeră că băiatul putea să fie scos din sală, dar Timmie şi Samantha discutaseră deja acest aspect. Copilul dorea să fie prezent, nu voia să fie „luat de poliţai". Sam îi spusese că putea aştepta afară cu Josh, dar el insistă să rămînă cu ea. Atunci observă că nu se uitase nici o dată la mama sa, de parcă i-ar fi fost teamă să-i observe prezenţa, sau chiar să o vadă şi-şi ţinea mînuţa în poala Samanthei şi ochii spre judecător.

Avocatul părţii oponente o chemă ca prim martor pe mama lui Timmie, iar Sam o privi în ochi direct şi îşi dădu bine seama care erau problemele ei. Avea un chip drăguţ, o voce blîndă şi o poveste lacrimogenă de la început şi pînă la sfîrşit. Sublinia că de data aceasta se învăţase minte şi că oitise cărţi de psihologie ca să se ounoască pe sine şi ca să-l poată ajuta pe preţiosul ei fiu. Ochii lui Timmie erau plecaţi în jos pe tot timpul cît mama sa a depus mărturie; apoi şi i-a ridicat de abia cînd aceasta a părăsit boxa martorilor. Avocatul Samanthei şi-a notat că o va interpela mai tîrziu. Următorul martor a fost un psihiatru care o consultase pe mamă şi concluzionase că aceasta era o tînără blîndă, iubitoare, care avusese o tinereţe nefericită. Ei credeau că nu avea nici o intenţie de a-i face rău copilului, dar că era într-o dificultate financiară, dar urma să lucreze într-un hotel din centru şi problema va fi rezolvată. Norman Warren reuşi să facă haz de psihiatru şi sublinie că pe viitor femeia va avea multiple posibilităţi, într-un hotel, de a agăţa străini. Comentariul nu a fost consemnat la dosar, Norman a fost atenţionat, iar martorul a fost invitat să părăsească

boxa. Au mai fost citaţi doi martori, consilieri şi un medic care a atestat sănătatea mamei şi faptul că nu mai era dependentă de droguri. În final a venit şi un preot care o cunoştea de cînd avea unsprezece ani şi care-l botezase pe Timmie. Părerea lui era că băiatul trebuia să rămînă cu mama lui care îl iubea şi în acest timp Sam îşi simţi stomacul în gît. Mereu îl ţinuse pe Timmie de mînuţă, iar cînd preotul părăsi boxa, luară o pauză de prînz. Norman a pus şi el cîteva întrebări, cu excepţia mamei şi a preotului. După pauză urma să îi cheme şi pe aceştia în boxă, dar îi explică Samanthei că nu avea intenţia de a-l ataca pe preotul catolic.

– De ce nu?

– Judecătorul este catolic, draga mea. Şi în plus, de ce să-l contrazic pe bietul om? Mai bine nu ne atingem de el. Cu toate acestea îi făcu pe ceilalţi să pară ridicoli şi toate întrebările erau puse cu un aer de ironie şi derîdere, ca şi cînd înseşi mărturiile lor erau întinate din cauza asocierii cu acea femeie. Cricum, toate fură nimic faţă de ce-i făcu mamei lui Timmie, iar la un semn al Samanthei, Josh îl scoase pe copil din sală, deşi el protesta, dar ea nu-i dădu nici o şansă ci îl sărută şi urmări în continuare declaraţiile. Tînăra mamă tremura pe scaun şi, înainte de a începe să vorbească, începu să plîngă. Era greu de închipuit că o copilă atît de firavă putea fi o ticăloasă. În ciuda aparenţelor, era evident că luase droguri de la doisprezece ani, heroină la treisprezece, fusese arestată pentru prostituţie la cincisprezece, rămăsese însărcinată cu Timmie la şaisprezece, vîrstă pînă la care avusese deja cinci avorturi, fusese inclusă în şapte programe de dezintoxicare şi arestată de nouă ori în adolescenţă şi de trei ori adultă.

– Dar, insistă avocatul ei, Curtea trebuie să reţină că

acum femeia aceasta nu mai este dependentă, că a fost supusă unui program drastic de dezintoxicare, iar dacă acceptăm că ea nu este reabilitată, atunci recunoaştem şi că întregul nostru sistem de acest gen nu funcţionează. Obiecţia a fost consemnată şi susţinută. Dosarul ei de acuzări era reţinut de legea din California, iar restul rămînea valabil.

Declaraţiile ei au durat o oră, printre suspine şi remuşcări pentru „copilaşul" ei, dar cînd Sam o privea îşi amintea de veccinurile pe care nu i le făcuse micuţului, de unde i se trăgea şi poliomielita, se gîndea la bătăile adunate pe spinarea lui, la chinuri, la teroare, iar Sam nu dorea decît să se ridice din cărucior şi să strige.

Din partea lor Norman îl chemă pe asistentul social, Martin Pfizer, care nu era un martor emotiv, ci unul calm şi obiectiv; medicul Samanthei, Josh, şi mai fură prezentate nişte scrisori de la persoane importante ca judecători şi doctori care spuneau despre munca minunată pe care o desfăşura ea la fermă. La urmă veni şi Sam însăşi. Se subliniie faptul că era divorţată şi necăsătorită şi fără „perspective", după cum subliniase avocatul mamei, pe lîngă faptul că, în prezent era ireversibil handicapată. Listă era lungă şi dureroasă şi, la un moment dat, Sam îşi regreta propria soartă. Norman protestă şi opri cursul întrebărilor de acest gen. Finalul dovedi că era una dintre acele persoane bine-intenţionate şi iubitoare, care dorea să-l ajute pe Timmie, dar, spre deosebire de tînăra isterică, ea nu striga „copilaşul meu".

Ultimul martor era cel mai puternic: Timmie. Mama lui fu rugată să-şi stăpînească lacrimile, sau se va lua o pauză ca să se liniştească. Alese prima variantă, dar tot îşi ştergea nasul zgomotos, iar Sam urmărea expresia de teroare din ochii copilului. Tot ce se spusese mai devreme

era acum testat. Cum fusese viaţa lui alături de mama sa, cum fusese cu Sam, cum îl întreţinea prima şi ce îi cumpăra cea de-a doua, ce simţea pentru cele două femei. Apoi fu întrebat:

– Ţi-e frică de mama ta, Timmie? dar întrebarea în sine îl sperie atît de mult încît se făcu mic în scaunul său, strînse la piept ursuleţul şi dădu din cap.

– Nu...nu!

– Te bate, sau te loveşte?

Nu se auzi nimic şi l-au rugat să vorbească. Se putea distinge doar un „Nu" şoptit. Sam închise ochii cu disperare. Înţelegea ce făcea copilul. Nu putea să spună adevărul de faţă cu mama lui. Mai dură o jumătate de oră, apoi plecară acasă. Judecătorul îi rugă să revină a doua zi dimineaţă. Avea numerele lor de telefon şi, dacă nu putea da un verdict pînă atunci, urma să-i contacteze. Dacă nu-i suna pînă seara, a doua zi trebuiau să vină cu Timmie – o privi pe Sam – şi li se va comunica verdictul.

– Simţea că, în interesul copilului şi ca să evite suferinţele ambelor părţi, era mai bine ca verdictul să fie dat pe loc. Judecătorul se ridică şi aprodul anunţă suspendarea şedinţei.

Pe drumul spre casă Sam simţea dureri în tot trupul de oboseală, iar Timmie adormi în braţele ei imediat ce ieşiră din tribunal. Tremurase de frică atunci cînd mama se apropiase de el, strînsese tare mîna Samanthei. Josh o ajută pe Samantha, Norman împingea căruciorul lui şi ieşiră cît mai repede de acolo. Sam îşi dădu seama cît de tare era Timmie căci acceptase să treacă prin această durere.

Dacă mama lui îl va cîştiga, ea se putea răzbuna, iar el ştia mai bine ca oricine că aşa era. Sam îl strînse mai tare lîngă ea. Cum putea să-l dea femeii aceleia, dacă

trebuia? Cum va suporta? Stînd în pat, noaptea, se gîndea că nu ar fi putut, că ar fi ucis-o pierderea lui.

Care era de fapt esenţialul? Doi oameni în cărucior nu puteau fugi prea departe – se consolă ea, după ce timp de patru ore se gîndise să îl ia şi să fugă cu el undeva.

Îşi aduse aminte de cabană, unde nu mai fusese de cînd revenise la fermă. Dar şi aici l-ar fi găsit. Era disperată. Nu putea decît să creadă în dreptate şi să spere în mai bine.

Capitolul 37

Cu mult înainte de răsăritul soarelui Sam era deja trează. De fapt se uită la ceas şi realiză că dormise doar o oră şi jumătate. Cînd se duse în camera lui Timmie, îl găsi şi pe el treaz.

– Bună, iubitule... îl sărută pe vîrful nasului şi-i dădu cîrjele. Bună dimineaţa.

– Nu mă duc cu ea.

– Ce-ar fi să ne facem griji după ce mîncăm? Sam încercă să pară degajată, dar el izbucni în lacrimi şi se agăţă de ea. Aşa îşi începuseră ziua.

Micul dejun l-au luat în doi, acasă. Ceilalţi copii nu-şi imaginau ce se întîmplă, doar cîţiva terapeuţi şi consilieri ştiau de la Sam. Cu toţii încercau să păstreze secretul. Dar cînd îi văzură plecînd pe Sam, pe Timmie şi pe Josh, îşi dădură seama că se petrecea ceva important. Cu toate că simţiseră ceva plutind în aer, copiii erau deosebit de tăcuţi cînd s-au îmbarcat în autobuzul pentru şcoală.

La Los Angeles Sam s-a întîlnit cu Norman în afara tribunalului şi cu toţii păreau trişti.

– Ia-o uşor, Sam, îi spuse încet Norman. Acum era îmbrăcată cu nişte pantaloni gri şi cu un pulover de caşmir asortat, iar Timmie era îmbrăcat la fel ca în prima

zi, numai că avea altă cămaşă, roşu cu alb.

Judecătorul începu şedinţa rugîndu-l pe Timmie să intre, apoi i se adresă direct, explicîndu-i că ascultase tot ce era de spus şi că încercase să ia o hotărîre care să-l facă fericit pe el. Îi zîmbea ca un bunic binevoitor şi îl rugă să se ducă pînă în capătul camerei, explicînd că era doar o formalitate, că el era persoana cea mai importantă din încăpere şi că totul se făcea în avantajul său. Timmie o privi mirat pe Sam, zîmbi şi făcu ce-i ceruse judecătorul.

Acum acesta o privi pe Sam şi-i explică pe larg că înţelegea ce făcea ea, că era nu numai de admirat, dar şi un lucru sfînt, că vorbise cu cîţiva oameni de la fermă şi că fusese impresionat peste măsură. Îi zîmbi şi ei amabil şi continuă. Spuse că nu era nici un dubiu asupra bunelor intenţii în privinţa lui Timmie şi că era clar că, material, îl putea susţine mult mai bine decît propria lui mamă. Deşi acesta avusese o viaţă dificilă cu mama lui care încercase cu greu să-şi găsească drumul drept în viaţă, era sigur că tînăra mergea pe calea cea bună; după ce vorbise cu părintele Renney era ferm convins de asta. Deci făcu semn spre Timmie şi spuse că era de părere că locul lui era cu mama lui naturală.

– Acum, i se adresă tinerei speriate, ciufulite, cu bluză roz, puteţi să vă luaţi fiul. Apoi bătu cu ciocănelul în masă şi Sam simţi cum i se sfărîmă inima. Cu o voce puternică şi oficioasă anunţă: Tribunalul a hotărît în favoarea mamei naturale. Se ridică şi părăsi sala, iar Sam se abţinu să nu strige. Mama lui Timmie alergă spre copil şi aproape că-l răsturnă de pe scaun. Timmie făcea eforturi să se îndepărteze de ea, dar avocatul ţinu căruciorul ca tînăra să-l poată îmbrăţişa pe micuţ în voie. Se auzeau strigăte ascuţite „Copilaşul meu... Copilaşul meu..."

– Sam... Sam! o strigă Timmie, iar ea simţi că înnebuneşte şi încercă să-şi împingă căruciorul pe lîngă

Josh şi Norman ca să ajungă lîngă băiat. Josh o reţinu, Norman îi blocă drumul şi se părea că amîndoi se înţeleseră fără cuvinte. Mama acoperise copilul cu corpul său.

– Staţi! îl împinse Sam pe Norman. Trebuie să-l văd.

– Nu poţi, Sam! îi spuse acesta încet, dar ferm, iar Josh ţinea bine de mînerele din spatele căruciorului.

– Trebuie, pentru Dumnezeu! Josh, dă-mi drumul! începuse să plîngă, dar avocatul mamei lui Timmie împingea deja scaunul acestuia afară din sală, iar copilul îngrozit se întorcea spre Samantha şi-i făcea disperat cu mîna, avînd o figură cuprinsă de panică.

– Sam... Sam!

– Te iubesc! strigă ea. Te iubesc, Timmie! Va fi bine! apoi dispăru. Ca şi cînd şi ultimul dram de forţă o părăsise îşi cuprinse faţa cu mîinile şi începu să plîngă cu sughiţuri. Nici unul dintre bărbaţi nu ştia ce să facă, iar Norman îngenunche în faţa ei.

– Regret, Sam... putem să facem apel.

– Nu, rosti şi îşi scoase batista dînd din cap. Nu. Nu pot să-i fac aşa ceva lui Timmie. Josh se apropie şi o conduse pe Sam afară; nu mai avea nici un rost să rămînă acolo. Totul se terminase pentru Sam şi pentru Timmie. Băiatul plecase.

Capitolul 38

Tot restul săptămînii Sam rămase în casă; în prima zi după prcces nu ieşi nici măcar din camera ei. Norman a venit să ia lucrurile lui Timmie ca să i le dea asistentului social, dar Sam nu voi să-l vadă. Îl trimise pe Josh să-i arate camera. De fapt acesta avea grijă de toate în locul ei. De două ori în acea dimineaţă Norm bătu la uşa ei; încercase chiar să o sune, dar ea refuză să vadă pe oricine, cu excepţia lui Timmie. Pierduse şi ultima iubire a vieţii ei.

– Se simte bine? îl întrebă Norman pe Josh cu tristeţe, iar bătrînul dădu din cap cu lacrimi în ochi.

– Nu ştiu. Se ţine tare, dar a pierdut foarte mult. Şi acum... nici nu vă închipuiţi cît îl iubea.

– Ba da, ştiu, spuse Norman cu tristeţe. Pentru prima dată în cariera lui, cînd plecase de la tribunal cu o seară înainte, pornise motorul Mercedes-ului şi condusese cu o viteză de o sută treizeci de kilometri la oră în timp ce plîngea în hohote. Aş vrea să-i vorbesc cînd îşi va reveni. Vreau să facem apel; cred că merită. Acesta este un caz neobişnuit fiindcă are în dezavantajul ei două lucruri: singurătatea şi infirmitatea. Dar este pur şi simplu incredibil că tribunalul a acceptat o prostituată şi o morfinomană şi i-a dat cîştig de cauză numai pentru că este mama

naturală, în defavoarea lui Sam. Vreau să duc cazul pînă la Curtea Supremă.

– Îi voi spune, Josh îl aprobă cu convingere, cînd o voi vedea.

Dintr-o dată Norman păru îngrijorat.

– Sper că nu va face vreun gest disperat, nu-i aşa? Josh stătu puţin pe gînduri.

– Sper şi eu. Nu ştia că încercase ceva cînd fusese în spital la New York. De data aceasta nu se gîndea la sinucidere. Ar fi dorit să moară pur şi simplu, dar o speranţă ca o licărire slabă o făcea să creadă că într-o zi îl va avea pe Timmie cu ea şi o împiedica de la o nebunie. Plîngea şi dormea, iar cînd se trezea plîngea şi mai tare, iar la sfîrşitul celei de-a doua zi cînd se trezi auzi bătăi în uşă. Rămase în pat şi nu voia să răspundă, apoi auzi geamuri sparte la uşa de la intrare.

– Cine e? întrebă speriată. Poate că era un hoţ, se gîndi ea. Cum stătea în pat, cuprinsă de groază şi nelămurire, văzu că în hol se aprinseră luminile şi Jeff roşcovanul apăru cu o mînă sîngerîndă, jenat, apoi roşi cînd o văzu pe Sam. Ce faci aici?

– Am venit să te văd. Nu mai rezistam, Sam. De două zile nu am mai văzut lumină la tine şi cînd am bătut la uşă nu mi-ai răspuns... mă gîndeam că... mi-era teamă... voiam să văd dacă eşti bine. Sam zîmbi şi-i mulţumi pentru grija pe care i-o purta, apoi izbucni în plîns, iar el o luă în braţe. Era ciudat că o ţinea de parcă ar fi făcut asta de nenumărate ori, de parcă era un gest familiar, de parcă Sam i-ar fi cunoscut trupul, braţele şi pieptul, dar îşi dădu seama că era o nebunie şi se trase înapoi.

– Mulţumesc, Jeff.

El se aşeză pe pat şi o privi. Chiar şi după ce zăcuse două zile în pat, tot arăta minunat. Pentru o secundă simţi un impuls să o sărute, şi gîndindu-se la asta roşi.

Ea începu să rîdă printre lacrimi, iar Jeff părea

derutat.

– De ce rîzi?

– Cînd te simţi jenat arăţi ca o ridiche.

– Mulţumesc foarte mult, îi zîmbi el. Mi s-a mai spus morcovete, dar niciodată faţă de ridiche. O întrebă cu blîndeţe: Te simţi bine, Sam?

– Nu, dar cred că îmi revin. Începu iar să plîngă. Sper ca Timmie să fie bine.

– Josh spune că avocatul tău vrea să faceţi apel la Curtea Supremă.

– Zău? întrebă mînioasă şi cinică. Mă enervează. Nu are nici o şansă să cîştige. Adevărul este că sînt singură şi infirmă. Probabil că nici nu le pasă că sînt singură, dar sînt şi infirmă. Asta e destul. Prostituatele şi morfinomanele sînt mame mai bune decît infirmele, sau nu ştiai?

– Bune pe naiba, spuse printre dinţi.

– Ei bine, asta a decis judecătorul.

– Judecătorul e un fraier. Sam începu să rîdă de comentariul dur, apoi îşi dădu seama că Jeff mirosea a bere. Strîmbă din nas şi-l privi pe roşcat.

– Ai băut, Jeff?

El se simţi jenat şi roşi din nou, dar dădu din cap.

– Am băut doar două beri. Nu sînt de-ajuns ca să mă îmbăt.

– Cum aşa?

– Uite-aşa. De obicei mă fac bine după cinci sau şase.

– Nu, rîse ea. Vreau să spun de ce le-ai băut pe cele două? Nu-i plăcea ca oamenii să bea cînd erau cu copiii, iar Jeff ştia, dar cînd se uită pe fereastră realiză că băuse după orele de program.

– Este ajunul Anului Nou, Sam.

– Da? Păru surprinsă şi făcu numărătoarea inversă: audierea fusese pe douăzeci şi opt, verdictul pe douăzeci şi nouă, adică acum două zile. Doamne, aşa este.

Mergi la vreo petrecere?

– Da. Mă duo la Bariera trei. Ţi-am spus vreodată că am lucrat acolo?

– Nu, dar cred că ai lucrat la toate fermele din vest.

– Am uitat să-ţi spun de aceasta.

– Te întîlneşti cu cineva?

– Mary Jo. De data asta se înroşi de-a binelea.

– Fiica lui Josh? întrebă ea rîzînd, iar el mustăcea.

– Da.

– Şi Josh ce spune de asta?

– Că-mi trage un şut în fund dacă o îmbăt. Ce naiba, doar are aproape nouăsprezece ani. Are voie: e majoră.

– Dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă. Dacă Josh a spus asta înseamnă că a vorbit serios. Deveni dintr-o dată serioasă: Ce mai face?

– E îngrijorat pentru tine, răspunse calm Jeff, iar vocea îi răsună în încăperea întunecată. De fapt cu toţii sîntem. Avocatul tău a fost aici ieri.

– Îmi închipuiam eu. A venit să ia lucrurile lui Timmie? Jeff ezită să răspundă. I-a luat şi cadourile de Crăciun? începu din nou să plîngă. Vreau să le aibă pe toate.

– Le are, Sam. Apoi, nemaiştiind cum să o consoleze, o luă în braţe şi o ţinu aşa, iar ea plîngea cu capul pe umărul lui. Atunci vru să-i spună că o iubeşte, dar îi era teamă. O iubise din prima clipă cînd a văzut-o, cu părul ei incredibil de blond. Dar era mai mare ca el cu nouă ani şi se comporta ca şi cînd nu ar fi interesat-o bărbaţii. Nu-i păsa dacă era aşa, dorea numai să o ţină în braţe şi să-i spună într-o bună zi că o iubeşte. Au rămas aşa mult timp, apoi Sam s-a liniştit.

– Îţi mulţumesc, îi spuse privindu-i cît era de tînăr şi de drăguţ. Mai bine pleci acum, că altfel vei petrece Anul Nou cu mine în loc de Mary Jo.

– Ştii ceva? avea o voce profundă şi sexy. Mi-ar face plăcere.

– Ţi-ar face, nu-i aşa? Îl tachina, dar vedea că vorbise serios. Nu-şi dădea seama că Jeff avea nevoie de ceea ce simţea ea atunci. Nu-i trebuia o femeie mai în vîrstă decît el şi infirmă pe deasupra. Era tînăr; avea toată viaţa înainte şi fete ca Mary Jo. Dar în acele momente era atît de disperată şi de singură, încît simţea nevoia să-l strîngă în braţe, dar pînă să ajungă la un gest nebunesc îl rugă să plece.

– Bine, puştiule, du-te şi sărbătoreşte Anul Nou cum trebuie. Se ridică în capul oaselor şi încercă să zîmbească.

– Şi tu, Sam?

– Eu voi face o baie fierbinte, îmi fac ceva de mîncare şi mă culc la loc. Cred că mîine voi ieşi din vizuină şi voi da ochii cu lumea.

– Mă bucur că aud asta. M-ai speriat zilele astea.

– Cred că sînt rezistentă, Jeff. Timpul m-a întărit. Timpul şi inima sfărîmată şi pierderile.

– Da? El te-a făcut şi mai frumoasă.

– Du-te, Jeff. Părea îngrijorată. E timpul să pleci.

– Nu vreau să te las, Sam. Vreau să rămîn cu tine.

Ea îl privi cu ochii care spuneau „nu", îi luă mîna şi o duse la obraz, apoi îl sărută pe vîrfurile degetelor spunîndu-i:

– Nu poţi rămîne, Jeff.

– De ce nu?

– Fiindcă nu te las eu.

– Nu crezi în poveşti cu fermieri şi lucrători la fermă? Necheză ca un cal, iar ea zîmbi.

– Nu e vorba de asta, dragule. Viaţa mea este în spatele meu acum, iar a ta este înainte. Ţie nu-ţi trebuie aşa ceva.

– Ai înnebunit. Ştii de cînd te doresc?

Sam îşi puse un deget pe buzele lui.

– Nu vreau să-mi spui. Este seara Anului Nou, iar

oamenii spun lucruri care nu trebuie spuse în noaptea asta. Vreau să rămînem prieteni mult timp, Jeff. Te rog, nu strica prietenia noastră. Apoi cu lacrimi în ochi: Acum am nevoie de tine. De tine, de Josh, de copii, dar în primul rînd de tine şi de Josh. Nu face nimic ca să schimbi asta. Pur şi simplu... nu aş putea face faţă... am prea mare nevoie de voi. O mai îmbrăţişă o dată, o sărută pe creştetul capului, apoi se ridică şi o mai privi.

– Dacă vrei rămîn, Sam. Ea privi ochii aceia verzi strălucitori şi dădu din cap.

– Nu dragule, mă simt bine. Du-te. Jeff înţelese şi o mai privi cîteva clipe din pragul uşii, apoi Sam auzi ecoul cizmelor de cowboy pe culoar şi uşa de la intrare închizîndu-se.

Capitolul 39

– Sam?... Sam? Era ora şase dimineaţa în prima zi a Anului Nou, iar ea făcea cafeaua în bucătărie, pentru prima dată după trei zile, cînd îl auzi pe Josh bătînd la uşă. Sam zîmbi în sinea ei: unul cîte unul ar fi în stare să-i dărîme uşa dacă nu avea de gînd să iasă afară. Încă resimţea golul lăsat de plecarea lui Timmie, dar ştia că nu putea să se lase pradă disperării. Datora şi celorlaţi copii foarte mult. Încet-încet îşi conduse căruciorul către uşa de la intrare şi o deschise; privi lumina cenuşie a răsăritului şi pe Josh, care aştepta pe verandă, îmbrăcat în haina lui groasă.

– Bună, Josh. La Mulţi Ani!

El stătea fără să spună nimic, iar Sam se întrebă ce se întîmplase. Bătrînul părea gata să plîngă. Te simţi bine? Bătrînul dădu încet din cap şi intră. Vino şi stai jos. Crezuse că venise la ea să o consoleze, dar vedea că avea un necaz. Ce este? îl privi mirată şi îngrijorată, iar el se uita la ea şi se aşeză pe un scaun, apoi îşi cuprinse capul cu mîinile.

– Copiii, Jeff şi Mary Jo. Aseară s-au dus la o petrecere, se opri şi înghiţi în sec, şi s-au îmbătat ca nişte nebuni, apoi au venit acasă cu maşina. Sam îşi simţea

inima începînd să bată tare. Îi era teamă să mai pună o întrebare, dar el adăugă privind-o cu durere în ochi şi cu două lacrimi uriaşe prelingîndu-i-se pe obraji. Au izbit un copac şi s-au răsturnat într-o rîpă... Mary Jo şi-a rupt mîinile şi picioarele şi s-a rănit pe faţă... Jeff a murit. Sam închise ochii şi îl luă de mînă gîndindu-se la băiatul care, doar că o seară înainte o ţinuse în braţe şi se întreba: dacă l-ar fi reţinut cu ea, s-ar mai fi întîmplat toate necazurile acestea? Ar fi fost greşit să se ducă un tînăr de douăzeci şi patru de ani, îşi zise ea cu gîndul la cele petrecute. Greşit? îşi punea întrebarea. Greşit? Acum era mai bine că murise?

– Oh, Dumnezeule... deschise ochiii şi-l privi pe Josh, apoi îl strînse în braţe. Josh, Mary Jo se va face bine? El dădu din cap şi începu să plîngă cu sughiţuri.

– Dar eu îl iubeam şi pe băiatul acela. Era cu ei numai de un an, dar le părea o viaţă, iar acum Sam înţelegea referinţele pe care le primise de la alţi proprietari de fermă care încă l-ar fi primit înapoi.

– Are rude pe care să le anunţăm?

– Nu ştiu. Îşi suflă nasul, apoi puse batista la loc într-un buzunar şi oftă. Cred că ar fi trebuit să ne ocupăm noi de treburile acelea... Ştiu că mama lui a murit fiindcă spunea ceva de ea odată, însă nu ştiu dacă are fraţi, surori, sau tată. Nu prea vorbea de viaţa lui, ci numai de copiii de aici, de tine şi de cît de fericit era în jurul lor şi al cailor.

Sam închise iar ochii şi trase aer în piept.

– Ar fi bine să ne ocupăm noi de înmormîntare. Unde este el acum?

Josh oftă şi se ridică.

– Le-am spus să-l ţină la spital, iar noi îi vom suna să le spunem ce să facă. Dacă ai lui sînt în alt oraş, s-ar putea să vrea să-l trimitem acolo.

– Sper să găsesc ceva prin lucrurile lui care să ne

dea vreun indiciu. Ce facem dacă totuşi nu găsim pe nimeni, Josh? Aceasta era o altă problemă.

– Cred că-l vom îngropa cu Caro şi cu Bill sau la cimitirul din oraş.

– Dar îl putem îngropa aici. Era omul lor şi iubise foarte mult ferma. Oricum, i se părea o nebunie să vorbească de înmormîntarea tînărului cînd cu numai cîteva ore înainte stătuse pe marginea patului ei şi o ţinuse în braţe. Încercă să-şi alunge amintirile, îşi luă jacheta de pe cuier şi se întoarse către geamul uşii. Josh se uita mirat la geamul spart şi o întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

– Jeff. Voia să fie sigur că mă simţeam bine aseară. A venit să mă vadă înainte de a pleca.

– Aveam presentimentul că va face asta, Sam. Se uita la casa ta de două zile şi ştiam că se gîndea numai la tine. Sam tăcu pînă ce au ajuns la căsuţa lui Jeff. Pentru ea era cam greu se intre fiindcă alejle caselor nu erau netezite ca toate celelalte pentru a putea merge cu căruciorul pe ele. Josh o împinse şi o ajută să intre. Patul era nefăcut, iar în cameră era cam dezordine şi se gîndeau că, poate, îl vor vedea venind din baie, sau de undeva, ciufulit şi obosit, sau cîntînd cu cîntec. Nu le venea să creadă că era mort.., nu Jeff... nu tînărul acesta. Josh o privi pe Sam cu tristeţe, apoi se aşeză la o măsuţă de arţar şi începu să caute printre hîrtii. Erau nişte fotografii şi scrisori de la prieteni, amintiri de la fermele pe unde lucrase, fotografii cu fete, programe de rodeo şi orice altceva în afară de ceea ce căutau ei.

În sfîrşit Josh găsi ceva, ca un gen de mapă din piele şi înăuntru găsi fişa cu numărul de asigurări sociale, nişte contracte de asigurări, bilete de loterie şi o foaie de hîrtie. Pe aceasta scris: *„În caz că mi se întîmplă ceva, vă rog, luaţi legătură cu tatăl meu, Tate Jordan, Ferma Grandy"*, mai era o adresă din Montana şi un număr al

cutiei poştale.

Josh citi şi rămase multă vreme privind în gol, apoi îşi aminti... Bariera Trei... de ce nu se gîndise să întrebe? Desigur, Tate avea un fiu acolo. Se uită la Sam cu nehotărîre, iar ea privi îngîndurată la rîndul ei.

– Ce este?

Acum nu putea să-i dea un răspuns. Îi dădu doar bucata de hîrtie şi ieşi să ia o gură de aer proaspăt.

Capitolul 40

Sam se uitase la foaia de hîrtie aproape o jumătate de oră încercînd să se hotărască totuşi ce era de făcut şi, în timp ce se gîndea, inima îi izbea în piept cu putere. Cu o seară înainte aproape că făcuse dragoste cu fiul lui Tate – ce ironie a soartei! Iar acum, fiindcă nu se întîmplase aşa, acesta era mort, iar ea trebuia să-i spună tatălui său.

Acum ştia că, presupunînd că ar fi făcut dragoste, tot s-ar fi dus să bea şi tot ar fi putut să moară. Orice s-ar fi întîmplat, soarta i-ar fi fost aceeaşi. Acum trebuia să se gîndească la ce putea să-i spună lui Tate Jordan şi cum o să o facă. Era o ironie că, după toate căutările ei, după toate întrebările şi telefoanele date, avea în faţă adresa lui, chiar în palmă. Puse hîrtia în buzunar şi ieşi.

Josh o aştepta afară, sprijinit de un copac, iar soarele lumina uşor cerul dimineţii.

– Ce ai de gînd să faci, Sam? Îl vei suna? Acum ştia şi el adevărul şi spera din toată inimă să îl caute. Ea încuviinţă deznădăjduită.

– Trebuie, aşa se cuvine.

– Îl suni tu?

– Nu, vorbeşti tu; doar eşti administratorul.

– Îţi e teamă?

– Nu. Dacă ar fi fost altcineva, aş fi făcut-o eu, Josh, dar nu vreau să vorbesc cu el. Nu acum. Trecuseră aproape trei ani de cînd o părăsise.

– Poate că ar fi mai bine să o faci.

– Da, poate, îl privi cu tristeţe. Dar nu vreau.

– Bine. Cînd Josh îl sună i-au spus că Tate era în Wyoming toată săptămîna la o licitaţie de vite cu cîţiva oameni. Nimeni nu ştia unde stăteau sau cum puteau să dea de el. Asta însemna că trebuiau să-l înmormînteze pe Jeff fie la fermă, fie în oraş. Nu mai puteau aştepta o săptămînă.

Ceremonia a fost simplă şi tristă pentru toţi, dar făcea parte din natură, din viaţă, le spuse Sam copiilor, iar Jeff fusese prietenul lor, deci era normal să-l îngroape împreună. Pastorul a ţinut o mică slujbă, apoi l-au îngropat alături de Caro şi de Bill, iar copiii au mers călare pe dealuri, ţinînd fiecare un bucheţel de flori pe care l-au lăsat pe mormînt. După aceea s-au adunat în jurul lui şi au cîntat cîntecele lor preferate. Era cel mai potrivit mod de a-l îngropa pe unul de-al lor, care le fusese prieten bun. Cînd se întorceau la fermă, Samantha se uita la ei, soarele apunea, iar caii tropăiau uşor pe pămîntul rece, aerul răcoros îi învăluia pe toţi; se gîndi că niciodată în viaţa ei nu mai văzuse o astfel de ceremonie. Pentru o clipă i se păru că Jeff călărea alături de ei, iar ca omagiu adus prietenului lor mort, muncitorii lăsaseră calul lui Jeff liber, cu şaua lui colorată. Din anumite motive îşi reaminti de Timmie şi simţi iar lacrimi în ochi.

În seara aceea îi scrise lui Tate şi se oferea să-l ajute, indiferent ce se petrecuse între ei, sau ce nu mai exista

deja. Şi ea pierduse un copil, deşi era altfel legată de el, decît Tate de Jeff, dar cunoştea durerea pierderii, simţind-o acum mai acut, cînd îi scria bărbatului pe care îl căutase în zadar atîta timp.

Şi-ar fi dorit să ştie ce-i spusese Jeff despre ea; nu ar fi vrut ca el să ştie despre accident. Aşa că se ruga ca Jeff să nu-i fi spus nimic despre ea.

„Trei ani nu-mi se par prea mult timp, scria ea la masa din bucătărie după primul paragraf în care-i comunicase pe scurt vestea tristă. *Dar foarte multe s-au schimbat pe aici. Caroline şi Bill nu mai sînt printre noi şi ei odihnesc lîngă Jeff, pe dealuri, lîngă cabană. Copiii de la fermă au adus flori pentru el, iar muncitorii i-au lăsat calul liber. A fost dureros, o zi frumoasă şi o pierdere imensă pentru noi toţi. Copiii au cîntat cîntecele pe care el le prefera şi oarecum, cînd ne întorceam spre fermă, aveam impresia că era acolo, cu noi. Sper, Tate, să-l simţi mereu alături de tine. A fost un tînăr minunat şi un prieten drag de-al nostru, iar pierderea unei vieţi atît de fragede este o sursă de tristeţe, durere şi remuşcare. Cred, totuşi, că a realizat în scurta lui trecere prin viaţă mult mai mult decît unii dintre noi în mulţi ani, pe care fiecare i-am petrecut mai bine, sau mai rău.*

Nu ştiu dacă ştii, dar Caroline a lăsat ferma, după moarte, pentru un scop special. Voia să devină un loc de ajutor pentru copiii handicapaţi, iar Josh şi cu mine am făcut tot posibilul ca să realizăm visul ei în cîteva luni. Chiar înainte de a deschide porţile acestor copii deosebiţi Jeff ni s-a alăturat. Avea un har de a se purta cu micuţii care ţi-ar fi bucurat inima. Făcea cu ei nişte lucruri pentru care mi-ar trebui ore în şir să ţi le povestesc, dar trebuie să fii mîndru de el; am găsit printre lucrurile lui nişte fotografii cu Jeff şi cu ferma aşa cum arată acum, pe

care ţi le voi trimite. Astfel vei avea o idee de ce a făcut el pentru noi. Ferma s-a schimbat foarte mult de la plecarea ta.

Desigur că la început nu ştiam ce intenţli are Caroline cu ferma, dar scopul pe care îl serveşte acum este nobil, la fel ca şi munca pe care a făcut-o aici fiul tău. Sînt alături de tine pentru pierderea ta, îţi doresc numai bine şi îţi vom trimite toate lucrurile lui, ca să te scutim de o călătorie dureroasă. Dacă vrei să mai facem ceva pentru el, te rog nu ezita să iei legătura cu noi. Josh va fi mereu aici şi sînt sigură că ar face orice să te ajute. Semnă: *„Cu cordialitate, Samantha Taylor."*

În scrisoarea ei nu era nici o aluzie la legătura lor, iar la o zi după înmormîntare, Sam i-a rugat pe Josh şi pe un băiat de la fermă să strîngă lucrurile lui Jeff şi să le trimită prin avion, expres, lui Tate. În seara aceea a răsfoit albumul şi a scos fiecare poză cu Jeff, a căutat negativele şi a doua zi dimineaţă s-a dus cu toate în oraş. Cînd a primit fotografiile făcute s-a mai uitat o dată prin ele ca să nu fie nici una şi cu ea, le puse într-un plic şi i le trimise lui Tate. Pentru Sam acesta era sfîrşitul capitolului cu Tate Jordan. În fine, îl găsise. Avusese o şansă să reia legătura cu el şi să-i spună că încă îl mai iubea sau chiar să-l roage să vină. Dar, la fel cum îl gonise pe Jeff în acea seară nefericită, fiindcă ştia că ar fi fost un egoism din partea ei şi o greşeală pentru tînăr, acum se întoarse cu spatele, pentru motive clare, apoi se felicită pentru curajul avut. Nu mai făcea parte din viaţa lui Tate, nu aşa ca altă dată. Cînd stătea în pat se întreba dacă l-ar fi chemat în cazul în care nu ar fi fost infirmă. Nu putea şti, desigur, fiindcă, dacă nu ar fi fost aşa, nu ar fi avut ferma, nu l-ar fi cunoscut pe Jeff, nu ar fi... Adormi într-un tîrziu şi se trezi a doua zi cînd sună telefonul.

– Sam? Era Norman Warren şi avea vocea cam agitată.

– Bună. Era pe jumătate adormită. Ce s-a întîmplat? Apoi îşi dădu seama că poate voia să discute despre recurs. Cu înmormîntarea lui Jeff şi cu scrisoarea pe care trebui să i-o scrie lui Tate, nu mai avusese timp să-l sune, dar se hotărîse că nu dorea să-l mai chinuiască pe Timmie. Vorbise de două ori cu asistentul social iar acesta îi spusese că lui Timmie îi era destul de greu să se acomodeze şi că dorea să vină înapoi la ea, dar nimeni nu-l putea ajuta; Timmie ştia de la asistent care-reuşise să-i spună asta cînd îl vizitase ultima dată. Sam îl întrebase dacă mama acestuia se purta mai frumos acum, dar răspunsul fusese vag: presupunea că era aşa.

– Sam, vreau să vii la Los Angeles.

– Nu mai vreau să vorbesc despre asta, Norman. Se ridică din pat şi se încruntă. Nu mai are rost, nu mai vreau.

– Te înţeleg. Dar mai avem de discutat şi alte probleme.

– Ca de exemplu? întrebă cu suspiciune.

– Sînt nişte documente pe care nu le-ai semnat.

– Trimite-mi-le.

– Nu pot.

– Atunci adu-mi-le tu, zise ea enervată. Era obosită şi era prea devreme. Apoi îşi dădu seama că era duminică. De ce m-ai sunat duminică, Norman?

– Săptămîna trecută nu am avut timp. Ascultă, Sam, ştiu că sînt nepoliticos şi că ai treabă, dar te rog, fă-mi un serviciu. Poţi să vii azi?

– Duminica? De ce?

– Te rog. Fă-o pentru mine. Ţi-aş rămîne recunoscător.

Sam intră în panică:

– S-a întîmplat ceva cu Timmie? E rănit? L-a bătut iar? Sam simţea că explodează, dar el o linişti.

– Nu s-a întîmplat nimic de genul acesta. Sînt sigur că e bine. Dar aş vrea să mai trecem prin hîrtii azi şi gata.

– Norman, oftă ea şi se uită la ceas. Era şapte. Părerea mea este că ai înnebunit. Dar m-ai ajutat mult, ai încercat, aşa că-ţi fac hatîrul pentru ultima dată. Îţi dai seama cît de lung e drumul pentru noi?

– Vii cu Josh?

– Probabil. Unde să ne întîlnim? La biroul tău? Şi ce anume am de semnat?

– Numai nişte hîrtii în care spui că nu vrei să faci recurs.

Sam se gîndea ce punea la cale Norm.

– De ce Dumnezeu nu mi le trimiţi prin poştă?

– Sînt prea zgîrcit să cumpăr timbre.

Sam rîse.

– Eşti nebun.

– Ştiu. Cînd crezi că ajungeţi?

– Nu ştiu – căscă – poate după prînz?

– De ce nu mai devreme?

– Norman, vrei să vin în cămaşă de noapte?

– Ar fi frumos. Să zicem la unsprezece?

– La naiba, oftă ea. Bine. Dar să nu dureze mult. Am o mulţime de treabă aici.

– Bine.

Sam îl chemă pe Josh şi-i spuse, iar el se enervă cum făcuse şi ea.

– De ce dracu nu le-a trimis prin poştă?

– Nu ştiu. Dar dacă trebuie să mergem, mai bine o facem duminca. În timpul săptămînii nu pot, sînt prea prinsă cu copiii. Aştepta încă unsprezece din state dife-

rite.

– Bine. Vrei să plecăm într-o jumătate de oră?

– Mai bine într-o oră.

Aşa făcură. Sam se îmbrăcă în blugi şi un pulover roşu, îşi legă părul cu o bentiţă roşie şi purta cizmele ei preferate de cowboy.

– Arăţi ca o păpuşă, Sam.

– Dar mă simt ca o bătrînă. Nu ştiu de ce trebuie să mergem la Los Angeles duminică dimineaţă.

Cînd ajunseră acasă la Norman, acesta era foarte entuziasmat şi vesel şi insistă că trebuie să meargă la tribunal, fiindcă nu avea toate documentele de care avea nevoie.

– Duminică? Norman, ai băut? Sam nu era deloc amuzată.

– Aveţi încredere în mine, pentru Dumnezeu!

– Dacă nu aş avea, nu am fi venit. Josh îl privi suspicios şi plecară în partea opusă a oraşului unde era tribunalul. Cînd ajunseră acolo Norman avea aerul că ştie ce face. Arătă în treacăt o legitimaţie pazniculuí, acesta îl salută şi îi lăsă înăuntru.

– Etajul şapte, spuse el liftierului de serviciu, apoi cînd coborîră din lift, merseră pe culoar la stînga, la dreapta, ajunseră într-o cameră luminată, unde se afla o femeie la un birou şi un poliţist care vorbea cu ea; Sam scoase un strigăt de bucurie şi se îndreptă către Timmie. Acesta stătea în cărucior, cu ursuleţul de data aceasta murdar, dar îmbrăcat în costumul frumos.

O strînse şi el tremurînd în braţele ei şi nu spuse nimic, iar Samantha nu strigă decît:

– Te iubesc, Timmie... te iubesc, dragule... gata... nu ştia cît avea voie să-l vadă, un minut, o oră, o zi, dar nu-i păsa, ar fi dat orice chiar şi pentru puţin timp, atîta doar

să-l vadă. Gata, e bine...

– Mama a murit, îi spuse el cu o nelămurire firească pentru vîrsta lui. Sam văzu că avea cearcăne în jurul ochilor şi o zgîrietură proaspătă pe gît.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă îngrozită, mai mult de ceea ce vedea, decît de ceea ce auzise. Ce vrei să spui? Norman se apropie de ei şi îi luă încet mîna lui Sam.

– A murit de o supradoză, acum două zile, Sam. Poliţia l-a găsit pe Timmie la spital aseară.

– A ajuns acolo şi ea? întrebă stupefiată în timp ce ţinea mîna micuţului.

– Nu, ea era în altă parte. Timmie rămăsese singur în apartament. Apoi trase aer în piept şi-i zîmbi tinerei care-i devenise prietenă. Aseară l-au sunat pe judecător în legătură cu Timmie, fiindcă nu ştiau dacă trebuie să-l interneze într-o instituţie pentru minori. Aşa că m-au sunat şi pe mine. Judecătorul mi-a zis să vin cu dosarul lui azi dimineaţă. Sam, s-a terminat. Norman plîngea.

– Chiar acum? Norman încuviinţă. Poate să mi-l dea?

– Sigur, poate să modifice hotărîrea pe baza a ceea ce s-a întîmplat. Timmie nu va mai trece prin filiera tutelei pe bază interimară. E al tău, Sam! Se uită la copilaşul în căruciorul cu rotile, care o ţinea strîns pe Sam de mînă. Ai un fiu. Acum două săptămîni Sam îl văzuse ieşind din sală strigînd după ea, iar acum era al ei. Îl luă în braţe cum putu, plînse, rîse, apoi îl sărută, îl mîngîie pe păr şi, încet, încet înţelese şi el. Începu să o sărute şi să-şi înlănţuie braţele în jurul gîtului ei, apoi îi atinse faţa cu un zîmbet senin şi îi şopti:

– Te iubesc, mămico. După aceste cuvinte Sam tînjise o viaţă întreagă. Judecătorul veni peste o jumătate de oră cu dosarul complet, semnă nişte hîrtii, i le înmînă Samanthei să le semneze, cu femeia ca martor. Josh

plîngea, Norm plîngea, ea plîngea; judecătorul zîmbea, iar Timmie întindea ursuleţul spre judecător zîmbind, apoi merseră la lift.

– Cu bine, strigă el, iar cînd uşile se închiseră, judecătorul rîdea printre lacrimi.

Capitolul 41

– Pe urmă voi urca pe Daisy... şi o să mă joc cu trenuleţul şi cu locomotiva, apoi...

– Vei face o baie, completă Sam în locul lui, în timp ce mergeau cu maşina.

Dumnezeule, ce cadou îi făcuseră! Rîdea şi chicotea cu o poftă pe care nu o mai avusese de mult, era atît de fericită şi, pentru prima dată de la accidentul lui Jeff şi al lui Mary Jo, Sam şi Josh rîdeau. Îi spuseseră lui Timmie despre Jeff, cînd micuţul întrebă de el, iar copilul plînse cîteva minute şi spuse:

– Ca şi mama... dar nu continuă, iar Sam nu voia să-l necăjească. Norman îi spusese cît de gravă fusese situaţia. Dar acum această parte din viaţa lui Timmie se încheiase şi, oricît de mult îşi va aminti de ea în anii care vor urma, toate vor fi uitate datorită iubirii pe care Sam i-o va dărui pe viitor. Îi mai spuse că aşteptau alţi copii, că aveă de gînd să facă o grădină la primăvară, apoi îl privi şmechereşte:

– Ghiceşte ce vei face peste cîteva săptămîni?

– Ce? Părea entuziasmat, în ciuda oboselii care i se citea pe chip.

– Vei merge la şcoală.

– De ce? Nu părea prea bucuros cînd auzi.

– Aşa am hotărît.

– Dar înainte nu mă duceam. Era aceeaşi neliniştе pe care o aveau toţi copiii, iar Sam se uită la Josh şi zîmbiră amîndoi.

– Asta pentru că pînă acum erai deosebit, iar acum eşti ca toţi ceilalţi.

– Şi nu pot să fiu iar deosebit? O privea cu speranţă, iar ea rîse şi-l luă pe după umeri. Stăteau strînşi unul lîngă celălalt pe bancheta din faţă a camionetei.

– Tu vei fi întotdeauna deosebit, dragul meu. Dar de acum încolo vom duce o viaţă normală. Nu mai trebuie să ne facem griji că te va lua cineva. Poţi să mergi la şcoală ca toţi ceilalţi copii.

– Dar vreau să stau acasă, cu tine.

– O vreme o să stai, dar pe urmă va trebui să mergi şi la şcoală. Nu vrei să te faci deştept ca mine şi ca Josh? Rîdea iar şi atunci Timmie începu şi el să rîdă, mîrîind la cele auzite.

– Tu nu eşti deşteaptă... eşti doar mămica mea de acum înainte.

– Mulţumesc foarte mult! Era clar că povestea de iubire dintre ei mai avea mult pînă la sfîrşit. În acea după-amiază au făcut prăjituri şi i-au vizitat pe copii, apoi ea i-a citit o poveste înainte de a se culca în camera de lîngă dormitorul ei. Înainte de a o termina, Timmie sforăia uşor, ca o pisică. Mai rămase cu el puţin, privindu-l cum doarme, mîngîindu-l pe păr şi mulţumindu-i lui Dumnezeu fiindcă i-l adusese înapoi.

Peste două săptămîni, în sfîrşit, începu şcoala şi nou-veniţii începuseră să se acomodeze şi ei. Sam

stătuse toată ziua în biroul ei şi citise trei mormane de scrisori, multe de la doctori, unele din Est, lucru nou pentru ea. Pînă atunci fusese solicitată numai din oraşe din Vest.

Cînd puse pe masă ultima scrisoare, îl văzu. Părea că se uită prin fereastra ei şi iată-l, aşa cum arătase dintotdeauna, înalt şi frumos, cu părul său negru-tăciune, cu umerii laţi şi cu trăsăturile regulate ale feţei, cu cizmele de cowboy şi cu pălăria... acum observase că părul de la tîmple îi era mai încărunţit ca în trecut, dar asta îi dădea o înfăţişare şi mai atrăgătoare. Îşi ţinu răsuflarea cînd îl văzu că se opreşte şi vorbeşte cu cîţiva copii. Se uita la el şi îi revenea în minte cît de bine jucase rolul Moşului. Se retrase de la fereastră, trase storul şi chemă secretara. Obrajii îi ardeau şi era foarte nervoasă; se uită prin cameră de parcă ar fi căutat un loc unde să se ascundă.

– Caută-l pe Josh!

Era tot ce-i spuse. Peste cinci minute acesta apăru în cameră. Deja îşi revenise după şocul de dinainte.

– Josh, l-am văzut pe Tate Jordan.

– Unde? Părea surprins. Eşti sigură? Ce naiba, au trecut trei ani, trebuie să se fi schimbat, poate că visase.

– Sînt sigură. Era în curte şi vorbea cu copiii. Vreau să-l găseşti, află ce vrea şi scapă de el. Dacă vrea să mă vadă, spune-i că nu sînt aici.

– Crezi că e corect? Josh o privea cu reproş. Sam, băiatul lui a murit la ferma asta. Nici n-au trecut cinci săptămîni, iar el este îngropat aici, făcu un semn spre dealuri. Nu putem să-l lăsăm să stea măcar puţin?

Sam închise ochii, apoi îi deschise iar şi-l privi pe bătrîn.

– Bine, ai dreptate. Arată-i mormîntul lui Jeff şi apoi, Josh, te rog, scoate-l de aici. Nu are ce vedea. I-am

trimis toate lucrurile lui Jeff. Nu are de ce să stea aici.

– Poate că vrea să te vadă, Sam.

– Dar eu nu vreau să-l văd. Apoi, cînd observă ce faţă făcuse Josh, se înălţă în cărucior şi-i spuse: Mai lasă-mă în pace cu ce e drept, la naiba. Nu a fost drept să mă părăsească acum trei ani. Nu a fost drept deloc. Acum nu-i datorez nimic.

Josh se opri în pragul uşii cu regret în priviri.

– Atunci îţi datorezi ţie ceva, Sam.

Ar fi vrut să-l trimită la dracu', dar se abţinu. Stătea la birou şi aştepta, nici ea nu ştia pe cine, dar stătea şi se gîndea. Voia ca el să plece, să plece şi de data aceasta şi să o lase în pace. Deja avea o altă viaţă, iar el nu avea nici un drept să vină şi să o tulbure. Cu toate că îşi dădea seama că Josh avea dreptate. Avea dreptul să vadă unde era îngropat fiul său. Josh reveni peste o jumătate de oră.

– I l-am dat pe Sundance să se ducă la mormînt.

– Bine. A plecat din grajd? Josh spuse că da. Atunci mă duc acasă. Cînd îl vezi pe Timmie, spune-i că sînt acolo. Cînd acesta se întoarse de la şcoală, începu o lecţie de călărie, iar ea îl aştepta singură în casă, întrebîndu-se dacă Tate plecase. Era ciudat; ştiindu-l atît de aproape, ar fi putut să se ducă să-l atingă, să-l vadă, sau să-i vorbească şi nici măcar nu ştia de ce se temea. De propriile-i sentimente? De ce ar fi putut el să spună? Poate că nu mai simţea nimic pentru el, chiar dacă ar fi stat puţin cu el; poate că rana fusese atît de deschisă fiindcă plecase fără măcar să-i dea o explicaţie, sau fără să o lase să-i vorbească. Era ca şi cînd ar fi murit subit şi acum, peste trei ani, venise înapoi şi nu mai era nimic de spus. Sau, cel puţin nu mai era nimic care merita spus, nimic ce ar fi putut să-i spună atunci.

Era aproape întuneric cînd Josh bătu la uşa ei, iar ea deschise circumspectă.

– A plecat, Sam.

– Mulţumesc. Se uitară unul la altul mult timp, iar el zise:

– E un om bun, Sam. Am vorbit mult. Este distrus din pricina băiatului. Spunea că se opreşte la spital la Mary Jo să-i spună cît de rău îi pare. Sam... ochii lui erau întrebători, iar ea scuturâ din cap. Ştia ce avea de gînd să-i spună, dar, instinctiv ridică mîna.

– Nu. Apoi încet: ştie... despre mine? A spus ceva?

Josh negă.

– Nu cred. Nu a spus nimic. A întrebat unde eşti şi i-am spus că eşti plecată azi. Cred că a înţeles, Sam. Nu părăseşti o femeie şi peste trei ani te întorci la ea. A spus să-ţi mulţumesc. Era impresionat de locul unde l-am îngropat pe Jeff. Spunea că vrea să-l lase acolo. Ştii, oftă el, am discutat despre o mulţime de lucruri... despre viaţă, despre oameni... Caroline şi Bill King... Viaţa se schimbă în cîţiva ani, nu-i aşa? Josh era trist, se întîmplase cu el ceva ciudat de cînd îşi revăzuse prietenul. Sam nu-l întrebă, dar el se oferi să-i spună mai departe, ce ştia. Cînd a plecat de aici s-a dus în Montana, a lucrat la o fermă, a economisit nişte bani, apoi a făcut un împrumut, a cumpărat nişte pămînt şi şi-a făcut o fermă. L-am tachinat cu asta. Spunea că a făcut-o ca să i-o lase băiatului. A făcut un lucru nemaipomenit, iar acum Jeff e mort. Spunea că a vîndut-o săptămîna trecută.

– Şi acum ce face? Sam întrebă cu vădită nervozitate. Dacă rămînea prin împrejurimi sau se angaja la Bariera Trei?

– Mîine se întoarce acolo. Josh sesiză neliniştea din privirea ei. Mă văd cu el diseară, Sam, dacă cumva te

răzgîndeşti.

– Nu mă voi răzgîndi.

Timmie veni acasă, iar ea îi mulţumi lui Josh şi se duse să pregătească cina. Avea motivele ei să nu vrea să mănînce în sala mare, iar Timmie fusese alături de copii toată ziua. Era nervoasă şi capricioasă, iar noaptea, cînd stătea în pat nu se putea gîndi decît la Tate. Greşea oare? Ar trebui să-l vadă? Conta? Acum era prea tîrziu, iar ea ştia, dar, dintr-o dată, pentru prima oară de cînd revenise la fermă, simţi nevoia să revadă locurile de demult, să le vadă doar... cabana din spatele livezii unde stătuse el, dealurile peste care călăriseră împreună şi căbănuţa lor ascunsă. De cînd venise la fermă, de peste un an deja, nu se dusese niciodată acolo, sau la lac, pînă la înmormîntarea lui Jeff. De acolo nu se văzuse cabana. De luni de zile îşi promisese că într-o zi se va duce acolo, doar ca să adune lucrurile lui Caroline. Ar fi însemnat să pîngărească locul, dar nu o lăsă inima nici măcar să-l vadă. Acolo nu s-ar fi gîndit decît la Tate... Tate... Tate... numele său îi răsuna în urechi toate noaptea.

Dimineaţa se simţi obosită şi zguduită, iar Timmie o întrebă dacă nu-i era rău cînd s-au dus la micul dejun în sala mare. Se simţea uşurată cînd îl văzu plecînd la şcoală cu ceilalţi, iar acum avea timp să se liniştească. Merse să-l vadă pe Black Beauty. Ar fi putut să-l scoată la plimbare, dar nu se mai urcase pe el de mult timp şi acum îl păstra mai mult pentru inima ei, decît pentru altceva. Era un cal mult prea puternic ca să poată fi călărit de alţii, muncitorii nu-l prea plăceau, nu era genul de cal preferat de Josh, iar cînd îi învăţa pe copii, avea nevoie de un cal mai liniştit şi, chiar cu ea, părea că merge încet, numai ca să nu o sperie. Din cînd în cînd îl

mai încăleca. După accidentul cu Diavolul Cenuşiu tot nu-i era teamă de el.

Acum îl privea şi ştia ce are de făcut. Rugă pe cineva să-l înşeueze şi peste cîteva minute se aşeză în şa. Sam conduse calul masiv prin curte, încet, şi se îndreptă spre dealuri gînditoare. Poate că acum putea să facă faţă cabanei, să meargă acolo, să o vadă şi să realizeze că nu o mai durea, fiindcă nu mai era a ei. Tate Jordan iubise o femeie care dispăruse cu ani în urmă şi care nu se va mai întoarce niciodată. Pe cînd mergea la pas peste dealuri, ştia că era aşa, privea cerul şi se întreba dacă va mai iubi vreodată un bărbat. Poate, dacă reuşea să şi-l scoată din minte odată pentru totdeauna, ar fi putut să se ataşeze de altcineva, poate de la fermă, sau un doctor pe care-l cunoscuse, sau un avocat, ca Norman, sau... Dar cît de şterşi păreau toţi pe lîngă Tate. Cînd se gîndise la el în curte mai devreme zîmbise şi îşi aminti detaliu cu detaliu timpul petrecut cu el, cum alergau pe dealuri, zilele cînd munceau cot la cot, respectul pe care-l aveau unul faţă de altul, nopţile petrecute în braţele lui... Apoi, trezită ca de o forţă care o făcea să sufere, ajunse la ultimul deal, înconjură copacii şi văzu micul lac şi cabana. Nu dorea să se apropie. Era ca şi cînd locul ar fi fost bîntuit. Aparţinea altei vieţi, altor oameni, dar salută şi porni mai departe unde era mormîntul lui Jeff. Rămase acolo puţin şi zîmbi celor care se odihneau aici: o femeie, un bărbat şi un tînăr, toţi erau persoane pe care le iubise mult. Cum stătea acolo şi vărsa lacrimi, Black Beauty se trase într-o parte, necheză, iar cînd Sam se întoarse îl văzu mîndru în şa, ca întotdeauna, pe Tate Jordan pe Appaloosa, nou cal pe care-l cumpărase. Venise să-şi ia rămas-bun de la fiul său. Cîteva momente nu-i spuse nimic Samanthei. Plîngea şi

el, dar o privea atît de pătrunzător încît simţi că se sufocă şi se uită şi ea la el neştiind dacă să spună ceva, sau să plece. Black Beauty dansa graţios, iar ea îl opri şi-l salută pe Tate:

– Bună, Tate.

– Ieri voiam să te văd şi să-ţi mulţumesc. Faţa lui avea o bunătate infinită. Bunătate, dar şi putere. Dacă nu ar fi arătat atît de cumsecade, ar fi fost înspăimîntată. Spatele îi era atît de larg, ochii atît de profunzi. Arăta de parcă ar fi putut să o ia pe Sam cu tot cu cal şi să-i ducă în altă parte.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Toţi îl iubeam. Ochii ei albaştri catifelaţi îl priveau.

– A fost un băiat bun. El încuviinţă, apoi o privi întrebător şi lăsă calul să se apropie de al ei.

– Sam? Era prima dată cînd îi rostise numele, iar ea încercă să fie indiferentă. Vrei să mergi alături de mine puţin? Ştia că voia să vadă cabana, dar nu suporta gîndul de a se întoarce acolo cu el. Trebuia să lupte din răsputeri ca să-şi păstreze distanţa, ca să nu se apropie de uriaşul acesta care se apropiase acum de ea după o prăpastie de trei ani. De fiecare dată cînd voia să-i spună ceva, să-i rostească numele, să-l atingă cît mai putea, se uita în jos la picioarele strîns legate de şa şi ştia ce are de făcut. De altfel, o lăsase în urmă cu trei ani, din motive necunoscute.

– Ar trebui să mă întorc, Tate. Am mult de lucru. Nu voia să-i dea timp să se gîndească de ce avea chingile în jurul picioarelor. Părea că el nici nu observase. Era mult mai atras de chipul ei.

– E un loc formidabil. Ce te-a făcut să-l transformi în aşa ceva?

– Ţi-am spus în scrisoare, a fost dorinţa lui Caroline.

– Dar de ce tu?

Însemna că nu ştie. Se simţi uşurată.

– De ce nu eu?

– Nu te-ai mai întors la New York? Părea surprins. Credeam că te vei întoarce.

„Chiar credeai, Tate, erai atît de sigur că mă voi întoarce acolo unde credeai că e locul meu?"

– Ba da. O vreme, oftă ea încet. M-am întors după ce a murit ea – privi dealurile. Încă mai mi-e dor de ea.

Tate se apropie.

– Şi mie. Putem să mergem? Doar cîteva minute. Nu mă voi mai întoarce aici multă vreme. O privea şi parcă ar fi implorat-o, apoi i se înmuie inima şi acceptă. Se opriră lîngă lac. Nu vrei să cobori puţin, Sam?

– Nu, dădu ea din cap cu convingere.

– Nu vreau să intrăm. Nu aş putea face asta.

Apoi o privi întrebător. Lucrurile ei sînt tot aici?

– Nu le-am atins.

– Aş vrea să-ţi vorbesc puţin, Sam. De data aceasta dădu iar din cap că nu. Sînt multe lucruri pe care nu ţi le-am spus. Ochii lui o implorau cu blîndeţe.

– Nu trebuie să spui nimic, Tate. A trecut mult timp. Nu mai contează.

– Poate nu pentru tine, Sam, dar pentru mine da. Nu te voi plictisi cu un discurs lung. Vreau doar să ştii un lucru. Am greşit. Ea îl privi speriată.

– Ce vrei să spui?

– Despre plecarea mea, oftă el. Ciudat este că am avut o discuţie şi cu Jeff pe chestia asta. Nu era vorba de tine, ci de faptul că am plecat de la fermă. Spunea că toată viaţa mea am fugit de lucrurile importante, de lucrurile care contează. Spunea că puteam să fiu administrator, sau să am propria mea fermă, dacă aş fi vrut.

Am hoinărit cu el aproape şase luni şi ne-am chinuit unul pe altul. Eu am plecat în Montana şi am cumpărat ferma aceea mică. Am făcut totuşi o investiţie bună, şi numai cu un împrumut. Am vrut să-i arăt lui Jeff că nu avea dreptate, iar acum – ridică din umeri – nu mai are importanţă. Poate doar că am avut de învăţat din asta. Am învăţat că nu contează că eşti proprietar, sau fermier, bărbat, sau femeie, dacă trăieşti corect, dacă ştii să iubeşti şi dacă faci bine; atît contează. Ei doi – privi spre cabană – priveşte, la urmă au fost îngropaţi alături, unul lîngă celălalt, fiindcă s-au iubit şi acum nimănui nu-i pasă dacă au fost sau nu căsătoriţi, dacă Bill King a ţinut toată viaţa lui în secret dragostea pentru ea. Ce pierdere de timp!

Părea supărat pe sine, iar ea îi zîmbi şi-i întinse mîna.

– E în regulă, Tate, avea ochii trişti, iar el o luă de mînă şi i-o duse la buze. Mulţumesc pentru ce mi-ai spus.

– Cred că ţi-a fost foarte greu cînd am plecat, Sam şi te rog să mă ierţi. Ai mai stat mult aici?

– Te-am căutat peste tot aproape două luni, apoi Caro doar că nu m-a dat afară.

– Avea dreptate. Nu meritam efortul. Atunci. Ea zîmbi la cuvîntul adăugat.

– Şi acum crezi că meriţi?

– Poate că nu. Poate că acum sînt şi eu proprietar – rîseră amîndoi. Cît de bine era să poată vorbi cu el! Era aproape ca pe vremuri, cînd îl cunoscuse, după ce se împrieteniseră. Îţi aminteşti prima dată cînd am venit aici?

Ea răspunse ştiind că vor intra pe un teren periculos al intimităţilor şi ajunseseră şi aşa prea departe.

– Da, dar asta a fost demult, Tate.

– Şi acum eşti bătrînă?

Îl privi ciudat.

– Da, sînt.

El o privi la fel.

– Credeam că te vei recăsători.

Sam îl privi cu asprime.

– Te-ai înşelat.

– De ce? Ţi-am făcut chiar atît de mult rău? Îi părea rău pentru ea, dar Sam nu răspunse şi el întinse mîna spre ea. Hai să ne plimbăm puţin, Sam.

– Îmi pare rău, Tate, nu pot acum – se întristă – trebuie să mă întorc.

– De ce?

– Pentru că trebuie.

– De ce nu-mi dai voie să-ţi spun ce simt? Ochii îi străluceau în profunzime.

– Pentru că e prea tîrziu, răspunse aproape în şoaptă, iar el se uită din întîmplare în jos, la şaua ei, cu disperare. Se încruntă şi se pregătea să-i pună o întrebare, dar ea profită şi mînă calul.

– Sam... stai! Apoi o privi cum călăreşte şi află răspunsul, era bucăţica de puzzle care îi lipsea în ultimele două zile, era motivaţia ei, de aceea se întorsese şi nu se recăsătorise, de aceea era prea tîrziu... Sam! Ea nu-l asculta. Era de parcă sesizase o notă distinctă în tonul său acum. Îl făcu pe Black Beauty să alerge mai repede, iar el o văzu mai bine cînd alerga mai repede. După felul cum ţinea picioarele moi în scăriţe, după felul cum îi atîrnau vîrfurile degetelor în jos, îşi dădu seama. Dacă ar fi avut controlul, nu ar fi ţinut picioarele astfel. Acum înţelese şi de ce şaua ei avea o formă deosebită. Fusese atît de preocupat de persoana ei încît nu observase lucrul esenţial. Dădu pinteni calului să o ajungă şi, după ce-l făcu să alerge ca la curse, prinse frîul calului ei şi-l

opri. Opreşte-te! Pentru Dumnezeu! Trebuie să te întreb ceva! O sfredelea cu ochii lui verzi, dar ea scotea flăcări.

– Dă-mi drumul, ce naiba!

– Nu, acum vreau să ştiu ceva şi vreau adevărul, sau te dau jos de pe calul acesta pe care l-am urît dintotdeauna şi vedem ce se întîmplă.

– Încearcă numai, ticălosule! Îl înfrunta şi smucea hamul din mîna lui.

– Şi apoi ce se va întîmpla?

– Mă ridic şi merg acasă. Se ruga să o creadă.

– Chiar aşa? Chiar aşa, Sam? Poate că ar trebui să încerc... se făcu că o împinge, iar ea se trase înapoi în şa.

– Termină, fir-ai să fii.

– De ce nu-mi spui? De ce? Avea o culoare în ochi pe care Sam nu o văzuse niciodată pînă acum, dar şi o durere evidentă. Te iubesc, pe toţi dracii, femeie, nu ştiai asta? Te-am iubit în fiecare secundă de cînd am plecat de lîngă tine acum trei ani. Dar atunci am plecat pentru binele tău, nu pentru mine, ca să te poţi întoarce unde-ţi era locul, cu oamenii pe care-i cunoşteai, ca să mă uiţi. Dar eu, Sam, nu te-am uitat. Te visam în fiecare afurisită de noapte, timp de trei ani şi acum iată-te, de zece ori mai frumoasă şi te doresc chiar dacă nu mă vrei lîngă tine. De ce? Există altcineva? Spune-mi şi voi pleca şi nu vei mai auzi de mine. Există altcineva, nu? Eşti ca şi copiii, ca şi ceilalţi, nu? Şi eşti la fel de proastă pe cît am fost eu atunci, nu? Credeam atunci că dacă eram muncitor la fermă nu aveam dreptul la tine, iar tu, acum, crezi că dacă nu poţi merge e acelaşi lucru, Sam? Spune-mi, nu poţi merge? Răspunde-mi pentru Dumnezeu! Striga şi plîngea de durere, iar ea se uită uimită la el, îngrozită şi mînioasă şi dădu din cap, apoi începu şi ea să plîngă,

trase din mîna lui hamul şi porni calul.

Se uită peste umăr:

– Aşa este. Ai dreptate, Tate. E ciudat, dar ai drepate. Nu atunci, ci acum. Unele lucruri schimbă situaţiile. Crede-mă, acesta schimbă multe. Acum fă-mi te rog, o favoare. Ţi-ai luat rămas-bun de la fiul tău, iar mie mi-ai spus ce ai vrut, acum du-te. De dragul nostru, du-te.

– Ba nu. Vocea îi era ameninţătoare şi părea mai puternic decît calul ei. Nu plec. De data asta, nu. Dacă nu mă vrei, spune-mi şi vom vedea, dar să nu fie din cauza picioarelor tale. Nu-mi pasă dacă nu poţi merge şi dacă te tîrăşti. Te iubesc. Îţi iubesc mintea şi inima. Iubesc ce mi-ai dăruit tu, ce i-ai oferit fiului meu şi ce dai copiilor acestora. Să ştii că Jeff mi-a spus. Mi-a scris despre o femeie extraordinară care conduce ferma. Prostia mea a fost că nu am înţeles ce făcea el. Nu ştiam că era vorba de tine. Avea o şefă aici, atît ştiam. Credeam că vreo doamnă nebună a început ceva la ferma lui Caroline. Nu ştiam că era vorba de tine, Sam... şi acum nu plec.

– Ba da, pleci, îi spuse dur, nu vreau milă. Nu vreau ajutor. Nu mai vreau nimic, decît ceea ce am, copiii şi pe fiul meu. Era prima dată că auzea de Timmie şi-şi aminti că-i spusese că nu putea avea copii.

– Despre asta poţi să-mi spui mai tîrziu. Acum, ce vrei să faci? Vrei să mă fugăreşti peste dealuri? În grajd? Pe autostradă? Nu te părăsesc, Sam. Îl privi o clipă, apoi, furioasă, mînă calul spre dealuri, iar calul lui de-abia putea să ţină pasul. Oriunde se îndrepta, Tate venea după ea. În final trebui să se oprească. Ajunseră la hotarele fermei, iar Sam îl privea cu disperare şi înişti calul.

– De ce faci asta, Tate?

– Pentru că te iubesc. Sam, ce s-a întîmplat? Se opri

şi îi spuse în sfîrşit; îi spuse cum l-a căutat peste tot, de călătoriile ei pentru reclame, de Diavolul Cenuşiu şi de plimbarea fatală. Sam, de ce?

– Fiindcă eram disperată să te găsesc... apoi şopti: pentru că te iubeam la nebunie... şi nu credeam că pot trăi fără tine.

– Nici eu nu puteam – spuse el cu durerea celor trei ani de nopţi şi de zile de singurătate. Munceam ca nebunul ziua şi noaptea şi mă gîndeam la tine, Sam. În fiecare noapte cînd stăteam în pat mă gîndeam la tine.

– La fel şi eu.

– Cît ai stat în spital?

– Vreo zece luni. E ciudat, dar acum nu mă mai deranjează. S-a întîmplat. Pot trăi şi aşa. Nu pot sili pe nimeni să trăiască astfel.

– Există cineva? ezită el, iar ea zîmbi.

– Nu, nu există şi nu va exista.

– Ba da. Îşi aduse calul lîngă al ei. Va exista. Fără să o avertizeze, o sărută şi o trase încet spre el, trecîndu-şi degetele prin părul ei auriu. Palomino... oh, Palomino a mea... Cînd Sam auzi cuvintele după care tînjise de atîta timp, zîmbi. Nu te voi mai lăsa niciodată, Sam, niciodată. Avea ochii aţintiţi asupra ei. Sam îi spuse:

– Te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna, glasul ei era strident, iar ochii i se cufundară într-ai lui.

Tate Jordan se întorsese pentru totdeauna. Cînd o sărută de data aceasta Sam murmură:

– Bine ai venit acasă. Atunci el o luă de mînă şi merseră pe cai unul lîngă celălalt, pînă ce ajunseră acasă.

Josh îi aştepta în curte, iar ei veniră spre el, încet. Josh intră în grajd prefăcîndu-se că nu-i văzuse. Ajunşi la uşa grajdului, Sam opri frumosul armăsar şi se uită la

Tate. El descălecă şi veni lîngă ea privind-o în ochi. Îi punea o mie de întrebări cu ei şi inima i se contopea cu a Samanthel. Ea ezită o clipă, apoi zîmbi cînd auzi cuvintele dragi.

– Te iubesc, Palomino – apoi şoptit – vreau să ţii mine asta în fiecare zi, dimineaţa, noaptea, pentru tot restul vieţii tale: de acum încolo voi fi numai lîngă tine, Sam.

Sam îl privea şi începuse să-şi desfăşoare legăturile de la picioare, întrebîndu-se dacă putea să aibă încredere în el după aceşti nesfîrşiţi trei ani. Se întorsese cu adevărat? Sau era o iluzie, un vis? Va mai fugi de ea? Tate simţea angoasa întrebărilor pe care şi le punea şi-i întinse braţele:

– Ai încredere în mine, iubito... După cîteva momente de tăcere continuă: Te rog. Sam îl privea din şa mîndră şi dreaptă. Nu părea că are nici o infirmitate. Nu avea nimic lipsă. Nu era femeie pe jumătate. Era o femeie şi jumătate. Tate Jordan era şi el mai mult decît un bărbat. Sam? Se priveau încă, de parcă anii de despărţire se topiseră, iar Sam se sprijini cu grijă pe umerii lui şi era clar că legătura lor se refăcea.

– Ajută-mă să cobor, îi spuse simplu, iar el o ridică din şa şi o luă în braţe cu uşurinţă. Văzînd scena, Josh veni repede cu scaunul special. Tate ezită o clipă, apoi o aşeză pe el şi se temea că iar va vedea în ochii ei suferinţă sau regret. Dar ea zîmbea şi porni înainte conducîndu-şi căruciorul. Haide, Tate, îi spuse cu nonşalanţă, iar el îşi dădu seama că situaţia se schimbase. Nu mai era o femeie fragilă care avea nevoie de ajutor, era o femeie puternică şi frumoasă care aştepta să fie iubită. Ochii îi rîdeau de fericire şi se grăbi să meargă alături de ea.

– Unde mergem, Sam? Ea îl privi liniştită şi împăcată.

Zîmbi şi-i şopti cuvîntul:

– Acasă.

Cînd au ajuns, ea a urcat pe rampă, iar Tate o urmă. Deschise uşa şi-l privi cîteva minute observînd în privirea lui amintiri amestecate, de demult, de cînd avuseseră o altă viaţă. Ar fi vrut să o ducă în braţe peste prag, dar nu era sigur că voia şi ea, aşa că, privind-o încă o dată, păşi înăuntru, apoi intră şi ea, iar uşa se închise în spatele lor.

Sfîrşit